

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FIRE *in you*

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

JENNIFER L. ARMENTROUT

WRITING AS J. LYNN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ayrıca Jennifer L. Armentrout tarafından yazılmıştır ve Hodder'dan temin edilebilir:

Covenant Serisi

Daimon
Melez Saf
İlah
İksiri
Apollyon
Sentinel

Lux Serisi

Gölgeler
Obsidyen
Oniks
Opal
Kökenli
Muhalefet
Oblivion

Titan Serisi

Dönüş Güç

Gamble Kardeşler Serisi

Sağdıcın Baştan Çıkarılması
Oyuncunun Baştan
Çıkarılması Korumanın
Baştan Çıkarılması

Bağımsız

Başlıklar Arkana
Bakma Lanetli
Saplantı Zincirsiz

Jennifer L. Armentrout'un güncel ve gelecek kitapları hakkında ayrıntılı bilgi için, lütfen www.jenniferarmentrout.com adresini ziyaret edin

Yazar Hakkında

Jennifer L. Armentrout, New York Times ve uluslararası çok satan bir yazardır. Martinsburg, Batı Virginia'da yaşamaktadır.

Don't Look Back, Genç Yetişkin Kütüphanesi Derneği tarafından Genç Yetişkin Kurgu dalında En İyi Kitap olarak aday gösterilmiştir. *Obsidian* büyük bir sinema filmi için seçildi ve Covenant Serisi TV için seçildi.

İçindeki Ateş

Jennifer L. Armentrout
J. Lynn olarak yazıyor

www.hodder.co.uk

İlk olarak 2016 yılında Hodder & Stoughton An Hachette UK
şirketi tarafından Büyük Britanya'da yayımlanmıştır

Telif Hakkı © 2016 Jennifer L. Armentrout Kapak
Fotoğrafı © Sara Eirew

Jennifer L. Armentrout'un Eserin Yazarı olarak tanımlanma hakkı,
1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi
tarafından ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden
yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla
çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya
da yayınlandığı cilt veya kapak dışında başka bir biçimde ve sonraki
alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın dağıtılamaz.

Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş
gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu eser için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir ISBN 978

1 473 65690 1

Hodder & Stoughton Ltd
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.hodder.co.uk

İÇİNDEKİLER

[Epigraf](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Epigraf](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Epigraf](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Epigraf](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Epigraf](#)

"Hayatta kaldım çünkü içimdeki ateş etrafımdaki a t e ş t e n daha parlaktı."

-Joshua Graham (Fallout)

BÖLÜM 1

Avery Hamilton'ı öldürecektim.

Terli avuçlarım direksiyonu kavrarken kendime arabadan inmem gerektiğini söyledim. Vakit çoktan geçmişti ama o restorana girmektense kırık, ısıtılmış camın üzerinden yalınayak yürümeyi tercih edeceğimi biliyordum.

Bana bile aşırı geldi.

Ama tek yapmak istediğim eve gitmek, muhtemelen herkesin görmesi için uygun olmayan bir çift tayt giymek, bir kase ekşi krema ve çedar patates cipsiyle (fırfırlı olanlardan) kanepeye kıvrılmak ve okumaktı. Şu sıralar seksenli yıllarda yazılmış tarihi romanları yuttuğum garip bir dönemden geçiyordum ve Johanna Lindsey'in bir Viking romansına başlamak üzereydim. Beni bekleyen bolca korse yırtma ve steroidli alfa erkeği vardı. *Bayıldım*.

Ama bu geceyi ekersem Avery beni öldürür.

Peki, tamam. Beni öldürmezdi, çünkü Cam'le çıksınlar diye Ava ve küçük Alex'e kim bakıcılık yapar ki? Bu gece nadir bir geceydi. Cam'in ailesi şehirdeydi, bu yüzden bebeklere bakıyorlardı ve ben burada, arabamda oturmuş, otoparkı kaplayan ve devrilmesine saniyeler kalmış gibi görünen Japon akçaagaçlarından birine bakıyordum.

"Ugh," diye inledim ve başımı koltuğa yasladım.

Bunu başka bir gün yapıyor olsaydım o kadar da kötü olmazdı ama bu Richards and Decker'daki son günümdü. Küçük ofisime bir sürü insan girip çıkıyordu. Balonlar. Bir dondurmali pasta, iki tane yemiş olabilirim.

. . . ya da üç dilim. Tamamen dolmuştum.

Beş yıllık işimden ayrılmak garipti. Kendimi uzun süre orada çalışmayı sevdiğime inandırmıştım. İşe gidiyor, kapımı kapatıyor ve sigorta taleplerini işleme koyarken çoğunlukla yalnız kalıyordum. Kendimi kaybedebileceğim sessiz, basit bir işti ve günün sonunda onu eve getirme riskim yoktu. İki yatak odalı dairenin kirasını ödüyor ve Honda'mın kredisini karşılıyordu. Sessiz, sıkıcı ve zararsız bir hayata eşlik edecek sessiz, sıkıcı ve zararsız bir işti.

Sonra babam sonunda, kelimenin tam anlamıyla, geri dönmek için aptal olmam gereken bir teklifte bulundu ve bu teklif içimde uzun zamandır ölü olduğunu düşündüğüm bir şeyin kilidini açtı.

Yeniden gerçekten *yaşamaya* başlama arzusu.

Evet, bunu düşünmek bile kulağa klişe geliyordu ama gerçek buydu. Son altı yıldır, bir günden diğerine var oluyordum. Hiçbir şeyi dört gözle beklemiyordum. Eskiden hayalini kurduğum şeylerin hiçbirini yapmıyordum.

Babamın yaptığı teklifi kabul etmek ilk adımdı -en büyük adım- ve sonunda hayatımda ilerlemeye başladım ama bunu yaptığımı hâlâ inanamıyordum.

Annem ve babam işlerin benim için bu hale gelmesinden nefret ediyorlardı. Onların hayalleri ve umutları vardı. Benim de aynı-

Arabamın camına vurulunca irkildim ve sıçradım. Soluma bakarken dizim direksiyon simidinin alt kısmına çarptı.

Avery arabamın dışında duruyordu, saçları solmakta olan akşam güneşinde ateş kırmızısıydı.

Parmaklarını bana doğru oynattı.

Kendimi aptal gibi hissettiğim için sinirlenerek uzandım ve düğmeye bastım. Cam sessizce aşağı kaydı. "Hey."

Eğildi, kollarını kapıya dayadı ve kafasını arabanın içine sokarak doğrudan sol tarafıma doğru konuştu. Avery benden birkaç yaş büyüktü ve biri daha bir yıl önce olmak üzere iki çocuğu vardı ama çilleri ve sıcak kahverengi gözleriyle hâlâ yirmili yaşlarındaymış gibi görünmeyi başarıyordu. "Ee, ne yapıyorsun?"

Ondan ön cama baktım ve sonra tekrar geri döndüm. "Düşünüyordum da..."

"Uh-huh." Avery biraz gülümsedi. "Yakın zamanda bunu yapmayı bırakacağını düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, yanaklarımın ısındığını hissederek.

"Garson kız içki siparişlerimizi aldı. Sana bir kola getirdim," diye teklif etti. "Diyet değil. Aperatifleri sipariş etmeden önce bize katılacağını umuyorum çünkü Cam futboldan bahsediyor ve o futboldan bahsetmeye başladığında benim dikkat süremi nasıl olduğunu biliyorsun."

Ağzımın sağ köşesi biraz yukarı kıvrıldı. Cam birkaç yıl profesyonel futbol oynamıştı. Şimdi Shepherd'da koçluk yapmaya başlamıştı, bu da daha sık evde olması gerektiği anlamına geliyordu. "Seni öylece bıraktığım için özür dilerim. Kaçıp gitmeyecektim."

"Yapacağını düşünmemiştim ama biraz ikna edilmeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Ona tekrar bakarken yüzümdeki küçük yarım gülümseme kayboldu.

Avery'nin beni bu işe ikna etmesine izin vermek de dışarı çıkıp yeniden yaşamaya başlamanın bir parçasıydı ama bu da kolay değildi. "O biliyor mu? ?" Yüzümü işaret ettim.

Avery içeri uzanıp kolumu okşarken yüzünde yumuşak bir ifade belirdi. Direksiyonu bir ucube gibi tutmaya geri dönmüştüm. Başını salladı. "Cam ayrıntılara girmedi elbette, çünkü bu bizim anlatacağımız hikâye değil, ama Grady yeterince şey biliyor."

Yani beni gördüğünde yüzünde o "WTF" ifadesi olmayacaktı.

Kabul ediyorum, muhtemelen bir noktada hâlâ o ifadeye sahip olacaktı. Uzaktan bakıldığında bende bir tuhaflık *yokmuş* gibi görünüyordu. Daha yakından incelediğimde yüzümün hiç de öyle olmadığını gördüm.

Ve bu gece için korktuğum şey de buydu, ne zaman biriyle ilk kez tanışsam korktuğum şey. Bazı insanlar sorunun beni utandırıp utandırmadığını, rahatsız edip etmediğini ya da birçok nedenden ötürü unutmayı tercih ettiğim bir geceyi düşündürüp düşündürmediğini hiç umursamadan ağzından geçirirdi. Yüzüme ne olduğunu sormasalar bile bunu düşünüyorlardı, çünkü ben de düşünürdüm. Bu onları kötü insanlar yapmazdı. Sadece onları *insan* yapıyordu.

Sağ çenemin neden sol çenemden biraz daha farklı göründüğünü anlamaya çalışarak bakarlardı. Baktıklarını gizlemeye çalışırlardı ama sol yanağıma bakmaya devam eder, elmacık kemiğimin hemen altında bu kadar derin bir çentiği neyin bırakmış olabileceğini tahmin ederlerdi. Sonra da sağ kulağımdaki sağırlığın yüzümde olup bitenlerle bir ilgisi olup olmadığını merak ederlerdi.

Kimsenin bu soruları sormasına gerek yoktu ama ben onların böyle düşündüğünü biliyordum.

"O gerçekten harika bir adam," diye devam etti Avery, kolumu hafifçe sıkarak. "Çok hoş ve çok tatlı biri. Sana onun ne kadar tatlı olduğunu söylemişim, değil mi?"

Çenemi eğerek elimden geldiğince gülümsedim ama bu her zaman sahte ya da sırtıyormuşum gibi görünüyordu. Ağzımın sol tarafındaki köşeyi bir türlü doğru çalıştıramıyordum. "Evet, bundan birkaç kez bahsetmiştin." Ellerimi direksiyondan çekmeye zorlarken iç çektim. "Özür dilerim. Ben hazırım."

Ben düğmeye basıp camı kapatırken Avery geri çekildi. Arabamı kapattıktan sonra koltuktan yanık turuncu çantamı aldım. Bir şey için vardı

Cüzdanlar. Gerçekten de savurganlık yaptığım tek şeydi ve bir çantaya saçma sapan paralar dökebilirdim. Sonbahar temalı Coach çanta, aldığım en pahalı çanta değildi.

Eylül sonu akşamının serin havasına adım attım, keşke ince siyah boğazlı kazaktan daha ağır bir şey giyseymdim, ama hafif kazak siyah, diz üstü çizmelerle iyi görünüyordu ve aslında bu gece deniyordum. Bilirsiniz, nasıl görüldüğüm konusunda çaba sarf etmek, umarım bu randevu için de çaba sarf edeceğim anlamına geliyordu.

"Özür dilemeyi bırakmalısın." Avery kolunu sol koluma doladı. "Güven bana. Eskiden laik düzenin alışılmış bir özür dileyicisi olan biri olarak bunu kabul et. Yanlış bir şey yapmadığın sürece özür dilemene gerek yok."

Kaşlarımı kaldırdım. Avery'nin oldukça karmaşık bir geçmişi olduğunu biliyordum. Uzun süre boyunca ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yaklaşık beş yıl önce bana sırrını açmıştı. Benim başıma gelenlerden çok farklı olsa da onun yaşadıklarını duymak bana yardımcı olmuştu. Özellikle de böylesine travmatik bir olayı atlatmış, mutlu, sağlıklı ve aşık olduğunu görmek.

Avery, ister fiziksel ister duygusal olsun, yara izlerinin sadece hayatta kalmanın bir temsili değil, aynı zamanda bir umut hikayesi de olabileceğinin kanıtıydı.

"Evet, ama siz beni bekliyordunuz," dedim ve boynuma uzanıp uzun saç tutamlarını topladım. Onları sol omzumun etrafına getirdim, böylece kalın saç perdesi öne doğru düştü. "Neredeyse yirmi yedi yaşımdayım. Gelip beni arabamdan çıkarmana gerek yok."

Avery güldü. "Cam'in gelip beni dolaptan çıkarması ve parmaklarımdan şarap şişesini çekip alması gereken zamanlar oluyor, yani bu hiçbir şey değil."

Bu kelimelerin yarattığı imaja güldüm.

"Bu gece gelmeyi kabul ettiğine sevindim." Avery kolunu kurtardı ve kapıyı açtı. "Bence Grady'yi gerçekten seveceksin."

Umarım öyledir.

Ama beklentilerim çok yüksek değildi, çünkü karşı cins söz konusu olduğunda şansım pek yaver gitmemişti. Sadece iki erkekle çok ilgilenmişim. İlkinin düşünmek bile istemiyordum - *onun* hakkında - *çünkü* bu, tekrar içine düşmek istemediğim bir umutsuzluk çukuruydu. Bir de üç yıl önce çıktığım bir adam vardı ama Ben Campbell

Benimle çıkmayı hayırsever bağışlar altında vergiden düşebilecekmiş gibi davrandı.

Bunun dışında, bir tür sevgilisizdim ve annemin hayatımın geri kalanında evlenmeden, çocuksuz ve yalnız kalacağımdan, dairemde bir düzine egzotik kuşla yaşayacağımdan korktuğuna gerçekten inanıyordum.

"Hazır mısın?" Avery beni düşüncelerimden kopararak sordu.

Yapmak istediğim şey bu olmasa da başımı salladım. Yalan söyledim, çünkü bazen yalan söylemek hayatta kalmak gibiydi. Farkında bile olmadan yapıyordunuz bunu. "Ben hazırım."

BÖLÜM 2

Midem çalkalanırken, dikkatim dağılmasın diye bakışlarımı giydiği güzel yeşil kazağa dikerek Avery'yi restoranın arka tarafına doğru takip ettim. Kalabalıklar artık tuhaftı, çünkü konuşmalar dengemi bozuyordu. Sanki etrafımda olup bitenlerin sadece yarısını yakalayabiliyordum. Büyük gruplarda veya çok fazla gürültü olduğunda konuşmalara ayak uydurmak, genellikle alnımı duvara çivi çakmak için kullanmak kadar başarılıydı.

Bir masaya yaklaştığımızda Avery'nin adımları yavaşladı ve Cam o olağanüstü parlak mavi gözleriyle bana baktı. Cam'le ilk tanıştığımında dilim tutulmuş, basit sözcükler bile kuramamıştım. O kadar muhteşemdi ve karısına o kadar aşıktı ki bazen biraz kıskandığımı hissettim. Böylesine bir bağlılık ve kabul görme duygusu daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Doğrusu, dünyadaki herkesin bu düzeyde bir sevgiyi deneyimleyebileceğini sanmıyordum. Albino bir timsah kadar nadir ve güzeldi.

"Onu bulmuşsun." Cam sandalyeye yaslandı ve Avery'ye sırtıttı. "İyi iş, karıcığım."

Onun yanındaki koltuğa kayarken sırtıttı.

"Özür dilerim," dedim, çantamı omzumdan indirirken Avery'nin bana yönelttiği sivri bakışı görmezden geldim. "Geç kalıyordum."

Sırtı bana dönük olan ve Grady olduğunu bildiğim adam ayağa kalktı ve döndü. Biraz rahatlayarak solumda oturduğunu fark ettim. Kafamı kaldırdığımda benden birkaç santim uzun olduğunu ve Avery'nin söylediği kadar sevimli olduğunu gördüm. Kumral saçları ve açık mavi gözleri bana sahili hatırlatıyordu. Gülümsüyordu ve gülümsemesi sıcak ve dostçaydı.

"Hiç sorun değil," dedi Grady. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sen de," diye cevap verdim, sandalyemi çekip oturmamı beklerken hafifçe kızardım. Ben de öyle yaptım ve çantamın askısını dikkatlice sandalyemin arkasına yerleştirdim. Koç çantamın yerde durmasının imkânı yoktu. Masanın etrafına bir göz attım. "Yemek siparişi verdik mi?"

"İspanaklı enginar sosu için sipariş verdim." Cam kolunu Avery'nin sandalyesinin arkasına doladı. "Ve peynirli patates kızartması ... ekstra pastırma ve peynirle."

Grady bana bakıp sırtarak, "Birileri yaşamak için tarlada koşturuyormuş gibi yemek yiyor," dedi. "Geri kalanımızın aksine."

Cam kıkırdadı. "Nefret etme."

Kola bardağını elime alarak, kuruyan boğazımı rahatlatmak ve damarlarımda dolaşan gergin vızıltıyı yatıştırmak için bir yudum aldım. "Avery, Shepherd'da çalıştığını söylüyordu?"

Grady başını salladı ve doğrudan bana bakarak konuştu, belli ki kısmi sağırılığımın farkındaydı. "Evet ama benim işim Cam'inki kadar eğlenceli değil. Ben kimya öğretiyorum."

"Sadece mütevazı davranıyor," dedi Cam, devam etmeden önce ben ona dönene kadar bekledi. "Fen bölümündeki en genç profesör o."

"Vay canına. Çok etkileyici," diye yorum yaptım, üniversiteyi bıraktığımı bilip bilmediğini ve bu konuda ne düşündüğünü merak ediyordum. Kimya öğretmek için oldukça zeki olmak gerekirdi. "Ne kadar zamandır oradasın?"

Soruma cevap verirken bakışlarının benimkinden ayrılıp yanağımda gezindiğini gördüm ama ifadesi değişmedi ve bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. "Bana Shepherd'a gittiğini söylediler?"

Avery'ye bakarak başımı salladım. "Yaptım ..." Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için ağzımı kapattım. Sessizlik dışarı sızdı ve bardağıma tekrar elime aldım.

Cam imdada yetişti ve yedi yaşındaki Ava'nın futbol tutkusunu gündeme getirdi. "Kesinlikle oynayacak."

"Dans edecek," diye düzeltti Avery.

"Muhtemelen ikisini de yapabilir," diye araya girdi Grady. "Yapamaz mı?"

Benimle konuştuğunu anlamam bir anımı aldı. "Onun enerjisiyle mi? Dans, futbol ve jimnastik yapabiliyordu."

Avery güldü. "Bizim kız... şey, ele avuca sığmaz."

"Alex'in ikisinden daha yumuşak başlı olması çok tuhaf," diye düşündü Cam. "Onun her yerde olmasını beklerdim."

"Ona biraz zaman ver," dedi kuru bir sesle. "Daha on bir aylık." "O da futbol oynayacak." Cam eğilip Avery'nin yanağını öptü. o cevap vermeden önce. "İkisini de bir minibüsle antrenmanlara taşıyacaksın."

"Tanrı yardımcım olsun," diye güldü Avery.

O sırada garson kız masamızda belirdi, bakışları Grady'nin üzerinde gezindikten sonra benim üzerimde durunca aniden durdu. Aceleyle menüye baktım, kızarmış tavuk ve patatesten karar kıldım. Siparişimi verirken başımı kaldırıp ona bakmadım çünkü bana bakıp bakmadığını bilmek istemiyordum.

Siparişi vermek için ayrıldığında sohbet yeniden başladı ve Cam ile Avery'nin birbirleriyle ileri geri şakalaşmalarını dinlemeye bayıldım. Bu ikisi, hissettiğim ya da görüldüğü şekilde rahat olmadığım da beni gülümsetti.

Mezeler gelirken sessizdim, Grady benim için küçük tabağı doldurmayı teklif ettiğinde teşekkürlerimi mırıldandım.

"Cam Pazartesi günü yeni bir işe başlayacağını söylüyordu?" diye sordu, gözlerinde gerçek bir ilgi parlıyordu.

"Ona babanın kim olduğunu kesinlikle söyledim." Cam'in sırtışı utangaçtı. Şaşırmamıştım. Cam tam bir Lima hayranıydı. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Ve gerçekten de öyleydi. Kendimi babamın mesleğinden uzaklaştırmış olsam da, babamın ve kardeşlerinin başardıklarıyla gurur duyuyordum. "Soyadım her şeyi ele veriyor."

"Bilemezdim," diye itiraf etti Grady, şaşkınlıkla ona baktığımda yanakları pembeleşti. "Yani, karma dövüş sanatları olayını pek takip etmiyorum."

Karma dövüş sanatları uzun zamandır hayatımın bir parçasıydı. Babam yıllardır benimle uğraşıyordu, özellikle de yeni eyaletini açtıktan sonra. Martinsburg'da, Shepherd Üniversitesi'nde üniversiteye gittiğim yerden on beş dakikadan daha az bir mesafede karma dövüş sanatları ve ardından bir eğitim tesisi. Tanrım, ailemin beni üniversiteye kadar takip ettiğini öğrendiğimde çok sinirlenmiştim. Babam Philadelphia'da kalacaktı ama beş bin amcamdan biri her zaman takip mesafesinde olacaktı.

Babam eve dönmemi ve Philadelphia'daki merkezde çalışmamı istiyordu ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini iki yıl kadar önce nihayet anlamıştı. Asla. Orada bana *onu* ve eskiden nasıl olduğumu hatırlatan çok fazla anı vardı.

Ama yaklaşık altı ay önce, babam yine benimle uğraşmaya başladı. Annem de öyle. Julio Amca, Dan ve Andre de öyle ve aman Tanrım, Limas gece yarısından sonra beslenen mogwai gibiydi. Saha farklı başlamıştı.

zaman. Şu anda Martinsburg'daki Lima Akademisi'nin Genel Müdürü olan Andre, Ekim ayı başında Philadelphia'ya geri dönmek istiyordu, çünkü sanırım Batı Virginia onun için yeterince havalı değildi. Babam bana genel müdürlük pozisyonu değil, Martinsburg'da daha önce olmayan bir pozisyon olan genel müdür yardımcılığı teklif ediyordu. Müdür yardımcısı Akademi'nin günlük işleyişini denetleyecek ve hizmetlerin genişletilmesine yardımcı olacaktı. Yeni bir GM bulurken güvenilebileceği ve işi bilen birini istiyordu. Teklif çok cazipti ama geri çevirdim.

Sonra babam evime geldi ve bana üzerinde maaşımın ve bir dizi avantajın yazılı olduğu bir kağıt uzattı. Bunu reddedecek en aptal ve en inatçı insan olurum ama teklif harika olsa da, sonunda kabul etmemin gerçek nedeni bu değildi. O sadece doğru zamanda, penceresiz odadan ve umurumda olmayan bir işte çalışmaktan çok yorulduğum bir anda gelmişti. Teklif, eskiden olduğum Jillian'ı dürtüyordu ve bir parçam, babamın bunca zamandır birbiri ardına çılgın iş teklifleriyle ulaşmaya çalıştığı kişinin o olduğunu biliyordu.

"Biliyorum," diye onayladı Cam beni düşüncelerimden kopararak. "Biliyoruz." Avery iç çekti. "Hepimiz biliyoruz."

"Yani, sen . . . soyadımın ne anlama geldiği hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok mu?" Sekizgen'e tırmanıp tek parça halinde geri dönebilmeyi gizliden gizliye dilemeyen kırmızı kanlı bir adam olmasını biraz özgürleştirici bularak sordum.

"Pek sayılmaz. Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır." Gülümseyerek çenemi eğdim ve tekrar ona baktım. "Bu iyi bir şey."

Bakışları benimkilerle buluştu. "Bunu duyduğuma sevindim."

Yüzüm tekrar ısındı, ben de tabağıma odaklandım. Midem homurdanırken peynirli patates kızartmasını dürttüm. Evde olsaydım tabağımın yarısını çoktan tüketmiş olurum ama kendimi bir haftadır yemek görmemiş gibi yememeye zorladım.

Akşam yemeği . . . şaşırtıcı derecede sorunsuz geçti.

Cam ve Avery sohbetin doğal bir şekilde akmasını sağladılar, sessizlik boşlukları çok uzamaya başladığında toparlandılar ki bu çok sık olmuyordu. Grady ile konuşmak kolaydı, beni sohbete yönlendirdi.

Cam ya da Avery'nin benimle konuştuğu ve benim onları duymadığım sadece birkaç kez olmuştu, bu yüzden Grady'nin dikkatimi çekmesi gerekiyordu. Bu durum onları rahatsız etmiş gibi görünmüyordu, bu da benim bunu görmezden gelmemi kolaylaştırıyordu.

Grady bana Shepherd'a gelen yeni bir sanat sergisinden bahsederken ana yemeklerimiz geldi. Sergi hakkında konuşurken gözlerinin ışıldamasından, *bu* tür şeylerle ilgilendiği anlaşıyordu.

Ve çok tatlıydı.

"Görülecek harika bir şeye benziyor," dedim çatalımı kaldırarak. "Son zamanlarda pek fazla sanat sergisine gitmedim." Ya da hiç gitmedim. Yani, cidden. Sanata bakmaya gitmedim. Bunda yanlış bir şey gördüğümünden değil, ama yaptığım bir şey değildi.

Yine de yaptığım pek bir şey yoktu.

Grady sırtarak, "Seni götürebilirim," diye teklif etti. "Çok isterim."

Beklenmedik teklif karşısında dudaklarım aralandı. İyi anlaşıyorduk, bu yüzden teklifin beni neden hazırlıksız yakaladığından emin değildim ama öyle olmuştu. Cevap vermeye başladım ama ne diyeceğimi bilemediğimi fark ettim, çünkü gerçek bir teklif gibi görünen bu teklif karşısında heyecanlandığımdan mı yoksa hiç etkilenmediğimden mi emin değildim.

İçimi çok tanıdık bir his kapladı, genellikle uzun gecelerin ortasında beni vuran ve uyanık tutan bir his. Ben'le çıkarken de böyle hissetmişim; kendim için daha iyisini göremediğimden beni onunla birlikte tutan duyguydu bu. Daha iyisini hak etmediğim için değil, ama ben ... Kalbimi bir başkasına o kadar bütünüyle, o kadar eksiksiz vermişim ki, kalbim kırıldığında, özgürce verdiğim o parçalar artık benim değildi.

Kalbim tam değildi.

Bu bazılarına aptalca ve aşırı dramatik gelebilir ama umurumda değildi. Gerçek buydu ve bir daha başka biri için böyle hissedebileceğimden emin değildim. Bu yüzden Ben'le anlaşmışım. İş o noktaya gelirse bunu Grady'yle tekrar yapar mıydım? Uzlaşmak mı?

Tanrım, bekle bir saniye.

Daha bir saat önce bu adamla tanıştıktan sonra gerçekten burada oturup yerleşmeyi mi düşünüyordum?

Kendime gelmem gerekiyordu.

"Jillian?" Grady söyledi ve sanırım onu duymadığımı düşündü.

"Bu iyi olurdu," diye zorlukla söyleyebildim.

Bir an beni uzun uzun inceledi ve artan gerginliğimi hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Hemen döneceğim." Katlanmış peçetemi masanın üzerine koyarak ayağa kalktım ve sandalyenin etrafından dolaştım. Avery'nin endişeli bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ve hiçbir şeyi büyütme istemiyordum ama ona iyi olduğumu söyledim.

Sadece bir dakikaya
ihtiyacım vardı. Ya da
üç.

Masaların arasındaki dar yollardan geçerek banyoya doğru yöneldim. Çift kapıyı itip açtıktan sonra su lekeli aynanın önünde durduğumda çantamı masada bıraktığımı fark ettim, bu yüzden rujumu tekrar süremeyecektim.

Ellerime sabun pompaladım ve fasetin altında salladım. Su akarak köpükleri temizlerken bakışlarımı yavaşça yansımama doğru kaldırdım. Normalde kendime baktığımda, yanlış giden bir eğitim gibi görünmeden makyaj yapmak için gerekenden daha uzun süre dikkat etmezdim.

Şimdi burada dururken, gerçekten kendime baktım.

Eskiden saçlarımı hep toplardım ama artık her gün yapmayı bırakmıştım. Saçlarım artık dalgalar halinde sarkıyor ve uçları göğüslerimin uçlarına doğru kıvrılıyordu. Eskiden kaküllerim de vardı ama Tanrı'ya şükür onlar çoktan gitmişti. Sonunda göz kalemi sürmeyi öğrenmiştim. *Bu da başka bir mucizeydi.* Yüzümün hafifçe kızarması doğal bronz tenimi koyulaştırmıştı. Dudaklarım daha dolgun ve burnum daha düzdü.

Saçlarım sola doğru taranmıştı, böylece yanağımı koruyordu ... ve yanağım o kadar da kötü görünmüyordu, özellikle de hastanede geçirdiğim günlerden sonra onu ilk gördüğümde nasıl görüldüğü düşünülüşünde.

Lanet olsun, tüm yüzüm karmakarışık olmuştu.

Sol yanağımda derin bir çukur vardı, sanki oraya bir buz kıracağı sokulmuş gibiydi ve sağ çene hattıma bakarken, rekonstrüktif plastik cerrahların neler başarabildiğine hala hayret ediyordum. Yüzümün yarısı, bir rekonstrüksiyon plağı ile iliak krest grefti ve bana tam bir fonksiyonel diş seti geri vermek için bir ton diş hekimliği ile kelimenin tam anlamıyla bir araya getirilmişti.

Plastik cerrahların sihirli değnekleri yoktu ama onlar *sihirbazdı*. Eğer bana doğrudan bakmasaydınız, sağ çenemin sol çenemden daha ince olduğunu bilemezsiniz.

O gece bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

şimdi tıpkı o gece, altı yıl önce, tüm hayatım yerle bir olmadan sadece birkaç *dakika* önce banyoda dururken yaptığım gibi kendime bakıyordum.

şu anki görüntümden nefret ettiğimden değil. Hayatta olduğum gerçeği, yürüyen ve nefes alan nadir istatistiklerden biri olduğum anlamına geliyordu.

Ama ne kadar şanslı olduğumu bilmek bile kendimi deforme olmuş hissettiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Bu kullanmak için sert bir kelimeydi. Onu sık sık kullanmayı sevmezdim. şimdiye kadar oldukça iyi geöen bir randevuda bunu yapmak muhtemelen iyi bir fikir değildi.

Derin bir nefes alarak başımı salladım. Bu gece düşüncelerimin bu yönde ilerlemesine ihtiyacım yoktu. şu ana kadar yemek harikaydı. Grady hoş ve sevimliydi. Kendimi onunla tekrar çıkarken, bir sanat sergisine ve belki de kahveye giderken görebilirdim.

Beni korkutan da buydu.

Yaşamanın beni korkutmasına izin vermeyecektim. Hayır.

Ona bir şans verebilir ve razı olup olmadığım konusunda endişelenmeyebilirdim.

Lavabodan dönerek ellerimi kuruladım ve saçlarımı sol omzumun ve yanağımın üzerinden öne doğru düşecek şekilde yeniden ayarladım. Banyodan çıkıp dar koridora girdim, bakışlarımı yere dikerek iki adım attıktan sonra kapının hemen dışında duvara yaslanmış birinin durduğunu fark ettim. Neredeyse ona çarpmadan önce.

Nefes nefese, bir adım geri attım. Tek görebildiğim, ince kesimli siyah bir pantolon ve ... eski siyah beyaz Chucks ayakkabılardı. Ne tuhaf bir kombinasyon ama bu ayakkabılar bana ...

Başımı hafiföe salladım ve kenara çekildim. "Özür dilerim. Affedersiniz."
_"

"Jillian."

Durdum.

Zaman durdu.

Kalbim dışında her şey durdu, çünkü aniden göğsümdede çok sert ve çok hızlı çarpmaya başladı. O derin, sert ses. Onu ta özüme kadar tanıyordum. Yavaşöa bakışlarımı kaldırdım, ne göreöeğimi zaten biliyordum ama buna inanmayı reddediyordum.

Brock Mitchell önümde duruyordu.

BÖLÜM 3

Brock'a bakarken şok beni hareketsiz bıraktı, sessizliğe gömülmüştüm çünkü gördüklerime inanamıyordum. Karşımda durmasının imkânı yoktu. Bildiğim kadarıyla Martinsburg'a hiç gelmemişti. Asla. Çünkü *ben* buradaydım. Onun tüm dünyası vardı. Benimse sadece Batı Virginia'm vardı.

Bunlar konuşulmayan kurallardı.

Belki banyoda düşüp başımı çarpmışımdır.

Kulağa pek olası gelmiyor.

Çünkü o Brock'tu ve o kadar yakındaydı ki tanıdık kolonyasının, yanan yaprakların ve kış rüzgârının taze karışımının kokusunu alabiliyordum.

Nasıl olur da bu restorandaydı ve ben onu görmemiştim? Yine de hiçbir zaman o kadar dikkatli olmamıştım, şimdi daha da dikkatli oluyorum. Ama bu, Brock'a kafayı fena halde takmış olan Cam'in onun varlığını nasıl olup da fark etmediğini açıklamıyordu.

Cam büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

Dudaklarım aralandı ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Brock birkaç yıl önce onu son gördüğümde nasılsa şimdi de öyleydi, ama daha ... daha zarif, daha ... *her şeyiyle*. Boyu hâlâ benden bir karış uzundu ama omuzları daha genişti. Gri düğmeli bluzu göğsünü geriyordu. Kolları kıvrılmış, güçlü, dövme ön kolları ortaya çıkmıştı. Ön kolunda yeni bir dövme vardı. Yeni bir renk. Beli daralıyordu ve pantolon hâlâ güçlü, kaslı olduğunu bildiğim kalçalarına uyacak şekilde dikilmişti.

Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. Yirmili yaşlarının ortasındaki bir adamın dikenli saçları gitmişti. Şimdi koyu kahverengi saçları daha sakindi, alnından geriye doğru taranacak şekilde kesilmişti ve çenesi ile yanaklarında bir iki günlük kırıksıklık vardı. Daha yaşlıydı.

Evet. Şimdi otuz dört yaşında olacaktı.

Gözlerinin köşelerindeki kum rengi tene belli belirsiz çizgiler kazınmıştı. Yüzü hâlâ köşeliydi. Yüksek elmacık kemikleri ve dolgun, şehvetli bir ağzı vardı. Alt dudağındaki yara izi bunca yıldan sonra artık neredeyse hiç fark edilmiyordu.

Yıllar. Sol gözünün altındaki hala göze çarpıyordu, babasının ona kaçtığı gece verdiği ve onu benim hayatımla çarpışma rotasına gönderen göz.

Isıtılmış çikolata rengindeki o gözler tıpkı hatırladığım gibiydi, ağır kirpikli ve keskin ve şu anda benim ona yaptığımın aynısını yapıyordu. Brock beni süzüyordu.

Bakışları botlarımın ucundan başlamış, koyu renk kot pantolonumun ve ince boğazlı kazağımın üzerinde gezinmişti. Yıllar geçtikçe vücudum eşitlenmişti. Asla zayıf sayılmayacaktım. Vücudum oldukça ortalamaydı ve onu dergilerdeki kadınlara benzeyen bir şekle sokmak için günde iki saat harcayacak arzum ya da iradem yoktu. Yağlı yemeklerimi severdim ve boş zamanlarımda uzanıp kitap okumayı da severdim.

Ama Brock'un gençliğimizde ilgi duyduğu kadın türlerini acı bir şekilde hatırladım. Düz karınlı ve dolgun bacaklı kadınlar. Erkeklerin ellerini bellerine dolayabilecekleri türden kızlar. Onunla birlikte saatlerce spor yapan ve terli ve yüzü kıpkırmızı olduğunda bile bir şekilde seksi ve harika görünen kadınlar. Onu çeken şey buydu. *Nişanlısının* kim olduğunu bildiğimi düşünürsek hâlâ öyleydi.

Sonra nişanlı olduğunu bildiğim kadına kıyasla nasıl göründüğümü düşünmeyi bıraktım, çünkü evet, onun hakkında bunu biliyordum. Şu anda bunların hiçbir önemi yoktu çünkü yüzüme bakıyordu ve beni altı yıldır yüzümde şişlik ya da bandaj olmadan görmemiş olduğunu fark ettim. Ailemin ona söyledikleri dışında, fotoğraf çektirmeyi sevmediğimden beri beni ilk kez görüyordu. Hiç sevmezdim ama şimdi daha da çok seviyorum. Beni her gördüğünde uzaktan nadiren bakardı.

Bakışları yüzümün sol tarafından sağ tarafına doğru kayarken gözleri hafifçe açılmıştı. Bana bakışı, şaşkınlık ve görmek istemediğim bir duygunun karışımı, damarlarımdaki kanı acılaştıran bir şey, beni sersemliğimden kopardı.

"Burada ne yapıyorsun?" Sertçe sordum.

Brock'un bakışları benimkilere kaydı. "Yani, şu anda mı? Aslında ben de burada seni bekliyordum."

"Kadınlar tuvaletinin dışında mı?" "Evet."

"Bu ... bu bir sonraki seviye tuhaflık," diye mırıldandım, koridorun sonuna bakarak. Avery ve herkes nerede olduğumu merak ediyor olmalıydı. "Ama *demek istediğim* Martinsburg'da ne yapıyorsun?"

"Akşam yemeği yiyorum," diye cevap verdi, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Gözlerimi sinir bozucu olmanın ötesinde bulduğum bir yoğunlukla tuttu. "Görünüyorsun ... harika görünüyorsun, Jillian."

Sesindeki gerçek samimiyet karşısında nefesim kesildi ama sonra fark ettim ki, onun gördüklerine kıyasla ben bir milyon dolar gibi görünüyordum. "Yani rastgele Martinsburg'da benim yemek yediğim restoranda mı yemek yiyorsun?"

Brock gözlerini kırıştırdı, belli ki sert ses tonuma şaşırmıştı. Bunun için onu suçlayamazdım. Eskiden o ne derse gülümser ve başımı sallardım, öyle ki göbek adım "Brock'un Kişisel Paspası" olabilirdi. Hoş geldin."

Ve bunu düşünürken, birden bardaki o geceye geri döndüm, içinde kendimi çok büyümüş, çok umutlu, çok aşık ve inanılmaz derecede *aptal* hissettiğim elbiseyle onun önünde durduğum geceye.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı ve Brock'a istediği her şeyi yaptıran o yarım sırıtış ortaya çıktı. "Akşam yemeğini bir şekilde öğrendiğimi ve bu gece buraya sırf seni görmek için bilerek geldiğimi mi ima ediyorsun?" Durakladı, gözleri tuvaletlerin dışındaki loş ışıktaki parlıyordu. "Bir tür sapıkmışım gibi mi?"

Kulağa saçma geliyordu ama imkânsız değildi. Annem bu gece randevum olduğunu biliyordu. Ona nereye gideceğimizi söylemişim. Gerçi Brock'a söyleyeceğinden şüpheliydim.

Brock'a söylemese daha iyi olurdu.

"Ya da belki bir sapık değil de, yıllardır kendisinden kaçan başka birini bir an olsun görebilmek için yanıp tutuşan biri?" diye önerdi yumuşak bir sesle. "Bu Aralık'ta altı yıl olacak."

Önce bir, sonra iki kez göz kırptım. "Ne?"

Bana bakarken yarım sırıtışı büyüdü. "Ya da tesadüfen seninle aynı çevrede yaşayan bir arkadaşıyla yemek yiyen biri mi?"

Yanaklarım ısınmaya başladı.

"Eğer seni takip ediyorsam, tuvaletten çıkmanı beklediğimden beri bu konuda gerçekten kötü bir iş çıkarıyorum," diye devam etti, belli ki eğleniyordu

Benim gözlemim. "Takipçiler hakkında bildiklerime göre, ki inanın bana, benim de birkaç tane oldu, biraz daha göze çarpmama eğilimindeler."

Öfke sistemime yayıldı. Bu onu eğlendiriyor muydu, ben eğleniyor muydum? Elbette eğlendirdi. Brock'u her zaman eğlendirmişimdir. "Eminim geçmişte yaşadığın sapıkların çoğu seni dışarıda beklemek yerine doğruca erkekler tuvaletine girerdi ve sen de bununla ilgili tek bir sorun yaşamazdın."

"Kahretsin." Brock başını arkaya eğdi ve güldü. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Tanrım, kahkahasının sesini unutmuşum. Derin ve bulaşıcı, umursamadan gülüyordu. Ben bu kahkahaların sadece benim için olduğunu düşünürken o herkese dağıtıyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sen hatırladığım Jillybean değilsin."

Brock'un takma adımı kullanması bana komik şeyler yaptı. Beni *yıllar* öncesine, ailemin arka bahçesindeki eski salıncakta yan yana oturduğumuz günlere götürdü. Brock'un, dünyada ziyaret etmek istediğim tüm yerler hakkında nasıl saçmaladığımı dinlediğini hatırlattı. Bana her şeyin eskiden nasıl olduğunu ve hiçbir şeyin bir daha asla öyle olamayacağını düşündürdü.

"Hayır," dedim çenemi kaldırarak. "Ben o değilim."

Başını eğdi, böylece aniden benim alanıma girdi, ağzı neredeyse benimkiyle aynı hizadaydı. "Bunu biliyorum."

Şaşkın bir soluk beni terk etti.

"Sanırım bu Jillian'dan hoşlandım," dedi sanki çok gizli bir sırrı paylaşıyormuş gibi.

Ona bakakaldım, bunun ne anlama geldiğini anlayamıyordum.

Brock'un başı yana eğildi. "Masada birlikte olduğun adam kim?"

Geriye doğru sarsıldım, neredeyse geriye doğru devriliyordum. "I . . . Bu soruyu sorduğuna inanamıyorum bile."

Kaşları birbirine çatıldı. "Neden? Bu geçerli bir soru."

Gözlerim büyüdü. "Bu hiç de geçerli bir soru *değil*."

Doğruldu, sanki dünya kadar zamanı varmış ve tuvaletin dışında durmuyormuşuz gibi duvara yaslandı. "O senin erkek arkadaşın mı?"

Bir kez daha nutkum tutulmuştu, tek yapabildiğim ona bakmaktı, bir yanım bunun onu hiç ilgilendirmediğini söylemek isterken diğer yanım

Diğer yarısı ise bu soruyu neden sorduğunu öğrenmek istiyordu.

İkisini de yapmadım.

"Affedersiniz," dedim etraftan dolanarak. "Masama geri dönmem gerekiyor."

"Ciddi misin?" Duvarı itti, iri bir elini koluma dolayarak beni durdurdu. "Birbirimizi yıllardır görmedik ve sen öylece çekip gidecek misin? Sarılmak yok mu? 'Nasılsın' demeyecek misin? Hiçbir şey yok mu?"

"Kulağa doğru geliyor." Kolumu çektim ve birkaç saniye sonra bıraktı.

Bir an için beni inceledi ve alaycı gülümsemesi yerini acımasız bir çizgiye bıraktı. "Sanırım seni gerçekten suçlayamam."

Vücudumdaki her kas gerildi. *Bu çok yanlış.* Düşünmeden edemiyordum, çünkü Brock ve ben ... aramızdaki yaş farkına rağmen eskiden birbirimizden ayrılmazdık. Her zaman bizdik - ben onun peşinden koşar, peşine takılır ve ilgisini çekmek için çırpınırdım, o da benim peşinden koşmama izin verir, yaptığı her şeye beni de dahil eder ve sanki dünyadaki tek insan benmişim gibi bana odaklanırdı.

O geceye kadar.

Ta ki her zaman benim onu, onun da benden başka herkesi istediğini fark edene kadar.

"Hayır," diye fısıldadım, söylediğim şey için kendimden biraz nefret ediyordum. "Beni suçlayamazsın."

Başını sallarken çenesindeki bir kas esnedi. Kalbim küt küt atarken arkamı döndüm ve arkama bakmadan aceleyle masaya geri döndüm. Ne kadar zamandır yoktum bilmiyordum ama sandalyeme oturduğumda herkesin bana nasıl baktığını tahmin edersem, biraz fazla uzun sürmüştü.

Avery bana belli belirsiz gülümsedi.

"Her şey yolunda mı?" Grady koluma dokunarak sordu.

Cevap vermeye başladım ama cevap veremedim Cam'in söylediklerinin sadece bir kısmını duydum: "Vay anasını."

Masanın üzerine bir gölge düştü, doğrudan arkamdan gelen bir gölge. Avery'nin gözleri büyüdü ve ağzı mükemmel bir O harfi oluşturdu.

Hayır, yapmadı.

Bu *yüzden* beni masama kadar takip etmedi.

Cam sandalyesinden kalkıyordu, yakışıklı yüzünde saf bir hayranlık ifadesi vardı. "Vay canına, dostum. Seni görmeyeli uzun zaman olmuştu."

Evet.

Beni masama kadar takip etti.

Sağıma baktığımda Brock'un Cam'in elini sıkıldığını ve ardından tek kollu erkek kucaklaşmalarından birini yaptıklarını gördüm. Brock ve Cam birbirleriyle konuşurken tek yapabildiğim orada oturmaktı. Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ve muhtemelen bunun işitmemele de bir ilgisi yoktu. Ayağa kalkmamaya, sandalyemi kaldırıp Brock'a fırlatmamaya konsantre olmuşum.

Sonra Brock sağımda durdu ve doğrudan Grady'ye baktı. Adamın bakışlarını, tartı sırasında ve maçlardan önce rakiplerinin bakışlarını tuttuğu gibi tuttu ve dar bir şekilde gülümsedi.

Boğazını temizleyen Grady elini kolumdan çekti. Ellerim masadan kayıp kucağıma düştü.

Brock kolunu *tabağımın* üzerine uzatırken gözleri soğuk ve düzdü. Konuştu ama sağır kulağıma konuştuğu için sesi boğuk geliyordu.

"Grady Thornton," diye duydum solumdan ve Brock'un kendini tanıttığını fark ettim. Grady'nin eli Brock'un çok daha büyük olan eli tarafından yutulmuştu. "Cam'i tanıyor musun?"

"Birkaç kez karşılaştık." Brock elini sandalyemin arkasına koydu, bu jest tuhaf bir şekilde samimi ve sahipleniciydi. "Onunla ve sevgili eşiyle Jillian sayesinde tanıştım."

Gözlerimi dikmiş, nefesimin altında sayıyordum.

"Gerçekten mi?" Grady'nin sesi merakla doluydu. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Babam için çalışıyor," diye cevap verdim Brock'tan önce. "Ah, hadi ama, hikâyenin tamamı bu değil." Brock kıkırdadı ve ben gözlerimi açtım.

"Biz aslında birlikte büyüdük. Neredeyse bilmediğim hiçbir şey yok. *Jilly*'yi biliyorum."

Cehennemin dokuz çemberi arasında bu da neyin nesiydi?

"Peki buradaki herkesi nereden tanıyorsun?" Brock sordu ve daha yakına kaydığı için sesi bir tünelin sonundaymış gibi gelse de onu duyabiliyordum.

Grady'nin bakışları Brock'la benim aramda gidip geliyordu. "Ben Cam'in bir arkadaşım. Birlikte çalışıyoruz."

"İlginç," diye mırıldandı Brock, hâlâ gülümseyerek. "Artık futbol koçluğu yapıyorsun, değil mi?" Cam başıyla onaylayınca Brock Grady'ye döndü. "Sen de koç musun?"

"Hayır." Grady biraz daha dik oturdu. "Shepherd'da kimya öğretiyorum."

Brock'un yüzündeki gülümseme bir kademe daha arttı ve ben masanın altına girmek istedim. "Bir profesör mü? Vay canına. Jillian'ı nereden tanıyorsun?"

Aman Tanrım, bu bir sorguydu.

Grady bana gülümserken şişesini eline aldı. "Daha yeni tanıştık ama sanırım çok iyi arkadaş olacağız."

"İyi arkadaş mı?" Brock kıkırdadı ve ellerim yumruk haline geldi. "Kulağa doğru geliyor. Her neyse," dedi küçümser bir tavırla, "sizi yemeğinizden alıkoymak istemem. Sadece uğrayıp bir merhaba demek istedim. Seni sonra ararım," dedi Brock Cam'e. Sonra bana odaklandı ve o yoğun bakışlarıyla sanki dünyada sizden başka kimse yokmuş gibi hissettirdi.

Burnumun ucuna dokundu.

Gözlerimi kırptım.

Brock sıırttı. "Yakında tekrar görüşeceğiz."

Daha sonra restoranın önüne doğru ilerlerken neredeyse her masanın dikkatini çekerek uzaklaştı.

"Bu beklenmedik bir şeydi," dedi Cam gülerek. "Brock'un şehirde olduğunu bilmiyor muydun?"

Başımı salladım. Babam Brock'un burada olacağını biliyor olmalıydı ve beni uyarmamıştı. Yine de babam Brock'la aramızda gerçekte neler geçtiğini bilmiyordu. Tek bildiği, ailemin de inandığı, Brock ve benim birbirimizden uzaklaştığımızdı.

Ama aileme asla söyleyemezdik ve Brock'tan da söylememesini istedim, çünkü babam neden orada olduğumu ve nasıl yaralandığımı bilseydi, Brock'u doğrudan öldürürdü. Babamın ona bir oğul gibi davranması ya da Brock'a yüz binlerce dolar yatırım yapmış olması önemli değildi.

Brock ölü bir adam olurdu.

"Az önce kimin elini sıktığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" Cam başını sallayarak tekrar güldü ve sandalyesine geri oturdu. "O Brock 'Canavar' Mitchell'dı. Tanrım, kaç yaşında, Jillian mı? İki kez Ağır Sıklet Şampiyonu mu? Sonra bir kez de Hafif Ağır Sıklet'te. Lanet olsun." Cam sanki

bayılmak üzereydi. "Artık dövüşmediğine inanamıyorum. Onu ringde izlemek, lanet bir Titan'ın yumruk attığını görmek gibiydi..."

Cam, Grady'ye Brock'un muhteşemliği hakkında bilgi verirken binlerce farklı nedenden dolayı rahatsız bir şekilde sandalyemde kıpırdandım. Biri bana bir şey söylemiş olmalıydı ama başımı kaldırıp Avery'ye bakana kadar duymamıştım.

Birden bunu yapamayacağımı anladım.

Bunu yapmak *istemedim*.

Brock benimle aynı yerde otururken olmazdı, bunca yıldan sonra olmazdı ve tek düşünebildiğim o geceydi.

"Özür dilerim. Kendimi iyi hissetmiyorum." Grady'nin şaşkın bakışlarını ve Avery'nin endişeli bakışlarını yakalayınca aceleyle çantamı aldım. "Midem bozuk, hassas bir midem var."

Aman Tanrım, cidden bunu yüksek sesle mi söyledim? Evet, söyledim.

Bunu sonsuza kadar geri almak mümkün değildi.

Yanaklarım kıpkırmızı, masaya sipariş ettiklerimi fazlasıyla karşılayacak kadar para koydum ve restorandan hızlı adımlarla çıkmadan önce vedalarımı mırıldanarak kalktım. Arabamda otururken, motor çalışırken ve ellerim direksiyonu kavrarken, Brock'un gitmeden önce bana ne söylediğini fark ettim.

Beni tekrar görecekti.

Yakında.

BÖLÜM 4

Kara Hançer Kardeşliği'ndeki en sevdiğim kardeşimin adını taşıyan Rhage, kahverengi ve beyaz çizgili küçük şeytanın tünediği yerden sadece bir kedinin ustalaşabileceği yaltaklanmaya neden olan bir yargıyla bana baktı.

O da baldırlarımdaydı.

İçimi çekerek başımı çevirdim ve komodinin üzerindeki saate baktım.

Cumartesi sabahı saat neredeyse on birdi ve ben hâlâ yataktaydım.

Rhage muhtemelen taze kedi mamasına acıkmıştı, çünkü şu anda kâsede ne varsa belli ki onun için yeterince iyi değildi.

Onu henüz yavru bir kediye, kışın bir akşam iş yerinde arabamın altına saklanmış halde bulmuştum. Kar yağmaya başlamıştı ve zavallı şey titriyordu ve açtı. Onu yanıma almıştım ve bunu yaptığımı hemen pişman olmuşum.

Kedi, yavruyken bile, ben de dahil olmak üzere insanları yüzde seksen oranında sevmezdi. Sadece ona yemek verdiğim için bana tahammül ediyor gibiydi. Zamanının çoğunu bir yerlerde saklanarak, sabırla yanından geçmemi ve Godzilla saldırısına hazırlıksız yakalanmamı bekleyerek geçirirdi.

Kedi şeytandı.

Ama yine de onu seviyordum, çünkü iyi davrandığı zamanlarda, ki bu nadiren yüzde yirmidir, onu kucaklamama izin veriyordu ve kedicik kucaklamasından daha iyi bir şey yoktu.

"Bana öyle bakmayı kes," diye mırıldandım, muhtemelen tüm dünyadaki en acımasız kediye kendi gözlerimi kısarak. "Birkaç dakika içinde kalkacağım."

Kedinin kulakları düzleşti.

Başımı arkaya eğdim ve tekrar iç çektim. Dün gece uyku kolay gelmemişti. Brock'un beklenmedik ortaya çıkışı beni bir döngünün içine fırlatmıştı. Avery'nin iyi olduğumdan emin olmak için üç kez araması ve telefonu açana kadar pes etmemesi de yardımcı olmamıştı. Tabii ki yine yalan söyledim ve sadece midemin rahatsız olduğunu iddia ettim. Bana inandığından şüpheliydim ama bildiğim kadarıyla Avery Brock hakkında pek bir şey bilmiyordu. Bizim yaşadığımız yerde yaşamamıştı.

büyüdü. Yani diğer kızlardan birinden bir şey duymadıysa, ayrıntıları bilmiyordu.

İnleyerek ellerimi gözlerimin üzerine koydum. Onun önünde, Cam ve Grady'nin önünde durup bağırsak sorunlarım olduğunu söylediğime hâlâ inanamıyordum.

Tanrım, insan içine çıkmama izin verilmemeli.

Şimdi bunu düşünmek bile kulaklarımın ucunun yanmasına neden oldu. Çok utanç verici.

Dün akşamki yemekten ayrılış şeklime ve davranışlarıma bakılırsa Grady'den bir daha haber alabileceğimi sanmıyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Gerçekten umursayıp umursamadığımdan. Sanırım iyi anlaşmıştık ve o da benimle ilgili hiçbir şeyden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sevimli ve zekiydi ama ben hiçbir şey hissetmiyordum.

Kıvılcım yok. Nefes yakalamak yok. Beklenti ya da özlem yok. Hiçbir şey yok.

Geriye dönüp baktığımda, Ben'le de aynı şey olmuştu. Benimle ilgilenen ve gerçekten benimle seks yapmak isteyen ilk erkek oydu ve ben o kadar yalnızdım ki. Sadece *arzulanmak istiyordum* ve sırf yeniden hissetmeyi çok istediğim için bu romantizmin son kullanma tarihinden sonra da onunla kaldım.

Bu, çok fazla aşk romanı okumamın bir sonucuydu, çünkü okuduğum karakterlerin sahip olduğu şeyleri istiyordum. Akıllara durgunluk veren, her şeyi tüketen bir cazibe.

Gözlerimi açarak bu düşünceleri kestim. O yola girmeyecektim. Asla. Hiçbir şekilde. Çoğunlukla çok iyi gidiyordum.

Tamam. Kendime yalan söylüyordum.

Gerçek şu ki, Brock'u düşünmediğim bir hafta bile geçmiyordu. Eskiden bir gün bile geçmezdi. Bazen bir saat bile. Onun mutlu olup olmadığını merak etmeden bir hafta geçirmek hayatımda büyük bir ilerlemeydi, bu yüzden dün gece restoranda rastgele ortaya çıktı diye geriye gitmeyecektim.

Yakında tekrar görüşeceğiz.

Tenimde bir ürperti dans etti. Bununla ne demek istemiş olabilirdi ki? Kasabada takılmayı ve buradaki eğitim tesisinden yararlanmayı planlamıyorsa, yollarımızın kesişmesi için hiçbir neden yoktu. Aile şirketi için çalışacağım gerçeğinden bahsetmemiş olsa da, babam ona bundan bahsetmiş olsaydı hiç şaşırırmazdım.

Yüzümdeki bir tutam saçı savurarak Brock'u ilk gördüğüm zamanı düşündüm. Gecenin bir yarısıydı ve bir kâbustan uyanmıştım. Rüyamda her ne görüyorsam hatırlayamıyordum ama susamıştım, bu yüzden yatak odamdan çıkmıştım.

Korkuluklara tutunarak sessizce merdivenden aşağı inerken alnımda soğuk terler belirdi. Babamın sesini duyunca aşağıya birkaç adım kala durdum. Babamın sesi bana tuhaf geliyordu, sesi bazen amcalarımla konuşurken duyduğum gibi gergindi.

"En son ne zaman yemek yedin, evlat?"

"I . . . Bilmiyorum," diye cevap verdi yabancı bir ses, tereddütle doluydu. "Sanırım dünden önceki gece."

Merakla parmak uçlarımda son basamağa kadar indim ve duvarın arkasından baktım. Babamın odanın ortasında durduğunu, kollarını göğsünde kavuşturduğunu gördüm. Sonra kanepenin kenarında oturan benden birkaç yaş büyük bir çocuk gördüm.

Yüzünü gördüğümde bir elimi ağzıma götürdüm. Alnında bir yarık ve dudağının altında kızgın ve çiğ görünen korkunç bir kesik vardı. Bir gözü şişmiş ve kararmıştı.

Babamın bazen iş yerinde kavga ettiği adamlardan birine benziyordu ama babam asla bir çocukla kavga etmezdi. Asla.

"Bu yüzden mi beni soymaya çalıştın?" Babam sordu ve gözlerim büyüdü. Çocuk omuz silkti.

"Ben sabırlı bir adamım. Bütün gece burada durabilirim. Polisi arayıp seni hapse de attırabilirim. Bunu ister misin? Ya da sen konuşmaya devam edersen, ben de seni beslemeye devam ederim. Seçim senin."

Duvara yaslanarak çocuğun babama isyankâr bakışlarını izledim. O deliydi! Ben babama asla öyle bakmazdım. Birkaç dakika geçti ve "Neden polisi aramıyorsun?" diye sordu.

"Seni bir süredir Akademi'nin dışında takılırken görüyorum. Geçen sefer böyle görünmüyordun. Ayrıca beni daha önce hiç soymaya çalışmamıştın, bu yüzden durumunla ilgili bir şeylerin değiştiğini düşünüyorum. Suç hayatına atılmak üzere olan kötü bir çocuk değilsin."

Çocuk yine sessizdi.

"Ben de bir zamanlar senin durumundaydım," dedi babam bir süre sonra. "Hayatta kalmak için savaşmak ve yiyecek çalmak zorundaydım. Hayatta kalmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

sokaklarda."

Çocuğun dikkatli gözleri kapandı ve titrer gibi oldu. "Birkaç gece önce evden ayrıldım. Bununla daha fazla başa çıkamadım. Babam ..."

"Bunu yüzüne mi yaptı?"

Cevap vermedi, ama babam bunun ne anlama geldiğini biliyor gibiydi, çünkü asla kullanmamam gereken kötü bir kelime havladı. Sonra çocuğun önünde diz çöktü ve benim duyamayacağım kadar alçak sesle konuştu. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sonra babam daha yüksek sesle konuştu: "Hadi. Bakalım mutfakta neyimiz varmış."

Babam döndüğünde, yüzü morarmış olan çocuk başını kaldırıp merdivenlere baktı ve beni gördü. Nasıl olduğunu anlamamıştım, çünkü sık sık sesler ve insanlarla dolu bir evde, hatta sessiz ve neredeyse boş olduğunda bile, kimse beni gerçekten görmemişti.

Ama bu çocuk yaptı.

Korkmuş ve kaybolmuş çocuk görüntüsünü silkeleyerek kendimi anılardan uzaklaştırdım, çünkü o artık o çocuk değildi, tıpkı benim o kız olmadığım gibi.

Her ne kadar Brock hakkında bir şey öğrenmemeye çalışsam da, ona neler olduğunu bilmemek çok zordu. Onu internette takip etme dürtüsüne istediğim kadar karşı koyabilirdim ama ne zaman ailemi ziyaret etsem, bir noktada birisi kaçınılmaz olarak ondan bahsediyordu.

Brock'un Philadelphia dışında, Plymouth Meeting'den çok uzakta olmayan bir evi olduğunu biliyordum. Julio amcama göre, evi kendi istediği şekilde inşa ettirmişti ve içinde bir de spor salonu vardı. Nişanlısının orada onunla birlikte yaşadığını varsayıyordum ve nişanlısını düşünmemeye çalışıyordum.

Çünkü onu tanıyor gibiydim.

Kristen Morgan.

Kalbimi kırdığı ve her şeyin değiştiği gece o da oradaydı.

Boğazımdaki yanmayı hafifletmeyen keskin bir nefes çekerek dudaklarımı birbirine bastırdım ve yavaşça çalkalanan tavan vantilatörüne baktım.

"Bunu yapmayacağım," diye yüksek sesle konuştum ve Rhage'ın bacaklarımın üzerinde kıpırdanmasına neden oldum. "Dün gece neden burada olduğu umurumda değil. Artık beni etkilemiyor. O artık beni etkilemiyor."

Bir plana benziyordu.

Kıçımı yataktan kaldırmanın vaktinin çoktan geçtiğine karar vererek doğruldum ve Rhage'e uzandım. Parmaklarımın ucu yumuşak kürküne değmeden hemen önce bacaklarımdan uçtu ve yatak odama doğru fırladı, sanki vahşi bir köpek sürüsü onu kovalıyormuş gibi koşuyordu.

Başımı salladım. "Göt."

Kedinin neden yanımda uyuma zahmetine girdiğini merak ederek cep telefonuma uzandım. Ekranı baktığımda arkadaşım Abby'den cevapsız bir arama olduğunu gördüm. "Hay aksi," diye mırıldandım, dün gece Avery ile konuşmam bittikten sonra telefonu sessize aldığımı hatırladım.

Abby ile son konuşmamızın üzerinden haftalar geçmişti ve onu görmeyeli neredeyse bir yıl olmuştu. Şükran Günü için eve döndüğümde kahve içip hasret giderecektik. O ve Colton birkaç yıl önce evlendiklerinden beri, satın aldıkları on dokuzuncu yüzyıldan kalma eski bir evi yenileme sürecindeydiler.

Ayrıca tanımadığım yerel bir numaradan cevapsız bir arama ve mesaj vardı. Merak edip mesaj düğmesine bastım ve bekledim.

"Selam Jillian, bu Grady. Dün gece tanıştık mı?" Garip bir gülüşme oldu. "Tabii ki hatırlıyorsundur. Neyse, umarım kızmazsın ama Avery'den telefon numaranı aldım çünkü sana bahsettiğim sanat sergisine bakmak isteyip istemediğini öğrenmek istiyordum. Bu hafta sonu şehir dışında olacağım ama döndüğümde sana göstermeyi çok isterim."

Grady telefon numarasını sayarken gözlerimi kocaman açıp şaşkınlıkla telefonuma baktım ve sonra arayan kimliği sayesinde numarasının bende olduğunu fark edince tekrar güldüm. Sürekli kendine gülmesi çok tatlıydı.

Bağırsaklarımı kontrol edemediğimi ima ettikten sonra Grady beni tekrar görmek mi istedi? Gerçekten mi?

Şok olmuş bir kahkaha patladı içimde. Bu konuda ne düşüneceğimi bile bilmiyordum ve bunu gerçekten sindirebilmek için bir galon kahveye ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Yorganı bacaklarımın üzerinden attım ve rahat yataktan kalktım, pelüş halının üzerinden geçtim ve dar koridordan aşağıya, güneş ışığı alan mutfak ve oturma alanına doğru ilerledim. Dairenin ana bölümündeki parke zeminler çıplak ayaklarımın altında serindi.

Rhage mutfak adasında oturmuş, gür kuyruğunu sağa sola sallayarak kahve makinesine doğru ilerleyişimi izliyordu.

"Kasede mama var," dedim kediye, telefonumu tezgâhın üzerine koyarak. "Kuru mama yiyebilirsin ve sana zarar vermez."

Arkamı döndüğümde Rhage adadan atladı ve tüylü poposunu havaya kaldırarak oturma odasına doğru zıpladı. Bir saniye sonra kalın sütun mumlardan birinin yere çarpıp yuvarlandığını duydum.

"Göt," diye mırıldandım ve sonra daha yüksek sesle, "Kasedeki yemeği yiyorsun," dedim.

Bir mum daha yere düştü.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Öfke nöbeti geçirerek bir yere varamazsınız."

Bir an sessizlik oldu ve sonra ahşap şamdanın gürültüsü yerdeki mumlara katıldı. Sonra kumanda yere düştü ve sehpanın ortasında duran mavi şişme cam şişeler gibi daha büyük ve kırılğan şeylere geçeceğini biliyordum.

"Ne diva ama."

İçimi çekerek döndüm ve dar kilere gittim. Kapağı açtım ve küçük bir kutu yaş kedi maması aldım. Kapağın açılırken çıkardığı teneke ses, lanet olası bir yemek zilinin çalması gibiydi. Minik kedi patileri yerlerden fırladı ve Rhage kayarak küçük mutfağa girdi. Su kabına çarptığında kaşlarımı kaldırdım. Su kabın kenarından taşarak, kabın üzerinde durduğu paspasın üzerine yayıldı.

Rhage sarı gözleriyle bana baktı, kulakları dikilmişti ve bilmesem, lanet kedinin gülümsediğine yemin edebilirdim.

Çok kolay bir
çocuktum. Ciddiyim.

Bakışlarım telefonumun durduğu yere kaydı. Grady'nin gülüşü çok tatlıydı. Belki onu geri arar ve teklifini kabul ederdim.

Olabilir.

O günün ilerleyen saatlerinde, Buzzfeed'deki her makaleyi okuduktan sonra telefonumu elime aldım ve Grady'yi aradım.

Ve gelecek hafta sonu şehre döndüğünde onu görmek için planlar yaptım.

BÖLÜM 5

Cumartesi gününün geri kalanını ve Pazar gününün çoğunu kendimle saçma bir şekilde gurur duyarak geçirdim, çünkü Cam ve Avery olmadan Grady ile tekrar çıkmayı kabul etmek iyi bir adımdı - harika bir adım, çünkü başka ne yapıyor olabilirdim ki?

Dairemde bir münzevi gibi yaşamak, Kindle'ıma dondurma düşürmemeye çalışırken pislik kedimle tartışmak ve midemi kasem için bir masa olarak kullanmak mı? Evet. Kulağa *neredeyse* doğru *gibi* geliyor.

Pazar gecesi, dolabımı karıştırarak ve Akademi'deki ilk iş günümde ne giyeceğimi planlayarak inanılmaz bir zaman geçirdim. Bu zaman ana gemiden gelen bir telefonla bölündü.

"Yarın için heyecanlı mısın?" Telefonu açtığımda annemin söylediği buydu.

Sırıttım. "Gülüyorum. Biraz gerginim. Ne giyeceğime karar vermeye çalışıyorum."

"Tatlım, burası bir eğitim tesisi. Muhtemelen kot pantolon giyebilirsin."

"Giyemem!" Siyah iş pantolonu yığınlarını karıştırırken başımı salladım ve sonra hiç giymediğim etek ve elbiselere göz attım. "Philly'deki personel kot pantolon giymiyor. Tabii bu değişmediyse?"

"Şirketin sahibi baban. Ne istersen giyebilirsin," diye kuru bir şekilde cevap verdi.

Bu doğru değildi, uzaktan bile olsa. Babamın şirketin sahibi olması ve müdür yardımcılığı işinin hiç yoktan yaratılmış olması Martinsburg'daki bazı personel için muhtemelen bir sorun olacaktı ama ben bunun üzerinde durmamaya çalışıyordum.

"Arkadaşlarınla randevun nasıl geçti?" Annem konuyu değiştirerek sordu.

"İyi idi." Bir pantolon çıkardım ve göğsüme doğru tuttum. "Randevumdan bahsetmişken, kiminle karşılaştığımı asla tahmin edemezsin."

"Noel Baba?"

Gözlerimi devirmiştım. Annem tuhaftı. Onu severdim ama çok tuhaftı. "Hayır. Brock'la karşılaştım."

Annem sessizdi.

Daha önceki şüphelerim filizlendi. "Yakın zamanda onunla konuşmadın mı?"

Bir duraklama oldu. "Onunla yaklaşık bir hafta önce konuştum."

Rhage dolap kapısının önünde görünmez bir böcek olduğunu umduğum bir şeyi kovalarken döndüm. "Cuma gecesi nerede olduğumu ona söyledin mi?"

"Hayır," dedi annem hemen. "Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum. Seni nerede bulacağını ona söylemem."

Bu soruyu cevaplamanın garip bir yoluydu ama sonra annem dikkatlice sordu: "Onunla konuştun mu?"

Dolaptan çıkıp pantolonu kapının yanındaki sandalyeye yerleştirdim. "Evet. Birkaç dakikalığına."

"Ve ... nasıl gitti?"

"İyi idi," diye tereddütle cevap verdim, Brock'la aniden yeniden bir araya gelip sonsuza dek en iyi arkadaş olacağımıza dair ona yanlış bir umut vermek istemiyordum. "Neden burada olduğunu biliyor musun?"

"Yani siz konuştunuz ve her şey yolunda mı gitti?" diye sordu. "Jillian, kaç yıldır onunla ilk kez konuşuyorsun?"

"Çok uzun yıllar, ama-"

"Eminim iyiden de öteydi," dedi. "Eminim ki bir parçanız onunla gerçekten konuştuğunuz için rahatlamıştır."

Ona "kesinlikle hayır" demeye başladım ama bir yanımda rahatlamış mıydı? Emin değildim. Neden rahatlamam gerekiyordu ki?

"Tatlım, bunun eski bir konuşma olduğunu biliyorum ama siz ikiniz çok yakındınız. Baban onu eve getirdiği andan itibaren sen onun küçük gölgesiydın. Bir zamanlar onun için dünyaları düşünürdün ve biliyorum ki o da senin için hâlâ aynı şeyi düşünüyor." dedi ve boşta elim öyle bir yumak haline geldi ki eklemlerim ağrıdı. "Bu yüzden onunla konuşmak iyiden de öte olmalıydı. Sen onun arkadaşydın Jilly ve bu yüzden belki bir gün birbirinize geri dönmenin yolunu bulursunuz."

Başka birinin de bana aynı şeyi söylediğini hatırlayarak sığ bir nefes aldım. "Ben artık o arkadaş değilim anne. Artık öyle değilim. Asla öyle olmayacak."

"Belki değil, ama gelecek taşa yazılmamıştır."

Konuşmak istediğim konu bu değildi ve bu konuşma anlamsızdı, çünkü onu bir daha görmeyi planlamıyordum. "Bak, gitmem gerek. Seni sonra ararım, tamam mı?"

Annem iç çekti ve bu iç çekiş kızgın değil endişeli birinin iç çekişiydi. "Tamam. Yakında konuşuruz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattıktan sonra yatağımın kenarına oturdum ve zihnimin bir kez daha dolaşmamasını tercih ettiğim yerlere gittiğini fark ettim, ama bu annemin söylediği bir şeydi - arkadaşım Katie'nin de hayatımın her yönü değişmeden saatler önce bana söylediği bir şey.

"Sen o arkadaşsın, Jillian."

Bunun gerçekten belirtilmesi gereken bir şey olmadığını hissettim, ancak Katie Barbara'nın hayatımın son on yılını sadece psişik bir striptizcinin size sunabileceği bilgelikle yıkmasını dinlerken sessiz kaldım.

"Sen ne olursa olsun her zaman yanında olan bir arkadaşsın. Orada olmak istemersen bile, yine de oradasın." Ekstra gevrek pastırma şeridini bana doğru tuttu. "Sen o arkadaşsın."

Çırpılmış yumurtalarımın baktım ve iç çektim. Bu konu nasıl açılmıştı ki, çünkü eğer bir Zaman Döndürücü'ye sahip olsaydım, geri döner ve bu konunun açılmasını engellerdim.

Yanımda Abby Ramsey öne doğru kayarak dirseklerini masaya bıraktı. Bakışlarımı kaldırdım, garsonu arıyordum. Hesap isteyip istemediğimizi sorması için harika bir zaman olabilirdi. Sorun şu ki, IHOP'ta Cumartesi sabahıydı ve mekân tıklım tıklımdı.

Katie elindeki pastırmayı ısırdı, aslında bu benim tabağımdan aşırıldığı son pastırma parçasıydı. "Mesela bu hafta sonu gibi. Yaz boyunca eve gelmedin. Pek sayılmaz ve güz döneminin başlamasına sadece birkaç hafta kaldı, değil mi? Ama bugün buradasın."

Kendimi savunmaya başladım ama Abby konuştu. "Katie, Shepherd'i sadece onun için terk etmedi."

Pekala.

Kabine sırtımı yaslayarak çenemi kapalı tuttum. Elbette Abby beni savunacaktı. Ona Katie'ye olduğumdan daha yakındım. Abby ve ben ilk kez yıllar önce bir imza gününde tanışmıştık ve ortak okuma sevgimiz, aramızda on yıllık bir boşluk olduğunu düşünürsek, oldukça destansı bir arkadaşlığa yol açmıştı.

Ama kitap sevgisinin yaşı yoktu.

Büyürken Katie'yi hep tanırdım. Philadelphia ve çevresindeki banliyöler kadar kalabalık bir şehirde bile herkes Katie'yi tanırdı. Ve bunun nedeni Mona's adlı barın karşısındaki kulüpte striptizci olması değildi. Kaygan bir direktan düşmenin yan etkisi olarak medyum olduğunu iddia ettiği için de değildi.

Katie herkesin arkadaşıydı. Dışarıda Katie'nin bir noktada arkadaşlık etmediği bir insan olduğunu düşünmüyordum.

Ama o anda Abby'ye hafta sonu için geleceğimi söylediğimde bu kahvaltıyı kabul etmemiş olmayı diliyordum.

"Onun bu yüzden burada olduğunu çok iyi biliyorsun," diye karşılık verdi Katie, kalın sarı saçlarını omzunun üzerinden savurmadan önce pastırma dilimini bitirerek. "Onu bir parmak şıklatmasıyla buraya geri getiren tek şey o."

"Tek şeyin bu olduğunu söyleyemem," diye düşünerek soda bardağımı elime aldım. "Geçen ay eve geldim."

"Dört Temmuz için," diye karşılık verdi.

Abby'nin iç çekişi neredeyse aldığı kahve yudumu tarafından yutuluyordu. "Sanırım Katie'nin söylemeye çalıştığı şey-"

"Ne söylediğimi biliyor." Katie neon mor gömleğinin kolunu omzuna doğru kaydırıldı. Parlak, okyanus rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Ona küçük bir kız kardeş/köle gibi davranıyor. O buna değmez. Henüz değmez."

Her parçam kıpırdamadan durdu ve sonra sertleşti. Sırtımdaki kaslar kilitlendi. Derim bir ateş karıncası sürüsü gibi karıncalandı. Oldukça akli başında bir insandım. O kadar ki öldüğümde mezar taşıma "sakin ve soğukkanlı" yazılacağından emindim ama hiçbir şey, ama hiçbir şey başımın, birinin onun hakkında ileri geri konuşmasından daha hızlı üç yüz altmış derece dönmesine neden olamazdı.

"Brock hakkında öyle söyleme." Sesim soğuktu ama karnımın derinliklerinde bir ateş kıvılcımlanıyordu.

"O yetişkin bir insan." Katie uyarımı dikkate almayarak omzunu silkti. "Ve kendi kararlarını kendisi veriyor. Hepimiz kendimizi bildik bileli öyleydi ve sen onun küçük gölgesiydin."

"Böyle söyleyince kulağa biraz acınası geliyor." Yanlışlıkla parmaklarımdan kaymadan önce bardağımı masaya geri koydum ve kitabem "huysuz ve düşüncesiz" olarak değişti.

"Eğer ayakkabı uyarsa ..."

Ağzım açık kaldı. Katie'nin dobra biri olduğunu herkes bilirdi ama Tanrım, bu biraz gereksizdi. "Katie," dedim gözlerimi kocaman açarak.

"Onun için market alışverişine gittin," diye dikkat çekti.

Bahsettiği zamanı biliyordum. Yaklaşık bir buçuk yıl önceydi. "Zar zor hareket edebiliyordu," diye itiraz ettim.

"Çamaşırlarını sen yıkadın," diye devam etti ve parlak mor gömlek omzundan kaydı.

Ona bakakaldım. "Göğüs duvarı kaslarından ameliyat olmuştu!"

"Aslında onun için dairesini temizledin," diye bitirdi Katie ellerini çırparak. "Peki bunu kim yapar? Benim dairemi temizleyecek tek bir arkadaşım bile yok, özel bir arkadaşım bile. Sen o arkadaşsın."

Çenemi kapattım. "Belki de daha iyi arkadaşlara ihtiyacın vardır." Katie başını yana eğdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Katie'nin söylemeye çalıştığı şey, senin her zaman Brock'un yanında olduğun. Onun yanında olmak için elinden geleni yaptın." Abby tekrar denedi ve bu sefer Katie sözünü kesmedi. "Ve o ..."

Abby sözünü

bitirmedi.

Yapmak zorunda

değildi.

Çünkü o çok iyi biriydi ve Brock da Brock'tu.

Katie'nin bakışlarıyla karşılaştığımda derin bir nefes aldım. "Onun için o şeyleri yaptım çünkü gerçekten yaralıydı ve ben sadece ona yardım ediyordum."

"Ve şimdi çok daha iyi." Katie gömleğinin kolunu tekrar yukarı çekti. "Önümüzdeki hafta sonu MMA sahnesine büyük bir dönüş yapacak."

Yaklaşan dövüşünü her düşündüğümde olduğu gibi midem düğümlendi. Doktorun kafese, yani Octagon'a dönmesine izin verdiği andan beri büyük dönüşü için antrenman yapıyordu.

Yine de iyi olurdu.

Çünkü babam bir an bile hazır olmadığını düşünseydi Brock'u desteklemezdi. Hele ki babam ju-jitsu ve karma dövüş sanatları uzmanı Andrew Lima iken.

Babam Brock'u henüz on dört yaşında bir gençken keşfetmişti. Brock'un hareketleri taklit etme konusunda doğal bir yeteneği vardı. Daha gençken, her tekme, boyun eğme tutuşu ve beceri kendi kendine öğrenilmişti.

Babam onu Lima'ya, ailemize getirdiğinde sekiz yaşındaydım ve Brock, babamın vesayeti altında, yarışacak yaşa geldiğinde hızla bir sonraki büyük şey haline geldi. Herkes onu istiyordu.

Destekler. Pay-Per-View dövüşleri. Yükselme yolundaydı ve onun adına çok mutlu olmuştum çünkü Brock'un o ana kadar kolay bir hayatı olmamıştı ve hiç kimse bunu ondan daha fazla hak etmemişti.

Neredeyse iki yıl önce, Akademi'nin şehirdeki ana tesislerinde yeni acemilerden biriyle çalışırken, göğsün iç kasında ciddi bir yırtılma olan pektoralis majör tendon kopması geçirmişti. Olay olduğunda hissettiğim dehşet ve çaresizlik yeniden ortaya çıktı. Dizlerinin üzerine çöktüğünü, göğsünü tuttuğunu ve acının çarpıcı yüz hatlarına işlediğini görmek için hiç çaba sarf etmedim. O kadar kötüydü ki aceleyle ameliyata alınmıştı ama dinlenip rehabilite olduktan sonra en iyi dövüş formuna dönebilmişti.

Başımı sallayarak şimdiki zamana yeniden odaklandım. "Bunları onun için yaptım çünkü o benim arkadaşım. Bunları herhangi bir arkadaşım için de yapardım."

Katie daha fazlasını söylemek ister gibi göründü ama vazgeçti ve ben de rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdandım. Katie asla kendini tutmazdı, eğer şimdi kendini tutuyorsa, bu iyi bir şey olamazdı.

Öte yandan, arkadaşlarımdan hiçbiri Brock olayını gerçekten anlamadı ve tek bir tanesi bile bunun iyi bir şey olduğunu düşünmedi.

Derin bir nefes aldım ve çenemi kaldırdım. "Ve Brock bu hafta sonu eve gelmemi istedi. Bu akşam yemeğe çıkmak istiyor, sadece o ve ben - gelecek haftaki dövüşünün şerefine erken bir kutlama çünkü yarın gece babamla birlikte antrenman yapmak için oradan ayrılıyor."

Abby'nin gözleri büyüdü. "Ne? Bunu bize şimdi mi söylüyorsun?"

Sırıtmamak için dudakımı ısırarak omuz silktim. "Birinden beri açıklama fırsatı bulamadım-" Durakladım ve Katie'ye sert bir bakış attım. "-Son otuz dakikadır bana ders veriyor."

"Bu bilgiden utanmıyorum," diye yanıtladı Katie. "Bu bir randevu mu?" Abby sordu.

Midem yine bulandı. Randevu mu? Tanrım, bu geceyi bir randevuymuş gibi düşünmek bile aynı anda hem gülmek hem de kusmak istememe neden oluyordu ve bu oldukça etkileyici ... ve iğrenç olurdu. "Bu gerçekten bir randevu değil. Yani, o buna randevu demedi ama sadece biz varız."

Abby ağzını açtı ve sonra Katie'ye baktı. Katie her ne söyleyecekse muhtemelen duymak istemediğimi bilerek bekledim.

Katie kollarını masanın üzerine koyarak çatal bıçak takımlarını tıkırdattı. "Eğer bunun bir randevu olup olmadığını bilmiyorsan, bu bir randevu değildir."

Mücadele ettiğim sırtış kayboldu. "Bunun bir randevu olduğunu sanmıyorum Katie."

Derin bir iç çekti. "Bazen o adamdan gerçekten nefret ediyorum."

Delinmiş bir balon gibi sönmüştüm. Katie anlamamıştı. Konuyu değiştirme zamanı. Abby'ye baktım. "Colton'la yıldönümünüz için hâlâ Poconos'a gitmeyi planlıyor musunuz?"

"Evet. Gelecek hafta sonu. Şimdiden iki yıl geçtiğine inanamıyorum." Dudakları güzel bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bebek doğurmaya başlamanın zamanı geldi," diye öğüt verdi

Katie. Abby'nin gözleri büyüdü. "Bundan emin değilim."

Biraz düşünerek sırttım. Abby ve Colton'ın bebeği çok sevimli olurdu. İkisinin nasıl yeniden bir araya geldiğine kesinlikle hayran kalmıştım. Abby'nin hayatını kazanmak için editörlüğünü yaptığı aşk kitaplarından fırlamış gibiydi. Birbirlerini liseden tanıyorlardı. Abby, lisedeki sevgilisiyle evlenmiş olmasına rağmen Colton'a masumca aşık olmuştu ama kocası ne yazık ki vefat etmişti. Yıllar sonra Abby, bir cinayete tanık olduktan sonra Colton'la karşılaşmıştı; Colton'ın araştırmaya başladığı korkunç bir cinayet. İhtimaller! Cidden.

"Peki ya sen?" diye sordu Abby, bakışları sivriydi. "Ne zaman direği bırakıp çocuk sahibi olacaksın?"

"Direkten vazgeçmek mi?" Katie başını geriye eğdi ve güldü. "Çocuklarım olursa ya da olduğunda, bu dansı bırakacağım anlamına gelmez."

Hamile bir Katie'nin direkte çalıştığını hayal ettiğimde boğazımın arkasında oluşan kıkırdamayı durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Belli ki hamileyken soyunacak biri varsa o da Katie olurdu. Göbeği ve her şeyiyle çalışırdı.

Garson nihayet hesaplarımızı getirdi ve parlak Ağustos sabahı güneşine doğru yola çıktık. Güneş gözlüklerimi kafamdan çıkarıp gözlerime geçirirken Katie'ye bu gece onu kulüpte ziyaret etmeye çalışacağıma söz verdim.

Ona hep söz verdim.

Çalıştığı kulübe hiç gitmedim.

Striptiz kulüplerine karşı olduğumdan değil. Sadece, şansımı bildiğim için, bir aile üyesine rastlayacağımı ve bunun yaklaşık yedi farklı türde garip olacağını biliyordum.

Ailem o kadar kalabalıktı ki, bir taş atsanız Lima'ya isabet etmezdi. Kuzenler, yeğenler, yeğenler ve Tanrım, amcalar kelimenin tam anlamıyla her yerdeydi. Sanki daha büyük bir varlık kusmuş ve her tarafa Lima püskürtmüş gibiydi.

Philadelphia şehri. Bir keresinde bir jinekolog randevusuna gitmiştim ve amcam Julio çok çok daha genç karısıyla birlikte lanet olası bekleme odasındaydı.

Daha genç, yani Nicole benden sadece altı yaş büyüktü. Brock'un yaşındaydı. O bir ring kartı kızıydı. İlk şort ve bikini üstü görüşte aşktı. Nicole çok tatlıydı. Süper seksi. Ve süper hamileydi. Onu her gördüğümde yine hamileydi. Noel'de her zaman çocuklarından birini unutmayı başardım. Bir sürü çocukları vardı. Julio ortanca kardeşlerden biriydi, babamdan küçüktü ve kırklı yaşlarının başındaydı, bu yüzden bir noktada aktif sperminin tükeneceğini düşünürdünüz.

Cevap hayırdı.

Her neyse, jinekolog randevusu dehşet vericiydi. Julio bakire olmam gerektiğine inandığından, neden jinekoloğa gittiğimi anlamamıştı. Sanki kadınların jinekoloğa gitmek için seks yapmak dışında başka nedenleri yokmuş gibi.

Amcamı severdim ama bazen aptalın tekiydi.

Hemen babamı aradı ve cinsel olarak aktif olmam gerektiği konusunda ısrar etti ve o gün eve geldiğimde sanki A&E gelmişti ve bir müdahale gerçekleşmek üzereydi.

Katie'nin çalıştığı yere gidersem muhtemelen bir amca ya da kuzenin yanında otururken göğüslerimin yüzümde sallanacağını ve bunun da beni terapiye götüreceğini biliyordum.

Abby ikinci el Camry'min sürücü tarafında oyalanıyor, Katie'nin yeni Mustang'ile otoparktan çıkışını izliyordu. "O bir deli ve sonradan kazanılmış bir zevk." Abby gözlerini kısarak bana döndü. "Ama ben onu seviyorum."

Gülümseyerek arabama yaslandım ve ağır kaküllerimi yana doğru fırçaladım. Gerçekten uzamalarına izin vermem gerekiyordu, çünkü özellikle yaz aylarında onlardan çok sıkılıyordum. On dört yaşımdan beri kendime söylediğim bir şeydi bu. Ama onları hep aynı şekilde kesiyordum. Düz ve kalın, kaşlarımı fırçalayarak.

Belki bu sefer büyümelerine izin verirdim. Belki.

Ya da belki saçımı Abby'ninki gibi kestirirdim. Koyu renkti ve omuzlarına dökülüyordu. Benimki sütlü çikolata renginde ve uzundu, sutyen askımı geçiyordu. Ama hiç aşağıya doğru uzatmazdım. Artık takmıyorum. Her zaman topuz yapardım. Peki neden uzun tutuyordum, özellikle de kurutması ve şekillendirmesi bu kadar zahmetliyken?

"Jillian?"

Yola baktığımı fark edince dikkatimi tekrar Abby'ye çevirdim. Bana yine gülümsedi. Abby güzel bir kadındı ama gülümsediğinde büyüleyici oluyordu ve Colton'la yeniden bir araya geldiğinden beri daha çok gülümsüyordu. "Evet?"

Beni yakından inceledi. "Katie'nin iyi niyetli olduğunu biliyorsun, değil mi?" Omuzlarım gerildi. "Biliyorum."

"Bazen biraz... küstah olabiliyor," diye devam etti, yaklaşarak. "Ama bu iyi bir yerden geliyor. Senin için endişeleniyor. Ben de öyle. Stephanie de öyle."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırırken kaşlarımı çattım. "Neden benim için endişeleniyorsunuz ki? Ben yüzde yüz iyiyim."

Abby başını yana eğdi ve gülümsemesi biraz azaldı. Yüzünde şüphe dolu bir ifade belirdi ve sonra başını sallarken yavaşça nefes verdi. Bir süre sonra "Tamam," dedi ve bana sarıldı, yanağımı öpmeden önce hızlıca sıktı. "Yarın Stephanie ile öğle yemeğinde buluşacak mıyız?"

Zorlamayacağı için rahatlamış bir şekilde ona tekrar sarıldım. "Nick ve Colton ikinizin yeterince uzun süre dışarı çıkmasına izin verdiği sürece."

Abby kenara çekilip çantasının askısını yukarı kaldırırken güldü. "Sanki bizi durdurabilirlermiş gibi."

Her iki çiftin de (Abby ve Colton, Stephanie ve Nick) uzun bir balayı dönemi yaşadığını düşünürsek, tüm hafta sonu eve kapanmayı tercih ettikleri için onları gerçekten suçlayamazdım.

"Yarın görüşürüz." Parmaklarımı oynattım ve arkamı döndüm. Arabama bindiğimde cep telefonum çaldı ve bana bir mesaj geldiğini haber verdi.

Klimanın sesini açarak çantama uzandım ve cep telefonumu çıkardım. Ekranda ismi gördüğümde nefesim kesildi ve midem bulandı. Dudaklarımın köşelerinin yukarı kıvrılmasına engel olamadım.

Brock.

Mesajı açıp okumaya başladığımda dudaklarımda aptalca bir gülümseme hissettim.

Hey Jillybean, planlar değişti. Birkaç adam şehre geldi. Onlarla Mona'nın yerinde buluşacağım. Benimle 7'de orada buluşabilir misin?

Gülümsemesi biraz azaldı. Şehirde kim vardı? Başımı hızlıca salladım. Önemli değildi. Hâlâ Mona'nın evinden çok da uzak olmayan, son derece popüler bir et lokantasında akşam yemeği yemek istiyordu. Akşam yemeği yine de olacaktı. Bu gece hâlâ olacaktı.

Ona sorun olmadığını bildiren bir mesaj attıktan sonra telefonumu bardaklıktaki yerine yerleştirdim ve titrek bir nefes verdim. Bu gece Brock'a artık küçük bir kız olmadığımı kanıtlayacağım gece olacaktı.

Brock artık beni küçük bir kız kardeş olarak görmeyecekti.

Kendimi anılarımdan sıyrarak telefonuma baktım. Gözlerim yanmaya ve bulanıklaşmaya başladı. Tanrım, o zamanlar aşk acısı çeken aptalın tekiydim ama yine de *mutluydum*. Risk almaya istekliydim.

Çünkü Brock'a aşık olmak bir riskti. Ne olursa olsun aşk bir riskti ve ben cesurdum - aptal ve kör ama cesur. Brock söz konusu olduğunda, balıklama atladım ve bir daha çıkamadım.

Ve ben *yaşadım*. Elbette, utangaçtım ve bazen geniş ailemden bunalıyordum, ama o versiyonumun yaptığı tüm bu şeyler vardı -Saplantılı bir şekilde kitap toplamak, imza günlerine gidip yazarlarla tanışmak, arkadaşlarımı New York'a seyahat etmeleri için kandırmak ve her Pazar sabahını dünyanın en iyi insanlarıyla kahvaltı ederek geçirmek. O zamanlar yapmak istediğim çok şey vardı. Seyahat etmek istiyordum. Bir kitap yazmak! En büyük yazar aşkım, JR Ward olarak bilinen Kraliçe ile tanışmak istemiştim. Televizyonda yayınlanan bir maç sırasında babamın yanında durmak, o yeteneğin ringe çıkmasında payım olduğunu bilmek isterdim. İstemiştim.

Çok şey istemiştim.

Kalın kâküllü ve geniş gülümsemeli o kızı zar zor tanıyordum, ama bazen artık o olmamanın gerçekten iyi bir şey olup olmadığından emin olamıyordum, çünkü artık zevk aldığım şeylerin hiçbirini yapmıyordum.

Kitap koleksiyonu yapmazdım.

İmza günlerine gitmedim.

Seyahat etmediğimden
eminim.

Hala JR Ward'la tanışmamıştım.

Yakın zamana kadar ailemin mirasıyla hiçbir ilgim yoktu.

Ve bir kez bile kitap yazmaya teşebbüs etmedim, ama bu muhtemelen iyi bir şeydi.

Benim bu versiyonum, son altı yıldaki versiyonum, işe gidiyor, eve geliyor ve sonra benimkinden çok çok daha heyecan verici olan kurgusal dünyalarda kendini kaybediyordu. Gerçek olmayan ama yine de benden daha gerçek hayatlar yaşayan karakterlerle yaşadım ve nasıl ... nasıl böyle devam edebilirdim? Sayfalar arasında yaşamak gerçek hayatta yaşamaktan daha cazipken nasıl devam edebilirdim?

Telefonumu bırakarak ellerimi yüzüme kapattım ve gözlerimi ovuşturdum. Sanki yeniden paramparça olmak üzereymişim gibi hissediyordum ve Tanrı biliyordu ki bunu daha önce bir kez yapmışım.

Ama bunu yapmama izin veremezdim.

Çünkü yarın yeni bir işe başlayacaktım ve bu işi önemsiyordum, çünkü bu benim kanımın bir parçasıydı. Ve Grady ile ikinci randevuma çıkacaktım. Sadece bu da değil, Avery beni Pazar kahvaltısına davet ettiğinde, ki edecekti, çünkü neredeyse her Cuma mesaj atıp gitmemi istiyordu, normalde yaptığım gibi gitmemek için bir bahane bulmayacaktım. Giderdim. Bunlar küçük ama etkileyici adımlardı ve belki biraz eski Jillian olabilirdim.

Belki bu o kadar da kötü olmazdı.

BÖLÜM 6

Pazartesi sabahı Lima Akademisi'ne giderken midem çalkalanıyor ve düğümlerle doluydu. Neden bu kadar gergin olduğumu bile bilmiyordum. Akademiyi nasıl yöneteceğimi biliyordum. Babam işi yürütürken onun omzunun üzerinden bakarak büyümüştüm.

Bugün çok önemli bir gündü.

Yeni maaşımla çok daha fazla çanta alabilirim.

Rhage de Fancy Feast yemeye başlayabilir.

Ama yine de sallanan sandalyelerle dolu bir odadaki kedi kadar gergindim. Gerekinden bir saat kadar erken uyanmışım, bu da normalde işe gittiğimde yapmadığım bir şey olan saçımı şekillendirmek için zamanım olduğu anlamına geliyordu. Dün gece seçtiğim geniş paçalı siyah pantolonu, bu sabah bulduğum dantelli kolları olan koyu bordo bir bluzla eşleştirdim. Del Mar Orchard Road'daki evimden, Shepherdstown'un birkaç mil dışında, Üniversite ile Martinsburg arasında yer alan Lima Akademisi'ne gitmek için hâlâ yeterince zamanım vardı.

Akademi, 45. Yol'un yaklaşık bir mil dışında, bir alt bölümün ve küçük bir çiftliğin ötesinde yer alıyordu. Açıldığından beri yüzlerce kez görmüştüm ama üç katlı geniş bina gözümün önüne geldiğinde dehşete kapılmaktan kendimi alamadım.

Bu babamındı ama aynı zamanda *benimdi*.

Birinci kat, halka açık, son teknoloji ürünü bir spor salonuydu. Dersler için ayrı odalar, kapalı olimpik havuz, sauna ve jakuzi odaları, spor yapanlar için çocuk bakımı ve elbette birkaç bronzlaşma odası vardı, çünkü neden tüm o şık kaslara sahip olup da soluk beyaz olasınız ki? Buna gözlerimi devirmiştim.

İkinci kat, karate ile ilgilenen çocuklara yönelik derslerden jiu jitsu, boğuşma (hem ayakta hem de yerde), vuruş vb. öğrenmek konusunda ciddi olanlara ve elbette karma dövüş sanatlarında kariyer yapmak isteyenler için bir eğitim merkezine kadar çeşitli dövüş sanatları derslerine ayrılmıştı. Kendini savunma dersleri de ikinci gün düzenlendi.

zemin. İkinci katta çok fazla boş alan vardı ve babam da oraya odaklanmamı istemişti.

En üst katta ofisler vardı, *benim* ofisim de orada olacaktı. Bu ailemin mirasıydı.

Ve bu benim bir parçamdı.

Bir keresinde arkadaşım Abby'ye ailemin yaptıklarını yapmak istemediğimi söylemiştim ama bu sonunda bir yalan olmuştu. Belki o zamanlar hayatımda her şeye ve herkese isyan etmek istediğim bir dönemden geçiyordum ama içten içe hep bunun bir parçası olmak istemiştim. Bu yüzden park yerine yanaşmak neredeyse *sonunda* eve dönmek gibiydi.

Arka kapıyı açtım ve arka koltuğa yerleştirdiğim kişisel eşya kutusunu aldım. Yanımda pek bir şey getirmemiştim. Bath and Body Works'ten aldığım, ofisimi balkabağı gibi kokutacak bir mum her tarafına kusmuştu. Annemle babamın birkaç Noel öncesinden kalma çerçeveli bir fotoğrafı. Avery'nin bir yıl kadar önce bana verdiği sıcak pembe bir zımba ve Sam ve Dean Winchester Funko Pops'larım, çünkü onlar benimle her yere gidiyorlardı.

Kendimi daha hazır hissederek asansöre bindim ve üçüncü kata çıktım, şık siyah çantam kolumdan aşağıya kaydığı için ön kolumdan sarkıyordu. Asansör yavaşça durup kapılar açılırken yanağımın içini kemirdim.

Tıpkı Philadelphia'daki Akademi'de olduğu gibi, beni bir kübik denizi karşıladı. Yanlarından geçerken hepsi boştu. Satış ekiplerinin ve eğitmenlerin gelmesine daha yaklaşık bir saat vardı.

Kapalı ofislere doğru yürüdüm, amcam Andre Lima köşeyi döndüğünde adımlarım yavaşladı. Hafif kırılmış saçlarıyla hâlâ yirmili yaşlarındaki çoğu erkekten daha formdaydı.

"Jilly!" Kısa ama güçlü adımlarıyla aradaki mesafeyi kapatarak ilerledi. Kutuyu kollarımdan tutarak yakındaki bir masanın üzerine koydu ve sonra kollarını bana doladı. Beni on iki yaşındaymışım gibi döndürürken ciyaktım. Beni tekrar ayağa kaldırdığında kendimi atlıkarıncadan yeni inmiş gibi hissettim. "Şu haline bak, ne güzel giyinmişsin."

Andre haki pantolon ve Lima markalı bir polo giyiyordu.

"Sen de güzel görünüyorsun," dedim ona, saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayarak.

Kutumu alırken güldü. "Bu benim *neredeyse buradan çıkıyorum* kıyafetleri."

"Gerçekten Philadelphia'ya dönmek istiyorsun, değil mi?"

"Özlüyorum. Tanya da özlüyor ve ne derler bilirsin. Mutlu eş, mutlu hayat." Andre bana göz kırptı. "Erken gelmedin mi?"

"Herkes gelmeye başlamadan önce yerleşeyim diye düşündüm." "Akıllıca bir fikir," diye cevap verdi. "Sana ofisi göstereyim. O zamandan beri yeni daha önce bir yönetici pozisyonumuz yoktu."

Sol tarafıma geçerek ona doğru baktım. "Sana bir soru sorabilir miyim ve sen de bana dürüst bir cevap verebilir misin?"

Sırıtarak başını salladı. "Sana ne zaman yalan söyledim ki Jilly?"

"Personel bu pozisyonun gereksiz olduğunu mu düşünüyor?"

Ben sordum.

Kaşlarını çatmaya başladı. "Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim."

Lafı dolandıramayacağımı tahmin etmiştim. "Demek istediğim, Andrew Lima'nın bu pozisyonu kızı için rastgele yarattığını mı düşünüyorlar?"

"Ne?" Andre güldü. "Hayır. Hiç de değil. Aslında bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorlar. İnan bana, yardıma ihtiyacım vardı ve birden fazla kez satış temsilcilerimden birinin toplantılarda bana katılmasını sağlamak zorunda kaldım - onlara para kazandırması gerekmeyen bir şekilde işte fazladan zaman harcadılar. Artık siz yeni GM'ye toplantılarda eşlik ederken onlar da kendi hesaplarına ve eğitimlerine odaklanabilecekler."

Bu mantıklıydı. "Bunun iyi bir karar olduğunu düşündüklerini duymak beni rahatlatmıştı." "Öyle düşünüyorlar. Bu yüzden bir müteahhit çağırdık ve " diye açıkladı amcam, önü camlı bir ofisin önünde durarak. "Ofis mobilyaları yeni geldi. Hiç kullanılmadı ve hepsi senin."

Ofis bana kısmi bir akvaryumu hatırlattı. Burası, duvarları şeffaf olmayan küçük ofisime hiç benzemiyordu ama içeri adım attığımda fark ettiğimden kesinlikle daha güzeldi.

Büyük, koyu kiraz ağacından masa lekesizdi; parlak yüzeyde tek bir parmak izi bile yoktu. Sağ tarafta yeni bir masaüstü bilgisayar duruyordu. Yanında NASA düzeyinde bir telefon sistemi vardı. Masanın önüne iki sandalye yerleştirilmişti ve arkasındaki sandalye yatağımdan daha rahat olacaktı gibi görünüyordu. Bir duvarın karşısında bir çekmece, diğer duvarda ise palmye yaprakları olan büyük bir saksı bitkisi vardı. Dışarıya bakan duvarı jaluziler kaplıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Andre kutumu masanın önündeki sandalyelerden birine yerleştirdi.

"Bu harika."

"Ofisim -yani *eski* ofisim- oturma alanının hemen diğer tarafında." Sağını işaret etti ve cam duvarlar olduğu için oturma alanının ötesine baktım ve Genel Müdür'ün tamamen *duvarlarla çevrili* ofisini gördüm.

"Yeni bir genel müdür işe alındı mı?" Arada amcalarımdan birinin daha gelip gelmeyeceğini merak ederek sordum.

Kara kaşları çatıldı. "Yerime kimin geçeceğini bilmiyor musun?" Çantamı masamın üzerine koydum. "Yani pozisyon dolduruldu mu?"

Arkamı dönüp panjurlara doğru ilerlerken, "Evet, bir süre önce dolduruldu," dedi. *Bir süredir mi doluydu?* Babam bundan hiç bahsetmemişti. Andre, "Aslında işte şimdi geliyor. Beklediğimden daha erken. Şaşırdığımdan değil. Sen erkencisin, tabii ki o da erken gelecek. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Tıpkı eski
günlerdeki gibi
mi? Donup
kaldım.

Parmaklarım panjurlara bağlı küçük düğmenin etrafına dolanmıştı ve omuzlarımda bir dizi ürperti gezinirken hareket etmeyi bıraktım.

*Yakında tekrar
görüreceğiz.* Hayır.
Hayır. Hayır.

Her şey yerine oturmaya başlamıştı ama buna inanmayı reddediyordum çünkü nasıl ve neden olduğunu anlayamıyordum. Tam bir inançsızlık içinde düğmeyi bıraktım. Panjurlara doğru geri döndü ve panjurları çınlattı. Yavaşça arkamı döndüm.

Brock Mitchell yepyeni ofisimin kapısında durmuş, dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Günaydın, *Bayan* Lima. Umarım yeni ofisinizi beğenmişsinizdir."

BÖLÜM 7

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye soluk soluğa kaldım.

Brock'un gözleri büyüdü ve sonra başını geriye atarak yüksek sesle ve özgürce güldü. "Bayan Lima, *dil*."

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Gerçekten bana bunu mu söylemişti?

Andre ikimize *de* bakarken biraz sinsice gülümsüyordu ve Brock'un burada olacağından haberim olmadığı gerçeğinin tamamen farkında olduğunu biliyordum. Tıpkı annemin bilmesi gerektiği ve babamın bahsetmeyi unuttuğu gibi.

Ailem bir avuç pislikti.

Andre, "Tamam, ben gidip bir şey yapıyormuş gibi davranacağım," dedi.

Brock kenara çekilip kısa boylu adamı omzundan alkışlarken kahverengi gözlerini bana dikmişti.

Andre ona "İyi şanslar," dedi ve ellerim yumruk oldu.

Brock'un ağzında yarım bir gülümseme belirdi ve Andre gözden kaybolana kadar bekledi. "Daha önce 'sikiş' kelimesini kullandığını duyduğumu hiç sanmıyorum." Bakışları tavana çevrildi. "Şey, bir keresinde kendi ayağına takılıp dizlerini havuz güvertesine çarpmıştın. O zaman 'siktir' diye bağırduğına eminim."

"Böyle bir şey olmayacak," diye mırıldandım, kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

"Aslında, sanırım Julio amcan seni evden kaçmaya çalışırken yakaladığında 'siktir' diye bağırmıştın. Bunu hatırlıyorsun, değil mi? Beni takip etmeye çalışıyordun-"

"*Fuck* Lane'de yürümeyi bırakabilirsin," diye tersledim.

Bu sırıtış arttı ve midemin alçalmasına neden olan tam bir gülümsemeye dönüştü. Ellerimi masamın üzerine koydum. "Lütfen bana şu anda rüya gördüğümü söyle."

"Rüya görüyor olsaydın, ikimizin de üzerinde daha az kıyafet olmasını umardım." "Ne?" Çenem masanın üstüne çarptı. Benimle flört mü ediyordu? Hayır.

tamamen şaşırtıcı. Eğer internette "flört" kelimesine bakarsanız, eminim ki

bir kızın donunu sırtırken çekilmiş bir fotoğrafı vardı, bu yüzden bir nişanlının bunu değiştirmeyeceğini tahmin ettim.

Brock kıkırdarak kapıya yaslandı ve kollarını geniş göğsünde kavuşturarak beyaz düğmeli gömleğinin kumaşını gerdi. Bakışlarım yere düştü. Evet. Lanet olası Chucks ayakkabılarını giyiyordu. "Rüya görmüyorsun, Jillian. Ben yeni Genel Müdürüm ve sen de *benim* müdür yardımcısın."

"İmkânı yok," dedim aptalca.

Kaşlarını kaldırarak etrafına bakındı. "Gerçekten bu kadar şaşırtıcı mı?"

Evet diye bağırarak istedim ama Brock'u Cuma gecesi gördüğüm anda bunu tahmin etmeliydim. İçimi bir öfke kapladı. Brock'un yeni patronum olduğunu anlamadığım için kendimi inanılmaz derecede aptal hissetmekle kalmamış, ailemdeki herkesin bana tuzak kurmasına da çok kızmışım.

Derin bir nefes alarak, "Bana bir saniye izin verir misin?" diye sordum. Lütfen?"

Brock bir süre hareket etmedi ve sonra kollarını açtı. "Dileğin benim için emirdir."

Parmaklarım masanın kenarına kıvrıldı ve ona bir şey fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Ofisimden dışarı adımını atar atmaz kapıya koştum ve arkasından kapattım. Masaya geri dönerek çantamın içindeki küçük kılıftan cep telefonumu çıkardım ve parmağımı babamın telefonuna dokundurdum.

Üçüncü çalışta cevap verdi, aksanlı sesi sabahın bu saati için fazla neşeliydi. "Jillian, küçük kızım, sen-"

"Brock yeni Genel Müdür mü?" Telefona fısıldayarak seslendim.

"Şimdiden ofise mi geldin? Saat daha sekiz on beş bile değil. Bekle, Brock

Zaten orada da mı?" Güldü. "Bu şaşırtıcı."

"Şu anda bunun pek bir önemi yok." Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. "Brock gerçekten de ... GM mi?"

"Bu soruyu sormana gerçekten gerek olduğunu sanmıyorum," diye yanıt verdi. "Özellikle de cevabını biliyorsanız."

Gözlerimi kapatarak telefonu o kadar sıkı tuttum ki milyonlarca parçaya ayrılmadığına şaşırdım. "Neden bana söylemedin?"

"Bir fark yaratır mıydı?" diye sordu.

Evet. Binlerce kez evet. Binlerce kez evet, ama bunu söylemedim. Bunu kabul etmeyi reddettim. "Neden bana söylemedin?"

"Bunu ona sormanız gerekecek." Bir duraklama oldu. "Sana bu işi onunla çalışmayı kaldıramayacağını düşündüğüm için teklif etmedim.

İlk gününüzde, orada olmanız gereken zamandan otuz dakika önce beni arayacaktınız."

Ouch.

"Ve bunu seni incitmek için söylemiyorum tatlım. Bunu biliyorsun. Seni incitmek yapmak isteyeceğim en son şey." Ben bir ninja tekmesiyle bilgisayarı masamdan düşürmeyi düşünürken bir sessizlik daha oldu ve sonra babam "Bunu yapabilirsin" dedi.

Sonra telefonu yüzüme kapattı.

Bu da ne böyle?

Bir an hareket etmedim, sonra çenemi kaldırdım ve Brock'un ofisin dışında beklediğini gördüm. Elini kaldırıp parmağını bükerek ofisten çıkmamı ve yanına gelmemi işaret ederken yüzündeki sırıtış geri gelmişti.

Öfkem alevlendi. Onu terslememe saniyeler kala, telefonumu yavaşça masanın üzerine koymak için kendimi zorladım.

Bunun olduğuna inanamayan büyük bir parçam vardı, ama Brock'un - Philly'yi terk etmemin ana nedenlerinden biri, aptal küçük varlığımın her zerresiyle sevdiğim ve kalbimi kıran adam - sadece hayatıma geri dönmekle kalmayıp, aynı zamanda *patronum* olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım.

Lanet olsun, bu bir kâbustan daha kötüydü. Bu noktada iki seçeneğim vardı.

Birinci seçenek, çantamı kapıp ofisten çıkmamı, Brock'un kafasına o şeyle vurmamı ve ardından doğruca işsizlik bürosuna gitmemi ve ardından destansı bir iş arayışına girmemi içeriyordu. Bu seçenek beni korkutuyordu çünkü işsiz kalmak pek de akıllıca bir hareket sayılmazdı ama Brock'u haftanın beş günü görmek zorunda kalmak da akıllıca bir hareket sayılmazdı. Ve onun sert kafası muhtemelen cüzdanıma zarar verecekti.

Buradan çıkmak Rhage için artık ıslak mama yok demektir.

Ya da benim için yeni çantalar.

İkinci seçenek biraz kadın cesareti kazanmamı ve dağıtılan kartlarla başa çıkmamı gerektiriyordu ve belli ki bunu daha önce bir dereceye kadar yapmıştım. Bugün burada duruyordum ve hayatım tam olarak beklediğim gibi gitmemiş olsa da yürüyen bir *mucizeydim*. Brock'la başa çıkmak hiçbir şekilde yüzleşmek zorunda kaldığım en zor şey değildi. Sonunda olmam gerektiğini *hissettiğim* yerdeydim.

Sonunda en sevdiğim kitapların sayfalarının dışında yaşamaya başlamıştım. Brock beni evimden, ailemden ve arkadaşlarımdan uzaklaştırmıştı, ve aile işimden çıktım.

Hayır, kendime söyledim. Bu tam olarak doğru değildi. Evimden, ailemden, arkadaşlarımdan ve aile mirasından kaçmaya karar verdim. Hepsi bendim.

Kalmayı seçmek Rhage için Fancy Feast, benim için sonunda yeni bir ya da iki çanta ve benim için gerçekten bir anlam ifade edecek bir iş anlamına geliyordu.

Ama bu seçenek, yani burada kalıp Brock için çalışmak beni korkutuyordu. Sadece beni geçmişimizdeki karmaşayı geride bırakmaya zorladığı için değil, aynı zamanda kaçınılmaz olarak onunla *yüzleşmemi* gerektireceği için de.

Açıkçası, bunu yapmamak gibi bir alışkanlığım olduğunu itiraf etmeliyim.

Üçüncü bir seçenek daha olduğunu fark ettim. Brock'un etrafında olmak çok fazla geliyorsa, yeni bir iş ararken kalıp bu işi yapabilirdim.

Omuzlarımı dikleştirerek ikinci ve üçüncü seçenekler arasında bir yerde var olacağıma karar verdim ve masamın etrafından dolaşıp kapıya doğru yürüyerek Brock'a katıldım.

"Ne?" Ses tonum amaçladığımdan daha keskin bir şekilde sordum.

Tek kaşını kaldırdı. "Seni orada izlerken, masayı devirip camı kırmakla buraya gelip kalmak ve her zaman istediğin gibi ailen için çalışmak arasında karar veriyor gibiydin."

Cam bir kapı kadar şeffaf olup olmadığını merak etmekle Brock'un beni ne kadar iyi tanıdığını hatırlamaktan son derece rahatsız olmak arasında gidip gelen kararsız bir nefes çektim.

"Evet," dedi, içeri adım atarken başını hafifçe eğdi. O kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. "Neye karar verdin, Jillian?"

Kendimi onun bakışlarını tutmaya zorlayarak, vücudumun her santimetresinin Brock'u hemen fark etmesini görmezden geldim, tıpkı onu benim için bir kardeş gibi olması gereken bir çocuktan daha fazlası olarak görmeye başladığım andaki gibi. "Ben kalıyorum."

"Güzel." Gülümsemesi yavaş ve yumuşaktı. "Ben de bunu duymayı umuyordum." "Gerçekten mi?" Buna inanamıyordum, çünkü bunu sadece garip.

Bir süre beni inceledi ve sonra "Hadi sohbet edelim" dedi.

İlk içgüdülerim beni reddetmeye ittiği için ağzım açıldı, ama ağzımı kapatıp başımı salladım. Bir korkak gibi davranmış olabilirim.

Brock'a falan geldim ama aptal değildim. O artık benim patronumdu ve kendimi kovdurmazdım. Babamı bu şekilde utandıramazdım.

Brock kenara çekildi ve ben onu GM'nin ofisine kadar takip ederken sol tarafıma geçti. Kapıyı benim için açık tuttu ve konuşmadan önce tekrar sol tarafıma geçene kadar bekledi. Cuma akşamı yemekte, söylediklerinin yarısını duyamadığımı hatırlamıyor ya da fark etmiyor gibiydi. Biri ona hatırlattı mı?

"Otursana," diye teklif etti.

Ofiste etrafa bakarken bugünün Brock'un buradaki ilk günü olmadığını fark ettim. İmkânı yok. Masasının düzgün kâğıt yığınlarıyla kaplı olması ya da köşede bir çift spor ayakkabısının yanında duran spor çantası değildi. Brock'un bir şampiyonluk kemerini gururla yukarıda tuttuğu çerçeveli fotoğraflar, tamamen dolu çekmecenin üzerindeki resimlerdi. Kolunu babama dolamış, ikisi de sponsor tişörtleri giymiş ve kameraya gülümserken çekilmiş bir başka fotoğrafı. Brock'un amcalarımla çekilmiş birkaç fotoğrafı daha-

Nefesim kesildi.

Orada, tüm o fotoğrafların ortasında, hemen tanıdığım bir resim vardı, çünkü o eskiden benimdi. Eskiden evdeki komodininin üzerinde dururdu, çünkü Brock ve benim en sevdiğim fotoğrafımızdı.

Brock smokin giymişti, saçları dikenli, muhteşem bir dağınıklık içindeydi ve ben de onun yanında, kalp şeklinde yakası olan koyu kırmızı, ayak bileğine kadar uzanan bir elbiseyle duruyordum. Bu benim mezuniyet balomdan kalmaydı ve ona bakmaktan kendimi alamıyordum çünkü o gece kendimi çok *güzel* hissediyordum. Kendimi Brock'un koluna ait hissediyordum. Ama bundan daha fazlası vardı. O gece kendime güveniyordum. Güçlüydüm. Olasılıklarla doluydum.

Ne yaptığımın farkına varmadan büfeye doğru yürüdüm ve fotoğrafı almak için uzandım ama dokunamadan durdum. "Bunu nasıl aldın?"

"En son gittiğinde bırakmıştın." Sıkıntılı bir duraklama oldu ve sonra şöyle dedi: "En son bu kadar yakın durduğumuzda bana söylediklerini düşününce, onu almamın umurunda olmayacağını düşündüm."

Boğazımda bir duygu düğümü oluştu ve gözümü fotoğraftan kaçırmak zorunda kaldım. Eski yatak odamda mıydı? Belli ki. O fotoğrafın neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama ona odaklanamıyordum. Bakışlarım masanın karşısındaki duvarda asılı duran büyük, düz ekran televizyona odaklandı. Neden ofisinde bir televizyona ihtiyaç duymuştu ki?

Bekle.

Daha önemli bir gözlemim devreye girdi ve kafam tekrar sehpayaya doğru uçtu. Nişanlısının ya da ikisinin birlikte çekilmiş tek bir fotoğrafı bile yoktu. Masasına baktım. Orada da bir şey yoktu.

İlginç.

Bir daha

bekle.

İlginç değil. Hiç değil. Uzaktan yakından bile değil.

Sandalyeye doğru yürüyüp otururken boğazımı temizledim. "Ne zaman . . . buraya ne zaman başladınız?"

"Üç hafta önce." Masasının arkasına geçmek yerine önüne yaslandı, elleri masanın kenarına kenetlenirken tembelce bir bileğini diğerinin üzerinden geçirdi. "Ama Andre hafta sonunda ayrılana kadar tüm bunlar resmi olarak benim değil."

Çenem muhtemelen yere düşmüştü. "Peki ne zaman GM olmak için işe alındın?"

Merakla bana baktı. "Yaklaşık bir yıl önce, Andre eve dönme planlarını ilk açıkladığında."

Oturuyor olmasaydım koltuğumdan düşebilirdim. "Ve kimse bana bunu söylemeyi düşünmedi mi?"

Brock başını yana eğdi. "Peki, sen pozisyonu almadan önce, neden biri sana söylesin ki? Şimdi, bırak da bitireyim." Ağzımı açtığımda elini kaldırdı. "Sen ve ben yıllardır konuşmamış olabiliriz ama bu etrafta olmadığım anlamına gelmez. Bunu biliyorsun. Andrew seni bu işi kabul etmeye ikna edene kadar Akademi'den tamamen uzaklaştığının farkında olduğumu biliyorsun."

Tamam. Haklı olduğu bir nokta vardı. "Ama *aylardır* senin yeni GM olduğundan bahsedebilirdi. Ya da Cuma gecesi bir şeyler söyleyebilirdin."

"Yapabilirdim." Brock bana eskiden yüzümü kızartan ve aptal gibi davranmama neden olan o sırtışı yaptı. Şimdi gözlerim kısılmıştı. O sırtış daha da arttı. "Aslında Andrew'dan sana söylememesini istedim."

Bu beklenmedik bir cevaptı. "Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü bilseydin gemiye gelmeyi asla kabul etmeyeceğini biliyordum," diye yanıtladı biraz tereddütle.

Söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken ellerim kucağımda açıldı ve sonunda "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum" demekle yetindim.

Brock'un bakışları yüzümde gezindi ve çenesinin çizgileri yumuşadı. "Seninle oturup konuşmayalı gerçekten uzun zaman oldu. Benden nefret etmek için her türlü nedene sahip olduğunu biliyorum. Seni suçlamıyorum."

"Senden nefret etmiyorum." Göğsümdeki o bükülme hareketi hızlandı. Söylediğim şey doğrudu. Belki bir zamanlar öyleydim. Tamam, eminim öyleydi ama ben kimseden nefret eden biri olmamıştım. İçimde yoktu. Pek çok kurgusal karakterden nefret ettim ama bazıları onların sayılmadığını iddia edebilirdi. Sığ bir nefes aldım ve tekrarladım, "Senden nefret etmiyorum."

Brock kıpırdamadan bana bakıyordu, yontulmuş yüz hatlarında bir şaşkınlık ve rahatlama ifadesi birbirine karışıyordu. "Ben Bunu duyduğuma sevindim."

Tüm bu karmaşayı bir kenara ittim ve odaklandım. "Neden genel müdürlük yapıyorsun ki? Muhtemelen çok çok uzun bir süre maaş çeki konusunda endişelenmeden yaşayacak kadar para kazanmışsındır."

"Evet. İki yıl önce profesyonel dövüşçülüğü bıraktığımda, hayatımın geri kalanında oldukça rahat yaşayabilirdim."

Neden bu kadar genç yaşta emekli olduğunu sormak istedim. Bu yaşta hâlâ birkaç yılı daha vardı ama bu isteğime karşı koydum. "Peki neden bu işi kabul ettin?"

Kaşları çatılmaya başladı. "Bunu bana sormana gerçekten gerek var mı?" Ben cevap veremeden elini kaldırdı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirerek, "Baban hayatımı kurtardı. Bu bir abartı değil. Bunu sen de biliyorsun. Eğer o olmasaydı, o sokaklarda ölebilirdim. Akademi benim hayatım oldu ve benim bir parçam. Bu şirket benim için önemli ve dövüşmesem, Akademi'yi temsil etmesem bile yine de onun bir parçası olmam gerekiyor."

Bakışlarımı indirerek sandalyemde kıpırdandım. Elbette bunu biliyordum. Ne olursa olsun, bu onun için asla değişmeyecekti.

"Keşif yapmayı, yeni yetenekler aramayı seviyorum," diye devam etti. "Genel Müdür olarak bunu hâlâ yapabilirim. Benim için yaptığı her şeyi babana geri verebilirim. Bunu yapmam gerekiyor. Özellikle de onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı düşünürsek."

"Babamı nasıl hayal kırıklığına uğrattın?" Gerçekten merak ederek sordum. "Onun için şampiyonluklar kazandın. Çok fazla dikkat çektin-"

"Bahsettiğim şey bu değil." Ses tonu ciddiydi, bakışlarımı tuttu. "O gece neden Mona'nın evinde olduğunu ona hiç söylemedin."

Sustum.

"Eğer yapsaydın, o-"

Gözlerim ona kaydı. "Brock."

"Ve başıma gelen her şeyi hak etmiş olurdum," diye devam etti öne doğru eğilerek. "Ve benim yüzümden orada olduğunu ona söylemememin tek nedeni, söylememem için bana söz verdirmiş olmandı."

Gözlerimi kapatarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona tek kelime etmemeye söz verdirmiştim. Ona yalvarmıştım, çünkü dürüst olsaydı neler olacağını biliyordum. Brock her şeyini kaybedecekti.

Düğüm geri dönmüş, boğazımda genişliyordu. Eğer bu işi yapabileceksem burada oturup düşünemez ve bu tür şeyler hakkında konuşamazdım. Ellerimi birbirine kısıvrarak gözlerimi açtım. "O zamanlar olanların şu anla hiçbir ilgisi yok. Olamaz da."

Brock arkasına yaslandı ve doğruldu.

"Ve bu konuda konuşmak istemiyorum," diye devam ettim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Birlikte çalışabilmemiz için bunların hiçbirisi hakkında konuşmamıza gerek yok."

Bir an sessiz kaldı, vücudu sinsice gevşemişti ama sarmal bir kobra gibiydi ve her an saldırabilirdi. "Buna katılmıyorum ama peşini bırakacağım."

Söylediklerinin sonunda dile getirilmemiş bir "şimdilik" olduğunu hissetmeme rağmen gerginliğin bir kısmı omuzlarımdan sızdı. "Hepsi bu kadar mı? Ofisimi hazırlayıp işe koyulmak istiyorum."

Brock başıyla onayladı ve masadan kalktı. Etrafında dolaşarak masasının üzerindeki evrakları taradı. "Sanırım bugün satış ekibiyle bir toplantımız var. Saat ikide."

"Kulağa hoş geliyor." Garip bir şekilde titreyen bacaklarımın üzerinde doğruldum ve kapıya yöneldim.

Her şey gerçeküstü
geliyordu. "Jillian."

Durdum, onunla yüzleştim. "Evet?"

Bakışları bir kez daha yüzümden gezinirken derin bir nefesle omuzları yükseldi ve şimdi nasıl görüldüğüm hakkında ne düşündüğünü merak ettim. "Bunun bizim için işe yaramasını gerçekten istiyorum, Jillian," dedi ve göğsümdeki çok keskin bükülme hareketinin güçlü bir bıçak darbesi verdiğini hissettim. "Bu bizim için ikinci bir şans."

BÖLÜM 8

"Bunun iyi olacağından emin misin?" Rhage'in oturma odasının zemininde gezinmesini izlerken Avery sordu. "Sana pek haber vermiyormuşum gibi hissediyorum."

Telefonumu sol omzuma doğru yeniden ayarlayarak ayaklarımı kaldırdım ve Rhage her ne yapıyorsa bunun bacaklarıma saldırmak kadar ilginç olmadığına karar vermeden önce onları altıma kıvırdım. Bazen bacaklarımı tırmalama direği sandığını düşünürdüm. "Cuma günü için planladığım bir şey yok. Sorun değil. Ava ve Alex'i ne zaman getireceksiniz?"

"Sen harikasin. Bunu biliyor muydun?" Avery durakladı ve Cam'in arka planda Ava'nın adını bağırdığını duyabiliyordum. Çocuk muhtemelen evlerinin içinde koşturuyor ya da merdivenin tepesinden atlıyordu. Bir saniye sonra Ava'nın kahkahalarını duyabiliyordum. "Yedi kulağa nasıl geliyor?"

"Mükemmel."

Cam ve Ava'nın kız gibi kıkırdamalarının sesi azaldı. "Hazır birkaç dakikam varken bana yeni işinden bahset."

"Çok iyiydi." Ertesi Çarşamba günüydü ve bir haftadan biraz fazla bir süredir Akademi'deydim. İşler şaşırtıcı derecede iyi gidiyordu. Bunun başlıca nedeni Brock'u nadiren görmemdi. Ya ofisindeydi ya da kapısı kapalıydı ve o olmadığında, bir toplantı sırasında onunla ilgilenmem gerekmedikçe ondan kaçmayı bir sanat haline getirmiştım. İkimiz de oldukça meşguldük ve ben ikinci katta sahip olduğumuz ek alanların reklamına ve kiralanmasına odaklanıyordum. "Hâlâ alışmaya çalışıyorum, ama Orada çalıştığım için mutluyum."

Ve gerçek buydu.

"Bunu duyduğuma çok sevindim-oh, bu arada, unutmadan, Brock Pazartesi günü Cam ile buluştu. Öğle yemeği yediler," dedi ve bunun Brock'un o gün öğleden sonra neden gittiğini açıkladığını tahmin ettim. "Sanırım Brock Cam'in yılını güzelleştirdi. Bunun için ona teşekkür edebilirsin."

"Elbette," diye mırıldandım.

Bir duraklama oldu. "Yani, birlikte büyüdüğünüzü biliyorum, ama ona karşı davranışlarına bakarak bunu asla tahmin edemezdin."

restoranda ortaya çıktı."

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemez halde Rhage'in yere düşmesini ve ardından kabarık poposunu kaldırmasını izledim. Duvara bakıyordu. Geçen hafta beni kahvaltıya davet etmek için aradığında Avery'yle konuştuğumda, ki sonunda bir ucube gibi kaçmışım, Brock'a pek değinmemişti. O konuşma sırasında onun hakkında konuşmak zorunda kalmadan geçip gitmişim.

"Ben de tam bunu düşünüyordum, çünkü dün gece Steph'le sohbet ediyorduk," diye devam etti ve ben bir iniltiyi yutarken başımı kanepeye yasladım. Steph, Philadelphia Akademisi'nde çalışıyordu ve birkaç yıl önce onunla ilk tanıştığımda onu aşırı derecede kıskanmışım. O zamanlar olmak istediğim her şey onda vardı; güzel, zeki, nazik, kendinden emin ve güçlü, çok güçlü. "Yakında annesini ziyaret etmek için eve gelecek ve bir araya gelmekten bahsettik. Her neyse, seni sordu," dedi Avery.

"Öyle mi yaptı?"

"Evet," diye yanıtladı. "Brock'la aranızın nasıl olduğunu merak etti. Dedikodu falan yapmıyordu," diye hızla ekledi Avery. "Hatta bu soruyu neden sorduğunu bile sordum ve gerçekten cevap vermedi, bu yüzden beni çok meraklandırdı."

Tavana bakarken Brock'un ofisindeki çerçeveli fotoğrafı gördüm. Neden ofisinde o fotoğraf vardı? Onun hakkında konuşma, birileriyle konuşma dürtüsü beni çok zorladı. Philadelphia'dan ayrıldığımdan beri Brock hakkında kimseyle konuşmamışım. Ona ne kadar değer verdiğimi bilen iki insan olan Abby ve Katie'yi gördüğümde bile.

Brock hakkında konuşmak bir yandan pek çok güzel anıyı canlandırırken bir yandan da uğraşmak istemediğim şeyleri gündeme getirdi.

Tam o anda bir gümbürtü duydum ve kaşlarım birbirine çarparak başımı çevirdim. Rhage duvarın yanındaydı ve tüylü kafasını sallıyordu. Belli ki duvara saldırmıştı ve bu savaşı duvar kazanmıştı. Ne aptal bir kedi.

"Hala orada mısın, Jillian?"

"Evet. Üzgünüm." Bir kolumu dizlerime doladım. "Brock ve ben Aslında çok yakındık ama sonra birbirimizden uzaklaştık." Tamam. Kulağa ezik ve klişe geliyordu ve daha iyisini yapabilirdim. Avery bunu hak ediyordu. "Pekâlâ. Dürüst olmam gerekirse, Brock'a aşkıttım ve o beni küçük bir kız kardeş olarak görüyordu. O aynı şekilde hissetmiyordu ve arkadaşlığımız ... sonunda bu yüzden bozuldu."

"Oh. Vay canına. Bu bana kimi hatırlatıyor biliyor musun? Teresa ve Jase'i." Dudaklarımın bir tarafı seğirdi. "Öyle bir şey değil."

"Şey, evet. Sayılır. Teresa gençken Jase'e çok aşıkı ve Jase ona dokunmaya cesaret edemezdi çünkü Cam onu uykusunda öldürebilirdi." Avery güldü. Teresa Cam'in küçük kız kardeşi idi ve Jase de çocukluklarından beri onun en iyi arkadaşıydı. "Her neyse, bak nasıl sonuçlandı. Evlendiler ve-"

"Ve Teresa'nın da bir bebeği olmak üzere," dedim. "Ne demek istediğini anlıyorum ama Brock hiçbir zaman Jase'in Teresa'ya duyduğu gibi gizliden gizliye beni arzulamadı."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. "Güven bana, biliyorum."

"Hmm. Bilmiyorum-bekle. Bekle. Gitsem iyi olacak. Ava'nın çılgınlıklarını duyuyorum." Avery iç çekti. "Pazar günü Teresa ve benimle brunch'a gelecek misin? Cumartesi günü Grady'yle olan randevunu bana anlatırsın."

"Vay canına. Haberler hızlı yayılıyor," dedim, Grady ile olan resim sergisini hatırlatınca biraz sarsıldım. Aslında bunu unutmuştum. Ona planlarım olduğunu söylemek dilimin ucundaydı ama Avery hiçbir zaman plan yapmadığımı biliyordu ve yaklaşık iki hafta önce onu geri çevirebileceğime dair kendime söz verdiğimi hatırladım. O zamandan beri bunu bir kez yaptım. Bir daha yapmayacaktım. "Pazar günü brunch yapacağım."

"Gerçekten mi?" Avery'nin sesi şaşkınlıkla tizleşti. "Evet. Dört gözle bekliyorum."

"Harika. Tamam. Cuma günü görüşürüz. Seni seviyorum!"

Vedalaşarak telefonu indirdim ve sehpanın üzerine koydum. Tam kumandayı elime alacaktım ki kapım çalındı ve Rhage sehpanın altına kaçtı.

Burada kimin olabileceğine dair hiçbir fikrim olmadığı için ayağa kalktım ve kapıya kadar olan kısa mesafeyi yürüdüm. Çorapla kaplı ayak parmaklarımın ucunda yükselip küçücük delikten bakarken Rhage başını uzattı, kulakları yassılaştı ... bana belki de bir göğsün çarpık görüntüsünden başka bir şey göstermiyordu, ama gerçekten kim bilebilirdi ki?

Gözetleme delikleri çok anlamsızdı.

Ayaklarımın üzerinde doğruldum, sürgüyü fırlattım ve kapıyı açtım. Midem hemen bulandı.

Parlak tepe lambasının altında Brock daire kapımın önünde duruyordu. "Hey." Elini kapının çerçevesine dayadı ve bana

Diğer elini arkasında tutarken yarı gülümsüyordu. "Meşgul müsün?"

Birkaç saniye boyunca ne söylemem gerektiğini formüle edecek kelimeleri bile bulamadım ve sonra ağzımdan "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" diye kaçırdım.

"Sen benim çalışanımsın. Tüm vergi bilgileriniz ve adresiniz bende var," diye açıkladı. Bakışlarım boynundan sarkan ve gri Henley'sinin yakasının altında kaybolan ince gümüş zincire takıldı. "Ve eğer bende olmasaydı, eminim Andrew bana verirdi."

Babam da öyle yapardı. "Haber vermeden evime gelmenin biraz ürkütücü olduğunu söyleyebilir miyim?"

Tembel sırtışına bakılırsa muhtemelen bunu düşünmemiştii ve umurunda da değildi. "Beni içeri alacak mısınız?"

Kapı kolunu kavradım. "Neden buradasın?"

"Seninle konuşmak istedim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Peki bunu işte yapamaz mıydın?"

"Hayır," diye yanıtladı.

"İş evraklarıma baktığınıza göre telefon numaramı da görmüş olmalısınız. Yani beni arayamaz mıydınız?"

"Telefonda konuşmayı sevmiyorum."

Gözlerimi kısmıştım. "Sen gerçek misin?"

"Kalp krizi kadar gerçek."

Başımı geriye doğru sallayarak ona baktım. "Cidden bunu yüksek sesle mi söyledin?"

"Belki de yaptım." Sırtışı gözlerine ulaşırken bir omzu kalktı. "Beni içeri alacak mısın, Jillybean?"

"Bana öyle dersen olmaz," diye karşılık verdim.

Başını eğdi ve göğsümde yumuşak bir çarpıntı oldu. "Sana böyle seslenmemi neden sorun ediyorsun?"

"Belki de artık on iki yaşında olmadığım içindir?" "Hmm."

Brock doğruldu. "Sebebin bu olduğundan şüpheliyim." "Her neyse," diye mırıldandım. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Beni içeri alırsan anlatırım." Bakışları kurnazlaştı. "Senin için bir şey getirdiğimi bilseydin beni içeri almaya daha açık olur muydun?"

Yanaklarımın ortası kızardı. "Bana hiçbir şey getirmemeliydin."

"Bunun için artık çok geç, çünkü ben yaptım." Başını yana eğdi. "Ve bence bir kez gördüğünde, beni içeri aldığın için gerçekten çok mutlu olacaksın."

"Ne getirdiğin umurumda değil."

"Neye sahip olduğumu bilseydiniz bunu söyleyeceğinizi sanmıyorum."

Arkasına bakarken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım. Daireme serin bir hava giriyordu ve eğer dikkatli olmazsam Rhage gizlice dışarı çıkacaktı. Seçeneklerimi tartarken alt dudağımı kemirdim. Onu içeri almak, kendimi onunla sohbet etmekten başka bir şeye açmak gibi değildi.

"Kararlar, kararlar," diye mırıldandı Brock.

Gözlerimi devirerek geri çekildim ve "İçeri gel" diye homurdandım.

Brock elini bıraktı ve içeri girdi, bakışları üzerimde gezinirken başı döndü. Kapıyı kapattım.

"Güzel çoraplar," diye yorum yaptı. "Sanki şu anda iki mevsimi birden tanıyor gibisin; yaz ve kış."

Kendime baktım. Hay aksi! Diz üstü çoraplarla eşleştirilmiş pamuklu uyku şortu giydiğimi unutmuştum. Ve bunlar *kısa* şortlardı. Gömleğimin üzerine uzun bir hırka giydiğime şükrederek, o dairenin etrafına bakınırken ben de utangaç bir şekilde şortumun paçalarını çekiştirdim. Parmak uçlarından sarkan küçük kahverengi bir çantası olduğunu gördüm.

"Ee," dedim hırkamın kollarıyla oynayarak, "bana ne getirdin?"

"Şimdi de çantanın içinde ne olduğunu mu merak ediyorsun?"

Kollarımı kavuşturarak ona baktım, bir yandan da sütyen giymediğimin belli olmamasını umuyordum, çünkü meme uçlarımın giydiğim tişörtlere baskı yaptığını hissedebiliyordum.

Brock kıkırdayarak çantayı kaldırdı ve içine uzanarak küçük beyaz bir karton çıkardı. Sonra dönüp küçük mutfığa baktı. "Peki, ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Bilmiyorum." Adaya doğru yürümesini ve kartonla poşeti adaya yerleştirmesini izledim. "Sanırım buraya yaklaşık dört yıl önce taşındım."

"Güzel bir yer." Bakışları adanın diğer ucundaki kitap yığınının kaydı ve kartonu açmaya başladığında yüzünde sevecen bir gülümseme belirdi. "Burası güvenli mi?"

"Evet. Burada hiç sorun çıkmadı." Yaklaştım. "Burada yaşayan insanların çoğu evli ya da Washington'da çalışıyor ve işe gidip geliyor." Bakışlarım onun sırtına kaydı. Büyük anka kuşu dövmesini renklendirip doldurmuş muydu? Eminim yaptırmıştır ve harika görünüyordur. Sonra tekrar, sırtında

Tüm o kaslar her zaman harika görünüyordu. "Peki, nerede. . . şimdi nerede yaşıyorsun?"

"Shepherdstown'ın dışında bir ev aldım," dedi bana. "Harika bir nehir manzarası var. Görmek gerek."

Nişanlısının bundan pek hoşlanmayacağını düşünerek yürümeyi bıraktım. Yine de beni bir tehdit olarak göreceğinden şüpheliydim.

Brock yana doğru dönerek kartonu durduğum yere doğru kaydırıldı. Şöyle bir baktım ve ne getirdiğini görünce düşünmeyi bıraktım.

"Sırlı çörekler," dedi Brock. "Sadece sırlı. İçlerinde garip bir şey saklı değil. Bir şeyi ısırp da içinde krema ya da meyve olduğunu bilmemekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Onlar da taze. Shepherdstown'daki fırından aldım, bütün gün yapıyorlar."

Herhangi bir yiyeceği ısırmaktan ve ağzıma beklenmedik bir şeyin fıskırmasından nefret ediyordum. İğrenç bir şeydi ama bu tiksintiye odaklanmamıştım.

Yağlı kağıdın üzerinde gerçekten de büyük sırlı çörekler vardı.

Çok basitti. Sadece sırlı çörekler. Süslü ya da gösterişli bir şey değildi. Ama *hatırlıyordu* ve bunun benim için neden bir anlam ifade *ettiğini* bilmiyordum. Seri katillerin kurbanları hakkında bir şeyler hatırladığından emindim, ama aniden gelen sıcak gözyaşlarımı kırıştıtırırken sert kaslarımdaki gerginliğin bir kısmının azaldığını hissettim.

Çok duygusaldım. Sadece çörekti. "Teşekkür ederim." Boğazımı temizledim. "Bu gerçekten çok hoş."

Bakışları benimkilere kaydı ve aceleyle çenemi indirerek yanından mutfığa doğru yürüdüm. "Jillian-"

"Ben yiyorsam sen de yiyeceksin," dedim kağıt havlu rulosundan birkaç yaprak kaparak. Tanrım, berbat bir haldeydim ama ben Bunu özlemiştim - hayatımda beni içimden ve dışımdan tanıyan birinin olmasını özlemiştim, çünkü *hiç* kimse, *hiç kimse* beni Brock gibi tanıımıyordu. Gözyaşlarına boğulmak üzereymişim gibi görünmediğimden emin olduktan sonra arkamı döndüm ve adaya gidip havluları tezgâhın üzerine koydum. "Yani, üç tane devasa çörek yemeyeceğim."

"Ne zamandan beri?"

Benden boğuk bir kakhaha kaçtı. "Artık on yedi yaşında değilim."

"Bunu görebiliyorum."

Başımı kaldırdığımda tenimde ince bir ürperti dolaştı. Bakışlarında anlam veremediğim yoğun, neredeyse yırtıcı bir parıltı vardı. Ve aniden

Altı yıl sonra Brock Mitchell'ın *benim* dairemde, *benim* dünyamda duruyor olması beni gerçekten etkiledi ve yüz yıl geçse de bunu beklemezdim.

Ama işte oradaydı, hayatın kendisinden daha büyüktü, geniş bir daireyi şimdi tamamen çok küçük hissettiren bir şeye dönüştürüyordu. Yüzde yüz yetişkin bir adamdı ve sadece nefes kesici değil, aynı zamanda karma dövüş sanatları dünyasında yürüyen bir efsaneydi. Bundan da öte, korkunç bir çocukluğun üstesinden gelen, istatistikleri ve hayır diyenleri yenen bir adamdı. Yükselirken herkesin şüphesini yok etti, kariyerini tehdit eden bir sakatlık yaşadı ve geri dönüp hepsini tekrar tekrar kazandı.

Brock'un içinde ateş
vardı. Her zaman
vardı.

Onu oturma odasında, korkmuş ve aç olmasına rağmen babama dik dik bakarken gördüğüm an d a n itibaren beni ona çeken şey de buydu.

Mutfak adası bizi ayırıyordu ama o uzun bir kolla adaya uzandı. Başparmağını tenimde, yanağımda bıraktığı derin çukurun üzerinde gezdirirken Henley kaslarına doğru gerildi.

Bu dokunuş içimi yakıp kavururken irkilerek nefesimi içime çektim. Duyu organlarım kısa devre yaptı ve vahşi bir sıcaklık vücudumun tüm ön kısmını kapladı, göğüslerimin uçlarını sıktı. Sadece yanağıma, yara izime dokunuyordu ve vücudum çılgına dönmüştü.

Brock bakışlarımı bir an için fazla uzun tuttu ve sonra derin bir nefes vererek elini bıraktı. Bakışlarını benden uzaklaştırırken ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yara izine dokunmuştu ve muhtemelen duymak istemediğim bir şey olduğunu tahmin edebiliyordum.

Sinirle hırkamin uçlarını tuttum ve birbirine doğru çektim.
Bu konuşmayı tekrar rayına oturtmanın zamanı geldi. "Peki, neden-"

"Kahretsin," diye küfretti, gözleri kısılmıştı. "Az önce zeminden fırlayan şey de neydi öyle?"

Tam zamanında döndüğümde Rhage'in kahverengi beyaz poposunun kanepenin arkasında koşuşturduğunu gördüm. "Oh, bu Rhage, benim kedim. İnsanlardan nefret eder, bu yüzden en iyisi o yokmuş gibi davranmak."

"Öfke mi?" Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "İlginç bir isim."

"Bir kitap karakteri olan bir vampire dayanıyor."

"Kitap karakteri olduğunu açıkladığına sevindim," diye dalga geçerek uzanıp bir kâğıt havlu aldı. "Bunlardan yeterince aldın mı? Bir taneye daha ihtiyacımız olabilir."

"Kapa çeneni." Brock'un yıllar boyunca değişmeyen bir özelliğini daha fark ettiğimde dudaklarım kıpırdadı. Dalga geçmeyi severdi. Asla kötü niyetli değildi ama her zaman şakacıydı.

"Bir an için bir faren var sandım." Bar taburelerinden birine doğru ilerledi. "Benimle otur."

"İçecek bir şey ister misin?" "Bir su iyi olur."

Tabii ki çörek yerken su isteyecekti, diye düşündüm kendime bir kola alırken, çünkü elimin altında gazlı bir güzellik varken neden bilerek su içeyim ki? Bir şişe su aldım ve adanın etrafında dolanıp onu solumda oturmaya zorlayan bar taburesine otururken önüne koydum.

Zıpladım, ancak o zaman saçlarımın yüzümden geriye doğru çekildiğini fark ettim. Uzunluğu sabitleyen iğneye uzanmaya başladım ama kendimi durdurdum. Ne anlamı vardı ki? Sanki daha önce görmemişti ve bundan çok daha kötü bir durumdayken görmüştü. Ayrıca sadece bir yara izine dokunmuştu, yani ...

Kendime kızarak çöreği ısırdım ve tat alma tomurcuklarım neredeyse orgazm olurken neredeyse inliyordum. Kızarmış, şekerli nefis şeyleri yemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

"Beğendin mi?" Brock kapüşonlu ağır bakışlarını üzerimde gezdirerek sordu. Ağzım dolu, başımı salladım.

Gülümsemesi hızlı ve genişti. "Güzel." Bakışları bir an için başka yöne kaydı. "Bu bana neyi hatırlatıyor biliyor musun?"

Ağzım dolu olduğu için kaşlarımı kaldırdım.

"Eskiden gece geç saatlerde mutfakta otururduk, çünkü sen kek ya da brownie istediğine karar vermiştin," dedi.

Yapışkan iyiliği yutarak soda kutumu elime aldım. Onunla anılarımı tazelemek istemiyordum ama kendimi durduramadım. "Aslında *sen* brownie ya da kek istemiştin."

Kıkırdadı. "Bu olayların yeniden gözden geçirilmiş bir tarihi." Ona yan gözle baktım.

"Tamam. *Pişmiş* kek ya da brownie yemek isteyen bendim ama sen çiğ kek ve brownie karışımı istediğin için yapmak istedin." Kalın kirpiklerini indirdi. "Bunu hâlâ yapıyor musun?"

"Asla." Bunu iki gün önce yaptım.

Yüzündeki ifadeden gerçeği bildiği anlaşılıyordu. İkimiz de çörekleri bitirirken konuşmadık, kartonda bir tane bıraktık - o gittikten sonra kesinlikle yiyeceğim bir tane.

"Buraya seninle konuşmaya geldim." Brock bakışları bana doğru kayarken parmaklarını kâğıt havluya sildi. "Çünkü hayal kırıklığına uğradım."

Parmaklarımdaki yapışkanlığı temizlerken kaşlarımı çattım.

"Neyin içinde?" "Sende."

"Affedersiniz?" Arkama yaslandım.

Havluyu yuvarlayarak kahverengi kâğıt torbanın içine attı. "Kalmaya ve benimle çalışmaya karar verdiğinde-"

"Senin için," diye düzelttim.

"Benim için." Çenesini eğdi ve sırtarak o inanılmaz kalınlıktaki kirpiklerinin arasından bana baktı. "Tüm zamanını benden saklanarak geçireceğini düşünmemiştim."

Oh, kahretsin.

Yüzüme boş bir ifade yerleştirdim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Gerçekten mi?" Sesi sinsiydi. "Seni sadece personelle toplantıdayken görüyorum."

"Bu kulağa normal geliyor," diye karşı çıktım.

"Ve ne zaman ofisimden çıksam, aniden telefonda sen oluyorsun."

Yanağımın içini ısırdım. "Şey, bir sürü telefon görüşmesi yapıyorum, ilanların fiyatlarını kontrol ediyorum ve bulmaya çalışıyorum-"

"Uh-huh. Ve bu aramaların sadece ben ofisimde değilken gerçekleşmesi gerçekten çok uygun."

Zorla omuz silktim.

"Peki bunu nereden biliyorum?" Çenesini avucunun içine dayamış, fazlasıyla kendini beğenmiş görünüyordu. "Bugün kontrol ettim. Steve'i aradım. Tam karşınızda oturuyor ve telefonda olup olmadığınızı sordum."

Olamaz.

"Hayır dedi, ama bil bakalım ne oldu?"

Hiçbir şey
söylemedim.

Brock
bekledi.

İçimi çekerek kollarımı kavuşturdum. "Ne?"

"Ben ofisimden çıktıktan bir saniye sonra telefondaydın." "Ne tesadüf,"
diye mırıldandım. "Gerçekten kötü bir zamanlaman var." Kaşlarını
kaldırdı. "Bu saçmalık."

"*Dil*, Bay Mitchell," diye taklit ettim.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve sonra başını geriye atıp boynunu
ortaya çıkararak güldü. Bir boynun bu kadar çekici olabileceğini kim
bilebilirdi? Ben bilmezdim ama onunki öyleydi.

Rhage hiçbir uyarıda bulunmadan adaya atladı.

Brock çenesini indirdi. "Merhaba."

Kedi ona baktı, kulakları dikildi ve sonra seğirdi. Başka bir erkeğin neden
evde olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi Brock'a baktı. Merak etmek
için geçerli bir şey olabilirdi.

"Özür dilerim. Gerçekten kötü davranışları var." İçimi çektim. "Rhage, in aşağı."

Poposunu tezgâhın üzerine bırakıp bir bacağını kaldırdı ve Brock'a
bakarken yavaşça patisini yaladı.

Brock ona doğru uzanırken kuru bir sesle, "İyi dinliyor," dedi.

"Yapma bunu!" Uyardım ama artık çok geçti. Parmakları çoktan ısırma
ve tırmalama bölgesine girmişti. İçim burkularak kaçınılmaz pençe
darbesini bekledim.

Hiç gelmedi.

Rhage pençesini indirdi ve başını uzatarak Brock'un parmaklarının ucunu
kokladı. Sonra Brock hareket etti. Kulağının arkasını kaşırken Rhage
kıpırdamadan durdu. Birkaç saniye sonra Brock elini çekti ve Rhage
zıplayarak aşağı indi, koridorda zıplayarak yatak odasına doğru giderken
kedicik pençelerini şaklattı.

"Ne oluyor be?" Dehşete kapılmış ve biraz da sinirlenmiş bir halde
fısıldadım. "Herkesten nefret ediyor. Ben de dahil."

"Tuhaf. Oldukça sakın bir kediye benziyor." Brock bana dönerek
kollarını adanın üzerine koydu. "Her neyse, benden kaçıyorsun."

Hâlâ Rhage'in onu ısırmadığı ya da en azından tıslamadığı gerçeğine takılmıştım.
Kedim en kötü türden hain bir piçti. "Ve
durmanı istiyorum."

"Ha?" Gözlerimi kırpıştırarak ona odaklandım.

Eğildi, bakışları benimkilerle kilitlendi. "Aramızda bazı şeyler olduğunu anlıyorum ve Tanrı biliyor ya, geriye dönüp bazı şeyleri değiştirebilseydim, değiştirirdim. O zamanlar kafamı kendi kıcıma bu kadar sokmamış olmayı ne kadar çok isterdim bilemezsin. Yine de geri dönemem. Bunu asla yapamam."

Sustum, çenem o kadar sert kilitlendi ki doktorların yüzümü onarmak için harcadıkları onca emeği geri almadığıma şaşırdım.

"Ama biliyor musun, Andrew işi kabul ettiğini söylediğinde o kadar rahatladım ki... çünkü o zaman sadece seni göreceğimi değil, sonunda seninle konuşacağımı da biliyordum." Arkasına yaslandı ve yavaşça başını salladı. "Seninle yeniden bağlantı kurmak benim için çok şey ifade ediyor Jillian. Artık senin patronun olduğumu biliyorum ve bunun kulağa nasıl geldiğini de biliyorum, inan bana ama seninle arkadaş olmak istiyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Ve geri dönüp ben yapmamışım gibi davranamayacağımızı biliyorum..." Bakışları dolaplarla kaplı karşı duvara kayarken çenesindeki bir kas esnedi. "Seni en kötü şekilde hayal kırıklığına uğratmadığımı. Daha önce özür dilediğimi biliyorum. Yüzlerce kez üzgün olduğumu söyledim."

Brock'un vardı.

"Ancak bu özürler yeterli değil," diye ekledi.

Profilini inceledim, onu anlamaya başladıkça korkum artıyordu. "Olanlar yüzünden benimle arkadaş olmak zorunda değilsin, çünkü kendini suçlu hissediyorsun ya da-"

"Öyle değil. Kastettiğim bu değildi." Bakışları benimkilere kaydı ve aramızda sadece birkaç santim bırakarak bana doğru eğildi. "İşe gelip benden kaçmak zorunda olduğun için stres yapmanı istemiyorum. Orada rahat olmanı istiyorum." Kahverengi saçlarından bir tutam öne düşerek alnını okşadı. "İstediğim şeyin çok fazla olduğunu biliyorum. Bunu hak etmeme ihtimalimin bile yüksek olduğunu biliyorum ama arkadaş olmamızı istiyorum Jillian."

Arkadaşlar.

Tanrım, bir zamanlar bunu söylediğini duymak zavallı kalbimi paramparça ederdi, ama şimdi? Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Brock ve ben, aramızdaki yaş farkı kulağa ne kadar aptalca gelse de, o zamanlar çok iyi arkadaştık. Bir gün romantik bir kitapta sonsuza dek mutlu olacağımıza dair o kız gibi umudu kaybetmek korkunçtu. Arkadaşlığı bitirmek daha da acı vericiydi, çünkü onu hayatımdan çıkardığımda en yakın arkadaşımı, suç ve macera ortağımı kaybetmiştim.

"Bunu yapabilir miyiz?" diye sordu. "Gerçekçi olacağım. Geçen Pazartesi bunun ikinci bir şans gibi geldiğini söylediğimde bunu kastetmiştim. En azından deneyebilir miyiz?"

Dürüst olmak gerekirse, Brock'la gerçekten arkadaş olup olamayacağımdan emin değildim. Bir zamanlar duygularıma karşılık vermediği için değil. Bunun Brock'un beni olabilecek en kötü şekilde hayal kırıklığına uğrattığını iddia ettiği gece başıma gelenlerle bir ilgisi bile yoktu, çünkü olanlar için onu suçlamıyordum.

Ama bensiz arkadaş olup olamayacağımızdan emin değildim... ben tekrar derinlere düşmeden, dibe batmadan ve ona karşı kaçınılmaz olarak başka bir kalp kırıklığıyla sonuçlanacak türden duygulara kapılmadan.

Karşı cins söz konusu olduğunda o kadar da zayıf değildim ama Brock'un, direnseniz bile sizi içine çeken bir tür manyetizması vardı. Bu onun alaycı şakacılığı, sizi tanıdıktan sonra şefkat gösterme şekli ve hiç çaba harcamadan, kolayca, onun dünyasındaki en önemli kişi olduğunuzu hissettirmesiydi. Tüm bunların sizi özel bir kar tanesi yapmadığını size unutturmasıydı. O sadece böyleydi ve en zeki ve en güçlü kadınlar bile onun çekim alanına girebilirdi.

Ama Brock müsait değildi. Nişanlıydı. Aramızda dikenli tellerle kaplı bir duvar, bu düşünceleri düşünmeme bile asla izin vermeyecek derin bir çizgi vardı. Şu anda onları düşündüğümünden değil.

"Ve eğer yapamayacağımızı düşünüyorsan, fikrini değiştirmek için ne yapmam gerekiyor?" Çenesi yumuşadı. "Daha fazla çörek mi? Eminim hâlâ Reese's Pieces seviyorsundur. İstihdam paketinin bir parçası olarak haftalık bir tedarik sağlayabilirim."

Gülümsemeye başladım, bu yüzden parmaklarımı ağzımın üzerinde kavislendirdim. "Ne diyorsun?" diye sordu, kolumu eliyle dürttü.

Elimi indirirken ona bakarak en azından deneyebileceğime karar verdim, çünkü bu birlikte çalışmamızı kolaylaştıracaktı. Telefonda konuşuyormuşum gibi davranmaktan yorulmaya başlamıştım. "Tamam."

Yüzüne yayılan gülümseme bir erkeğin hem erkeksi hem de güzel olabileceğini kanıtlıyordu, çünkü o gülümseme ciğerlerimdeki havayı çekip aldı ve hemen o dikenli tellerle kaplı duvarları ve kumdaki kilometrelerce derinlikteki çizgiyi hayal etmek zorunda kaldım.

Arkadaşlar.

Bunu yapabilirim.

BÖLÜM 9

"Ne yaptığımı biliyorum."

"Hayır." Cuma sabahı sandalyemin arkasında gezinmekte olan Brock, etrafımdan dolanarak fareyi elimin altından çekip aldı. "Sanırım buna tıklaman gerekiyor."

"Hayır, istemiyorum." Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ve grafiği ortalayacak şekilde hareket ettirmeye çalışırken farenin kontrolünü ele geçirdim. Brock'un iç çekişi sol yanağımdaki tüyleri kıpırdattı ve omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti gönderdi.

"Tek yapmanız gereken merkezleme düğmesine tıklamak."

"Evet, onu zaten yaptım." Tekrar fareye uzanmaya çalıştığımda sağa doğru eğildim. Elini tekrar tokatladım. "Yapacak daha iyi bir işin yok mu senin?" Sandalyemi geri çekerek sordum, bu da onu kenara çekilmeye zorladı. Masama yaslanmak için hareket edince başımı kaldırdım. "Reklamları onaylamak benim işim. Eğer sen burada bilgisayarın arkasına geçip bana tıklamaya çalışmasaydın bunu çoktan yapmış olurum."

"Arka koltuk bilgisayar tıklaması mı?" Alnı kırıştı. "Kulağa hoş geliyor-"
"Söyleme bile."

Yüzünde masum bir ifade belirdi. "Görünüşe göre akıllı bir karış havada olan ben değilim. Bunun bir video oyununa benzediğini söyleyecektim."

"Uh-huh." Yavaşça, dikkatlice, fareyi bir santimetre kadar hareket ettirdim ve metin bloğunu başarıyla ortaladım. "Ah-ha! Bitti."

"Çok yeteneklisin."

Ona bir bakış attım, o da sııttı.

Paul açık kapı aralığında belirdi. Açık sarı saçları ve parlak mavi gözleriyle uzun boylu, kıvrak, orta yaşlı bir adamdı. Lima Akademi polosı ve siyah naylon pantolon giymiş, kattaki satış görevlilerinin arasına karışmıştı ama ikinci kattaki öğretmenlerden biriydi. Akademi açıldığından beri buradaydı.

Eğitmenler ve gözcüler çoğunlukla Brock'un sorumluluğunda olduğu için onu çok iyi tanıımıyordum ama ne zaman bana baksa, şimdi olduğu gibi, benim pozisyonumun oldukça işe yaramaz olduğunu düşündüğü gibi sert bir izlenim ediniyordum.

Andre'nin ısrarla belirttiği gibi, çalışanların çoğu beni kabullenmiş görünüyordu, ama Paul bana sanki bir uçukmuşum gibi bakıyordu.

Ayrıca bana eskiden Philly'de çalışan ve beni malzeme odasında köşeye sıkıştıran o sik kafalıyı hatırlattı.

"Bay Mitchell, bir dakikanız var mı?" Paul buz gibi bakışlarını benden Brock'a çevirerek sordu. "Kontrol etmenizi istediğim birkaç yeni öğrencim var." Bir dosya kaldırdı. "Ve onları filme almak isteyip istemediğinize bakın."

"Hemen geliyorum." Beş yaşındaymışım gibi burnumun kenarına vuran Brock, göz kırparak ayağa kalktı ve kasıla kasıla ofisten çıktı.

Tabii ki onu izledim.

Kendime engel olamadım. Arkası iyiydi, bu da sinir bozucuydu. Yani, bu pantolonu nereden bulmuştu ve neden kışına bu kadar iyi oturuyordu? Neden mi?

Başımı sallayarak dikkatimi tekrar bilgisayara verdim ve gönderilen ilanları düzeltip onaylamayı bitirdim.

Birkaç saat sonra, arka konferans odasındaki günlük satış toplantısından sonra, Brock "Hafta sonu için büyük bir planın var mı?" diye sorduğunda masadaki raporları topluyordum.

Ona bir göz attım. Jeffery'nin teslim ettiği satış raporlarından birini incelerken başı öne eğikti. "Bu gece Avery ve Cam'in çocuklarına bakıcılık yapacağım. Bu onların randevu gecesi."

"Cuma gecesi bunu yapman çok hoş," dedi ve ardından "Cuma gecelerini normalde böyle mi geçiriyorsun?" diye sordu.

Elimdeki kâğıt yığınının göğsüme bastırarak onun koyu renk başının tepesine baktım. "Genellikle değil."

"Yani normalde dışarı mı çıkarsınız?"

Kaşlarımı çatmaya başladım. "Bazen." Tamam, bu tamamen yalandı ama Brock'un bilmesini istediğim son şey evde hain kedimle yalnız başıma oturup brownie hamuru yediğimdi. "Yarın bir sanat sergisine gideceğim."

Brock yavaşça başını kaldırdı. Gözleri sadece ince bir obsidyen yarık görününe kadar kısıldı. "Bir sanat sergisi mi? Kulağa heyecan verici geliyor."

Alaycı, alaycı ses tonu sinirlerimi zıplattı. "Evet. Grady ile gidiyorum."

"Grady mi? Yemekte birlikte olduğun şu küçük adam mı?"

Küçük adam mı? "O küçük değil." "O küçük."

"Belki senin devasa, Godzilla boyutundaki benliğine kıyasla küçüktür, ama normal insan standartlarına göre değil."

Masanın başındaki sandalyede arkasına yaslanırken dolgun ağzını bir gülümseme süsledi. "Her zaman benim devasa, Godzilla boyutundaki halimi sevdiğini düşünmüştüm. Yanlış hatırlamıyorsam, seni kaldırıp birkaç metre havaya ve havuza fırlatabilmemi seviyordun." Dudaklarının kenarına dokundu. "Ve bunu cüssem sayesinde yapabiliyordum."

Yanaklarım kızarıırken aceleyle omzumun üzerinden baktım, çalışanlardan hiçbirinin konferans odasının yakınında olmamasına şükrediyordum. "Evet, artık on yaşında değilim Brock."

"Huh." Kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve öne doğru eğildi. "Bunu sen yirmi yaşındayken yaptığımı da çok net hatırlıyorum."

Yanaklarımdaki sıcaklık devam etti. "Bu konuşmanın bir anlamı var mı?" Kıkırdadı ve evrak işlerine geri döndü. "Pek sayılmaz."

Ona bakarak dönmeye başladım ve sonra durup bir kez daha ona baktım. Artık arkadaşlık. . arkadaşlık artık. Arkadaşlık, ona hafta sonu hakkında soru sorabileceğim anlamına geliyordu. "Peki, bir planın var mı?"

"İşten sonra Philadelphia'ya dönüyorum," diye cevap verdi, hâlâ sayfalara bakıyordu.

Kristen'in evine gittiğini tahmin ettim. Ya da belki de Shepherdstown dışındaki evindeydi. Nişanlılardı, bu yüzden birlikte yaşadıklarını hayal ettim. "Pennsylvania'daki evi tutuyor musun?"

Brock başını salladı. "Hayır. Satma aşamasındayım." "Yani buraya taşınmanız kalıcı mı?"

"Öyle görünüyor."

Göğsümde garip bir mutluluk patlaması oldu ve ben bunu görmezden geldim, arkasındaki nedene bakmak bile istemedim. Ona nişanlısını sormak istiyordum ama bunu yapmak çok tuhaf görünüyordu. "İyi hafta sonları, Brock."

"Sen de," dedi ve ben dönüp kapıya ulaştığımda tekrar konuştu. "Grady olarak bilinen küçük adam ciddi olarak görüştüğün biri mi?" Gözlerimi devirerek arkamı döndüm. Grady ile ne olacağından emin değildim ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Dört gözle bekliyorum yarın görüşmek üzere."

Brock tam o sırada başını kaldırdı, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Biliyorum. Sesindeki heyecanı duyabiliyorum. Sanat eserlerine bakarken iyi eğlenceler."

Beni yemlediğini hissediyordum ama nedenini gerçekten anlamamıştım. "Yapacağım."

Başını yana eğdi. "Sen daha iyisini hak ediyorsun." "Ne?"

Kâğıtları bir kez daha yere bırakarak bakışlarımı tuttu. "Ondan daha iyisini hak ediyorsun."

Bir an cevap bile veremedim ve sonra güldüm. "İyi hissediyor musun?"

Çenesi gerildi. "Kendimi gayet iyi hissediyorum."

"Soruyorum çünkü bana hakkında hiçbir şey bilmediğin bir adamdan daha iyisini hak ettiğimi söylüyorsun." Öfke, tatlı ve güçlendirici, bana hücum etti. "Ve açıkçası, böyle bir şeyi önermek bile senin ne haddin ne de işin." Yuvarlanarak çenemi kaldırdım. "Ve eğer gerçekten arkadaş olmamızı istiyorsan, bana böyle saçma şeyler söyleyemezsin."

Aramızda sessizlik uzadı ve sonra konuştu.

"Seni artık tanımıyorum," dedi sessizce ve ben yanıt vermeyince -Bu ifade beni hazırlıksız yakaladığı için yapamadı, başını geriye eğdi. "Eski Jillian'ı tanıyorum. Bütün gün burada oturup sana onu anlatabilirim, ama bu Jillian? Onu tanımıyorum." Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Ama tanımak istiyorum."

Belki beyninde bir sorun vardır diye düşünerek tek yapabildiğim ona bakmak oldu.

"Bu arada, aramızda bir şeyin netleşmesini istiyorum," dedi geniş bakışlarımı tutarak. "Son iki haftadır sana bakıp da eskiden havuza attığım küçük kızı gördüğüm tek bir an bile yok. Ben bir kadın görüyorum, güzel bir kadın. Kendine aksini söyleme."

* * *

O gece yatağımda yatarken, beynimi uykuya dalacak kadar yavaşlamaya ya da okuduğum kitaba dalmaya zorlayamadan tavana baktım ve Brock'un ayrılmadan önce bana söylediklerini hafifçe takıntı haline getirdim.

Güzel kısmı bu değildi.

Brock sanki modası geçiyormuş gibi iltifat ediyordu. Yüzüme olanları düşününce, fena değildim. İyi bir günde fena sayılmayacak kadar güzel olabilirdim. Güzel değildim.

Hayır, hiç de öyle değildi, o biçimli dudaklarından dökülürken kulağa ne kadar hoş gelse de. Bana baktığında küçük bir kız görmediğini söylediği kısımdı ve tek düşünebildiğim aramızdaki bu durumu değiştireceğimi düşündüğüm gündü.

Eski yatak odamda dururken, üç yıl önce ayrıldığım zamanki gibi görüldüğünü görmek için etrafıma bakmama gerek yoktu.

Küçük kız yatağı.

Küçük kız

şifonyeri.

Küçük kız komodini.

Filme uyarlanmış favori kitaplarımın posterleri duvara yapıştırılmıştı. Pencere kenarındaki koltukta, mavi ve pembe yastıkların arasında eski bir oyuncak ayı oturuyordu; renkleri hâlâ annemin onları yerleştirdiği günkü gibi canlıydı. Kitap rafları bir duvarın tamamını kaplıyor, sadece dolaba ve bitişikteki banyoya giriş için iki bölüme ayrılıyordu.

Yüzlerce kitap bu raflara yığılmış, önce türlerine sonra da yazarlarının soyadlarına göre titizlikle düzenlenmişti. Annem okuma aşkımı ben gençken başlatmıştı ve ben tarihi romanları yutuyordum ve o eski, küf kokulu kâğıtlar üç sıra halinde üst üste dizilmişti. Bir kitaplığın tamamı genç yetişkinlere ayrılmıştı ve bir diğeri de topladığım ya da istiflediğim, tatlıdan düpedüz utanç verici buğulamaya kadar değişen tüm yetişkin romanslarını barındırıyordu. Sonuncusu, yani dördüncü kitaplık ise yarı doluydu. İçinde birkaç gerilim romanı ve geri satmadığım ama Shepherd'daki yatakhanemde de saklayacak yerim olmayan eski ders kitapları vardı.

Bu yatak odasında olmak birçok güzel anıyı geri getirdi. Pencere kenarındaki koltuğa kıvrılmış kitap okuyordum. Gecenin geç saatlerinde çift kişilik yatakta yan yatmışım ve sadece küçük lamba okumaya yetecek kadar ışık veriyordu. Araba yoluna bakan diğer pencerede durmuş, Brock'un aile yemeklerinden birine geldikten sonra arabayla uzaklaşmasını izliyordum.

Bu odada olmak aynı zamanda bana hala o küçük kızmışım ve asla büyüüp gitmeyecekmişim gibi hissettirdi ama artık o değildim. Bitirmiştım.

sadece bu.

Shepherdstown'da bir hippie dükkanında bulduğum Aziz Sebastian madalyonunu yerleştirdiğim şifonyere doğru yürüdüm. Yaklaşık bir çeyreklik büyüklüğündeydi ve eski bir gümüş kolyeden sarkıyordu. Bir keresinde onun sporcuların koruyucu azizi olduğunu okumuştum, bu yüzden ne zaman bir tanesine rastlasam Brock için alırdım. Dikkatlice toplayıp çantamın içindeki küçük fermuarlı cebe yerleştirdim.

Boy aynasının karşısına geçtiğimde bana bakan kişiyi zar zor tanıyabildim. Saçlarımı açık bırakmış, kalın telli saçlarımın dalgalar halinde dökülmesi için saç maşasıyla yaklaşık bir saat uğraşmıştım. Kaküllerimi yana doğru çekmeyi başarmıştım ve yaklaşık bir kutu saç spreyiyle tutturmuşum.

Aslında eyeliner sürüyordum, doğru sürmeyi başarmak için beş deneme yapmıştım ve YouTube'da on üç yaşındaki birkaç çocuğun derslerini izledikten sonra hala üst kapağıma doğru sürdüğümünden emin değildim.

Hiçbir şey, bir çocuğun sizden daha iyi makyaj yaptığını görmek kadar beceriksiz hissettiremez.

Ama ışıltılı lila göz farı kahverengi gözlerimi ısıttı, kırmızı ruj dudaklarımı daha dolgun gösterdi ve yanaklarımdaki bronz aydınlatıcı daha koyu cilt tonuma iltifat etti.

Her zaman giydiğim bol, şekilsiz gömlekler ve etekler artık yoktu. Bu elbiseyi özellikle bu gece için almıştım ve daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim. Siyahtı ve göğsümün etrafını sarıyordu, normalde sakladıklarımı ortaya çıkarıyordu. Bel kısmı göğüslerin altında toplanıyor, göbek ve kalça çevresinde bollaşıyor ve ne kadar kardiyo yapsam da kurtulamayacağım yuvarlak kalçalarımı kamuflle ediyordu. Elbisenin cilveli etekleri kalçalarımın üst kısmını sıırıyordu.

Topuklu bile giyiyordum, siyah topuklu ve askılı. Bu gece boynumu kırma ihtimalim çok yüksekti ama kendimi ... Güzel hissediyordum. Hatta belki de seksi.

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve gözlerimi kendime çevirdim. Bileğimdeki bileklikle oynayarak döndüm ve saate baktım. Yakında ayrılmam gerekecekti. Midem biraz bulandı ve aynaya döndüğümde derin bir nefes almak için kendimi zorladım.

Küçük küçük sinir topları midemi doldurdu. Brock'la o kadar çok zaman geçirmiştim ki, gerçekten yıllar. Yaz günlerinin uzun, gecelerin daha da uzun olduğu zamanlarda arka bahçedeki havuzda birlikte vakit geçirmiştik. Ailemle akşam yemeklerini paylaşıyor ve verandadaki salıncakta yan yana oturuyorduk. Kovalamak

Onun ve küçük amcalarımın peşinden top oynamaya gittiklerinde ya da eğitim için Akademi'ye gittiklerinde. Katie daha önce haklıydı. Ben sekiz, o on dört yaşından beri Brock'un gölgesi olmuştum. Onun yaşındaki çoğu erkek, yanında olduğu her saniye topuğuna yapışan bir kızıdan rahatsız olurdu ama Brock bana hiçbir zaman istenmediğimi ya da rahatsız olduğunu hissettirmedi.

Aramızdaki yaş farkına rağmen en yakın arkadaşım olmuştu. Amcalarım veya kuzenlerim peşime takılmamı istemediğinde, beni savunmak için oradaydı ve her zaman dahil edildiğimden emin oldu. Benimle her şey hakkında konuşurdu.

-Babası ve annesi hakkında, başka hiç kimseyle konuşmadığını biliyordum, özellikle de takıldığı kızlarla. Sırlarımızı ve hikayelerimizi paylaşırdık. Lise zorlaştığında, onu her gördüğümde bir sığınaktı. Babamın kim olduğu ya da ailemin ne iş yaptığı nedeniyle bana asla farklı davranmadı. Ve okulumdaki her erkek söz konusu çılgın aile yüzünden bana çıkma teklif etmekten korkarken, ben gitmeyeceğimi söyledikten sonra beni mezuniyet baloma götüren Brock olmuştu.

Bu anıya gülümsedim.

Balo çılgıncaydı. Ben on yedi yaşındaydım, o ise yirmi üç yaşına yeni girmişti. Oradaki en yaşlı erkek olmasının ve bunun çok garip olmasının yanı sıra, Brock dövüşleri izleyenler arasında şimdiden sessizce ünlenmişti. Fotoğraf çekertmek için bizim dans ettiğimizden daha fazla zaman harcadığına eminim ama ona daha önce aşık olmadıysam bile o zaman çok hızlı aşık olmuştum.

Kollarının esneme şekline ya da alt dudağının üst dudağından daha dolgun olmasına biraz fazla bakmaya başlayana kadar benim için bir kardeş gibiydi. Sonra on yedi yaşında ilk dövmesini yaptırdı, birçoğundan biriydi ve onu bir kardeş olarak görmeyi bıraktım. O ise beni küçük bir kız kardeş olarak görmekten hiç vazgeçmedi.

Ama bu gece farklı olacaktı.

"Ben hazırım," dedim yüksek sesle, yansımana. "Hazırdan daha fazlasıyım."

O Cumartesi gecesi hazırdım, aramızdaki ilişkiyi değiştirmeye hazırdım ama o gece onun nişanlısı olacak kızla tanışmasıyla ve benim hastanede ölümle burun buruna gelmemle sona erdi.

* * *

Sergi salonundan çıkıp Ekim ayının başlarında hızla soğuyan akşam havasına doğru yürürken Grady elimi tutuyordu. Dışarıda olacağımı düşündüğümünden daha geç olmuştu. German Street'teki restoranlardan birinde hafif bir akşam yemeği yedikten sonra Çağdaş Sanatlar Merkezi'ne gitmeden önce kahve almak için durduk.

Güzel bir geceydi, gerçekten güzeldi.

Sohbetimiz çok kolaydı ve konuşacak şeylerimiz hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Bana Maryland'in batısında büyüdüğünden, yazlarını aile çiftliklerinde büyükbabasına yardım ederek geçirdiğinden ve hala oraya sık sık gittiğinden bahsetti. Lima'ların evinde büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlattım. Karma dövüş sanatları ya da buna benzer bir şey hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen, söyleyeceklerimle gerçekten ilgilenildi.

Ve şimdi park ettiğimiz yere doğru yürürken, kafam tuhaf bir yerdeydi. Mezun olmama üç dönem kala okulu bıraktığımdan beri kampüse geri dönmek garipti. Şimdi etrafa bakarken, yurtlar arasında dolaşan öğrencilerle birlikte, eve geldiğim hafta sonundan önce ve nihayet üniversiteye döndükten sonra nasıl olduğunu hatırladım.

Kendimi Brock'un Kristen'la nişanlandığını öğrendiğim zamanı düşünürken buldum. Onu takip etmekten kaçındığım için, ailem onun hakkında konuştuğunda genellikle onları uzaklaştırmayı başarıyordum. Bu sefer o kadar başarılı olamamıştım.

Üniversiteden ayrılmaya karar verdikten hemen sonraydı. Neredeyse ölüyordum ve bu abartı değildi. Cidden neredeyse ölüyordum, ölü gibi, ölü. Bunu kanıtlayacak yara izlerim vardı. Sınıfta oturup ders çalışarak, hayatta asla uygulayamayacağım şeyler öğrenerek saatlerimi boşa harcamayı kendime yediremiyordum. Şimdi geriye dönüp baktığımda, her şeyin yoğunluğundan uzaklaştığımda, beni derslerden çekilmeye iten şeyin gerçekten yaşama arzusu olmadığını biliyordum.

Depresyondaydım.

Sonradan keşfettiğim üzere, travmatik bir olaydan sonra insanların depresyona girmesi yaygındı, çoğu zaman olaydan yıllar sonra bile. Huzursuzdum, sınıfa gitmek, insanlarla birlikte olmak istemiyordum ve hatta uzun süre kitap okuyamıyordum. Hiçbir şey ilgimi çekmiyordu.

Üniversiteyi bırakmıştım, eve dönmüştüm, ailem için buruk bir eve dönüştü çünkü beni orada istediklerini biliyordum ama bu şartlar altında değil.

Annem bir akşam yemekten sonra beni kenara çekip Brock'un Kristen'a evlenme teklif ettiğini ve onun da kabul ettiğini söylemişti. O *geceden* sonra iki yıl geçmişti.

İki yıl ve . . . Brock Pay-Per-View'deydi. O gece flört ettiği kızla nişanlanmıştı ve sonunda Brock'un üstesinden gelmesi gereken hiçbir şey olmadığını anladım, çünkü bana karşı böyle hisler beslemiyordu. Hiçbir şey. Hayatına devam ediyordu, çünkü hiçbir şey onu geride tutmuyordu.

Onun hayatı en iyi şekilde patlarken benimki patlamıştı ve istediğim her şey -diploma, ailem için çalışmak, seyahat etmek, mutlu olmak ve aşık olmak- elimden kaçmış gibi hissediyordum.

Bu yüzden altı ay daha evde kaldım, sigorta şirketinde bir iş buldum ve Martinsburg'a geri taşındım.

Ve şimdi bir zamanlar istediğim şeyleri geri almaya başlıyordum. Mutluydum. Ailem için çalışıyordum ve ben ... Sığ bir nefes alarak Grady'ye baktım.

Arabamın yanında durduk ve birbirimize baktık. O *küçük* değildi.

Grady benden en az bir ya da iki santim daha uzundu, bu yüzden hâlâ normal topuklu ayakkabı giyebiliyordum ama evet, Brock'a kıyasla kısaydı. Boyu 1.80'e yakın olmalıydı. Godzilla büyüklüğünde olmadığı açıktı ama-

Aman Tanrım, Grady ile çıkarken *onu* düşünmüyordum.

"Ben de merak ediyordum," dedi Grady ve yanaklarının ortası pembeleşti. Çok sevimli. "Bu hafta bir ara yemeğe çıkmak ister misin?"

Gülümsemeye başladım ve çenemi biraz eğdim. "Bu ... bu güzel olurdu."

"Yani bu bir evet

mi?" Başımı

salladım.

"Evet dediğine sevindim." Elimi sıktı. "Başka bir randevu almak için sürünmeye hazırdım."

Başka bir randevu mu? Kulağa gerçekten hoş geliyordu. "Yaltaklanmaya gerek yok."

"Şey, geç oluyor," dedi, bakışları benimkileri bulup tutarken.

"Öyle."

Bana doğru adım attı ve eli dirseğıme kadar uzanarak benimkinden uzaklaştı. Verdiği nefes titrekti. Grady başını yana eğerek ağzını benimkiyle hizaladı ve o anda beni öpeceğini anladım.

Bunu gerçekten yapacaktı!

Öpülmeyeli, hatta öpülecek pozisyona gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve bu gerçekleşecekti. Soluk kirpikleri inmişti. Gözleri kapalıydı. Ağzı benimkine doğru geliyordu.

Grady başını hafifçe eğerek bana doğru eğildi ve ben de gözlerimi kapadım.

Son saniyede, hiç düşünmeden başımı çevirdim ve Grady'nin dudakları yanağıma değdi. Utanç ve hayal kırıklığının karışımı bir sıcaklık çarptı içime. Bunu neden yapmıştım ki? Beni öpmek istiyordu. Bunu yapmasını ben istemiştim.

Öyle değil mi?

Evet, dedim kendi kendime gözlerimi açıp onun sorgulayan gözleriyle karşılaştığımda. Sadece silahtan çekiniyordum. Muhtemelen daha çok yüz buruşturmaya benzeyen titrekle bir yarım gülümsemeyi zorladım. "Bugün gerçekten iyi vakit geçirdim."

"Gerçekten mi?"

diye sordu.

Başımı salladım.

"Evet."

Bakışları benimkileri aradı ve sonra çocuksu, çekici bir gülümseme takındı. "O zaman gelecek hafta akşam yemeğı? Çarşamba mı?"

"Çarşamba," diye onayladım.

Bu kez Grady eğildiğinde geri çekilmedim ama bunun nedeni bana sarılıyor olmasıydı. Ben de karşılık verdim ve kendime beni tekrar öpmeye kalkarsa geri dönmeyeceğimi söyledim.

Ben olsam *yapmazdım*.

BÖLÜM 10

Devasa omlet sıcacıktı ve neredeyse mümkün olan her etle doluydu - sosis, İtalyan sosisi, pastırma, Kanada pastırması ve jambon. Tabii ki içine biraz sebze de sıkıştırdım. Biber ve mantar vardı.

Ve peynir.

Bir sürü peynir vardı ve peynirin sebze olmaması umurumda bile değildi. Hayatımda hiçbir şey için bu kadar heyecanlanmamıştım.

Avery biftek ve yumurta ile ekstra çıtır domuz pastırması sipariş etti. Ve *kocaman* bir T-bone biftekti. Karşımızda bir yığın krep, bir kase meyve ve bir sosis siparişi olan çok hamile bir Teresa vardı.

Bu kadınların da en az benim kadar yemek yemesini sevdim.

Pazar kahvaltısı Pennsylvania'da başlayan ve Batı Virginia'lı kızlara taşınan bir gelenektir. Yıllar önce Shepherd'a geldiğim anda onlara katılmaya davet edilmişim, çünkü onlarla ortak arkadaşlarım aracılığıyla tanışmıştım. Onlara katıldığımdan çok onları yüzüstü bırakmıştım ama bu artık aktif olarak değiştirmeye çalıştığım bir şeydi.

Omletimi yerken Avery'nin telefonu yandı. Bıçağını yere bırakıp telefonu eline aldı ve hafifçe güldü. "Oh adamım."

Avery telefonu masanın ortasına doğru uzattı ve Jase'in önceki ilişkisinden olan oğlu Jack'in, şu anda çok mutlu bir Ava'yı sırtında gezdirirken çekilmiş bir fotoğrafını gördü.

Jack hayatının çift haneli rakamlarında bir yerlerdeydi. Çocukların kaç yaşında olduğunu anlamakta çok kötüydüm. Bunun onları üretmenin getirdiği bir şey olduğunu tahmin ediyordum. Jase'e o kadar çok benziyordu ki, insan bir kez daha bakıyordu. Zengin kızıl saçları ve güzel gri gözleriyle kalp kıran bir bebek gibiydi. Yanlarında iki tasmalı kaplumbağa vardı. Ava sırtına tırmandığında Jack onları yürütmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Oh, Ava cennette." Teresa ağzına bir parça karpuz attı ve sonra biraz meyve suyu şişmiş midesine dökülürken aşağı baktı. İç çekti.

Avery bana "Ava Jack'e aşık," diye açıkladı ve sonra Teresa'ya sırtıttı. "Jack ne zaman gelse, Ava onun küçük gölgesi gibi bir adım arkasında duruyor. Bu çok sevimli."

"Öyle," diye onayladı Teresa, çatalını bir sosıs halkasına saplarken. "Ava büyüdüğünde Cam'in çok sevineceğinden eminim."

Avery gözlerini devirdi. "O babalardan biri olacak. Anlarsın ya? Ava'nın çıktığı oğlanların önünde tüfek temizleyen türden."

Teresa kaşlarını kaldırdı. "Cam'in silahı var mı ki?"

"Hayır, ama Ava on altı yaşına bastığında eminim yapacaktır."

Omletin büyük bir bölümünü daha keserken güldüm.

Avery yüzüncü kez, "Ava ve Alex'e bizim için baktığın için tekrar teşekkür ederim," dedi. "Çocuklarınız olduğunda zamanında dışarı çıkmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsiniz." Çatalını Teresa'ya doğrulttu. "En azından Jack sürekli ilgiye ihtiyaç duymayacak kadar büyüdü. Bebek gelene kadar bekle. Sevişmek olimpik bir spor haline geliyor. Jillian sayesinde sonunda üç numaralı bebeği yapmamayı umduk."

Çocuklarını izlediğimde asla bilmem gerekmeyen şeyler oldu.

"Evet, ama bebek bakıcılığımız var," diye yanıtladı Teresa.

"Jack." "Doğru," dedi Avery.

Teresa şişmiş karnını ovuştururken kıkırdadı. "Öyle ya da böyle, istek varsa yol da vardır," diyerek sosıs halkasını şurup havuzuna daldırdı. "Bu arada Jillian, randevunla ilgili ayrıntıları nasıl atladığını fark etmedik sanma."

"Mmm?" Ağız dolusu yumurta ve peynirin etrafında mırıldandım.

Avery kaşlarını kaldırdı. "İyi vakit geçirdiğinizi ve Çarşamba günü akşam yemeği yiyeceğinizi söylemişsiniz, ama siz, bilirsiniz işte..." Beni yanımdan dirsekledi. "Öpüştünüz mü? Daha fazlasını yaptınız mı?"

"Seks yaptınız mı?" Teresa sordu.

Öksürdüm, neredeyse bir parça doğranmış domuz pastırmasıyla boğuluyordum. "Hayır. Seks yok. İlk buluşmada seks yapmanın yanlış bir tarafı olduğundan değil," diye aceleyle tavsiyede bulundum, çünkü cidden bunda yanlış bir şey görmüyordum. Bu bana hızlı görüldüğü ve ilişkiler söz konusu olduğunda üç bacaklı bir kaplumbağa gibi olduğum için böyle hareket etmiyordum. "Beni öpmeye çalıştı."

"Denemek mi?" Teresa'nın kaşları çatıldı.

Kola bardağıma uzanarak omuz silktim. "Eğildiğinde başımı çevirdim. Bunu yapmak istememiştim. Sadece düşünemiyordum."

"Oh," dedi Avery, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey." Bir parça bifttek kesti.

Bir yudum aldım ve bardağı yere bıraktım. "Kulağa hiçbir şey gibi gelmiyordu."

Teresa, "Bence bu daha çok '*eğer biri tarafından öpülmek istiyorsan başını ondan çevirme*' türünden bir şeydi," diye açıkladı.

"Onun tarafından öpülmek istiyorum!" diye haykırdım ve karşılarıdaki kar saçlı kadın bana bakınca kızardım. "Ben de istiyorum. Sadece Çok fazla deneyimim yok."

Teresa'nın gözleri mavi fincan tabağı gibi açıldı. "Sen-?"

"Hayır, ben bakire değilim," dedim rahatsız bir şekilde yer değiştirerek. "Sadece bir ilişkim oldu."

Avery, "O adam tam bir pislikti," dedi.

"Evet, bunu biliyorum ama ondan önce kimse yok muydu? Ondan sonra?" Teresa sordu.

Başımı salladım. "Benim için kolay değil ..." Omletten kocaman bir parça alırken sözümü yarıda kestim. Onlara ne söylemek üzereydim? Görünüşümden tamamen rahatsız olduğum için bunun kolay olmadığını mı?

Tanrım, yüksek sesle söylediğinde kulağa kötü geliyordu. Her şeyden önce pek de rahat değildim. Bunu gerçekten anlayacaklar mıydı? Teresa ve Avery çok güzel kadınlardı, kendi tarzlarında güzellerdi.

"Flört etme konusunda berbatım," diye devam ettim. "Erkekler konusunda gerçekten kötü bir zevkim var. Yani, Grady'nin kötü olduğunu söylemiyorum. Sadece... Ne dediğimi bilmiyorum. Lütfen beni görmezden gelin."

Teresa Avery'ye baktı ve sonra karnının izin verdiği kadar öne eğildi, ki bu hiç de uzak değildi. "Randevulaşma konusunda hepimiz berbatlık. Özellikle de Avery."

"Doğru," dedi mutlu bir şekilde, etin bir bölümünü daha keserken. "Geriye dönüp baktığımda Cam'le birlikte olduğumuz için hâlâ şok olduğum zamanlar oluyor. O zamanlar . . . şey, biriyle çıkma fikrine tamamen kapalıyım. O bunu değiştirmeye kararlıydı."

Koltuğa yaslandı, eli tekrar karnına gitti. "Biliyor musun, bunu sana daha

önce söylediğimi sanmıyorum, ama ta o zamanlar çıktığım adam

lisede gerçek bir pislikti. Bana vurdu."

Neredeyse atalımı dşürüyordum. Bunu bana söylememişti. "Bilmiyordum."

"Ve diyelim ki, Cam öğrendiğinde, işler küreksiz bok deresine gitti. Ama mesele şu ki, benim de berbat bir erkek zevkim vardı. Bu utanılacak bir şey değıl, özellikle de böyle bir *sorunun* olduğunu kabul etmişsen - geçmiş zamanda olduğu gibi. Grady seni öpmek üzereyken kafanı çevirmende de sorun yok. Belki de ilişkinin o seviyeye gelmesine hazır değılsindir."

Yavaşça başımı sallayarak omletimden geriye kalanları karıştırdım. Artık on dokuz yaşında değıldim. Yirmi altı yaşındaydım, otuzuma dört yıl vardı. Peki ne zaman hazır olacaktım? Tam olarak hangi noktada *normal* olacaktım?

Neyse ki sohbet benden uzaklaştı ve kendi dans derslerini verme arzularından bahsetmeye başladılar. Bu şekilde hissetmekten nefret ediyordum; zaman zaman kendime olan güvenimin bu kadar az olduğunu kabul ediyordum. Utanç verici kelimesi bile bunu karşılamıyordu. Kimse aynaya bakıp gördüğünü beğenmeyen bir kadından hoşlanmazdı.

Düşündüğünüzde bu çok saçmaydı.

atalımla omletten bir mantar çıkarırken, içimde bir huzursuzluk belirdi. Abby'nin Colton'la ilk kez yeniden bir araya geldiğı ve kendisinden çok rahatsız olduğu zamanı hatırladım. Onunla yakınlaşma fikri bile onu dehşete düşürmüş ve böyle hissettiğini itiraf etmekten bile utanmıştı. Ona ne demiştim? Kendine çok güvenmemesinin onu daha az insan yapmadığını ya da kötü hissetmesine neden olmadığını mı?

Bu onu normal, hatta ortalama yapıyordu, çünkü dışarıdaki ortalama kadın her gün kendine bakıp "kahretsin, ben harikayım" demiyordu. Herkesin kendinden şüphe ettiği ve fiziksel nedenlerin ötesine geçen nedenlerle yansımalarına bakmakta zorlandığı anlar olmuştur.

Kendinize daha fazla güvenmeniz gerektiğinin söylenmesinin yüzünüze tokat yemek gibi olduğunu düşünmüşümdür hep. Böyle bir şey size söylendiğinde kendinizi daha iyi hissetmenize nasıl yardımcı olabilirdi ki?

Kendime biraz ara vermem gerekiyordu. Ciddiyim.

Mantarı ve bir parça omleti daha ağzıma atarken Avery'nin şu sözlerini duyunca kulaklarım dikildi: "Stüdyo için sadece bir alana ihtiyacımız var. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada sadece büyük bir odaya ihtiyacımız var ama şehirde baktığım her yer çok fazla çalışma gerektiriyor ve kiralar çok saçma."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Ben sordum.

Teresa bir peçeteyle oynuyordu, onu küçük bir kare şeklinde katlarken, "Avery ve benim kendi dans stüdyomuzu açmak istediğimizi biliyorsun, belli ki bir süreliğine görevden alındığım için sadece birkaç ders vererek küçük bir başlangıç yapmak istiyoruz," dedi. Karnını okşadı. "Bu yüzden bir yere ihtiyacımız var ama şehirde mevcut olanlar çok saçma."

"Ya çok büyük ya da çok küçük," diye onayladı Avery. "Ve odayı uygun bir stüdyoya dönüştürmek için gereken iş için neredeyse her zaman aşırı pahalı."

Aklıma bir fikir geldi ve bunu daha önce hiç düşünmediğime inanmadım, çünkü onların kendi dans şirketlerini kurma hayallerini gerçekleştirmekten bahsettiklerini duymuştum. Yine de şimdiye kadar hiç böyle bir durumda olmamıştım.

"Akademi'de birinci ve ikinci katlarda şu anda kiralamayı düşündüğümüz epeyce yerimiz var," diye açıkladım ikisinin arasına bakarak. "Alanın çoğu tamamen boş. Belli ki bir stüdyoya hazır hale getirmek için bir şeyler yapmak gerekecek ama babamın sunduğumuz hizmetleri genişletmek istediğini biliyorum. Sizin de kendi işinizi yapmak istediğinizi biliyorum ama-"

"Eninde sonunda kendi işimizi yapmak isteriz ama şu anda o tür bir sermayeye ya da itibara sahip olmadığımızı biliyoruz," dedi Avery, neredeyse koltuğunda zıplayarak. "Lima Akademisi gibi bir kuruluşla ortaklık yapmak ..."

"Beklediğimizin ötesinde bir şey olurdu." Teresa'nın gözleri heyecanla doldu. "Babanızdan izin almanız gerekiyor mu?"

"Henüz değil. Sadece ... ile konuşmam gerekiyor." Kaşlarım kalktı. "Brock'la konuşup ne düşündüğünü öğrenmem gerekiyor. Eğer onu ikna edebilirim, o zaman sizin için bir yerimiz olabilir. İçeri girip etrafa bakabilir, ne yapılması gerektiğini ve ne kadara mal olacağını konuşabiliriz."

"Kulağa harika geliyor," dedi Avery, Teresa'yla sevinçli bir bakış alışverişinde bulunarak ve uzun zamandır ilk kez saklamaya çalışmadan gülümsememe izin verdim.

* * *

Pazartesi günü Brock'u beklerken gergin bir heyecan içindeydim. Onu ofisimin önünden geçerken gördüğüm an, başı eğik ve dikkati

cep telefonunu görünce sandalyemden fırladım. Ancak, her gün yaptığı gibi yanımdan geçerken kafasını içeri uzatmaması ya da el sallamaması tuhaftı.

Biraz beklemem gerektiğine karar vererek tekrar oturdum.

Yerleşmesi için ona birkaç dakika vermem gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Ne de olsa pazartesi sabahıydı.

Yarım saat geçtikten sonra kahvemi alıp ofisine doğru ilerledim ve sonra dönüp dinlenme odasına yöneldim. Ona taze bir fincan kahveyle yağ çekmekte hiçbir yanlılık görmüyordum.

Kahvesini sade sevdiğini bildiğimden, başımın üstündeki dolaptan Lima markalı temiz kahve fincanlarından birini aldım ve ona bir fincan doldurdum. Bir paket şeker daha ekledikten sonra benimkini de doldurdum. Döndüğümde Paul' n birkaç adım arkamda durduğunu görünce bir adım geri çekildim. Sıcak kahve fincanın kenarından ta arak elimin üst kısmına döküldü.

"Ah," diye mırıldandım, elimi savurma ve daha fazla kahve dökme dürtüsüne direndim.

Paul sırtarak etrafımdan dolaştı ve bir protein shake almak için buzdolabına doğru yürüdü. Hayır, * z r dilerim. Merhaba* yok. Hiçbir şey yok. Ağzım bir karış açık, onun etrafında dönüp dinlenme odasından çıkışını izledim.

"Ne g t herif ama," diye mırıldandım.

Paul'le karışlaşmamızı aklımın bir köşesine iterek Brock'un ofisine doğru ilerledim. Kapı açıktı, ben de seslendim, "Biraz dakikan var mı? Sana kahve getirdim."

Brock başını kaldırdı ve ağzının kenarlarında belli belirsiz bir g l msemi belirdi. Yanaklarında birkaç günlük sakal çıkmıştı ve gözlerinin altında sanki bu hafta sonu fazla uyumamış gibi lekeler vardı.

Tuhaf bir his beni  ekiştiriyordu. Meraktı. Neden bu kadar kötü göründüğünü bilmek istiyordum.

Baktığı bir dosyayı kapatarak beni içeri buyur etti. Bakışları üzerimde gezindi ve tenimde bir kızarıklık hissettim. Elbise pantolon ve kazak giyiyordum, ama onun o hızlı bakışı bana i  çamaşırlarıyla dolaşıyormuşum gibi hissettirdi, ki bu yüzde yüz aşıırı aktif hayal gücümden kaynaklanıyordu.

"Senin için her zaman vaktim var, Jillian."

Geçmişte, yaşılandığımızda, bunu yapmadığı pek çok zaman olduğunu belirtmek dilimin ucundaydı. Neyse ki, biraz

sağduyulu davrandım ve bunun kulağa ne kadar acı geldiğini fark ettim.

Ve tamamen gereksiz.

Ben de ofise geldim ve bardağı dökmemeye dikkat ederek masasının üzerine koydum. "Hafta sonun iyi geçti mi?" Oturarak sordum.

"Uzun," dedi kupaya uzanarak. "Çok uzun bir hafta sonuydu."

Fincanımın kenarından ona baktım. "Öyle görünüyor."

Brock yorgun görünüyordu ama yine de boynundan düğmeleri açık beyaz gömleğinin içinde inanılmaz derecede ... yani, inanılmaz derecede seksi görünmeyi başarıyordu.

Bana baktı. "Öte yandan sen iyi dinlenmiş görünüyorsun. Sanırım o küçük adamla randevunuz bir hafta sonu macerasına dönüşmedi."

Yavaşça fincanımı indirdim. "*Grady* ile randevum çok iyi geçti, çok teşekkür ederim ve son kez söylüyorum, o küçük değil."

"Uh-huh," diye mırıldandı kahvesini yudumlarken.

"Peki bir randevu nasıl bütün bir hafta sonuna dönüşür?"

Fincanını tekrar yerine koyarken kaşlarını kaldırdı. "Belli ki gerçekten iyi bir randevuya çıkmamışsın."

Yanaklarına sıcaklık yayıldı. Sanırım yapmamışım. Bunu bana göstermesi çok hoş. *Pislik*.

"Çünkü benimle gerçekten iyi bir randevu bir *sanat sergisiyle* bitmez," dedi ipek gibi. "Gerçekten iyi bir randevu ertesi geceye kadar bitmez. Kadınının asla bitmesini istemeyeceği türden bir randevu olduğundan emin olmak için saatlerimi harcayana kadar değil."

Oh.

Aman Tanrım.

Telaşla kahveme bakarken kıvrandım. *Bütün* hafta sonu boyunca Brock gibi bir adamın tek ilgi odağı olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Yine mi dışarı çıkıyorsunuz?" diye sordu.

Bakışlarımı kaldırdım, sanki yaz güneşinin altında oturuyormuşum gibi tuhaf bir şekilde sıcak hissediyordum. "Çarşamba akşamı yemek yiyeceğiz."

Ayağa kalkarak masanın etrafından dolaştı ve karanlık gözleri sırlarla doluyken neyin peşinde olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı için gerildim. "Çok yazık."

Şaşkınlık içimi kapladı. "Nasıl yani?"

Masanın önüne kadar yürüdü ve arkasına yaslandı. "Çarşamba günü onunla akşam yemeği yiyemeyeceksin."

"Peki neden olmasın?"

Uzun bacaklarını uzatırken, dizi dizime değdiğinde daha da gerildim. Göğsümün derinliklerinde kalbim uçuşan bir sinek kuşu gibi çırpındı. "Çünkü benimle yemeğe geliyorsun."

BÖLÜM 11

Ağzımı açtım ama hemen kapattım çünkü kalbim aniden kalp bölgesine girmişti. Brock Mitchell cidden bana çıkma mı teklif ediyordu? Teklif etmiyordu ama akşam yemeğine çıkacağımızı söylüyordu, o ve ben gibi mi? Biz mi? Ama bu hiç mantıklı değildi. Onun bir nişanlısı vardı, gerçek bir nişanlı.

"Ne?" Çılgınca duyguların karışımı her yanımdan bana çarparak mırıldandım. Nişanlı olduğunu bilmeme ve asla geçemeyeceğini bildiğim o dikenli telden duvara ve kilometrelerce derinlikteki çizgiye rağmen, tatlı bir beklenti patlaması göğsümü aydınlattı. Saniyeler sonra, acı bir asit bunu yok etti, çünkü ben *o* değildim. Hayatımın büyük çoğunluğunu aşık olarak geçirdiğim adam bile olsa, zaten başka biriyle birlikte olan bir adamla ilişkiye girecek türden bir kadın değildim.

Ona hâlâ aşık olduğumdan falan değil.

Dizini benimkine vurdu. "Akşam yemeği randevumuz var." "Bunu duydum, ama ben Anlamıyorum."

"Martinsburg'daki et lokantasına gidiyoruz. Queen Caddesi'ndeki mi?" diye açıkladı. "İşten çıkıp doğruca oraya gideceğiz."

Kahvemi düşürmemek için masasına bıraktım çünkü ellerim titremeye başlamıştı. "Tamam. Neden bir randevumuz olduğunu düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü bana sorduğunu açıkça hatırlamıyorum ve sen-"

"Aslında daha bu sabah öğrendim," diye açıkladı ve gözlerim şaşkınlıkla kısıldı. "İki potansiyel destekçi bugün ve yarın Philadelphia lokasyonunu ziyaret edecekler ve Batı'ya dönmeden önce Çarşamba günü burayı görmek istiyorlar. Onları akşam yemeğine götüreceğiz."

Oh.

Oh.

Bana *çıkma* teklif etmiyordu. Hadi canım. Yani, neden öyle olduğunu düşünüyüm ki? Nişanlıydı ve Brock benimle hiç bu şekilde ilgilenmemişti. Sadece bir anlık zeka kaybıydı.

Kendimi yedi farklı türde aptal gibi hissederek saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve "O zaman sanırım randevumu iptal edeceğim" diye mırıldandım.

"Bunun için bana daha sonra teşekkür edeceksin." Ona baktığımda göz kırptı. "Güven bana."

"Tamam. Bu konuşma çığırından çıktı," dedim.

"En iyi konuşmalar bunlardır." Arkasına uzandı ve iri elini fincanın etrafına doladı.

Yorumu görmezden geldim ve yeniden odaklandım. "Ofisinizde bulunmamın nedeni sizi görmek istemem-"

"Bunu itiraf etmenin zamanı geldi," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi ve o karanlık ve sonsuz gözleri, nabzımın bir kez daha her yerde çarpmasına neden olan tembel bir kaliteye büründü. "Son zamanlarda sana saçlarını açmandan ne kadar hoşlandığımı söylemiş miydin?"

"Hayır," diye fısıldadım.

"Evet. Çok güzel saçların var." Çenesi gerildi. "Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Hep toplardın, değil mi?"

"Um."

"Evet, doğru. Her zaman yukarı çekerim." Bir eli hâlâ kahve fincanına sarılıyken saçından bir tutam aldı ve parmaklarını saç telimde gezdirdi. Sesi derinleşerek, "Sen her zaman güzel bir kız oldun. Bunu sana daha önce de söylediğimi biliyorum ama çok güzel bir kadın oldun."

Gülmek, ona bu sabah içki içip içmediğini sormak istedim ama kalbim çok hızlı atıyordu. Yaptığı ve söylediği şeyleri nasıl algılayacağımı bilemiyordum. Brock bana daha önce de güzel olduğumu söylemişti, ama o zamanlar bunu hep geçici bir iltifat gibi söylemişti, öylesine söylenmiş ve aslında hiçbir şey ifade etmeyen bir iltifat. Şimdi bunu onun ağzından duymak eskisi gibi değildi.

Bakışlarımı bir kez daha onunkilere çevirdiğimde, gözlerimi kaçıramadığımı fark ettim. Brock artık yüzde yüz yetişkin bir adamdı ve bana hiç ama hiç şu anda baktığı gibi bakmamıştı, sanki ... açlıktan ölüyormuş gibi ve bana nasıl öyle bakabildiğini anlamıyordum. Yaşadığımız dünyada bu hiç mantıklı değildi.

Brock saçımı bıraktı ve parmakları yanağımın kıvrımında gezindi. Parmaklarının dokunduğu yer tenimi karıncalandırdı, sanki sistemime elektrik çarpmış gibiydi. Bakışları benimkilerden kaydı, yavaşladı ve

Daha da aşığıya inmeden önce ağızımın üzerinde durdu ve tatlı, baş döndürücü bir sıcaklık yayıldı. Kazağın altında meme uçlarımın sertleştiğini hissedebiliyordum.

Yavaşça, işkence edercesine bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. Çarpıcı yüzünün üzerinden bir gölge geçti ve bir kez daha yutkundu, sonra çenesini indirdi. "Jillian, ben-"

"Bölüyor muyum?"

Tanımadığım bir kadın sesi duyunca sıçradım. Brock'un yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve sonra çenesi sertleşti. Omzumun üzerinden bir bakış attım ve gözlerim kocaman açılmış bir şekilde arkama dönerken neredeyse sandalyemden düşecektim.

Nişanlısıydı.

Kristen Morgan.

Aman Tanrım.

Yüzüm alev aldı ve hemen bunun nasıl görüldüğünün onun ne düşünüyor olabileceği anlamına gelmediğini açıklamak istedim ama buna fırsatım olmadı çünkü Brock yükseliyordu ve konuştuğunda sesi cilalı bir elmas kadar sertti.

"Burada ne yapıyorsun, Kristen?"

Vay canına, kulağa hiç de dostça gelmiyordu ve onun sesini böyle duyduğum bir zamanı hatırlayamıyordum.

"Gerçekten o kadar da sürpriz mi?" diye sordu, ses tonu da aynı sertlikteydi ve onun ofisinden çıkmam için gerçekten çok iyi bir zaman olduğunu düşündüm.

Bakışları benimkilere kayan Brock'a, "Sana sonra yetişirim," dedim. İfadesi artık kilitlenmişti, tamamen okunamaz haldeydi.

Kahvemi elime alıp derin bir nefes aldım ve dönüp Kristen'ı uzun yıllar sonra ilk kez gördüm.

İkimizin de nefesi aynı anda
kesildi. Belli ki farklı
nedenlerden dolayı.

Zaman Kristen'a karşı son derece nazik davranmıştı. Hatırladığımdan çok daha güzeldi. Uzun boylu ve ince yapılıydı, omuz hizasındaki sarı saçları modaya uygun bir şekilde kesilmişti, ön kısmı arkaya göre biraz daha uzundu. Yüz hatları kusursuzdu; yüksek elmacık kemikleri, mükemmel, küçük bir burnu ve pürüzsüz altın rengi bir teni vardı. Beyaz dar bir kot pantolon giyiyordu. Hayatımda hiçbir zaman kıcımlı ve kalçalarımı o beyaz pantolonun içine sıkıştıramazdım ama o bunu başardı ve bunu düz ayakkabılar ve dar bir balıkçı yaka giyerek yaptı.

Ve bunu yaparken çok iyi görünüyordu.

Ugh.

"Seni görmek güzel Kristen," diye mırıldandım etrafından dolanarak. Bana bakarken cevap vermedi, çini mavisi gözleri kocaman açılmıştı.

Ofisten çıkarken beni gördüğünde neden bu kadar şaşırmış göründüğünü düşünmeme izin vermedim. Bunun bir önemi yoktu ve bu konuda stres yaparak bir saniye bile geçirmeyi reddettim.

Ofisime geri dönerek kapıyı arkamdan kapattım ve masama giderek kupamı bardak altlığına yerleştirdim.

"Şey," dedim yüksek sesle, alnımı elime dayayarak. "Hiçbir şey beklediğim gibi gitmedi."

* * *

Kristen'ı görmek bana onu ilk gördüğüm zamanı hatırlattı. Bu gerçekten düşünmek istediğim son şeydi, ama onun varlığı o gecenin anılarını geri getirdi, bir tür yirmi dört saatlik aşağılama ağı gibi onları kafamda tekrar tekrar oynattı. O gece Brock'un onu bana tercih ettiği geceydi.

"Bu gece biriyle yatacak," diye şarkı söyleyen kız gibi bir ses kulağımda cınladı. "Muhtemelen birden fazla kez ve muhtemelen o azgın piliçlerden birinden daha fazlasıyla."

Gerildim. Kızarıklık önce yanaklarıma vurdu, sonra yüzümde ve boğazımda hızla ilerledi. "Hayır, değil."

"Evet öyle," diye fısıldadı kafamın arkasından şeytani bir ses.

Hayır. O aptal sesi dinlemeyi reddettim. Bu hafta sonu farklıydı ve bu gece Brock'un yatak odasının bir gecelik tren istasyonuna dönüşmesiyle sona ermeyecekti. Yemeğe gidiyorduk. Sadece biraz geç kalacaktık. Hepsi bu.

Omuzlarımı dikleştirerek Katie'ye baktım. Parlak sakız pembesi dudaklarının köşeleri bara bakarken aşağı doğru kıvrılmıştı. Bir tür kara büyü tarafından zorlanıyormuşum gibi hissetmeme rağmen yüzünün daha güneyine bakmaya cesaret edemedim. Zar zor giyinmişti. Giydiği tek şey bir sütyen ve şorttan ibaretti.

Normalde giydiğim iç amaşıırı. Mola vermişti, saat sekizi biraz geçtiği için erken bir mola olduğunu tahmin ediyordum.

Bileğimdeki bileziği çevirerek, "Yakında ayrılacağız," diye ısrar ettim. "Sadece o adamları bir süredir görmedi."

"Uh huh. Kızım. Tatlı ocuk. Küçük boo boo bebeğim," diye mırıldandı Katie öne doğru eğilerek. Göğüslerinin aniden aramızdaki yüksek masanın üzerine dökölmesinden korkuyordum. "Gözlerini aç ve bak, gerçekten bak."

Bir yanıım istemedi ama yaptım, çünkü kendime engel olamadım ve baktığımda ilk Brock'u gördüm. Her zaman ilk onu görürdüm.

Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı ve bu da bir şey ifade ediyordu, çünkü Mona's'ın ortak sahibi Jax barın arkasındaydı ve çok çekiciydi. Brock ise eyaletin en seksi polislerinden ikisi olan Reece ve Colton Anders ile birlikte duruyordu.

Ama Brock'un sert çekiciliğiyle kıyaslanamazlardı.

Kalçasını bara dayamış, Colton'ın söylediği bir şeye gülerken başını arkaya eğmişti. Solmuş mavi bir kot pantolon ve kaslı ön kollarını ve belirgin göğüs kaslarını gösteren dar siyah bir gömlek giymişti, kahverengi saçlarını yeni kestirmişti. Yanlardan yakın kesilmişti ve tepesi daha uzundu, dik duruyordu.

Bakışlarım sol tarafa, parti gecesi için giyinmiş bir grup üniversite çağındaki kızın durduğu yere kaydı. Brock'la olan konuşmanın bir parçası olmadıklarını düşünmek istiyordum ama kendime yalan söylemiş olurdum. Reece ve Colton onlara hiç dikkat etmiyordu ama Brock ediyordu.

Kızlardan birini tanıdım. Adı Kristen-Kristen Morgan'dı. Onu uzun zamandır görmemiştım ama liseye beraber gitmiştik. Benim yaşımdaydı ve çok güzeldi. Kumlu sarı saçları, parlak mavi gözleri ve yüzüyle uyumlu bir vücudu vardı.

Üstü göbeğini açıkta bırakıyor, parlak ve sarkan bir şeyle delinmiş göbek deliğini ortaya çıkartıyordu. Onu kıvırcık saçlarından yakalayıp bardan dışarı atmak istedim. Brock'a dokunuyordu, ona aşına olduğunu ya da olmak istediğini belli edecek şekilde dokunuyordu. Brock ona döndüğünde solgun eli kolundaydı, dudaklarında yarım bir gülümseme vardı. Kristen ona doğru eğildi, göğsünü onun pazusuna bastırdı. Brock ona gülümsüyordu ve bu daha önce defalarca gördüğüm ama bana hiç yöneltilmemiş bir gülümsemeydi.

Göğsüm sıkışırken nefesim kesildi. Kristen'in eli kolundan ayrılmıştı ve şimdi karnındaydı, karnında!

"Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" Katie sordu.

Gözlerimi bir anlığına kapatarak boğazımda hızla oluşan düğümü yuttum. "Yakında ayrılacağız."

"Oh, Jilly," diye mırıldandı.

Ses tonundan utanarak yerimde kıpırdandım. Ne düşündüğünü biliyordum. Aptal ve saf biriydim. Bara tekrar baktığımda kalbim hızla çarpmaya başladı. Brock bir kez daha Reece ve Colton'la ilgileniyordu ama Kristen Kolu gevşekçe Kristen'ın küçük beline sarılmıştı.

Göğsümdeki burkulma arttı.

"Birazdan gitmem gerekiyor. İşe dönmem gerek," diyordu Katie ve bakışlarımı Brock'tan ayırdım. "Sana eşlik edebilirim."

Düğüm geri döndü, boğazımdan yukarı tırmandı. "Sorun değil," dedim kısık sesle. "Yakında ayrılacağız."

Yine de gitmemiştik.

O gece Mona'da olmamam gerekiyordu. Brock da öyle. Eğer söz verdiği şeyi yapmış olsaydı, pek çok şey farklı olabilirdi. Kristen ile yolları hiç kesişmeyebilirdi ve belki de arkadaşlığımız yıllar boyunca aynı kalırdı. Ya da Katie'yi dinleyip onunla ayrılısaydım? Kim bilir neler olurdu?

Ama ben orada olmayacaktım ve o gece olanlar başka birinin başına gelebilirdi ya da hiç gelmeyebilirdi. Asla bilemeyecektim, çünkü geri dönemezdim.

Asla geri dönemem.

* * *

Brock'la Lima Akademi'yi keşfedilmemiş bölgelere genişletmek hakkında konuşmadan önce Salı öğleden sonraydı. Pazartesi günü Kristen'la birlikte ortadan kaybolmuş ve o günün ilerleyen saatlerine kadar dönmemiş, kapıyı arkasından çarparak kapatmıştı.

Onu akıllıca yalnız bırakmıştım.

Pazartesi gecesini iki telefon görüşmesi yaptım. İlki Grady'ydi ve ona Çarşamba akşamı işim nedeniyle yemeğe gelemeyeceğimi söylemiştim. Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu ama nezaketle

bir sonraki hafta sonu beni dışarı çıkaracaktı. O Cumartesi için geçici olarak plan yapmıştık.

İptal ettiğim için kendimi kötü hissediyordum ama yeniden planlanan tarih için heyecanlı hissetmiyordum. Belki yaklaşınca heyecanlanırdım. Belki bunu daha büyük bir mesele haline getirirdim. Yeni bir elbise alırdım. Saçıma özel bir şey yapardım. Bacaklarımı tıraş ederdim.

Büyük silahları getiriyorum.

İkinci arama annemleydi. İşe nasıl alıştığım hakkında biraz sohbet ettik ve Grady ile randevumu sordu. Bir saate yakın konuştuk ve telefonu kapatmadan önce bana Brock'u sordu.

"Onunla aranız nasıl?" diye sordu, sesi temkinliydi.

Rhage ile oynuyordum, şu tüylü fare oyuncaklarından birini sallıyordum. "Her şey yolunda."

"Bu pek inandırıcı gelmedi, tatlım."

"Aslında iyilerdi. İyi anlaşıyoruz," demiştim ona. "Yine arkadaş sayılırsınız, sanırım."

"Tatlım, bunu duyduğuma sevindim. Baban Genel Müdürlük görevini devralacağını bana söylemedi. Sizi uyaracağımı biliyordu," diye açıkladı. "İkinizi o kadar çok istiyor ki ..."

Sustum. "Neye?"

Bir süre sessizlik oldu. "Sadece iyi geçinmek için. Siz ikiniz Martinsburg'da dümenin başındayken, buradaki kadar başarılı olması için çok zaman geçmeyeceğini biliyor."

Bunu duymak, babamın bana inandığını bilmek güzeldi ama aptal olmadığım için ikisinin de Brock ve beni sormasının tek nedeninin bu olmadığını da biliyordum.

Brock'a olan hislerimi ne aileme ne Abby'ye ne de Katie'ye itiraf etmişim. Bunu yapmak bana her zaman asla geri alamayacağımı hissettirirdi, ama sessiz TV ekranına bakarken, birden dürüst olmamaktan çok yorulmuştum.

"Anne, Brock evimizin ön kapısından içeri adımını attığı andan itibaren ona aşık oldum."

İşitme duyumun yarısı zarar görmüş olsa da, keskin nefesini duyduğuma yemin edebilirim. "Jilly . . ."

"Bunu her zaman bildiğini biliyorum. Herkes biliyordu. Ama biz ... Artık iyiyiz. Bu-" diye tısladım ve elimi geri çektim. Oyunağı hareket ettirmeyi bıraktığımda lanet kedi pençelerini parmaklarıma geçirmişti. Rhage bana ters ters baktı. "Sadece benim ve onun için endişelenmene gerek olmadığını bilmeni istiyorum."

"Bebeğim, ikiniz için hiç endişelenmedim."

Acıyan elimi sıkarken kaşlarım havaya kalkmıştı. "Gerçekten mi?"

"Düşündüğün gibi değil," dedi gizemli bir şekilde. "Bak, amcaların dışarıda ve arabalarından inmek üzereler, karınlarını doyurmak istiyorlar. Bizi görmek için eve ne zaman geliyorsun?"

"Şükran Günü," dedim ona.

"Orası çok uzakta," diye yakındı.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Anne, bir aydan biraz daha uzun bir süre var."

"Çok uzun," diye karşı çıktı annem. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapattığımda, inanılmaz derecede basit ama bir o kadar da ağır bir şeyi itiraf ettiğim için garip bir şekilde hafiflemiş hissediyordum.

Ve şimdi Salı öğleden sonraydı ve bir kez daha Brock'un ofisine doğru yürüyordum, bu sefer konuşmanın Crazyville'e kaymamasını umuyordum. Parmaklarımı kapısına vurarak bekledim.

"İçeri gel."

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım. Televizyon izliyordu. Kaşlarımı çatmaya başladım ama ikinci kattaki acemilerden birinin videosu olduğunu hemen fark ettim. "Biraz vaktin var mı?"

"Saçların yine dökülmüş," diye mırıldandı bana bakarak. "Onaylıyorum."

Kapıyı arkamdan kapatırken yüzümü ona döndüm. "Teşekkürler, ama onayını beklemiyordum."

Kısa bir sırtış belirdi ve sonra bir kumanda alıp videoyu duraklattı. "Ne var ne yok?"

Dik oturarak ellerimi birleştirdim. "Sizinle olası bir genişleme hakkında konuşmak istedim. Bu Lima Akademisi'nin normalde dahil olacağı bir şey değil ama bence araştırmaya değer bir konu."

Bakışları benim üzerimde yoğunlaştı. "Devam et."

Ağır bakışlarının bana hissettirdiklerini görmezden geldim, sanki **a r a m ı z d a** hiç boşluk yokmuş gibi. "Şu anda Lima Akademisi çok erkek merkezli. Bu yüzden

Tabii ki spor salonu ve dövüş sanatları ya da kendini savunma sınıflarımızdan birinde eğitim alan birkaç kadın dışında. Şimdi, standart sınıflarımıza her zaman daha fazla kadın ve genç yetişkin getirebiliriz, bu benim odaklandığım bir şey, ama bence daha fazlasını yapabiliriz." Omuzlarım yükseldi. "Avery'yi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Cam'in karısı mı?"

Başımı salladım. "Jase Winstead'le tanıştın mı? Karısı Teresa. Bir çocukları olmak üzere, bir erkek bebek."

Yüzündeki ifadeden bunun Lima Akademi'nin genişlemesinde nasıl bir rol oynayacağından tam olarak emin olmadığı anlaşılıyordu.

"Her neyse, hem Teresa hem de Avery . . . dansçıydılar, profesyonel dansçılar. Teresa dizinden sakatlanıp dans alanında kariyer yapmasını engellemeden önce en tanınmış dans topluluklarından birinde çalışıyordu. Bir süredir dans dersleri vermeye başlamak istiyorlardı, çünkü bu ilçede ya da üç eyalette çok fazla dans şirketi yoktu. Sonunda kendi stüdyolarını açmak istiyorlar ama bunu yapabilmekten çok uzaklar."

Çenesini avucuna yaslarken iki parmağını dudaklarına bastırdı.

"Tamam." "Baktıkları şey sınıflar için bir alan, ama eminim ki biliyorsunuz, yer bulmak kolay değil ve sıfırdan bir stüdyo kurmak için gerekli olan fonlar da öyle," diye açıkladım. "Düşündüğüm şey, muhtemelen kolayca dans stüdyosu alanına dönüştürülebilecek çok sayıda boş alanımız, geniş odalarımız var."

Brock bir an için beni inceledi. "Yani dans dersleri için yerimizin bir kısmını kiraya vermemizi mi öneriyorsun?"

Ona karanlık bir bakış attım. "Böyle söylemene gerek yok. O dansçılardan bazıları bizim dövüşçülerimizden daha belalı. Özellikle de takla atma ve jimnastik kısmına girdiğinizde, ki bu arada jimnastik de muhtemelen eninde sonunda gitmek için harika bir yol olacaktır." Öne doğru kayarak sandalyenin kollarını kavradım. "Ve bu tür dersler vermek sadece kızlara hitap etmiyor. Pek çok erkek dansla ilgileniyor. Çok farklı yaş seviyeleri ve tarzlar olabilir. Sadece bu da değil, ebeveynlere spor salonu üyelikleri de satabiliriz" dedim. "Ve hatta belki birkaç kendini savunma dersi."

Brock birkaç dakika boyunca bunu düşündü. "Ve muhtemelen daha düşük seviyeli dövüş sanatları sınıflarımızdan birkaçını çapraz satıştan elde edebiliriz." Gözleri kısıldı. "Ama eğer arkadaşlarınız

Nihayetinde kendi stüdyolarını açıp potansiyel olarak müşterilerini de yanlarında götüreceklerse, bunun bize uzun vadede ne faydası olacak? Çünkü mekânı dönüştürmek için gereken maliyetin çoğunu biz karşılayacağız gibi görünüyor."

Bu soru için plan yapmıştım. "Eğer ayrılmaya ve kendi stüdyolarını açmaya karar verirlerse, ki bu noktada bu bir 'eğer', farklı dans öğretmenleri getiririz," diye yanıtladım. "Lima'da kalmalarını da sağlayabiliriz, ki bu da muhtemelen daha çok sponsorluk rolü üstlenmeleri ve burayı yönetmelerine izin vermemiz anlamına gelecektir, ama şu anda ne burada ne de orada. Onlarla ya da onlarsız, bu çok başarılı bir girişim olabilir ve daha önce hiç yapmadığımız bir şey."

"Hmm." Parmaklarını dudaklarının kenarına vurdu. "Bu farklı, Andrew'un düşündüğünden şüphelendiğim bir yöne gidiyor, ama baban yenilikçi." Durakladı. "Sen de öylesin."

Sırıtmamak için kendimi zor tutarak başımı salladım.

Brock birkaç dakika düşündükten sonra şöyle dedi: "Bu konuda yüzde yüz hemfikir değilim ama bence araştırmaya değer. Rakiplerimizin kimler olacağını, ne kadar ücret talep ettiklerini ve alanları dönüştürme masraflarından sonra ne tür bir kâr elde etmeyi bekleyebileceğimizi görmek istiyorum."

Heyecanımı bastırmak için büyük çaba sarf ettim. "Bunu yapabilirim."

"Peki, ikisinin de gelip mekânı görebileceği bir zaman ayarlayalım ve standartlarını karşılamak için neye ihtiyaç duyacaklarını düşündüklerini anlayalım," dedi elini indirerek. "Kocalarını da getirsinler."

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden?"

"Çünkü bu konuşma sırasında bir noktada kendimden geçeceğimden eminim ve çocukları bahane edip onlara tesisi gezdirebilirim." Gözlerimi devirdiğimde sırtıttı. "Hey, sadece dürüst davranıyorum. Ayrıca daha sonra altımız birlikte yemek yeriz. Büyük, mutlu bir randevu."

Şimdi her iki kaşım da alnıma doğru yükseliyordu.

Sandalyesine geri otururken kıkırdadı. "Keşke şu anda yüzündeki ifadeyi görebilseydin. Çok şirin."

"Şirin mi?"

"Çok şirin," diye mırıldandı.

Başımı hafifçe salladım, bu konuda fazla düşünmeme izin vermedim. "Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum - büyük, mutlu bir randevu."

"Neden olmasın?"

"Dün iyi bir örnek oldu," derken buldum kendimi.

Kaşları birbirine çatılırken başını yana eğdi. "Peki ya dün?"

"Şey, bilirsin, Kristen ortaya çıktığında."

Kaşlarını çatmaya başladı. "Onun arkadaşlarıyla yemek yememizle ne ilgisi olduğunu pek anlayamadım."

Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Elbette, başkalarıyla ilişkisi olan insanlar her zaman her türden rastgele insanla yemek yedi, ama buradaki aynı şey değildi. Ben rastgele bir iş arkadaşı değildim. Asla da olamayacaktım. Brock bunu biliyordu.

Ne kadar açık olmam gerektiğini merak ederek etrafıma bakındım. "Kristen dün çok mutsuz görünüyordu."

"Bu onun için neredeyse değişmez bir durum," diye alaycı bir yorumda bulundu.

Tamam o zaman. "O zaman belki de nişanlısı olarak durumu daha da kötüleştirmek yerine düzeltmeye yardımcı olmalısın?"

"Ne?" Brock güldü ve inanamayarak başını salladı. "Nişanlısı mı?" Kahkahası kesilince yüzüne anlayışlı bir ifade yerleşti. "Oh. Anlıyorum."

"Öyle mi?"

Kalın kirpikleri aşağı inerken gözleri kararmış gibiydi. "Kristen ve ben artık nişanlı değiliz. Yaklaşık bir yıl önce ondan ayrıldım."

BÖLÜM 12

"Ne?" Çığlık attım ve Brock göz kırptığında irkildim. Eyvah. "Özür dilerim. Çok gürültülüydü. Ben sadece Şaşırdım."

"Anlayabiliyorum." Dudaklarında yavaş bir sırıtış belirdi.

Nişanlı değil miydi? Düşüncelerim telaşlı bir hızla dönüyordu. "Neden?" Ağzımdan kaçırdım ve sonra kızardım. "Özür dilerim. Bu muhtemelen beni ilgilendirmez."

"Zaten bildiğini sanıyordum. Ailenin bir şey söylememiş olmasına şaşırdım," dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Belli ki yapmamışlar." Annem dün gece bundan bahsetmemişti bile. Neden bir şey söylemesinler ki? Sonra aklıma geldi. Muhtemelen müsait olursa ona tekrar aşık olacağımdan korktuğu içindi. Tanrım. Gerçekten o kadar tahmin edilebilir olduğumu mu düşünüyorlardı? Ya da acınası. Her iki kelime de işe yarardı. "Ne oldu?"

Derin bir nefes aldı. "Birbirimizden uzaklaştık."

"Hepsi bu mu?" Gözlerimi kırptım. Duyduklarıma inanamıyordum. Brock son altı yıldır ulaşılamaz ve dokunulamaz biriydi. Onun güzel ve parlak Kristen'la evleneceğini çoktan kabullenmişim. Çocukları olacaktı, bir kargo minibüsü dolusu çocukları. Neredeyse Akademi'de büyüyeceklerdi. Ailem onların üzerine titreyecekti, çünkü Brock onlar için bir oğul gibiydi, bu yüzden çocukları torunları gibi olacaktı ve ben de bunu sorun etmeyecektim. Sorun etmemiştim çünkü etmemek gibi bir seçeneğim yoktu.

Tamamen şok olmuş bir halde arkama yaslandım. "Bir süredir birlikteydiniz-"

"Neredeyse altı yıl. Biliyorum," dedi parmaklarıyla sandalyenin koluna vurarak. "Böyle olması gerekmiyordu."

Ve tüm söylediği bu.

Belli ki bu konuda konuşmak istemediğini fark ederek konuyu kapattım. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Bir an beni inceledi. "Bunda üzülecek bir şey yok, Jillian."

Nefesim biraz kesildi ve geniş ofisi birdenbire çok küçük geldi, bu yüzden ayağa kalkmaya başladım. "Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim."

genişleme için. Onları arayacağım ve ne zaman müsait olacaklarını öğreneceğim."

Brock ben kapıya ulaşana kadar bekledi ve "Onlara kocalarını getirmelerini ve daha sonra akşam yemeği yemeyi planladıklarını söylemeyi unutma" dedi.

Yavaşça onunla yüzleştim.

Kumandayı eline alırken bana gülümsedi. "Büyük, mutlu bir randevu, Jillian."

* * *

"Ben sadece fırının önünde durmuş, acele etmesini ve pizzamı pişirmesini isteyen bir kızmım."

İç çekerek alnımı fırının kapağına dayadım. Hala Yirmi küsur dakika kalmıştı. Bu sonsuza kadar demekti. Fırına arkamı dönerek Rhage'in kuyruğunu kızgın bir şekilde yiyormuş gibi yerde kaydırarak yemesini izledim. Alt dudağımı kemirirken telefonuma baktım. Abby'yi arayıp onunla Brock hakkında konuşma arzusu içimi yakıyordu.

Brock nişanlı değildi.

Bu evde yaygın bir bilgi miydi?

Annem Brock'un artık bekâr olduğunu bilmenin beni bir şekilde beş yüz numaralı kalp kırıklığına götüreceğini düşünse bile, o ya da babam nasıl bir şey söylemeyebilirdi?

Kollarımı göğsümde kavuşturup tezgâha yaslanırken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Brock flörtçüydü, alaycı ve şakacıydı. Her zaman öyleydi. Size ilgi yağdırdığında ciddiye almamanız gereken türden bir adamdı. Bunu daha önce aptalca yapmıştım ve aynı hatayı tekrarlamayacaktım. Onunla arkadaşlığın sınırlarını bulanıklaştırmak bu kadar kolayken olmazdı ama nişanlı olması başımı omuzlarımla üzerinde tutmama ve kalbimi onun ellerinden çok ama çok uzakta sağlam bir şekilde sabitlemememe yardımcı oldu.

Kalbimi ona vermeye çalıştığımdan değil.

Yani gerçekten, nişanlı olmaması hiçbir şey ifade etmiyordu. Hem de hiç.

Brock yine bekardı.

Dikenli tellerle örölü duvar da kumdaki bir kilometre derinliğindeki çizgi de gitmişti. Hâlâ oradaymışlar gibi davranmak istedim ama bunun için kendime yalan söylemem gerekiyordu. Çok fazla çaba gerekiyordu. Brock müsaitti. O hala

Kristen'la çıkıyordu. Hafta sonu Philly'ye geri dönmüştü ve Kristen Pazartesi günü buradaydı. Gerçi onu gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu ama ben de soru sormamıştım.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, kollarımı açtım ve ellerimi yüzüme sürdüm. Tanrı'ya şükür önce makyajımı temizlemiştim yoksa Indiana Jones filmlerinden birinin sonundaki erimiş suratlı adama benzeyecektim.

Abby'yi arayabilirdim ama yemek vakti yaklaşmıştı ve Brock hakkında onunla, herhangi biriyle konuşmak onları düşün-

Telefonum tezgahın üzerinde durduğu yerden çaldı ve beni korkuttu. Ona doğru yürüdüm ve tanımadığım bir Pennsylvania numarası gördüm. Neredeyse cevap vermeyecektim.

"Alo?"

"Hey, ben Brock."

Kalbim göğsümde aptalca bir sıçrama yaparken gözlerim açıldı. Onu düşünmek ve durup dururken araması, dairemde gizli kamera olup olmadığını görmek için etrafa bakmak istememe neden oldu.

"Heeey." Kelimeyi çektim.

Telefonun diğer ucundan derin bir kıkırdama duyuldu. "Bir şey fark ettim. Yarın akşam yemeğimiz olduğuna göre, seni sabah almam daha mantıklı olur."

"Ne?" Bunun ne kadar mantıklı olduğunu anlayamadım.

"İkimiz için de önce işe sonra da restorana arabayla gitmenin bir anlamı yok. Şehirde park yeri çok kötü. O yüzden seni ben alabilirim."

Düşüncelerim onun söylediklerine yetişmek için yarıştı. "Ama beni almak için Akademi'nin önünden geçip buraya gelmen gerekecek."

"Orası temiz değil. O kadar uzun sürmez ve araba kullanmayı severim," diye cevap verdi. "Sekiz buçukta orada olacağım. Hazır ol."

"Ama-"

"Sabah görüşürüz, Jillian."

Sonra telefonu kapattı ve ben de aptal gibi telefonuma bakakalmıştım. Onu geri arayabilirdim ama Brock bir şeyi kafasına koydu mu, onu bundan vazgeçirmek mümkün değildi.

"Neden?" Yüksek sesle söyledim. Rhage cevap olarak miyavladı.

Çizgili kediye baktım. Boş kabının önünde oturmuş, sanki daha fazla yiyecek alacağını düşünüyormuş gibi bana bakıyordu. "Olmayacak," dedim küçük şeytana.

Pizzanın üzerinde kalan süreye göz attıktan sonra Brock'un numarasını telefonuma kaydettim. Küçük mutfağın ortasında birkaç dakika durdum, şimdi ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Onu geri arayıp hayır mı deseaydım? Beni bırakmasını çok mu büyötmüş olurdum? O gelmeden gitsem ve unutmüş gibi mi davransam? Bu muhtemelen beni aptal durumuna düşürür. Yoksa akışına bırakıp stres yapmayı bırakmalı mıydım, çünkü stres yapmak satır aralarını okumaya neden oluyordu?

Ve yapmam gereken son şey satır aralarını okumaktı.

Basit bir ifadeyi alıp ondan söylenmemiş kelimelerden koca bir paragraf yaratma konusunda son derece yetenekliydim.

Şu anda yapmam gereken son şey buydu.

"Pizzadan daha fazlasına ihtiyacım var," diye karar verdim ve dönüp buzdolabına doğru yürüdüm.

Dondurucuyu açtım ve bir kutu Reese'in fıstık ezmesi dondurmasını çıkardım. Bir kase bile almadım. Sadece bir kaşık. Öyle bir gece olacaktı.

* * *

Saatler sonra, yatağın ortasında sarsılarak doğruldum, nefes nefese kalmıştım. Ani hareket Rhage'in yataktan fırlayıp yatak odasından hızla çıkmasına neden olmuştu.

Karanlık odada otururken birkaç dakika geçti, kafam karışmıştı ve mücadele ediyordum

Neden uyanık olduğumu ve merdivenlerden koşarak çıkmış gibi hissettiğimi anlamaya çalışıyordum.

Sonra yavaşça, acıyla, parçalar halinde geri geldi. Gecenin paramparça görüntüleri. Bu bir kâbustu ama kâbusun bende uyandırdığı duygular, silah seslerinin acı kokusu gibi içimde kaldı. Olanlara tam olarak inanamadan sıksa, kirli adama bakarken hissettiğim çaresizlik duygusu. Dehşet, düzensiz bir şekilde içime çektiğim her nefesin son nefes için geri sayım olduğunu anlama yeteneğimi yok eden, keskin ve her şeyi tüketen bir şeydi.

Ellerim titreyerek kolumu kaldırdım ve parmak uçlarımı sol yanağımdaki derin çukurun üzerinde gezdirdim. Sağır edici patlama sesini duyarak gözlerimi sıkıca kapattım. Acının parıltısı çok hızlı, yoğun ve ateşliydi ve bunun dışında hiçbir şey yoktu.

Parmaklarımı yüzümün diğer tarafına doğru sürüklerken dilimi ağzımın içinde gezdirdim. Bazen yeterince bastırırsam implantı hissedebileceğimi düşünüyordum ama bu benim hayal gücüm olabilirdi.

Elimi indirerek gözlerimi açtım ve görüşüm karanlığa uyum sağlayınca etrafımdaki şekilleri seçebildim. Ailemin evinde duvardan duvara kitap rafları vardı. Onlar benim koleksiyonumdu, harika anıların ve yeni dünyaların kaynağıydı.

Burada sadece bir kitaplığım vardı.

Okuduğum kitapların çoğu artık Kindle'ımdaydı, tıpkı o zamanlar, birçok Kindle nesli önce olduğu gibi, ama yine de basılı kitapları topluyordum. Onlarla çevrili olmak, onlara uzanıp dokunabilmek hoşuma gidiyordu.

Aynı şeyi neden burada yapmadığımı, misafir yatak odasını bir tür kütüphaneye dönüştürmediğimi bilmiyordum.

Dizlerimi yorganın altına çekerek kollarımı bacaklarıma doladım. Karanlıkta oturup sadece yakındaki vantilatörün sesini duyarken aklıma bir soru takıldı.

O gece Mona'ya gitmemiş olsaydım ne yapardım?

Bu soru yıllarca içimi kemirdi, çünkü ben Bu soruya cevap veremedim. Yani, Akademi'de çalışmak istemiştim. Üniversiteyi bitirmek istiyordum. Ama bunlar yüzeysel şeylerdi ve ben ... derin bir benlik duygusuna, vurulmadan önce gerçekte kim olduğuma ve vurulduktan sonra kim olduğuma dair bir duyguya sahip değildim.

Benim için her şey değiştiğinde sadece yirmi yaşındaydım. Andrew Lima'nın kızı ya da Brock "Canavar" Mitchell'ın gölgesi olan kız olmanın dışında ne istediğimi ya da kim olduğumu gerçekten keşfetme şansım olmadan önce hayatım duraklatılmıştı. Hayatın uzaktan kumandası yavaşça duraklatma düğmesini kaldırmıştı, ama ...

Gerçekten uyuyor olmalıydım.

Yarın uzun bir gün olacaktı, büyük bir gün. Potansiyel yatırımcılarla görüşecektim ve sadece Lima Akademisi'ni değil, babamı da temsil ediyordum. İhtiyacım olan son şey herkesin söylediklerine dikkat etmeye çalışırken yarı uykulu olmaktı.

Ama kafamın içinde çok fazla gürültü-gürültü vardı.

Bir elimi kaldırarak sol kulağımın üzerine koydum ve bastırdım. Vantilatörün sesi neredeyse hiçbir şey duyamayacak kadar azaldı. Gerçek sessizlik. Gözlerimi tekrar kapattım ve nefesimi tuttum. Odamın sessizliğinde, ikinci bir şansı elde ettikten sonra hayatımın yıllarını boşa harcadığımı kabul ettim. Son birkaç haftadır tam da bunu yapıyor olmama rağmen bununla yüzleşmek zordu. İnsanın sadece var olduğunu ve yaşamadığını bilmesi.

Yine de yaşamaya başlamıştım. Gerçekten. Buna inanmıştım. Gözlerim yaşardı. Daha çok çabalayabilirdim ve yapardım da. Daha fazla kitaplık alırdım. Sonra, Şükran Günü'nde eve döndüğümde, en sevdiğim kitaplardan bazılarını geri getirirdim.

Daha fazlasını yapabilirim.

Daha fazlasını yapmam gerekiyordu.

Sonra nihayet düşüncelerim sustu ve birkaç kutsal saniye boyunca içimde ya da dışımda hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Ciğerlerim yanmaya başladı ve ancak o zaman derin bir nefes daha aldım. Elim kulağımdan kaldırarak yara izine tekrar dokundum ve sonra başımı salladım. Yanaklarım nemliydi, dudaklarımı birbirine bastırdım ve uzun bir süre hareket etmedim.

Yorganı üzerimden atarak gölgeli oturma odasına süzıldüm. "Rhage?" Fısıldadım. Adanın üzerindeki sönük tepe lambaları oturma odasına yumuşak bir ışık yayıyordu. Rhage'ın sehpanın yanında oturduğunu gördüm.

"Özür dilerim," dedim. Kulakları seğirdi. "Seni korkutmak istememiştim."

Diz çöktüm ve kollarımı uzattım. Rhage bir an hareket etmedi ama sonra ayağa kalktı ve kollarıma atıldı. Rhage'i kucağıma aldım ve dönüp yatağa doğru yürürken onu göğsümde tuttum. Yatağa tırmandım ve onu yanıma yatırdım. Belki de kucaklanmaya ihtiyacım olduğunu hissetmişti çünkü benden kaçmadı ya da beni ısırmaya çalışmadı. Karnıma doğru kıvrıldı ve çabucak uykuya daldı.

Uyuyana kadar uzun bir süre geçti, şimdi dün gibi gelen uzun zaman önceki bir gecenin anıları peşimi bırakmadı.

BÖLÜM 13

Brock Akademi'nin otoparkından çıkarken pencereden hızla kararan gökyüzüne bakarak ellerimi tekrar tekrar açıp kapadım.

Bütün gün çok garipti. Ruh halim bir oturuşta bir paket Cheetos yemek ile rastgele bir şekilde tüm dairemi boyamak ve yeniden tasarlamak istemek arasında bir yerdeydi. Cheetos yemek o anda harika hissettirebilirdi ama sonunda kendimi iğrenç hissetmeme neden olacaktı. Dairenin sahibi olmadığım için boya yapmak da mümkün değildi. İç tasarım konusunda da berbattım ama evet, bütün gün ruh halim böyleydi.

Yapabildiğim tek şey Teresa ve Avery'nin çocukları da alıp Akademi'ye gelebilecekleri bir zaman ayarlamak oldu. Telefonda Avery'nin sesinden uzun zamandır kendisinin ve Teresa'nın hayali olan şeyi gerçekleştirme ihtimalinin heyecanı dökülüyordu ve ayrıca Cam'e idolüyle akşam yemeği yiyeceğini söylemek için sabırsızlanıyordu.

Çocukları olan ya da çocuk doğurmaya hazır olan insanlarla bir şeyler planlamak zor oldu. Kasım ayının ikinci haftası, bir Cuma akşamına bakıyorduk.

Ve şimdi yatırımcılarla yemeğe gidiyordum ve tek yapmak istediğim kanepeye kıvrılıp *Supernatural*'ın eski bölümlerini izlerken o Cheetos paketini yemekti.

Böyle bir şey olmayacaktı.

"Orada iyi misin?"

Dikkatimi pencereden ayırarak, bakışlarım son derece pahalı arabanın içinde gezindi. Otoparktaki arabalara hiç dikkat etmemiştim ve genellikle Brock'tan önce gelip gittiğim için onun ne kullandığını bilmiyordum.

Ama Çarşamba sabahı beni bekleyenin şık, siyah, iki kapılı bir Porsche olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Arabayı görünce Brock'a bu işi neden kabul ettiğini bir kez daha sormak istedim. Çalışmadan rahatça yaşayabileceğine karar verdiğini biliyordum.

Birçok sporcunun yaptığı gibi dövüşlerinden ve sponsorluklarından gelen tüm parayla.

Brock'a baktım ve göğsümde kararsız bir çarpıntı hissettim. Sola, 45. karayoluna dönerken gözleri yoldaydı.

Hiçbir zaman yüz kılı seven bir kız olmamıştım. Asla. Ama sakalları dolmaya başlamıştı ve ona *çok* yakışıyordu. Hem de *çok*. Öptüğünde nasıl hissedeceğimi düşünmeden edemiyordum-

Tamam.

Yani bunu düşünmeme gerek yoktu. Kötü bir hayat seçimi.

"Evet," diye cevap verdim, ellerimi giydiğim kalem eteğin üzerinde düzeltirken dümdüz önüme odaklandım. "Sadece aklımda çok şey var."

"Ne gibi?"

Gözlerimi açtım. Ona aklımdan geçenleri tam olarak söyleyecek gibi değildim ama "Gerginim" dedim.

"Seni sinirlendiren ne?" diye sordu ve ona baktığımda bakışlarının kısa bir süreliğine bana kaydığını, sonra tekrar yola odaklandığını gördüm.

"Bu yeme-içme işi bana göre değil," diye itiraf ettim. "Bence tam sana göre."

Küçük bir domuz yavrusu gibi homurdandım, şu küçük, şişman olanlardan. "Sanırım uyuşturucu kullanıyorsun."

"Ve bence kendine yeterince kredi vermiyorsun," diye yanıtladı. "Sen Akademi'ye girip çıkan bu adamlarla birlikte büyüdün. Onlarla nasıl konuşulacağını biliyorsun. Onlarla nasıl başa çıkacağını biliyorsun."

Dudaklarımda isteksiz bir yarım gülümseme belirirken yolcu camına döndüm. "Yine de o zamanki gibi değil."

"Nasıl yani?" diye meydan okudu.

Emniyet kemerimin kayışıyla oynarken, neden gergin olduğum konusunda dürüst olabileceğime karar verdim. Kolay olmadı. Konuşmaya başladığım anda yanaklarım kızardı. "Sen . Sağ kulağımın duymadığını hatırlıyor musun?" Bir şey söylemesine fırsat vermeden devam ettim. "Bir grup insanla birlikte olduğumda ve arka planda çok fazla gürültü olduğunda, konuşmaları takip etmem zor olabiliyor. Ofisteki toplantılar o kadar da kötü değil," diye ekledim aceleyle. "Sessiz olduğu için takip etmek zor olmuyor ama restoranlar bazen en kötüsü olabiliyor."

"Biliyorum," dedi Brock bir süre sonra. "Cuma günü seni restoranda gördüğümde düşünemedim ve sağ tarafında durdum. Bunun için özür dilerim."

Ona sertçe baktım, bunu yaptığını unutmuştum. "Sorun değil. İnsanlar unuttur. Olur böyle şeyler."

"Bu benim için hiç hoş değildi," diye devam etti, bir eli direksiyonun üzerindeydi. "Bunu dikkate aldım. Restoranın arka tarafında daha sessiz olması gereken özel bir yerimiz var. Ben sağınızda oturacağım, misafirlerimiz de solunuzda ve karşınızda olacaktır."

Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemedim. Bir yanım, işitme duyumu dikkate aldığını ve bunun bir sorun olma olasılığını azalttığını öğrendiği için rahatlamıştı. Diğer yarım ise bunu dikkate almak zorunda kaldığı için utanmıştı. Ve tüm benliğim en başta utandığım için kızgındı. Kısmi işitmem artık hayatın bir gerçeğiydi. Utanmamalıydım.

Sinirlenen parmaklarım kayışın etrafında sıkıştı. "Bundan utanmaktan nefret ediyorum," diye itiraf ettim, kendimi durduramıyordum.

"Olmamalısın."

"Biliyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Sanırım ..."

"Getirdiği ilgiden hoşlanmıyorsun," dedi ve beni şaşırttı çünkü tam on ikiden vurdu. "İlgi odağı olmayı hiçbir zaman sevmedin."

Kuru bir kahkaha dudaklarımı araladı. "Gözlemci olmayı tercih ederim." Elini elimde hissedince konuşmayı bıraktım ve aşağıya baktım. Parmakları kayıştan benimkini nazikçe okşuyordu. Sığ bir nefes alarak ona baktım.

Brock hâlâ yola odaklanmıştı. "Emniyet kemerini böyle bükmeye devam edersen, hemen koparacaksın."

"Özür dilerim," diye mırıldandım, çünkü tek söyleyebildiğim buydu. Sol elimi uyluğuma doğru indirmiş ve bırakmamıştı. İri eli benimkini tamamen kaplamıştı ve parmaklarının uçları uyluğumun üst kısmına dayanıyordu.

Onun gölgeli profiline bakarken kalbim göğsümde zıpladı, kaburgalarımın çarptı. Ağzım kurudu ve elimi onunkinden çekmedim. Çoğunlukla donmuştum, ağzım hariç. Ne yazık ki. "Sen ve Kristen hâlâ birlikte misiniz?" Kendime bir tokat atmak istedim.

O an bu soruyu sordum, çünkü cevabı bilmeme gerçekten gerek yoktu.

"Sana nişanlı olmadığımızı söylemişim." Brock bana alaycı bir sırıtış attı.

Vardı. "Ama bu hâlâ görüşmediğiniz anlamına gelmiyor. Bu hafta sonu Philly'ye geri döndün ve-"

"Evin satışıyla ilgili evrakları imzalamak için oraya dönmek istiyorum," diye açıkladı. "Kristen'ı gördüm. Hâlâ oradan çıkarması gereken şeyler varmış. Bu onun bir yılını aldı. Ona bu hafta sonu eşyalarını çıkarmazsa bağışlayacağımı söyledim."

"Oh." Gözlerim büyüdü.

"Bu konuda pek mutlu değildi." Başparmağı serçe parmağımın yan tarafında yukarı aşağı kayarak hareket etti. Çok hafif bir dokunuştı ama tüm varlığım ona odaklanmıştı. "Uzun bir hafta sonuydu."

Düşüncelerimi toparlayarak Pazartesi sabahı ne kadar yorgun görüldüğünü hatırladım. "Peki neden buraya geldi?"

"Biliyor musun, keşke nedenini bilseydim. Bana söylediği nedenlerin hiçbirisi mantıklı gelmedi, her şey düşünüldüğünde." Başparmağı hâlâ elimin üzerinde geziniyordu. Bunu yaptığının farkında mıydı? Bunun bir patronun çalışanlarına ya da arkadaşlarına yaptığı bir şey olmadığından emindim, çünkü bu çok çabuk tuhaflaşır. "Ama soruna cevap vermek gerekirse, hayır, Kristen'la herhangi bir şekilde görüşmüyorum."

"Oh," diye fısıldadım.

Porsche kırmızı ışıktaki durdu ve bana baktı, gözleri arabanın karanlığında gizlenmişti. "Kimseyle görüşmüyorum, Jillian."

Dudaklarım aralandı ama ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyordu ve kalbim artık gerçekten çıldırmak üzereydi. Bakışlarımı onunkilere doğru kaldırdım ve kapana kısıldım. Birkaç saniyeliğine ne geçmiş, ne dün, ne de yarın vardı. Sadece şimdi vardı, sadece Brock ve ben bu arabanın içindeydik, başparmağı elimin üzerinde görünmez çizgiler çiziyordu.

Sonra ışık yeşile döndü.

Arkamızda bir araba korna çaldı.

Çocuksu, neredeyse utangaç bir sırıtış dudaklarını büktü ve gaz pedalına bastı. Ellerimize baktım. O ne yapıyordu? Ben neye izin veriyordum? Dudağımı ısırarak elimi onunkinden kurtardım.

Bir an için elinin tamamı kalçamla aynı hizadaydı, ağırlığı eteğimin ince kumaşını yakıyordu. Karnımda bir sıcaklık birikti. Eli

sadece birkaç saniyeliğine oradaydı ama bedenimin tepkisi keskin ve hızlıydı. Tahrik damarlarımda dolaşıyordu.

Sonra Brock elinin aslında kalçamda olduğunu fark eder gibi oldu ve elini geri çekti.

Yavaşça nefes verdim ve bakışlarımı bir kez daha pencereye çevirdim. Martinsburg'un ana caddesinde ilerlerken evler bulanık bir şekilde geçip gidiyordu. Bedenimin kendini tekrar kontrol altına almasını diledim.

"Jillian?"

"Hmm?"

"Görüştüğün biri var mı?" diye sordu.

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Hayır demeye başladım ama bunun tam olarak doğru olmadığını fark ettim. "Öyle sayılırım."

Sırtışı bir kademe daha arttı. "Bundan emin misin?"

Cevap vermedim.

Çünkü ben değildim.

* * *

Üç saat süren yemek boyunca -hayatımın en uzun yemeği- batıdan gelen ve hızlı konuşan iki beyefendinin konuşmalarını takip etmekte zorlandığım sadece iki an oldu. Brock ne konuştuklarını anlamadığımı hemen fark etmişti

söylüyor. Yüzümde bir "WTF" ifadesi mi vardı yoksa o mu Bir şekilde beni dinledi, ancak ifadelerini veya sorularını sorunsuz bir şekilde tekrarladı.

İki adam onları duymakta bir sorun yaşadığımı fark etmemiş gibiydiler ve çoğu insandan beklediğim ilk çift bakıştan sonra gözlerini dikip bakmadılar.

Yapmazlar.

Her iki adam da babama saygı duydukları için bakışları uzun sürmüyordu ve açıkçası, orada olduğumu fark edemeyecek kadar Brock'a hayranlık duyuyorlardı.

Ben de bir kadeh şarap sipariş ettim. Ya da iki tane.

Tyler James, iki adamdan daha yaşlı olanı, Martinsburg tesisini görmeye en hevesli olanıydı. "Yarın kesinlikle biraz vaktimiz var. Uçağımız öğleden sonra kalkacak."

Sadece su içmekle yetinen Brock bana bakarken bir yudum aldı. "Bu mükemmel olur."

Şarap bardağının sapını tutarak başımı salladım. "Aslında sabah iki üst düzey karma dövüş sanatları dersimiz var, eğer onlara bir göz atmak istersen."

Her iki adam da bazı eğitimleri uygulamalı olarak görmekle ilgileneceklerini kabul ettiler, ancak asıl sürpriz Brock'un benim genişleme fikrimden bahsetmesi ve ileride dans ve muhtemelen jimnastik de sunabileceğimizi söylemesi oldu.

Çek geldiğinde Bay James, "Elinizde çok fazla kullanılmamış potansiyel var," dedi. "Gelecekte birlikte çalışma potansiyeliyle kesinlikle ilgileniyoruz."

Konuyu açmasına ve bu fikri bana atfetmesine bile şaşırmışken, şirketleri yüksek proteinli içecekler ve barlar konusunda uzmanlaşmış olan her iki adam da olası bir girişimden haberdar olmak isteyince şaşkına döndüm.

Dışarıya, çok daha serin olan gece havasına adım attığımızda saat dokuz buçuğa yaklaşıyordu. Adamlar önce Brock'la sonra da benimle vedalaşıp elimi sıktılar. Konuşan Tyler James oldu. "Olası genişleme hakkında daha fazla şey duymak için gerçekten heyecanlıyım." Gülümsedi. "Bence burada çok ilginç bir şey hazırlıyorsunuz."

"Teşekkür ederim," dedim sevinçten köpürerek. Brock işin içindeyse ve olası destekçiler de ilgileniyorsa, babamı ikna etmek o kadar da zor olmamalıydı. "Ben de öyle düşünüyorum."

İki adam kiraladıkları arabaya binerken heyecanımı zorlukla kontrol edebiliyordum. İş yerinde gerçekten önemsedğim bir şeyi başardığımı hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Hiç düşünmeden arkamı döndüm ve öne fırlayarak kollarımı Brock'a doladım. Ona sarılana kadar tam olarak ne yaptığımı fark etmedim. Orada öylece duruyordu, kolları iki yanında, bir heykel gibi hareketsizdi ve belli ki benden gelen beklenmedik jest karşısında şok olmuştu.

Tamam.

Artık arkadaştık ve Brock bir patronun çalışanına davranması gerektiği gibi davranmasa da, belki de henüz kucaklaşma aşamasına gelmemiştik.

Kendimi dev bir aptal gibi hissederek geri çekilmeye başladım. Çok uzağa gidemedim çünkü Brock sonunda hareket etti ve kollarını belime doladı. Bir nefes

Beni kendine daha sıkı çekerken dudaklarımı ayırdı ve birdenbire bu sadece normal, heyecanlı bir sarılma olmadı. Hayır, çok daha fazlasıydı. Göğüslerim göğsüne, karnımın alt kısmı kalçalarına bastırılmıştı. Aramızda bir santim bile boşluk yoktu ve Brock derin bir nefes alıp göğsü yükseldiğinde, onun titrediğini hissettim.

Parmakları saçlarımın ucuna dolanırken, çenesini başımın üstüne kadar indirdiğini hissettim. Brock bana sarılmadı. Beni kendine doğru çekti ve evet, bu sarılmakla aynı şey değildi. İkisi çok farklı şeylerdi.

Caddede yanımızdan arabalar geçti. Uzaktan gelen konuşma uğultusu kaldırıma yaklaştı ve sonra yanımızdan geçti. Vahşi, ham bir duygu duyularıma hücum etti, her şeyin eskiden nasıl olduğuna dair eski, tanıdık duyguları canlandırdı. Göğsümü onun göğsüne, tam kalbinin üzerine yasladığımda içimde bir tutku ve özlem kasırgası koptu. Neredeyse öyleymişiz gibi davranabiliyordum. Hayır, davranamazdım. Bu sadece cezalandırılmaya aç birinin gidebileceği bir yola girmek demekti. Geri çekildim ve Brock'a baktım.

Kıpırdamadan duruyordu, rahatlığın timsaliydi ama bana bakışında sarmal bir yoğunluk vardı. Sinir bozucu ve kışkırtıcıydı. Ayak parmaklarımın ucuna kadar uzanırsam onu öpebileceğimi düşündüm.

Aman Tanrım, ne düşünüyordum ki?

Kayarak kurtulduğumda yüzümün ne kadar kızardığını görmediği için şükrettim. "Yarın biraz hamur işi alırım," diye karar verdim ve titrerken kollarımı belime doladım. Rüzgâr saçlarımı kaldırdı, tellerini omuzlarıma savurdu.

Brock sessiz ve hareketsizdi.

Bir nefes aldım ve sonra bir nefes daha. "Paul'e de gelmeleri konusunda haber vermeliyiz çünkü sanırım bunlar onun sınıfları."

"Öyleler." Brock siyah spor ceketini silkti ve omuzlarıma attı, görünüşe göre az önce yaşanan tuhaflıktan etkilenmemişti bile. "Bu sınıflarda üç adayımız var. Babanın onları tanımak için Philadelphia'ya gelmelerini istediğini biliyorum."

"Teşekkür ederim." Ceketinin kenarlarını kavradım ve caddenin karşısına geçerken onları bir arada tuttum. "Hangi adamlara bakıyorsun?"

Brock isimlerini sayarken, arabasının anahtarlarını çıkardı. Kilit açma düğmesine basarak yolcu kapısını benim için açtı. İçeri kaydım, onun

Etrafımda ceket vardı, çünkü sıcaktı ve ... ve derin nefes aldığımda odunsu kolonya kokusunu yakaladım.

Brock sürücü kapısını kapatıp kontak düğmesine basarken, "Bu gece iyi iş çıkardık," dedi. Havalandırma deliklerinden üflenen hava hızla ısınıyordu.

"Evet. Yaptık." Ona bir göz attım.

Koltuğa yaslanarak gölgelerin arasından bana baktı. "İyi bir takım olduk."

"Var." Ağzımı bir gülümseme kapladı, ben de sağa döndüm.

"Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Ne yapacaksın?" Ona tekrar baktığımda gülümsemem soldu.

Eğildi ve parmaklarını çeneme doladı. Nefesim kesildi ve gözlerim büyüdü. "Ne zaman gülümsemeye başlasan ya duruyorsun ya da gözlerini kaçırıyorsun. Neden?"

"I . . ." Bakışlarımız kilitlendi ve ben çılgınca bir duyguya kapıldım. Ağzımı neyin hareket ettirdiğini bilmiyorum. "Doğru düzgün gülümseyemiyorum."

Bakışları benimkileri aradı ve uzun bir süre konuşmadı. "Sinir hasarı mı?"

"Evet." Bakışlarımı onunkilerden ayırdım. "Çok garip. Sağ tarafım olduğunu düşünebilirsiniz çünkü Çenemin o kısmını değiştirmek zorunda kaldım ama sol tarafım. Sanırım doğru yere denk geldi."

Brock'un bakışları benimkilerden ağızma kaydı. "Yapamam. Seni en son ne zaman gülümserken gördüğümü hatırlamıyorum."

Gerildim.

"Aslında biliyorum." Başparmağını alt dudağımda gezdirerek tenimde bir ürperti dalgası yarattı. "Hatırlıyorum."

Başparmağı bir tarama daha yaparken gözlerim kapandı. Bu jest beni olması gerekenden daha fazla etkiledi.

"Gülümsemenin artık eskisi kadar güzel olması gerektiğini biliyorum," dedi alçak sesle. "Saklamaya çalışma, Jillian."

Sonra, gözlerim hâlâ kapalıyken, dudaklarını yanağımda hissettim - derin yara izine karşı. İrkilerek nefesimi içime çektim, iliklerime kadar şok olmuşum. Çok tatlı bir öpücüktü, Brock Mitchell'ın yanağıma ilk öpüşü değildi kesinlikle ama şimdi çok ama çok farklı hissettiriyordu. Dudaklarının verdiği his, çenesindeki ve çenesindeki kılların fırçalanması tenimin sıcaktan karıncalanmasına neden oldu. Ağzını kaldırıp uzaklaşırken burnunun yanağımanın kıvrımında gezinmesi hislerimi darmadağın etti.

Bu sadece yanaktan bir öpücüktü, iffetli ve zararsızdı ve bu şekilde, güvenli olduğu yerde kalmasını istedim, ama kalbim gümbürdüyordu ve nabzım çarpıyordu ve bunun nasıl hissettirdiğiyle ilgili hiçbir şey, hiçbir şey güvenli değildi.

BÖLÜM 14

Brock arabayı vitese takıp park yerinden çıkarken ben koltuğa yaslandım, ceketini sıkıca kavradığım için parmaklarım ağrıyordu. Daireme doğru giderken hiç konuşmadık.

Ön tarafa yakın bir yere geçerek, "Sizi yukarı çıkarayım," dedi. "Bu değil ..." Parmakları kalçama dokununca sözümü yarıda kestim. O bir emniyet kemerimi çözüyordum. Gözümü kırptığımda Brock çoktan arabadan inmiş ve ön tarafa doğru yürüyordu. "Tamam o zaman."

Yolcu kapısını açtı ve elini uzattı. Merakla ona bakarken ayağımın dibindeki çantamı aldım ve dışarı çıktım. "Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin," diye vurguladım.

"Ben de istiyorum." Brock yanımda yürüdü, merdivenlere doğru ilerlerken ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Neyse ki üçüncü kattaydım. Daha ileride olsaydım daireyi almazdım. Etrafına bakındı, otoparkı ve pencerelerinden yumuşak ışıklar saçan daireleri taradı. "Burası çok sessiz."

"Öyle." Ceketini kapalı tutarak, dış merdivenleri çıkarken elimi korkulukta gezdirdim. "Sanırım yeni evinizde *gerçekten* de öyle."

"Duyduğunuz tek şey kuşlar ve vaşak gibi bir şey olduğuna ikna olduğum bir şey."

Güldüm. "Vaşak mı?"

"Size söylüyorum, bazen gecenin bir yarısı garip şeyler duyuyorsunuz. Bunun dışında, oldukça şaşırtıcı." İkinci kata geldiğimizde durakladı. "Bir bakmalısın."

Ona bakarken, buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Bu dostça bir teklif miydi? Yoksa daha fazlası mı? Ve neden daha fazlası olduğunu düşüneyim ki? Hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden sadece başımı salladım.

Üçüncü kata ulaştığımızda ve geniş koridorda ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Benim dairem en sonda, köşedeydi. Durduk ve nedense kalbim üç kat merdivenden çok daha fazlasını tırmanmışım gibi çarpmaya başladı.

"Şey, beni buraya kadar getirdiğiniz için teşekkür ederim." Çenemi eğerek çantamın altından anahtarlarımı çıkardım ve sonra başımı kaldırdım. "Ve ..."

Sözümü yarıda kestim, çünkü Brock bana doğru adım attı, o kadar yakındı ki ayakkabılarının parmakları benimkilere değdi.

"Ve ... için ... ?" diye usulca sordu.

Ne söylemek üzere olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Biraz sersemlemiş bir halde düşüncelerimi toparlamak için başımı salladım. "Bugün beni kendi özel şoförüm gibi gezdirdiğin için."

"Hoşuma gitti." Brock'un gülümsemesi kapıma bakarken kısa sürdü ve sonra derin bir nefes alarak omuzları yükseldi. "Sanırım mesleğimi özledim."

"Gerçekten mi?" Alaycı bir şekilde söyledim.

"Evet. GM olarak işimi bırakabilirim. Amcalarından birini buraya getirir ve tüm hayatımı seni gezdirmeye adanırım."

Başımı salladım. "Aslında kulağa hiç de fena gelmiyor. Araba kullanmaktan nefret ediyorum."

Tek kaşı kalktı. "Araba kullanmayı sevdiğini sanıyordum?"

"Eskiden kullanırdım ama artık sadece işe gidip gelmek için araba kullanıyorum ve bu da işin keyfini kaçırıyor."

"Bunu görebiliyorum." Durakladı.

"Yorgun musun?" "Um . . ." Çok açık konuşuyordum.

Sırıltısı geri döndü. "Eğer değilse, belki bir içkiyi paylaşabiliriz diye düşündüm." "I . . . İçecek iyi bir şeyim yok. Yani, bir şişe şarabım var Açılmamış ama baş ağrısı yapmaktan başka bir işe yaramayan ucuz şaraplar gibi," diye geveledim, nabzım hızla atıyordu. "Biraz soda ve kahvem de var ama-"

"Su ya da soda iyi olur," dedi gülerek.

Ağzımı açtım ve dudaklarım birkaç saniye boyunca sözsüzce hareket etti. "İçeri girmek mi istiyorsun?"

"Evet. İçeri girmek istiyorum, Jillian."

İçeri girmek istedi ve zihnim bunu uzun ve kirli bir yola götürdü. Ona baktım ve boynumu eğmek zorunda kaldım çünkü o kadar yakınımdaydı duruyordu. Aniden yoğun bir gerilim canlandı ve aramızdaki küçük boşluğu doldurdu. Bakışlarımız bir kez daha kilitlendi. İkimiz de hareket etmedik ya da konuşmadık. Dudakları hızlı, sık bir nefesle ayrıldı. Göğsüm derin, titrek bir nefesle yükseldi. Burada neler oluyordu? Bilmiyordum ama

tamamen saf da değildim. O

bana gençken bakmadığı bir şekilde bakıyordu ve bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Brock'un içeri girmesine izin verirsem, orada olan şeyleri görmeye başlayacağımı hissediyordum ve bu bizim için çok tehlikeliydi.

Dudaklarımı ıslatarak, bakışları keskinleştğinde başka tarafa baktım. "Gerçekten geç oldu."

"Çok geç değil," dedi sinir uçlarımı geren bir sesle.

Kalbim boğazıma fırladı. "Ben sadece Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "En iyi şeylerden bazıları çok akıllı olmamakla başlar. Babanı soymaya çalıştığım zamanki gibi."

Şaşkın bir kahkaha patladı içimde. "Bu akıllıca değildi ve senin lehine sonuçlandığı için şanslısın."

"Çok doğru." Başını eğdi ve gerçekten akıllıca olmayan bir şey yapmaya hazırlanıyor olabileceğini düşünerek gerildim.

Alnıma bir öpücük kondurdu. Yani bir patronun yapması gereken bir şey değil.

Ama onun önünde kıpırdamadan dururken bunu gerçekten umursamadım.

Sıcak nefesi yanağımda dans etti ve sonra şakağımın etrafındaki saç tutamlarını karıştırdı. "Ama haklısın."

Kendimi sarsakça başımı sallarken bulduğumda içimde rahatlama ve hayal kırıklığı savaştı. Kapıyı arkamdan kapatıp kilitlerken ona bakmaya cesaret edemeyerek kendimi içeri attım. Ancak o zaman, alnımı kapıya dayadığımda, ceketinin hâlâ omuzlarımda olduğunu fark ettim.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Arkamda bir yerde Rhage acınası bir şekilde miyavladı.

Kıpırdamadım, çünkü bir parçam hâlâ koridorda, orada duruyor ve Brock'u içeri almayı ciddi ciddi düşünüyordu. Ve bu parçam inanılmaz derecede aptal bir parçaydı, çünkü onu içeri alsaydım ne olacağını bilmek için yanıp tutuşuyordum.

* * *

Perşembe sabahı ofisime girip masama oturduğumda midemde gergin bir his vardı.

Brock'un bugün nasıl davranacağını bilmiyordum. daireme girdim. Dün gece uyumaya çalışırken çok zorlanmışım,

Çünkü zihnim kapanmıyordu.

İçeri girmek istediğinde orada olmayan bir Şey okumuŐ olma ihtimalim yüksekti. Bu ihtimal dışı değildi. Geçmişte bunu yapmakta ustaydım. Belki de sadece bir Şeyler içmek ve normal arkadaşlar gibi takılmak istemişti ve ben de bunu tuhaflaŐtırmıŐtım.

İŞleri hep garipleŐtirdim.

Ama bu normal bir sarılma değildi.

Ayrıca bir arkadaş gibi de davranmamıŐtı. nce yanağımı sonra da alnımı öptüğünde öyle davranmamıŐtı. Arkadaşlar birbirini yüzünden pmez. Yani, bunun TV dizilerinde çok olduğunu görmüştüm ama Tanrı'ya Şükür gerçek hayatta hiç olmadı, çünkü merhaba, kişisel alan. Ayrıca içeri girmenin akıllıca olmayacağını da kabul etmişti.

Dün gece, o kadar sinirlendim ki Kindle'ımı elime aldım ve kendimi bir dkn korsan olan gayrimeŐru oğluyla ilgili tarihi bir romanda kaybolmaya zorlayana kadar bu Şeyleri kafamda tekrar tekrar çevirdim.

Şimdi, gece gelen ve değerlendirme zamanı gelen çalışanların listesini içeren bir e-postaya bakarken, muhtemelen hiçbir Şey için endişeli ve sinirli olmaya geri dönmüştüm. Birkaç dakika geçti ve ne okuduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden geri dönüp baştan başlamak zorunda kaldım ve sonra İK'nın Brock'un ve benim görüŐlerimi sorduğunu fark ettim.

"Günaydın."

Başımı kaldırdım ve Brock'un ofisime doğru adım attığını gördüm. Gerildim. İlk fark ettiğim Şey, siyah naylon pantolon ve maçlarından birinden kalma eski bir Lima gömleği giymesiydi; bu, baŐladıęımdan beri giyim tarzından çok farklıydı. İkinci Şey ise taşıdığı beyaz kâğıt bardaktı. Starbucks.

"Günaydın," diye mırıldandım.

Brock bardağı masama koyarken sırtıttı. "Balkabağı baharatlı. Hâlâ dumanı ttyor."

Fincandan ona baktım. "Benim için mi?"

"Amerika'daki beyaz bir kıza benziyor muyum? Hayır. Balkabağı baharatı bana göre değil."

Yavaşça parmaklarımı sıcak fincanın etrafına sardım. "Teşekkür ederim."

Başını sallayarak dönmeye başladı. "Ben sınıflarla birlikte ikinci katta olacağım. Misafirlerimiz geldiğinde gelip beni alın."

"Tamam."

Dışarı çıkmasını izledim ve sonra nefis balkabağı baharatlı latteme baktım. *Amerika'daki beyaz bir kız gibi mi görünüyorum?* Dudaklarımda bir sırıtış belirdi ve sonra güldüm.

O ayrıldıktan çok kısa bir süre sonra iki potansiyel destekçi geldi. Sahip olduklarımızdan ve büyümeye müsait alanımızdan çok etkilendiler. Brock da ben de yakında onlardan haber alacağımızdan şüpheleniyorduk. Babamla henüz bir şey konuşmamıştık. Bunun Şükran Günü'nde, birkaç hafta sonra yüz yüze geldiğimizde konuşulacak bir konu olduğunu düşündüm.

Cuma günü Brock bana iki dilim balkabağı ekmeğiyle birlikte bir latte daha getirdi ve bir kez daha ortadan kaybolup gününün çoğunu ikinci katta geçirdi.

O Pazar, kitaplık aramak için yakındaki Target'a gitmiştim. Gerçekten havalı merdivenli olanlar hemen ilgimi çekmişti ama üzerlerine kitapları sıra sıra dizemiyordunuz. Sonunda standart, denenmiş ve doğru olanlardan iki tane aldım ve onları arabamdan çıkarıp üç kat merdivenden çıkarmak için inanılmaz bir zaman harcadım.

İşte o zaman etrafta bir erkek olması işe yarayacaktır.

Ama hepsini tek başıma hallettim. Hatta parçaları açtım ama bir araya getirmedim. Sonunda *Walking Dead* maratonunun başladığını fark ettim ve misafir odamda televizyon olmadığı için Çin yemeği yiyerek kanepeye uzandım ve gecenin büyük bir bölümünde yerimden kıpırdamadım.

Pazartesi sabahı, Brock işe geç gelmişti. Ne latte ne de lezzetli ekmek dilimleri vardı. İtiraf etmek gerekirse, on bir buçuk civarında ortadan kaybolup Outback'ten bir paketle tekrar ortaya çıkana kadar hayal kırıklığına uğramıştım.

"Öğle yemeğini paketlemiş olabilirsin," dedi harika kokan kahverengi çantasıyla ofisime girerken. "Ama doğru hatırlıyorsam, peynir kızartmasını asla geri çeviremezdin."

"Asla," diye nefes aldım, midem gurulduyordu. O kadar da kötü olmayan Lean Cuisine yemeklerinden birini getirmiştim, bu yüzden peynir kızartmasını geri çevirmem mümkün değildi.

Masamın önüne oturdu ve beyaz kartonları çıkardı, sonra bir peçetenin üzerine küçük bir kap koydu. "Ekşi krema."

Kaşları havaya kalktı. "Hafızanız oldukça etkileyici."

Brock bir salata çıkarırken kıkırdadı - *lanet* olası bir salata. "Oradan her paket sipariş verdiğinde ama sana ekşi krema vermeyi unuttuklarında epik bir sinir krizi geçirmeni nasıl unutabilirim?"

Dudaklarımın kenarı seğirdi. Elimde doğru sosları bulundurmamak kadar beni umutsuzluğa ve öfkeye sürükleyen başka bir şey yoktur.

Paul'ün ofisin önünden geçtiğini gördüğümde kabı mutlulukla açmıştım. Brock'un ofisine gidiyor gibi görünüyordu ama durdu ve benimkine baktı. Brock'un nerede olduğunu görünce başını salladı, tam olarak anlayamadım ama gözlerini devirdiğinden emindim.

Bu adamın sorunu neydi?

Brock omzunun üzerinden bakarken kaşlarını çattı ama Paul çoktan ortadan kaybolmuştu. Benimle yüzleşti. "Yüzündeki o ifade de neyin nesi?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım, birkaç peynirli patates kızartmasını ağzıma tıktırırken.

Öğle yemeğinden sonra cep telefonum masanın üzerinde titremeye başladı. Hızlı bir bakışla arayanın Grady olduğunu gördüm. Cevap vermek isteyip istemediğimi düşünürken parmağım üzerinde gezindi, ki bu çok aptalca bir hareketti.

Suçluluk hissederek, sesli mesaja geçmeden önce cevap verdim. "Alo?" "Selam, işte rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Grady.

"Sorun yok." Açık olan kapıma baktım. "Birkaç dakikam var. Neler oluyor?"

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama bu hafta sonu için randevumuzu yeniden planlamak üzere arıyorum," dedi, sesi samimi geliyordu. "Az önce ailemden haber aldım. Büyükbabam hasta olduğu için yardımına ihtiyaçları varmış."

"Ah." Kalemimle oynadım. "Umarım çok ciddi bir şey değildir."

"Yaşı ilerliyor ve ne zaman yavaşlaması gerektiğini bilmiyor." Grady güldü. "Önümüzdeki birkaç hafta vizeler ve ardından finaller yüzünden işler biraz karışık ama ortalık sakinleştiğinde seninle o yemeği yemeyi gerçekten çok istiyorum."

"Anlıyorum." Kalemi çevirirken parmaklarımdan fırladı ve masanın üzerinde yuvarlanarak diğer tarafa düştü. İçimi çektim.

"Emin misin? Kendimi bir pislik gibi hissediyorum-"

"Sorun değil. Senin için yeniden program yapmak zorunda kaldım, lütfen bu konuda stres yapma." Ayağa kalktım ve masanın etrafında dolaşarak kalemi aldım. "Ortalık sakinleştiğinde bir şeyler yemek isterim."

"Bu konuda seni tutuyorum."

Kaşlarımı kaldırdım, gerçekten bunu yapmayı planlayıp planlamadığından emin değildim. Yani, biraz zayıf görünüyordu. Şu andan itibaren belirsiz bir zamana kadar o kadar meşgul mü olacaktı?

"Tamam," dedim yerime otururken. "Sonra konuşuruz." "Hoşça kal, Jillian."

Telefonu kapattığımda, aramadan ne anlam çıkaracağımı bilemedim. Doğrusu, tam olarak hayal kırıklığına uğramış ya da rahatlamış değildim. Bu konuda biraz kayıtsızdım ama tekrar aramasını beklemiyordum. Sanırım beni öpmeye çalıştığında başımı çevirdikten ve ilk akşam yemeği randevusunu iptal ettikten sonra bir çıkış yolu arıyordu. Onu gerçekten suçlayamam.

Salı günü balkabağı baharatlı latte'nin dönüşünü gördüm. Çarşamba ve Perşembe günleri, bu latteler bir kez daha balkabağı baharatlı ekmek ve harika bir dilim kek ile karnımda yeniden bir araya geldi.

Cuma günü Brock beni şehirdeki yeni suşi restoranına yemeğe götürdü. Brock yaklaşan hafta sonumu sordu ve bana evinde yapması gereken bazı işler olduğunu söyledi. İş ya da geçmişimiz hakkında konuşmadık. Ona satın aldığım ama henüz bir araya getirmediğim kitaplıklardan bahsettim. Onları benim için monte etmeyi teklif etti ama ben bu teklifi çok ciddiye almadım.

Akademiye dönerken bir çiçek fidanlığında durduk. O çakıllı araba yolundan hızla geçip çadırlı binalardan birine girerken ben arabada kaldım, çünkü çok uzun sürmeyeceğini söylemişti.

Beş dakika kadar sonra elinde biri yanık turuncu, diğeri koyu menekşe renginde iki çalı çiçeği ile döndü. Onları arka koltuğun zeminine yerleştirdi.

"Anne?" Sürücü koltuğuna tırmandığında sordum. "Evet. Ne olmuş onlara?"

"Neden iki anne aldın?"

"Neden olmasın?" Yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi. "Onları seviyorum."

Brock kesinlikle anneleri ya da dürüst olmak gerekirse herhangi bir çiçeği sevmesini beklediğim son kişiydi, ama arkamda oturan iki tanesi yanıltığımı kanıtlıyordu.

Brock hakkında hiç öğrenmediğim yeni bir şey olduğunu kanıtlıyordu. Neredeyse gülünç bir şey ... ve çok sevimli.

Park yerinden geri geri çıkarken bana baktı. "Neredeyse oldu."

Şaşkınlıkla ona bakarak "Neredeyse neyi?" diye sordum.

"Bir gülümseme," dedi, birkaç saniye beni izledikten sonra Porsche'yi ağır ağır yola indirdi. "Neredeyse senden bir gülümseme alıyordum."

"Aşk bir ateştir. Ama kalbinizi mi ısıtacak yoksa evinizi mi yakacak, bunu asla bilemezsiniz."

-Joan Crawford

BÖLÜM 15

Bir hafta iki haftaya dönüştü ve Kasım ayına girerken Cadılar Bayramı da gelip geçti. Hava her geçen gün daha da soğudu ve yerel haberlerde hava durumu sunucusu bu kışın rekor kıracağı, son birkaç yıldan daha soğuk ve metrelerce kar yağacağı konusunda uyardı. *Ayaklar*. Santim değil.

Kitaplıkları hala bir araya getirmemiştim.

Grady'den ara sıra kontrol etmek için gönderdiği ve benim de her zaman yanıtladığım mesajlar dışında haber almadım. Akşam yemeğinden bahsetmedi ve önceki şüphelerim doğrulandı.

Grady'yi düşünürken, keşke üzgün olsaydım, çünkü en azından o zaman birine karşı geçici bir ilgiden öte bir şeyler hissettiğimi bilirdim. Bunun olmayacağını tahmin ediyordum, çünkü akşam yemeği sözünü yerine getirmesini umarak hüsnükuruntu ile vakit geçirmiyordum.

Ancak, Brock ile iyi vakit geçiriyordum ve . . . işler gerçekten iyiydi. Toplantılarda ve toplantılar dışında birlikte iyi çalışıyorduk. Artık akşam yemeği toplantıları ya da evime rastgele gelişler olmuyordu, ama her gün ya kahve, ya öğle yemeği ya da tatlıyla geliyordu, bazen de bir günde üçünü birden yapıyordu.

Beni şişmanlatmaya mı çalışıyor diye merak etmeye başladım. Denemesine gerek yoktu.

Hepsini kendim yaptım.

Ama bu çok hoş bir davranıştı ve belki de geçmişimizde olanları telafi etmek ya da kaybettiği zamanı telafi etmek için böyle bir yol izlediğini tahmin ediyordum, çünkü yıllar önce de böyle şeyler yapardı. O kadar sık olmasa da, okuldan eve döndüğümde Lima Akademisi'nin sokağının aşağısındaki fırından bir dilim turta ya da kek alıp ailemin evine gelirdi. Ofise kahve götürmek yerine yatak odama smoothie ve milkshake getirirdi.

Her şey eskisi gibiydi ama değildi.

Brock eskiden olduğu gibi flört ediyordu, yani neredeyse her yorumunu seks damlayan bir şeye dönüştürmek gibi inanılmaz bir yeteneği vardı. Ve bu tamamen benim yorumum olabilirdi, çünkü cidden, ben şu anda

birkaç yıl süren kuru bir dönem geçirdim, bu yüzden neredeyse her şeyi cinsel bir şeye dönüştürebildiğim anlar oldu. Ciddiyim. *Walking Dead*'i izlerken aniden Daryl'in pazularına ya da Rick'in bebek mavisini gözlerine biraz fazla takılabiliirdim.

Ama aradaki fark, onun bana bakışını yakalayacağımı düşündüğümde kendimi kaptırmamak için direnmemdi. Konferans salonuna birlikte yürüdüğümüzde elinin benimkine değmiş gibi görünmesine takılmadım. Kahvemi ya da bana getirdiği herhangi bir ikramı uzatırken parmaklarının benimkileri nasıl sıyırdığına ve oyalandığına dikkat etmeyi reddettim. O anlar sık sık olurdu.

O anlarda nefret ettiğim şey, onun en basit dokunuşunun bende baş döndürücü ve neredeyse ezici bir tepki yaratabilmesiydi. Vücudum anında bunu fark eder ve kızarırdı. Ağrılı bir ağırlık göğüslerimi doldururdu ve ben istemek zorunda kalırdım ... çok fazla şey isterdim, çünkü içimde bir şey açılıyordu, bir uyanış, yükseliyor ve arıyordu.

Söylemeye gerek yok, eski güvenilir "sihirli değnek" bir egzersiz yapıyordu.

Son birkaç hafta boyunca birkaç kez, uyuyabildiğim uykunun ya kabuslarla dolu olduğunu ya da hiç uyuyamayacak kadar huzursuz olduğumu fark ettim. Bir çift kolun beni nasıl sardığını, ne kadar güçlü olduklarını ve göğsümün yanağımın altında ne kadar sert olduğunu düşünürdüm ve bu düşünceler yerini fantezilere bırakırdı.

Yüzsüz kalmaya çalıştığım fanteziler. Parmaklarımın ya da oyuncağın yerini gerçek bir elin ya da ağzın aldığını hayal ettiğim fanteziler. Kendimi bir duvara yaslanmış, sırtüstü yatarken, yatakta karnımın üzerinde ya da hafifçe eğilmiş, tezgahı ... ya da cilalı, kiraz ağacından bir masayı kavrarken hayal ettiğim fanteziler.

Elimi ya da asayı yorganın altına kaydırarak teslim olurdum. Şiddetli zonklama başlarken ve içimdeki görünmez kordon sıkıca dönerken zihnimi boş tutmaya çalışırdım, ama asla başarısız olmazdı. Serbest bırakılmadan hemen önce, kordon çözülüp bacaklarımdaki tüm kasları gererken, koyu kahverengi gözler ve dolgun, bilgili dudaklar görürdüm.

Brock'un yüzünü görmeye geldim.

Ve sonrasında her seferinde, kalp atışlarım yavaşlarken, kendi kafama vurmak istedim. Kendime *bunu* yaparken onu hayal etmek bana yanlış geliyordu.

Yine de inanılmaz derecede iyi hissettirdi.

İstemesem de, her zaman harika ötesi hissettirdi.

* * *

Avery ve ekibinin Akademi'ye gelmesinden önceki Çarşamba günü, onunla yaptığım kısa bir telefon görüşmesinden çocukların Shepherdstown'da akşam yemeği de servis eden yeni bir barı denemek istediklerini öğrendim ve bu konuda iğrenç derecede gergindim.

Saklamaya çalıştım, çünkü çok aptalcaydı.

İtiraf etmek ne kadar kötü olsa da, yıllar önce yaşadığım o geceden beri bara gitmemiştim ve ilk kez bir bara gideceğimi bildiğim için son gidişimin nasıl sonuçlandığını düşündüm. Ofisimde otururken o geceye geri döndüm.

Katie bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu ve sonra ince, çıplak kollarını göz kamaştırıcı göğüslerinden ayırdı. Yanında getirdiği içkiye uzanarak benim oturduğum yere geldi. "Bu barda ne işin var? Daha on sekiz yaşındasın."

"Yirmi," diye düzelttim iç çekerek. İyi bir günde on altı gösteriyordum ama bu gece ... bu gece yaşıma gösterdiğimi düşünüyordum. "Aslında yirmi yaşındayım."

"Hâlâ yasal içki içme yaşında değilim." Double kadehi kaldırıp etkileyici bir yudumda geri fırlatırken küçük parıltılar ve boncuklar sallanıyordu. "Jax ya da Calla seni burada yakalarlarsa çıldırırlar."

Calla bu gece barda değildi. En azından ben onu görmemiştim ve Jax de henüz beni fark etmiş gibi görünmüyordu. Pek şaşırtıcı sayılmazdı. Ortama uyum sağlama eğilimindeydim.

Kapı açıldı ve adamın biri Brock'un adını bağırarak içeri girdi. Brock bardan uzaklaştığında gerildim ve sonra söndüm. "Hey!" diye bağırdı. "Nereledeydin dostum?"

"Evet." Katie başını salladı. "Seni hemen dışarı çıkarmamı istemediğine emin misin?"

Başımı salladım, şu anda konuşmak için kendime tam olarak güvenmiyordum, çünkü herkese ve her şeye küfürler savurmaya başlama ihtimalim yüksekti.

Katie oturduğum yere doğru yürüdü. Meyveli parfümü bana annemin plaja gittiğimizde içtiği içkileri hatırlattı. Yanağımdan öptü. "Bu gece de farklı olmayacak Jilly. Böyle şeyleri bilirim."

Doğruldu ve parmağıyla başının yan tarafına vurdu. "Bu bir hediye ama şu anda bir lanet. Seni hâlâ baloya götürdüğü zamanki gibi görüyor. Bu gece bu değişmeyecek. Eve gitmelisin."

Keskin bir nefes çektim. Canım çok yanmıştı, göğsümün derinliklerine, kemiklerime ve iliklerime kadar işlemişti.

Katie gitti ve ben birkaç dakika boyunca taburede oturdum, hareket etmeden ve zorlukla nefes alarak Brock'u izledim. Buraya geldiğimden beri onunla neredeyse hiç konuşma fırsatı bulamamıştım. Beni görmüştü. Bana şaşkınlıkla baktı ve gözlerini dikip beni süzdü. Brock bana sarıldı ve sonra yakında ayrılacağımızı söyledi. Sonra Colt ve Reece geldi ve onlar yirmi bir yaşında olmadığımı hatırlamadan önce masaya çekildim.

Masanın üzerinden çantamı kapattığım gibi açtım ve telefonumu çıkardım. Saatin dokuzaya yaklaştığını gördüm. Aman Tanrım. Hâlâ et lokantasına gidebilecek miydik? Saat kaçta kapandıklarından emin değildim. Endişe midemde bir delik açarken bakışlarım yukarı doğru kaydı. Orada ne kadar oturduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama saate tekrar baktığımda saat dokuzu geçiyordu.

Böyle bir şey olmayacaktı.

Bu gecenin farklı ve özel olması gerekiyordu.

Bunun olmasına izin veremezdim.

İçimde var olan tüm cesareti toplayarak bar taburesinden kaydım ve ilerlemeye başladım. Son anda sola doğru yöneldim ve ne yaptığımı anlayamadan kadınlar tuvaletine doğru yürümeye başladım.

Tanrım, berbattım.

Saplantı derecesinde temiz tuvalete girdiğimde, kırmızı ruj tüpünü bulana kadar etrafı karıştırdım. Kendime biraz moral verirken titreyen bir elle ruju tekrar sürdüm. Banyodan çıkıp doğruca Brock'un yanına gidecektim. Onu rahatsız edecek değildim ya. Birazdan çıkıp çıkmayacağımızı soracaktım ve o da saatin kaç olduğunu ve ne kadar zamandır beklediğimi fark edecekti. Gidecektik ve bu gece, bu gece tekrar yoluna girecekti.

Küçük parfüm şişesini aldım, kendime sıktım ve sonra yansımama gülümsedim. Kahküllerim alnımın üzerine düşmüştü, lanet olsun. Bu konuda hiçbir şey yapılamazdı.

Çantamın askısını omzuma atarak bara geri döndüm. Kız grubunun yanından geçtim ve neyse ki Kristen onun yanında değildi.

onlara ulaştığımda. Yine de orada duruyordu, başı başka bir kızının yanında eğikti. Bir şeyler hakkında fısıldaşıp kıkırdıyorlardı. Beni ilk Reece gördü. Kaşları kalktı ve kalbim çarparak Brock'un koluna dokundum.

Brock yana döndü ve aşağıya baktı. O 1.80'in çok üzerindeydi, bense 1.80'i zorluyordum. O benim üzerimde yükseliyordu ve ben onun göğsüne ancak yaklaşabiliyordum. "Jillybean," dedi o derin, sert sesiyle. "Dünyanın neresindeydin sen?"

"Katie'yle konuşuyordum," dedim. "İşe geri dönmek zorunda kaldı."

Arkasına uzanıp bardan birasını alırken sırtıttı. "Gelip bana selam bile vermedi."

"Şey ..."

Brock kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekti. Harika kokuyordu. Bana açık havayı hatırlatan taze, keskin bir koku. Tüm vücudum titredi. "Aslında ben de seni arıyordum. Bensiz kaçtığını sandım."

"Hayır." Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

"Bunu duyduğuma sevindim." Omzumu sıktı. "Duygularımı incitebilirdi."

Colton, Reece'e döndü ve yüzünde o bakış vardı, o görev dışı polis bakışı. "Hey, Jillian."

"Merhaba," diye ciyakladım çünkü Brock'un eli kolumda hareket ediyordu. Aslında elinin tamamı değildi. Sadece başparmağıydı. Tenimde bir daire çiziyordu.

Şişesini kaldırdı. "Yirmi bir yaşına girdiğini fark etmemiştim." "Um," diye mırıldandım.

Tam o anda Jax barın arkasında belirdi. Beni Brock'un yanında görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hey," dedi kollarını kavuşturarak. "Sana deli gibi aşık olduğumu biliyorsun kızım, ama buraya giremezsin. Yirmi bir yaş ve altı sadece Çarşamba geceleri . Tanrı'ya şükür," diye ekledi nefesinin altından. "Sen buraya ne zaman geldin ki?"

İçimden iç çektim. İki saattir burada olduğumu düşünürsek, bu kadar kolay fark edilmemem biraz utanç vericiydi. Muhtemelen çırılçıplak soyunsam da kimse beni görmezdi.

"Oh kahretsin." Brock kolunu omuzlarımdan kaydırđı ve birasını barın üzerine koydu. "Bunu düşünmemiştim bile."

Bana bakarken yüzüm yanıyordu. "Sorun değil. Zaten gidiyorduk, değil mi?"

Brock'un kaşları birbirine çatıldı. "Ne? Oh! Kahretsin. Saat kaç?" "Um." Telefonumu çıkarmaya başladım ama o çoktan kendi telefonunu arka cebinde.

"İşte," diye yumuşak bir ses araya girdi ve başımı kaldırıp baktım. Kristen'di. Elinde iki shot bardağı tutuyordu. "Bir tane de benimle iç, Brock."

Brock bana baktı, elinde hâlâ telefonu vardı.

"Hadi," diye ikna etti ve parmaklarım çantamın askısını sıkıca kavrayınca kaskatı kesildim. "Bana söz vermiştin."

"Ben yaptım." Kadehi aldı ama içmedi. Neredeyse simsiyah olan gözleri benimkilerle buluştu. "Kahretsin, Jillybean, özür dilerim. Bu kadar geç olduğunu bilmiyordum."

Kristen'in yanı başımızda beklediğinin tamamen farkında olarak, "Sorun değil," dedim.

Bakışları benim öteme kaydı ve omurgamda garip bir ürperti dolaştı. Kristen'a bakıyordu. "Yarın akşam ne yapıyorsun?" Yarın akşam mı?

Gözlerimi yavaşça kırpıtm. Yarın akşam eve dönmeyi planlıyordum. Shepherd, babam ve Lima Ekibi ile birlikte ayrılacaktı. Peki neden-?

"Yarın bir şeyler yemeye ne dersin? Olur." Brock'un gülümsemesi trafiğı durdurabilirdi. Tam o anda kalbimi durdurdu. "Bu daha iyi olur." "Ne?"

Onu doğru duymadığımı düşünerek nefes aldım, çünkü o yarın evde olmayacaktı. Zamanı olmayacaktı.

"O zaman akşam yemeğı yiyebiliriz," diye devam etti, rahat bir sırtışla kadehi kaldırarak. "Birlikte biraz baş başa zaman geçiririz."

Vücudum önce sıcaktan kızardı, sonra farkına vardıkça soğudu. Beni terk ediyordu. Arkadaşları ve Kristen için beni terk ediyordu ve yarın akşam yemek olmayacaktı, çünkü burada olmayacaktı. Babamla birlikte uçacaktı ve babam havaalanına erken gitmeyi severdi.

Jax kaşlarını kaldırarak, "Jillian," dedi.

Rujumun rengine kadar kızaran bakışlarım grubun içinde çılğınca dolaştı. Reece uzaklara, barın diğer ucunda oturan uzun süredir birlikte olduğı kız arkadaşı Roxy'ye bakıyordu. Colton elindeki inceliyordu.

Ayakkabılar. Tanımadığım adam, kızlar dışında her şeyden habersiz, bir grup kıza gülümsüyordu. Ve Kristen... Kristen bana her kızın o kıza baktığı gibi bakıyordu, hiçbir fikri olmayan kıza, ikinci elden utanç veren kıza.

Aman Tanrım.

"Evet. Sorun değil." Gözlerimdeki ani yaşları kırıştırtarak geri çekildim. Bu çok aşağılayıcıydı. Gitmem gerekiyordu. Hemen şimdi gitmem gerekiyordu. "Yarın olur," diye mırıldandım, yarının olmayacağını biliyordum.

Bu gecenin diğer gecelerden bir farkı yoktu ve aksini düşünecek kadar aptaldım.

"Jillybean." İçkiyi bardağın üzerine koymak için döndü. Ağzı gergin ve düz bir çizgi halindeydi. "Hey, izin ver seni geçireyim."

Gülümsedim, yüzü bulanıklaşmaya başladığında bile gülümsemeye devam ettim. "Hayır. Buna gerek yok. Sorun değil. Zaten gitmem gerekiyor."

Brock gözleri kısılrken kaşlarını çatmaya başladı. "Jillian-"

"Güle güle!" Colton ve Reece'e hızlıca el sallayarak cıvıladım. "Sonra görüşürüz çocuklar."

Veda edebilirlerdi ya da hiçbir şey söylemeyebilirlerdi. Bilmiyordum. Kulaklarım kan çanağına dönmüştü ve barın içinde aceleyle ilerlerken, konuşan ve gülen insan kalabalığından kaçarken hiçbir şey duyamıyordum. Kapıyı iterek açıp ılık gece havasına doğru koşarken ellerim titriyordu.

Kapıya hafifçe vurulması beni anılarımın dışına sürükledi. Sarsıldığımı ve midemin bulandığını hissederek, tüm o dağınık ve çiğ kalp kırıklığını yıllar önce değil de saniyeler önceymiş gibi yaşayarak başımı kaldırdım ve Brock'un sanki geçmişin sisleri arasından çağrılmış gibi orada durduğunu gördüm.

Neden şu anda burada olmak zorundaydı? Neden mi? Çünkü onu şu anda görmek, onu düşünerek mastürbasyon yaptıktan hemen sonra görmek kadar kötü olurdu. Acı verici derecede garip.

Bana bir kez baktı ve yüz hatlarını endişe kapladı. "Hey, sen iyi misin?"

"Evet." Ofisime girmesini izlerken boğazımı tıkayan düğümü yuttum. "Ben ..." Neden masamda oturduğumu, sanki biri beni tekmelemiş gibi duvara baktığımı açıklayacak iyi bir bahanem yoktu.

kedimi karşıdan gelen trafiğin içine soktum. Bir elimi kaldırarak saçlarımı geriye attım. "Orada uzun süredir durmuyorsun, değil mi?"

"Yeterince
uzun."

Gerildim.

Brock'un karanlık bakışları yüzümde geziniyor, hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Öne doğru gelip masamın karşısındaki sandalyeye otururken hiçbir şey söylemedi. Birkaç saniye geçti ve sonra şöyle dedi: "Bazen yüzünde o ifade oluyor. Sanki binlerce mil uzaktaymışsın gibi. Sanki başka bir yerdeymişsin gibi. Ve sanırım ben nerede olduğunu biliyorum."

Aman Tanrım.

Gözlerim büyüdü.

"Ve bu bakışı daha önce de görmüştüm," diye devam etti, bakışları benimkileri buldu. Geniş omuzları gerildi. "Çünkü ben Bu bakışı daha önce yüzüne ben koydum."

Keskin bir nefes alarak, ayak parmaklarımı kullanarak masadan geriye doğru ittim. Sandalyemin kollarını kavradım. "Bunu düşünmüyordum. Hem de hiç. Sadece düşüncelere dalmıştım. Ciddiyim."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı ve sanki az önce gizlice Batgirl olduğumu itiraf etmişim gibi bana baktı. "Sen. ... beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun."

Sinirli bir şekilde güldüm. "Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim."

Neredeyse bir merak balonunun içinde sıkışmış gibi başını salladıktan sonra öne doğru eğildi ve ellerini birbirine bastırdı. "Sen beni koruyorsun."

"Ne?"

"O zamanlar beni *korumuştun*," dedi, sesi garip bir şekilde kısıktı. "Ve bunu şimdi de yapıyorsun, değil mi? O geceyi düşünmemi istemiyorsun, çünkü üzülmemi istemiyorsun."

Tanrım, o kadar kolay okunabilir miydim?

"Hala seninle dalga geçtiğini bilsem bile. Hala benimle uğraşıyor. *Her zaman* benimle uğraşıyor, ama incinen sendin. Her şeyi berbat eden bendim ama yine de beni korumaya çalışıyorsun."

Sandalyemin kollarını kıracaktım.

"Ve ben bunu hak etmiyorum," dedi çenesindeki bir kas gerilerek. "O zaman da hak etmemiştim, şimdi de hak etmiyorum."

Gözlerimi sıkarak ciğerlerime hava girmesi için mücadele ettim. "Brock . . ."

"Ama bunu değiştireceğim," diye söz verdi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bir gün, çok yakında bir gün, bunu değiştireceğim."

BÖLÜM 16

"Bu ... bu çok mükemmel olurdu." Teresa bir elini çıkık karnının üzerinde tutarak yavaş bir daire çizdi. "Aynayı neredeyse şurada, duvarın karşısında görebiliyorum. Tam karşısındaki parmaklıkları."

Avery arkadaşının yanında dururken başını salladı. "Tanrım, bu ... bu beklediğimizden bile daha fazlası."

Onlar endüstriyel tepe ışıklarıyla aydınlatılmış kavernöz odada dolaşırken kendime küçük bir gülümseme izni verdim. Çocukları çoktan kaybetmiştik. Jase ve Cam toplantının beşinci dakikasında Brock'la birlikte ortadan kaybolmuşlardı.

Geride durdum ve Avery ile Teresa'nın işlerini yapmalarına izin verdim. Boş olan birkaç yer daha vardı ama birden fazla alana bölünebilecek kadar büyük olduğu için buranın daha iyi çalışacağını düşündüm. Brock'un istediği bilgilerin bir kısmını zaten toplamıştım, bölgedeki diğer sınıfları ve ortalama sınıf büyüklüklerini fiyatlandırıyordum. Brock'a daha önce de açıkladığım gibi, çok fazla rekabet yoktu.

"Sence bu alan işe yarar mı?" Ben sordum.

Avery omzunun üzerinden baktı, gözleri parlak ve sıcaktı. "Evet. Bu kesinlikle işe yarar."

Teresa, "Daha önce baktığımız bazı mekanlar kelimenin tam anlamıyla işletmelerin üzerinde, tavan vantilatörleriyle serin tutulan odalardı," diye açıkladı. "Ve bu yerlerdeki zeminlerin durumundan bahsetmeyelim bile."

"Pekâlâ, en azından bu alanın işe yarayabileceğini biliyoruz." Topuklu ayakkabımın sivri burnuna vururken ellerimi birbirine kenetledim. "Bir sonraki adım, bu alanı bir dans stüdyosuna dönüştürmenin ne kadara mal olacağı konusunda mümkün olduğunca yakın bir tahminde bulunmak. İşte bu noktada siz devreye gireceksiniz," diye açıkladım. "Kat planlarına ve malzemelere bakarak biraz zaman geçirdim, ancak ikinizin de bu işi yapmak için neye ihtiyacınız olduğunu tam olarak bileceğinizi düşündüm. Bu yüzden sizden bir fiyat teklifi istiyorum."

Bakıştılar ve Teresa, "Bunu yapabiliriz," dedi. "Kolayca," diye onayladı Avery. "Bilgiye ne zaman ihtiyacınız olacak?"

"Zamanımız var. Yılın sonuna yaklaşıyoruz, dolayısıyla ilkbahar bütçelerine geçiyoruz. Eğer bu projeye yeşil ışık yakacak olursak

izinleri almak ve bunların hepsini sıraya koymak. Tahminleri aldıktan sonra bir adım daha yaklaşmış olacağız."

Avery'nin gözlerinde heyecan parıltıyordu. "Sence bu olacak mı?" diye sordu bana.

"Sanırım Brock da aynı fikirde. Maliyet ve kârlılık konusunda bazı endişeleri var, ki bu normal, ama bence burada çok fazla büyüme potansiyeli var," diye dürüstçe cevap verdim. "İşin püf noktası babamın onayını almak olacak. Yeni fikirlere açık ama bu daha önce hiç düşündüğü bir şey değil. Ona gitmeden önce her şeyi ayarlamak istiyorum. Bunu öyle bir konumlandırmak istiyoruz ki geri çevirmek aklının ucundan bile geçmesin. Bence bu işi başarabiliriz."

Avery bir yandan diğerine topallayarak yürüyordu, sanırım bu onun mutluluk dansı versiyonuydu.

Teresa kıkırdayarak kollarını kaldırdı ve benim durduğum yere doğru paytak paytak yürümeden önce onları salladı. "Teşekkür ederim." Sol tarafımda durdu ve elini koluma koydu. "Ciddiyim. Henüz hiçbir şeyin resmi olmadığını biliyorum ama bize yardım etmek istediğiniz ve bunu mümkün kılmaya çalıştığınız için teşekkür ederim. Dans etmek hayatımızın o kadar büyük bir parçasıydı ki, yeniden ciddi bir şekilde bu işe dahil olabilmek bizim için bir rüyayı gerçeğe dönüştürmekten başka bir şey değil."

"Sorun değil." Biraz kızararak Avery'nin bize gülümsediği yere baktım. "Eğer bu iş olursa olası zamanlama hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Avery, Teresa'ya doğru bakarak, "Her şey hareketlenmeye başlamadan önce bahara bakacak olursak zamanlama mükemmel," dedi. "Aralık sonunda doğum yapacaksın-"

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Teresa.

"Sınıflar hazır olduğunda, muhtemelen yaz ortasına bakıyor oluruz, değil mi?"

Teresa başını salladı. "Doğru."

Ani bir erkek kahkahası patladı ve ardından etli bir şeyin hasıra benzeyen bir şeye çarpma sesi duyuldu.

Teresa kaşlarını hafifçe çatarak çift kapıya baktı. "Umarım Brock onlara hareketlerini göstermiyordur."

Avery, "Tanrım, umarım değildir, çünkü gerçekten açım ve akşamı acil serviste geçirmek istemiyorum," diye kabul etti.

Güldüm. "Eğer öyleyse, onlara karşı nazik olacaktır." *Bir bakıma*, diye ekledim sessizce.

Avery'nin yüzündeki ifadeden daha iyi bildiği anlaşıyordu. "Belki de gidip onları bulmalıyız."

"Gerek yok," diye bir erkek sesi duyuldu kapıdan ve belimi bücktüm. Jase kapıdan içeri giriyordu, bakışları karısının üzerindeydi. "Bizsiz çok üzüldüğünüzü biliyorum ama geri döndük."

Teresa homurdandı. "Mahrumiyetin doğru kelime olduğunu sanmıyorum."

Bir saniye sonra Cam ve Brock içeri girdi ve bahse girerim Avery, Cam'in tek parça olduğunu ve topallamadığını görünce rahatlamıştır. Hemen kızıl saçlıya katıldı ve kollarını onun dar omuzlarına doladı. Benim duyamayacağım kadar alçak sesle konuşurken, Avery'nin yanaklarının aniden pembeleşmesinden, Cam ona her ne söylediye, duymadığıma memnun olduğu bir şey olduğunu tahmin ettim.

Jase karısının arkasından yürüdü ve kollarını ona doladı, ellerini uzattığı karnının üzerine koydu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu yanağından öperek.

Gözlerini kapatarak başını salladı ve ona doğru yaslandı. Göğsümde bir çekilme hissettim ve bakışlarımı indirdim, onlara bir sürüngen gibi aval aval bakmamam gerektiğini hissettim. Birbirlerine duydukları sevgi hissediliyordu, Avery ve Cam için de aynısı geçerliydi. Etrafımın böyle mutlu çiftlerle çevrili olması güzeldi ama bazen biraz kıskanmamak elde değildi. Böyle hissettiğim için kendimi kötü hissediyordum ama kendimi Teresa ve Avery'nin olduğu yerde hayal etmek zordu. Yani hayal edebiliyordum ama hepsi bu kadardı. Bu noktada bir fantezi.

Brock'a baktım. Telefonunu kontrol ediyordu, çenesi sıkılmıştı ve midemin olimpik bir dalış yaptığını hissettim. Perşembe gününün büyük bir bölümünde ve bugün çeşitli toplantılar nedeniyle ofis dışındaydı, bu yüzden o öğleden sonra ofisimde verdiği sözden beri onu pek görmemiştim - tam olarak anlamadığım bir söz.

Bu sabah beni daha önce söylediği bahaneyle almıştı ve eve dönüş yolunda biraz gergindim. Kahretsin, bu noktada herhangi bir yere gitmek, çünkü bu sabah ya da onu gördüğüm birkaç kez pek konuşkan olmamıştı.

"Her şey yolunda mı?" Brock telefonunu indirerek sordu.

Teresa ve Avery neredeyse coşkulu bir evet korosuna dönüştüler ve her iki koca da daha geniş bir şekilde gülümserken Brock'un dudaklarının köşesi küçük bir sırtıyla kıvrıldı.

"Güzel." Brock bana baktı, ifadesi okunamıyordu. "O zaman yola koyulalım."

* * *

İkinci Jameson shot'ım olduğuna inandığım şeye bakarken, karnımın dolu, damarlarımdaki kanın sıcak ve vücudumdaki tüm kasların kesinlikle gevşemiş olduğu noktaya nasıl geldiğimi anlamaya çalıştım.

Her şey şarapla başlamıştı.

Küçük restoran-barda sıkışıp kalmıştık, cam pencerelerin önündeki büyük bir kabini ele geçirmiştik ve içki içemediği belli olan Teresa bir şekilde beni onun yerine içmeye ikna etmişti. Benim aracılığım ile yaşamakla ilgili bir şey.

Ben genellikle "bir kadeh şarap ve bitti" tipinde bir kızdım. Çok nadiren iki ya da dört kadeh içerdim ve özellikle de başkalarının yanında içmezdim. Kafayı bulduğunuzda kendinizle ilgili şeyleri unutmaya meyilli oluyorsunuz ve bu harika olsa da, çevremden ve tuhaf ağzımdan mekânsal olarak haberdar olmayı seviyordum.

Ama farkına bile varmadan ve kendi hatam olmadan birkaç kadeh şarap içtim ve *sanırım* bir tek attım ve ağzımı ya da yara izlerini, Brock'la Çarşamba günü yaptığımız konuşmayı ya da Brock'un kalbimi kırdığı ve benim de söz konusu yara izlerine sahip olduğum geceyi düşünmüyordum. Bu saçmalıkların hiçbirini düşünmüyordum ve bu *harikaydı*.

Daha sık içmeliyim.

Şimdi ikinci kadehe bakıyor, nasıl olup da önüme geldiğini merak ediyordum. Vızıldayarak bakışlarım kehribar renkli likörden Jase'e kaydı. Bir dakika. Bu ikincisi miydi? Yoksa üçüncüsü mü?

Sanırım üçüncüydü.

"Ben yapmadım." Ellerini havaya kaldırdı.

Kendini biraz şımartmış olan Avery de kıkırdadı. Yüzü o kadar kızarmıştı ki çillerini zar zor seçebiliyordum. Cam içki içmiyordu, bu yüzden ona içki dolduruyordu. Kabul etmek gerekir ki, rahatlamayı hak ediyordu. Çocuk yetiştirmek Düşüncelerim dağıldı ve sonra içkinin önüme nasıl geldiğini anlamaya çalıştığımı hatırladım.

Döndüm ve Brock'a baktım.

Sol tarafımda oturuyordu, kollarını masaya dayamıştı. Elindeki su bardağını alırken omzunu silkti. "Bir taneye daha ihtiyacın var gibi görüldüğünü düşündüm."

Bir an için onu inceledim. "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

"Asla." Gözlerini masumca araladı. "Sadece seni rahatlatmaya çalışıyorum."

"Rahatladım." Bardağı elime aldım. "Kesinlikle rahat," diye mırıldandım.

"Normalde lanet bir kobra kadar gerginsin," diye karşılık verdi. kobraların gergin olup olmadığı hakkında bir fikrim yoktu. Onun sözüne güvenmek zorundaydım. "İç bakalım."

İçtim.

Sıvı boğazımı yaktı ve gözlerimi sulandırdı. Nefes nefese gözlerimi sıkarak kapattım. "Aman Tanrım, yanıyor."

Brock kıkırdadı ve bana doğru eğildi, sağ kolunun tamamı benimkine baskı yapıyordu ve bu hoşuma gitti. Hem de çok. "Yine de iyi bir yanık türü. Göğsündeki tüyleri diken diken ediyor," diye alay etti.

"Bu çok ateşli," diye cevap verdim, bakışlarım yüzünden göğsüne kaydı. "Güzel bir göğsün var."

Brock'tan bir kahkaha daha yükseldi. "Peki, teşekkür ederim."

Kafamın arkasında, en kötü kelime kusma vakasını yaşadığımı biliyordum, ama kendimi durduramıyor ya da umursamıyor gibiydim. "Göğsünde hâlâ dövmelemler var mı?"

Bana bakarken gülümsemesi genişti. "Kendimi saatlerce lazerle sildirmek istemediğim için, evet, göğsümde hâlâ dövmelemler var, Jilly."

Bunu duyduğuma sevinerek başımı salladım. "Onları gerçekten sevdim. Özellikle de haçlı olanı. Evet." Duraksayarak, kafamda kolayca canlandırdım. "Hepsi Kelt ve ... boktan şeyler."

"Celtic ve bok." Jase güldü. "Kulağa hoş geliyor."

"Ben de." Beklediğini bildiğim onay işaretini ona verdim. "Bak!" Teresa aniden Jase'in koluna vurdu. "Ben olmadığım için çok mutluyum. Buradaki tek hamile kişi."

Jase kıkırdadı. "Burası bir restoran ve bar. Son kontrol ettiğimde hamile kadınların yemek servisi yapan yerlerde yemek yemesine izin veriliyordu."

"Evet, ama tuhaf hissettiriyor," diye yanıtladı. "Sanki herkes bana bakıyor, gizlice beni yargılıyor gibi hissediyorum."

"Siktir et onları. Sen onları tanımıyorsun. Onlar da seni tanımıyor," dedim ve sonra ağzım açık kaldı. "Özür dilerim. O 'siktir et' kısmı biraz kaba oldu. Biraz kafam güzel."

Gözleri büyüdü ve sonra sırttı. "Vızıltılı Jillian'ı severim."

Buzzy Jillian da ondan hoşlanıyordu. Tekrar Brock'a odaklandım. "Sen. . . biliyor musun?"

Suyundan bir yudum aldı ve sonra tekrar bana doğru eğildi ve bu gerçekten çok hoşuma gitti. Ayrıca bana baktığında koyu renk gözlerinin ısınması da hoşuma gitmişti. "Ne?"

"Sakin görünüyorsun," diye sesimi alçalttım.

"Sakinleşmek mi?" Çenesini bana doğru eğdi, kara gözleri parlıyordu. "Ne zaman soğuk değildim ki?"

Omuz silktim. Omzum onun omzuna çarptı. "Daha önce taş suratlıydın. Bilirsin, çenen sıkılı ve sessiz."

"Taş surat mı? Bu yeni bir tanımlama." Bakışları masanın üzerinde gezindikten sonra bana kaydı. "Sadece bazı şeylerle uğraşıyordum."

Oh. Kulağa çok dramatik geliyor. "Ne eşyası?"

"Bir şeyler," diye tekrarladı ve bir şekilde ağzı benimkine yaklaştı. O kadar yakındı ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. "Sana sonra anlatırım. Tamam mı?"

Ağzına bakıyordum. "Tamam." Neyi kabul ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama o dudaklar gür ve kıvrıktı.

Brock yine kıkırdadı, o derin ve zengin ses başımı döndürdü. Yani, zaten hissettiğimden daha fazla. Bir dakika. Dehşet bir kelime miydi?

Avery Cam'e doğru eğildi ve gömleğinin önünü kavrayıp bir şeyler fısıldamak için onu aşağı çekerken başını arkaya yatırdı. Gözleri hafifçe irileşti ve ardından bilmiş bir sırıtış dudaklarını gerdi.

"Gitme vaktimiz geldi." Cam elini kaldırdı ve garsonu aramaya başladı.

Avery tekrar kıkırdarken Teresa kaşlarını kaldırdı ve tek düşünebildiğim bu gece birinin kesinlikle biriyle yatacağı oldu.

Şanslısın.

Garson geldi ve birkaç bulanık dakika sonra Avery ve ben birbirimize sarılmış vedalaşıyorduk, ben Teresa'ya sarılmaya çalıştım ve sonra Brock'un arabasında oturuyordum.

"Araban çok süslü," dedim ona, emniyet kemerine uzanırken. Iskaladım ve tekrar uzandım. "Çok süslü."

Brock kapımı kapatırken güldü. O direksiyona geçene kadar ben de kemerimi bağlamayı başardım. "Orada iyi misin?"

"Mükemmel gidiyorum." Çantamı kucağıma bıraktım ve ona sarıldım. "Avery ve Teresa bu alan için gerçekten çok heyecanlılar..." Daireme olan yolculuğum boyunca ne kadar heyecanlı olduklarını ayrıntılarıyla anlattım. Brock beni dinliyordu ve ne zaman ona baksam, yola konsantre olmuş bir şekilde sırtıyordu. Apartman komplekse varmamız sadece saniyeler sürmüş gibiydi. Gözümü kırptığımda otoparktaydık ve ben karanlık pencereye bakıyordum. Damarlarımdaki mutlu vızıltının yerini tedirginlik almıştı. Saat daha erkendi, on bile olmamıştı ve dairemde yaşayan tek şey Rhage'di ve bugün cuma gecesi idi. Hafta sonları yalnız olmak berbattı, çünkü herkes dışarıdaydı. Tam olarak nerede olduklarını bilmiyordum ama *oradaydılar* ve ben burada hiçbir şey yapmıyordum.

"Seni yukarı çıkaracağım," dedi ve arabayı durdurdu. Bana doğru döndü. "Sence bu merdivenleri çıkabilir misin?"

Kırgın bir şekilde başımı çevirdim ve neredeyse devriliyordum. "Yürüyebilirim."

Karanlık iç mekanda bile yüzüne kazınmış eğlenceyi görebiliyordum. "Cidden orada oturup sarhoş değilmişsin gibi mi davranacaksın?"

"Biraz çakırkeyifim."

"Bunu asla tahmin edemezdin," diye yanıtladı kuru bir sesle.

"Bu senin hatan," diye homurdanarak kapıyı açtım. Dışarı çıkmaya başladım ve sonra emniyet kemeriyle kendimi boğdum. "Lanet olsun."

Brock güldü. "Bunu inkar etmiyorum."

Arabadan inmeme birkaç dakikamı aldı. "Ama şu merdivenleri tamamen çıkabilirim." Neden bahsettiğimi bilmemesi ihtimaline karşı merdivenleri işaret ettim. "Yardıma ihtiyacım yok."

Sırıtarak yavaşça bana yaklaştı. "Tamam. Yardıma ihtiyacın yok ama yine de sana yardım teklif etmeme ne dersin?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne zaman böyle bir beyefendi oldun?"

"Ben bir centilmen değilim." Elimi tuttu. "Güven bana."

"Bundan emin değilim." Beni otoparka doğru yönlendirmesine izin verdim. "Bekle. Ne harika olurdu biliyor musun? Dondurma." Elimi kurtardım,

Döndüm ve onun süslü arabasına doğru gitmeye başladım. "Dondurma almaya gidebiliriz."

"Buraya geri gel," dedi gülerek. Bir kolunu belime dolayarak beni geri çevirdi. "Dondurmayı bekleyelim. Bakalım birazdan yemek isteyecek miyiz?"

"Neden?"

"Viskiyi içtikten sonra midenizi biraz rahatsız edebilir." "Hmmm. Kulağa mantıklı geliyor." Konuşmayı kestim çünkü bir süre sonra ve konsantre olmam gerekiyordu. Beklediğimden daha zor çıktılar.

Kapıma geldiğimde çantamı omzumdan indirdim ve salonun biraz sallandığı yerde anahtarlarımı buldum. Onları çıkardım ve hemen yere düşürdüm.

Brock ninja hızıyla hareket ederek onları yerden aldı. "Ben hallederim." "Evet." Ön kapımın kilidini açmasını izledim. "Evet. Anladın." Başını sallayarak kapıyı açtı. "Gir içeri."

Tökezleyerek içeri girdim, elimi uzattım ve duvardaki düğmeye bastım. Yumuşak tereyağlı ışık oturma odasını doldurdu. Bakışlarım hemen Rhage'a takıldı. Sehpanın üzerinde oturuyordu ve küçük sarı kedi gözleri yargı doluydu.

"Bana bakmayı kes," diye mırıldandım, ilerliyordum. Sonra Brock'un orada olduğunu hatırlayarak durdum. Döndüm. Hâlâ kapının girişinde duruyordu. "İçeri geliyor musun?"

"Yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Evet." Sonra kafası karışmış olabilir diye başımı salladım.

Yüzündeki sırıtışla beni izledikten sonra içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Sonra adaya doğru yürüdü ve anahtarlarımı üzerine koydu. "Buzdolabında su var mı?"

"Musluklarda da su var." Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve duvara vurdum. İç çekerek ayak parmaklarımı oynattım.

Brock buzdolabına doğru yürürken homurdandı. "Hiç ağrı kesicin var mı?" "Neden? Başın mı ağrıyor?" Kendimi sıcak, çok sıcak hissederek Pencereyi açmak üzereydim ki bunun şu anda çok fazla çaba gerektireceğini fark ettim. Kendime baktım ve kazak-bluzun altında bir atlet olduğunu hatırladım.

Dolap kapaklarının açılıp kapanmasını dinleyerek uzandım ve kazağımı başımın üzerinden sıyırıp yere bıraktım. Serin hava yıkadı

kollarımın üzerinde. Kendimi milyonlarca kez daha iyi hissederek arkamı döndüm.

Brock buzdolabının yanındaki dolapta hap zulasını buldu ve avucuna aspirinleri dolduruyordu. Diğer elinde su şişesi olduğu halde arkasını döndü ve kaskatı kesildi.

Bir şey söylemeye başladım ama bakışları yüzümde gezindikten sonra üstümdeki ince askıların üzerinde gezinirken ne olduğunu unuttum. Atlet ikinci bir deri gibi sıkıydı ve dekolteydi, göğüslerimin kabarıklığını gösteriyordu. Bunu biliyordum, çünkü baktığı yer orasıydı.

Birkaç saniye önceki neredeyse boğucu sıcaklığın yerini hoş bir sıcaklık almıştı ama bu hissi kaybetmek istemiyordum. Hele bana doğru yürürken, gözleri artık daha koyu, sıcak bir gece göğü gibiydi.

Yutkunarak, önümde durduğunda başımı geriye doğru eğdim. Sonra söylediğim şeyi neden söylediğimi bilmiyorum. Ağzımdan öylece çıkıverdi. "Grady beni hiç yemeğe çıkarmadı."

Kaşlardan biri kalktı.

"Yeniden planlamak zorunda kaldı, ama büyükannesi ve büyükbabasının çiftliği, vizeler, finaller ve ... ile meşguldü." Omuz silktim ve bakışları tekrar düştü. "Umurumda olduğunu sanmıyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun. Sana söyledim, sen ondan daha iyisini hak ediyorsun. Bunları al ve suyu iç," diye emretti. "Uyandığında bunu yaptığın için minnettar olacaksın."

Bu konularda tecrübeli olduğunu bildiğimden, o yanımdan geçip kumandayı alırken ben de bana söyleneni yaptım. Rhage zıplaya zıplaya Brock'un durduğu yere geldi ve vücudunu onun ayak bileklerine doladı.

Hain pislik kedi.

Brock televizyonu açıp kanallar arasında gezinmeye başladı ve Jason Statham'ın oynadığı bir Jason Statham filminde karar kıldı. Jason Statham.

Uzaktan kumandayı sehpanın üzerine koyan Brock, yürüyüp ışığı kapattı ve sonra oturdu - hayır, yan yattı. Anlaşılan ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardığı anı kaçırmışım. Başını yumruğuna dayadı ve bana baktı. "Buraya gel."

Bir saniye bile hareket etmedim. Aklımın bir köşesinde sesi yükselmeye başlayan küçük bir ses ona gitmemem için beni uyarıyordu - gitmesini isteyip sonra da yüzüstü yatağa düşmem için ama o sese çenesini kapatmasını söyledim ve ona gittim.

Brock elini uzattı ve başımın döndüğünü hissederek benimkini onunkine koydum. "Bu filmi benimle izler misin? Sonra giderim."

Onunla film izlemek mi? I . . . Bunu yapabilirim.

Beni aşağı çekti, böylece kanepede onun yanında uzanmış yatıyordum. Elimi bıraktı, böylece yüzüm televizyona dönüktü. Sırtım onun önüne dönüktü ve aramızda çok küçük bir boşluk vardı.

Bana diğer günleri hatırlattı, uzun zaman önce evde böyle yattığımız günleri. Dokunuyorduk ama dokunmuyorduk. Birkaç dakika geçti ve elinin kalçama yerleştiğini hissettim. Dokunuşla irkildim ve sonra dudağımı ısırdım.

Kalbim televizyonda yankılanan silah sesleriyle aynı ritimde atıyordu. Eli hareket etmedi ama başparmağı hareket etti. İleri geri kayıyordu. Televizyona bakarken vücudum ona odaklanmıştı ama televizyonda ne olduğunu göremiyordum. Hareket etmeye başladım.

"Jillian," diye inledi, eli kalçamda düzleşti. "Kıpırdamadan yat ve filmi izle."

Suratımı asarak derin bir nefes verdim. Kıpırdamadan yatmak istemiyordum. O buradayken olmazdı. Vücudu uzun, sıcak ve sert bir şekilde benimkine bu kadar yakinken olmazdı.

"Brock?" Onu duyabilmek için başımı çevirdim. "Ne var bebeğim?"

Gözlerimi tavana diktim. "Şu anda burada olmamız çok mu tuhaf?"

"Tuhaf mı?" Yer değiştirdiğini hissettim ve birden bana bakmaya başladı. Televizyonun titremesi yüzüne gölgeler düşürüyordu. "Bunda garip bir şey yok. Aksine, doğru olan bu."

Doğru.

Bu *doğru*du.

Gözlerim onunkileri aradı. "Sen . . . bunca zamandır beni özledin mi?" Sığ bir nefes aldım. "Seni özledim."

Brock'un bakışları benimkileri tuttu. "Seni her gün özlüyorum Jillian, her şeyimle özlüyorum."

BÖLÜM 17

Bir rüyaya uyandım.

İçgüdüsel olarak Brock olduğunu bildiğim sıcak bir erkek bedenine neden sokulduğumun tek açıklaması buydu. Üstümün altında, belime yaslanmış olan onun eliydi. Yanağımın dayandığı göğüs onun göğsüydü ve kalın bacağı benimkinin altındaydı.

Bir yangına uyandım.

Vücudum aşırı ısınmıştı ve damarlarımdaki kanın yerini lav almıştı. Yavaş, durgun nabzım hızlandı ve kalçalarım kayarak en mahrem yerimi ona doğru bastırdı. Kendime dokunduğumda ve onu düşündüğümde olduğu gibi sürtünme neredeyse anında gerçekleşti. Ona karşı hareket ettim, parmaklarım gömleğinin kumaşına kıvrılırken serbest kalmak istiyordum.

Rüyamda onu görüyordum; iri bedeninin benimkinin üzerinde ve sonra da içimde gezindiğini, çıplak bedenimi öptüğünü ve ısırdığını. Rüya bana şimdi gibi geliyordu ve düşüncelerimi kaplayan sisin içinde neyin o zaman, neyin şimdi olduğunu anlayamıyordum.

Ama şimdi bana karşı gerildi, eli sırtıma doğru kasıldı. "Jillian?"

Sesi o kadar gerçekçiydi ki inledim ve vücudumun üst kısmını kaldırdım. Yüzü gözümün önüne geldi ve sonra elimi göğsünden çenesinin sert çizgisine doğru götürdüm. Onu öptüm, ona karşı sallanırken, ararken ve ararken onu öptüm.

Belime doladığı kolu sıkılaştı ve sonra beni sırtımdan öpmeye başladı - sert ve ıslaktı ve bunda kurnazlık ya da yavaşlık yoktu. Dişlerimiz birbirini gıcırdattı. Dillerimiz birbirine karıştı ve bu *-rüya değil, rüya değil-*gerçekmiş gibi hissettirmedi.

Kalçalarımı bacağına doğru çevirirken ağzı benimkinin üzerinde hareket etti. Gerginlik bir düğüme dönüşüyordu ama yeterli değildi, bu yeterli değildi. Ağzının içine doğru inledim, hareketlerim daha çılgınca olmaya başladı.

Brock neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydi.

"Seni yakaladım." Geri çekildi ve o derin, boğuk sesiyle konuştu.

Bir hareket telaşıyla, dişleri kulağımın altındaki hassas deriyi sıyrırken aramıza uzandı, çevik parmakları pantolonumun düğmesini yakalayıp çözdü. Fermuarı indirip gevşetti. *Rüya değildi. Rüya değildi.* Nefes nefese kalmıştım ve kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu ki, iri, sıcak eli pantolonumun deliğinden içeri ve külotumun bandının altına kayd.

Parmaklarının ucu aşırı hassas sinirlerime değdiği anda, başımı arkaya atarak haykırdım. Bunun bir rüya olup olmaması umurumda değildi. Yarının ne getireceği umurumda değildi. "Lütfen," diye yalvardım, kalçalarımı eline doğru hareket ettirerek. "Lütfen, *Brock . . .*"

"Siktir," diye homurdandı, parmağının ıslaklığının derinliklerine battığını hissettiğimde ağzı boynuma karşı sıcaktı. "Kahretsin, çok sıkısın."

Vücudum kontrolden çıkmıştı. Kolunu kavradım, parmağını içeri ve dışarı pompalarken elini kendime doğru tuttum. Kalçalarım daha hızlı hareket ediyordu ve eliyle bir şey yaptı, avucunu büktü ve her şey oldu - ağzı boynumda, eli külotumda, kalçalarımın arasında, parmağı içimde-sıkıştı ve sonra parçalandı, keskin zevk duyularımı paramparça ederken çılgılık attı.

Vücudum gevşedi ve yarı ona yarı ona yaslanarak yere yığıldım. Göğsümde kalbim yavaşladı ve parmağının içimden çıktığını zar zor fark ettim. Gözlerimi kapattığımda alnımda ter damlaları belirdi.

Brock'un "Siktir," dediğini duydum ve bu duyduğum son şey oldu.

* * *

Başımın zonklaması ve sol kolumun ölmesiyle uyandım. Ayrıca sıcaktan kavruluyordum, sanki yazın ortasında bir ton battaniyenin altında uyumuş gibiydim.

Tüylü bir şey ayağımın altına sürtünerek beni gıdıkladı ve bacağıma sarsmama neden oldu. Şaşkınlıkla gözlerimi araladım ve oturma odasına dolan parlak güneş ışığı karşısında irkildim. Başımın içinde bir davulcu kamp kurmuş gibi hissediyordum ve ağzım çöl gibiydi ve ben

...

Yalnız değildim.

İlk gördüğüm şey Rhage'in kanepenin koluna oturmuş, kuyruğunu ileri geri sallayarak bana baktığı oldu. Bakışlarım yavaşça bacağımda gezindi ve sonra kalçamda duran çok büyük ele takıldı. Çünkü

Birkaç saniye bunu algılayamadım, sonra başımı çevirdim ve Brock'u gördüm. Profili rahattı, saçları dağınıktı ve dudakları hafifçe ayrılmıştı. Beyaz gömleğinin düğmeleri kırışmış ve yarısı açılmıştı, inanılmaz derecede düz ve yırtık bir karın ortaya çıkmıştı. Bakışlarım tekrar yüzüne kaydı ve her şey geri geldi - dün akşamki yemek, üç kadeh şarabın üzerine iki ya da üç shot viski, eve gelip Brock'un yanında sızmak.

Gecenin bir yarısı uyanıp, aman Tanrım.

Aman *Tanrım*.

Tanrım, ne yaptım ben?

Önce sıcaktan kızardım, sonra üşüdüm ve hemen hareket etmem gerektiğini anladım. Dikkatlice, sahip olduğumu bildiğimden daha büyük bir zarafetle, onun gevşek kucağından sıyrıldım, sarmallardan yapılmışım gibi kanepeden fırladım ve sonra koridordan aşağıya doğru fırladım. Koridordaki banyoya ulaştım ve içeri uçarak kapıyı arkamdan kapattım. Küvetin alçak kenarına gelene kadar geri geri gittim ve sonra oturdum.

Aman Tanrım.

Gözlerimi sıkarak acınası bir inilti çıkardım. Brock'un bacağına kuru kuru becermiştim. Bunu kesinlikle yaptım - gecenin bir yarısı, yarı sarhoş yarı uykulu bir halde onun bacağına kuru bir şekilde becerdim.

Ve ben bundan daha fazlasını yaptım. O daha fazlasını yapmıştı. Kendime baktığımda pantolonumun hala düğmelerinin açık, fermuarının çekik olduğunu gördüm. Sıcak pembe pamuklu külotum görünüyordu.

Hayır, hayır, hayır.

Parmağını hâlâ içimde hissedebiliyordum, pompalıyor ve kayıyordu. Kendi nefes nefese çılgınlıklarımı duyabiliyordum. Sıçrayarak pantolonumun düğmelerini hızla ilikledim ve sonra dönüp tuvaletle kapı arasında durdum.

"Vay anasını," diye nefes nefese

kaldım. "Vay anasını." Bir daha

asla içmeyecektim.

Hiç.

Gerçekten lanet olsun, alkol konusunda bana güven olmazdı.

"Tamam," diye fısıldadım kendi kendime. "Tamam, tamam.

Odaklan, Jillian."

Hâlâ dışarıdaydı. Onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, çünkü uyurken neredeyse taciz ettiğim birinin gözlerinin içine nasıl bakacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Yani, uyandığında istekli bir ortak gibi görünüyordu ama yine de bu garip, çok garip olacaktı.

Musluğu açtım, suyu avucuma aldım ve yüzüme çarptım. Başımı kaldırdığımda yüzüm hâlâ sıcaktı. Ne yapmam gerekiyordu? Saçlarımı ıslak ellerimle geriye doğru savurdum, oturup gerçekten ağlama isteğimle savaştım.

Koridorda ağır ayak sesleri duyuldu ve lavabodan uzaklaşarak kapıyı hızla kilitledim. Sonra nefesimi tutarak ona baktım.

"Jillian?" Brock'un sesi uykudan dolayı sertti ve sol kulağım kapıya bakacak şekilde başımı çevirdim. "İçeride misin?"

Ellerimi birbirine kenetleyerek ne yapacağımı düşündüm.

"Umarım öyledir," diye devam etti. "Çünkü kediniz bana beslenmek istiyormuş gibi bakıyor ve kedinizi beslersem bir tür çizgiyi aşmış olacağımı hissediyorum," diye ekledi gülerek.

Bu çizgiyi aşmak mıydı? Sarhoş bir halde önce bacağına sonra da eline binmenin çizgiyi aşmak olduğuna eminim.

"Jilly," diye tekrar seslendi.

Cevap vermek zorundaydım. "Ben . . . Buradayım."

Bir süre sessizlik oldu. "İyi misin?" Hayır.

Hayır, değildim. "Tabii."

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır." Sonra umut canlandı, çünkü belki, sadece belki, gitmesini sağlayabilirdim. "Ben iyiyim. Sen gidebilirsin."

"Ne?"

Ellerimi saçlarımın üzerinde gezdirerek uçlarından tuttum. "Dün gece beni eve bıraktığın ve eve sağ salım vardığımdan emin olduğun için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım. Pazartesi günü görüşürüz."

Bir süre daha sessizlik oldu ve koridorda ne yaptığını duymak için kendimi zorladım. Rhage'ın bir yerlerde acınası bir şekilde miyavladığını duyduğumu sandım.

"Jillian," diye adımı söyledi ve bu kez ses tonunda hafiflik ya da alay yoktu. "Buraya gel."

Burnumu kıvırdım. "Hayır, teşekkürler." *"Jillian."*

"Ciddiyim, Pazartesi görüşürüz-"

"Lanet olası banyoda saklanmayacaksın," diye araya girdi. "Bu kapıyı açacaksın ve buraya gelip benimle konuşacaksın."

Evet, böyle bir şey olmayacaktı ve ben cevap vermeyince topuzun döndüğünü gördüm.

Brock küfretti. "Jillian, hadi."

Hayır.

"Tamam," dedi. "Eğer dışarı çıkmak istemiyorsan, o zaman kapının arkasından konuşabiliriz. Ben aptal değilim. Neden banyoda saklandığını biliyorum."

Gözlerim kapalı kapıya dikildi.

"Dün gece olanlar yüzünden utanmana gerek yok," diye söze başladı ve ben kendimi kaybettim.

"Gerçekten mi? Bence utanmak için bir sürü neden var," dedim ellerimi bırakarak. "Sarhoş oldum ve ben-"

"İnmek için beni mi kullandın?" diye sordu.

"Aman Tanrım, ciddenden mi? Açıkça söylediğin için teşekkürler." "Önemli değil."

Ağzım açık kaldı ve ileri doğru bakakaldım. Söyleyecek sözüm yoktu. Hiçbir şey. Sıfır. Hiç. Sonra başımı salladım. "Nasıl aldırmazsın? Seni resmen taciz ettim."

Brock'un derin kahkahası banyoya kadar ulaştı. "Öncelikle, eğer dün gece bunları yapmanı istemeseydim, seni durdururdum. Seni boşaltmazdım."

Ellerimi kalçalarımın vurduğum ve neredeyse iki büküm oldum. *Seni boşalttı*. Tanrım, bunu *çoktan* yapmıştı. Bununla başa çıkamazdım. Kafam hâlâ viski ve şarap denen şeytan nektarı yüzünden bulanıktı, kahveye ve onun *gitmesine* ihtiyacım vardı.

"Tamam," dedim bir süre sonra. "Dün gece böyle bir şey olmamış gibi davranabilir miyiz?"

"Ciddi misin?" diye sordu ve şok ses tonunu renklendirdi.

"Evet. Ciddiyim. Bunu düşünmek istemiyorum. Bunu kabul etmek istemiyorum," dedim aceleyle. "Ve bu hiç olmamış gibi devam etmek istiyorum. Bunu yapabiliriz. Böylesi daha iyi. Yani bunu kabullenmek zorunda değilsin ya da bunun tekrar olacağından ya da aptalca bir şey düşündüğümünden endişelenmene gerek yok." Kesik kesik bir nefes aldım. "Her şey normale dönecek."

"Kapıyı aç," dedi Brock sakince, fazlasıyla sakince.

Başımı salladım. "Gidebilirsin."

"Jillian."

"Sanırım gitmeniz gerekiyor," dedim bu kez.

"Aç şu lanet kapıyı yoksa kırarım." Peki o zaman.

Gözlerimi tavana diktim ve olgun bir küfür savurduktan sonra banyonun kapısını açtım, çünkü bunu onun yapacağını hiç düşünmemiştim. "Daha iyi mi?" Ben de karşılık verdim.

Brock bana baktı, çenesi çalışıyordu ve lanet olsun, saçları neredeyse diken diken olmuş ve gömleğinin bir kuyruğu sarkmış halde çok buruşuk ve *seksi* görünüyordu. "Dün gece ne yaptığının tamamen farkında değil miydin? Bana karşı dürüst olmanı istiyorum, Jillian. Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok muydu?"

Bir parçam öyle olduğumu söylemek istiyordu ama bu tam olarak doğru değildi. Farkındaydım. Bir rüyadan uyandım ve onu istedim, o da oradaydı ve ...

"Kafanın güzel olduğunu biliyordum ama bu kadar-"

"*O kadar* da sarhoş değildim," diye fısıldadım, sırf zevahiri kurtarmak için durumdan bir şekilde yararlandığına inanmasına asla izin veremeyeceğimi biliyordum. "Ne olduğunu biliyordum, ama Sadece düşünmüyordum. Biliyordum. Gerçekten."

Omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı hafiflerken gözleri benimkileri aradı. "Şimdi beni dinlemeni ve gerçekten iyi dinlemeni istiyorum. Eğer bir an için parmaklarımı sana sokmamışım ve sen de parmaklarımın etrafına boşalmamışsın gibi davranabileceğimi düşünüyorsan, başına başka bir şey gelecek demektir."

"Aman Tanrım!" Dehşete kapılarak ellerimi yanaklarıma bastırdım. "Daha kaba olamaz mısın?"

"Kaba mı?" Sırıtarak kapı pervazına yaslandı ve beni banyoya hapsetti. Kollarını kavuşturdu. "Dün gece elimi sikerken hiç sorun yaşamadığına eminim-"

"Sarhoştum. Hâlâ uyuduğumu sanıyordum," diye karşı çıktım. "O zaman normalde rüyanda beni mi görüyorsun?"

Derin nefes alıp beşe kadar sayarken burun deliklerim alevlendi. "Seni rüyamda görmüyorum."

Yüzünde kendini beğenmiş bir yarım sırıtış belirdi ve onu tokatlamak istedim. "Evet, buna saçmalık demek zorundayım."

"Yüzüne saçmalık diyebilirsin, umurumda değil," diye karşılık verdim ve kaşları havaya kalktı. Kulağıma çok saçma gelmişti. "Mesele şu ki, dün gece bunun olmasını istemedim ve olmamalıydı."

Bana bakarken Brock'un çenesinde bir kas esnedi. "Bunun olmasını istemediğini biliyorum ama oldu. Ve belki de böyle olmamalıydı ama *oldu*."

Gözlerimi kırptıştırırken sertçe nefes aldım. Gözyaşları patlamak üzereydi ve bu baş ağrısıyla, kahve olmadan ve dün gece olanları düşünürsek, epik bir erime olacaktı. "Lütfen," diye sordum, gerçekten yalvardım. "Lütfen, bunu unutabilir miyiz? Gidebilir misin?"

Bir an için Brock'un gitmeyeceğini düşündüm. Sonsuza kadar orada, koridordaki banyonun kapısında duracağını düşündüm ama sonra yüz hatlarında bir şey değişti. O kara gözleri gibi çenesi de yumuşadı. "Tamam," dedi kapıyı iterek ve kollarını açarak.

"Şimdilik bunun peşini bırakacağım ama bu konuda garip davranmanı istemiyorum. Orada, kanepede olanlar benim utandığım bir şey değil. Sen de utanmamalısın." Durdu, nefesini içine çekti. "Bunun burada yaşadıklarımızı mahvetmesine izin verme. Tamam mı?"

Burada tam olarak ne olduğunu düşündüğünü sormak istedim ama tek çıkarabildiğim zayıf bir "Tamam" oldu.

BÖLÜM 18

Hafta sonu ile Pazartesi sabahı arasında bir yerde, okuduğum kitaplardaki seks sahnelerinin gerçekten neyi anlattığını bilecek yaşa geldiğimden beri hayalini kurduğum ve rüyalarımda gördüğüm bir şeyin gerçekten gerçekleştiğini fark ettim.

Brock beni öpmüştü.

Ben onu öpmüştüm, o da beni öpmüştü. Uzun ve tutkulu bir öpücük değildi. Gençken, ayak parmaklarını kıvıran ve nefesini kesen türden öpücükler hayal ederdim. Bu öpücük acımasız ve hızlıydı ve sadece bu da değil, bana dokunmuştu - onun bir parçası gerçekten *içimdeydi*.

Kafamı bile toparlayamıyordum, çünkü sayılmıyordu. Gerçek değildi. Ben kendimde değildim ve o uyandığında yarı uykuluydu, beni kızıışmış bir kedi gibi her tarafına sürtünürken buldu ve Brock .

. . Brock çoğu erkeğin yapacağı gibi karşılık verdi. Ve bundan hiçbir şey elde etmemişti bile. Neredeyse anında tekrar uykuya dalmıştım.

Olanların hiçbir anlamı yoktu.

Olamazdı, çünkü daha önce de bir felaketle sonuçlanmıştık ve şimdi de tam bir felaket olacaktık. Kalbimi korumalı ve aklımın sesini dinlemeliydim. Brock'la tekrar bu yola girmem için çok fazla risk vardı - işim, Avery ve Teresa için başarmayı umduğum şeyler ve en önemlisi mutluluğum.

Mesafemi korumam gerekiyordu, bu yüzden Pazar gecesi telefonum çaldığında ve arayan Grady olduğunda, sadece aramasına şaşırarak kalmadım, *neredeyse* cevap vermek için can atıyordum.

Cevap verdiğimde "Meşgul müsün?" diye sordu.

"Hayır, sadece okuyordum," dedim ona, yanımdaki kanepede duran Kindle'a bakarak. Ekran çoktan solmuştu ve Rhage şu anda bir pençesini sanki onu almaya çalışmam için bana meydan okuyormuş gibi siyah kenarına dayamıştı.

"Bu Cumartesi evde olacağım," dedi ve Brock'un bile ne okuduğumu soracağını düşünmeden edemedim. O an

Aklıma bir düşünce geldi, Kindle'ı kendime vurmak istedim. "Ben de senin boş olacağını ve sonunda yemeğe yetişebileceğimizi umuyordum."

"Gerçekten mi?" Şaşırdım, yüzümü buruşturdum.

Grady güldü. "Evet. Şok olmuş gibisin. Sözümü tutmayacağımı mı sandın?"

Evet, gerçekten de öyle olacağını düşünmemiştim. Geçen Çarşamba gününden beri mesaj atmamıştı ve bu sadece genel bir "hey, nasılsın" türünden bir şeydi. "Belki de gerçekten meşgulsündür diye düşündüm."

"Öyleyim ama Cumartesi gecesi boş olacağım. Ne düşünüyorsun?"

Ağzımın içini asidik bir tat kapladı - yirmi dört saat kadar önce Brock'unkine kilitlenmiş olan aynı ağız. Daha sonra Grady ile çıkmak iğrenç ve yanlış görünüyordu, sanki yap-

Bekle.

Bir saniye bekle.

Brock'la çıkmıyordum. Aramızda hiçbir şey yoktu ve o da bana karşı herhangi bir şey hissettiğini söylememişti. A r a m ı z d a olan şey bir *hataydı*. Daha gençken ona karşı ne hissettiğimi biliyordu ve bu onu

Akademi bisikleti olmaktan alıkoymamıştı.

Grady ile çıkmamda kesinlikle yanlış bir şey yoktu. Hem de hiç. Aslında bu yapabileceğim en iyi şeydi.

Ben de derin bir nefes aldım ve "Cumartesi günü seninle çıkmayı çok isterim" dedim.

* * *

Pazartesi sabahı, Brock'u gördüğümde mümkün olduğunca normal davranmak için elimden geleni yaptım, bunu bir saniye daha düşünmemeye karar vermiştim. Biz yetişkin insanlardık, cinsel olarak aktif iki yetişkin. Tamam. Ben cinsel olarak aktif değildim ama onun aktif olduğundan emindim. Her iki durumda da, biz yetişkindik. Böyle şeyler bazen olurdu ve bunun ne geçmişimizle ne de bugünümüzle bir ilgisi vardı.

Brock benim arkadaşımdı ve aynı zamanda patronumdu.

Bunu halledebilirdim ve büyütmezdim.

İçeri girip balkabağı baharatlı lattemi getirdiğinde, tek düşünebildiğim elinin bana nasıl hissettirdiği idi ve yüzümün yandığını hissedebiliyordum

Cehennemin yedi çemberi gibi.

Bardağı masama koyarken dudakları kıpırdadı. "Günaydın, Jillian."

"Günaydın." Göğsüne odaklandım ve sonra onun üzerinde nasıl uyuduğumu düşündüm. Bakışlarımı ellerine çevirdim ve bu yanlış bir hareketti, çünkü o zaman onun parmağını kullandığını düşünüyordum. Tanrım, bakacak güvenli bir yer yoktu.

Oyalandı, çünkü tabii ki. "Hafta sonun nasıl geçti?"

"Güzel. Sadece evde takılıyordum." Köprücük kemiğine baktım. Orası güvenli bir yer gibi görünüyordu. "Sen mi?"

"Çoğunlukla sıkıcı," dedi. "Cuma gecesi ve Cumartesi sabahı hariç. Bu sıkıcı olmaktan çok uzaktı."

Tanrım, oraya mı gidecekti? Nefesimi tutarak ona baktım. Bunu hemen geçiştirecektim. "Bunu duyduğuma sevindim. Yapmam gereken bazı telefon görüşmeleri var, o yüzden ..."

Brock kollarını kavuşturmuş, gömleğini yırtıp vücudundan sıyrılacağından korktuğum kadar germiştir. "Programının öğlen saatlerinde netleştikten emin ol. Öğle yemeğine gidiyoruz."

Midem bulandı. Onunla öğle yemeğine çıkma fikri içimi korku ve heyecan karışımı bir duyguyla doldurdu ama araya mesafe koyacağımı hatırladım. Bu konuda bir kez olsun akıllı davranacaktım. Şu anda onunla bire bir zaman geçirmek akıllıca bir hareket değildi. "Bugün yapacak çok işim var."

Tek kaşı kalktı. "Öğle yemeği için vaktin var." "Paketledim."

Öne doğru eğilerek kollarını açtı ve ellerini masamın üzerine koydu. "Paketlenmiş öğle yemeğini yarın yiyebilirsin."

"Yapamam," dedim. "Bu bir salata. Bozulacak."

Gözleri kısıldı. "Ne zamandan beri salata yiyorsun?" "Ezelden beri."

Bir an sessiz kaldı. "Peki dinlenme odasına geri dönersem, bu salatayı bulma olasılığım nedir?"

Kahretsin, yapmaz, değil mi? Evet, yapardı. Ama orada bir salata olmalıydı. Bir sürü spor delisiyle çalıştım. Birisi salata koymuş olmalı. "Bir salata bulacaksın."

"Bu gerçekten sana mı ait?"

Ağzımı kapattım.

Brock sırtıttı. "Peki ya patronun olarak öğle yemeğine gideceğini söylesem?"

Elim tuttuğum kalemin etrafında kıvrıldı, onu öyle sıkı sıktım ki kırılmasından korktum. "O zaman bunun benim üzerimdeki konumunu kötüye kullanmak olduğunu söyleyebilirim?"

Güldü. "Bu çok uzak bir ihtimal."

Sıradan bir omuz silkme hareketi yaptım. "Bunun doğru olacağını sanmıyorum." "Peki neden?"

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. "Sadece yapacak çok işim var-" "Bu hafta sonu yüzünden," diye araya girdi. "Sana söylemiş olmama rağmen Bu saçmalığın olan bitenin önüne geçmesine izin vermemek için?"

Bakışlarım kapıya kaydı. Açıktı ama yakınlarda kimse yoktu. Yine de sesimi alçak tuttum. "Hiçbir şey olmuyor ve bunun bu hafta sonuyla hiçbir ilgisi yok," dedim ve bu bir yalandı, ama sonra ona ipucu olarak almasını umduğum bir şey söyleyerek biraz gerçeğe döndüm. "Her neyse, Cumartesi günü Grady ile çıkıyorum, yani ..."

Brock bir an bana baktı ve sonra, "Cuma günü seni dışarı çıkaramayacak kadar meşgul olduğunu söylediğin adam umurunda değil miydi?" dedi.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Oh evet, evet yaptın. Ayıktım. Ne dediğini hatırlıyorum." O gece yarısı gözleri benimkilerle buluştu. "Söylediğin ve yaptığın her şeyi hatırlıyorum."

Yanaklarımda bir sıcaklık patlaması oldu. "Tebrik ederim." "Seni nereye götürüyor?"

"Sanırım et lokantasına," dedim küçümseyerek. "Güzel bir yere gitmek istedi."

Brock'un dolgun dudakları büzüldü. "Cumartesi günü gerçekten onunla çıkacak mısın?" "Evet." Bilgisayarına göz attım. "Peki, ihtiyacın olan başka bir şey var mı?" Bakışları sertleşti ve yüzüne neredeyse inançsız bir ifade yerleşti.

"Bunu gerçekten yapacak mısın?"

"Neyi yapacağım?"

"Böyle mi olacak?"

Bakışlarını üzerimde tuttum. "Bu soruyla ya da ondan öncekiyle ne demek istediğini anlamıyorum."

Masamdan kalkıp doğruldu ve tam boyuna ulaştı. "Sanırım biliyorsun." Sonra da dönüp ofisimden dışarı çıktı.

Ve haftanın geri kalanında onu neredeyse hiç görmedim.

* * *

Cumartesi akşamı, dolabımın kapağının iç tarafına ilâştirilmiş aynanın önünde durdum. Yeni bir elbise almamıştım. Onun yerine Ben'le birlikteyken aldığım bir elbiseyi çıkardım. Yıldönümü yemeğimizde giymeyi planladığım basit ama güzel siyah bir elbiseydi bu.

Gelmediği bir akşam yemeği.

İşten geri kaldığını ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadığını iddia etmişti ama geriye dönüp baktığında, muhtemelen başka bir hatunla bir şeyler içiyor olma ihtimali yüksekti.

O ilişkiyi bir uyandırma çağrısı olarak kullanmak dışında -oldukça acı verici ve çoğu zaman utanç verici bir uyandırma çağrısı- üzerinde durmamaya çalışmıştım. Ben'i çok fazla düşünmüyordum ama yıldönümümüz için tasarlanan elbiseyi giyerken, şu anda neyin peşinde olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Ve sonra gerçekten umursamadığımı fark ettim.

Elbise, kalp şeklindeki yakasında sergilenen göğüslerimin etrafında hatırladığımdan biraz daha dardı. Kolları çeyrek uzunluktaıdı ve bu hoşuma gitmişti çünkü üst kollarımdan hiç hoşlanmamıştım. Asla. Elbise kalçalarımın kıvrımını takip ediyor ve uyluklarımın hemen üzerinde bitiyordu.

Elbise giymeyeli uzun zaman olmuştu.

Dar bir elbise giymeyeli daha da uzun zaman olmuştu.

Ama bu gece yapıyordum ve oldukça harika göründüğümü düşündüm. Belki seksi bile. H-a-w-t seksi gibi. Saçlarım aşağııdaydı, sola doğru ayrılmıştı ve dalgalar halinde dökölüyordu. Göz kalemim tam kıvamındaydı ve mat kırmızı rujum önümüzdeki yüz yıl boyunca kalıcı olacağa benziyordu.

Kendimi iyi hissediyordum. Hatta harika.

Aynadan uzaklaşarak yatak odama doğru yürüdüm. Bu geceyle ilgili tek sorun, randevumu düşündüğümde ... *Hiçbir şey* hissetmiyordum. Gerginlik yok. Endişe yok. Kesinlikle bir damla bile beklenti yoktu. Bomba gibi görünürken markete gitmeye hazırlanıyor gibiydim.

Ve bu çok ezikçeydi, gerçekten çok ezikçeydi.

Ama Brock'la yaşadığım o ilk karanlık anları düşündüğümde, midem uçuşan bir kuş yuvası gibi çırpınıyordu ve bu yanılttı, gerçekten yanılttı.

O kadar yanılttı ki kafamı duvara vurmam gerekiyordu.

Grady'ye bir şans vermiyordum. Sade altın bileziğimi takarken bunu biliyordum. Hatta ilgilenmediğini ve sadece bahanelerle geldiğini bile düşünmüştüm ama belli ki ilgilenmişti. Bu gece farklı olacaktı, çünkü yüzde yüz ona odaklanacaktım ve eğer beni öpmeye çalışırsa, buna izin verecektim.

Ve gecenin bir yarısı sarhoş bir öpücük de olmayacaktı.

Yatağımdan siyah çantamı kaptığım gibi kapının yanındaki küçük, arkalıklı sandalyenin yanından geçtim ve elimi Brock'un ceketinin üzerinde gezdirdim... Tanrım, tam bir ucube gibiydim. Onu geri vermemiştim. Geçen Cuma geldiğinde tamamen unutmuştum ve geri istememişti, ben de saklamıştım.

En gurur duyduğum an değil.

Koridordaki dolaptan askeri tarz ceketimi kaptığım gibi aşağı indim ve Rhage'in başını tırmaladım. "Yakında döneceğim." Elimi kıyma yapmadan önce geri çektim. "Ya da belki bu gece hiç dönmeyeceğim."

Rhage'in kulakları düzleşti.

Mutfakta bir kase kedi maması olduğundan emin olduktan sonra dairemden çıktım. Grady, Brock ve benim potansiyel yatırımcılarla gittiğimiz et lokantasının hemen içinde beni bekliyordu. İlçede bu tür lüks restoranlar için fazla seçenek yoktu.

Kollarını açtığında yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Ona hızlıca sarıldım ve sonra geri çekildim. "Sen de öyle."

Omuz silkerek bol pantolonuna baktı; Brock'un giydiğini hayal bile edemeyeceğim türden bir pantolundu.

Vay be. Neden bunu düşünüyordum ki?

Ev sahibi görüldüğünde Grady elimi tuttu ve bizi dar koridordan aşağıya, kükreyen, çatırdayan bir şöminenin yanındaki standımıza doğru yönlendirdi. Masa dört kişinin oturabileceği kadar uzundu ama beyaz keten masa örtüsü, titreyen çay mumları ve narin şarap kadehleriyle yine de bir şekilde zarifti. Brock'la buraya geldiğimde, şöminenin ötesindeki yemek alanında oturmuştuk, orada masalar vardı, kabin yoktu ve daha az yaya trafiği vardı.

Grady'nin karşısına oturdum ve o bir şişe şarap sipariş edince bunun iyi bir fikir olabileceğini düşündüm. Buraya gelirken garip bir şekilde gerilmiştim.

"Sonunda başardığımız için mutluyum," dedi. "Bunu ertelemek zorunda kaldığım için çok hayal kırıklığına uğradım. Seni gerçekten görmek istiyordum."

"Yeniden planlamak zorunda kaldığım için çok özür dilerim," dedim otomatik olarak. "İş yemeği bir son dakika olayıydı."

"Bana bundan bahset," diye sordu gerçek bir ilgiyle.

Şaraplar geldiğinde ve siparişlerimizi verdiğimizde ben de öyle yaptım. Yemeklerimiz geldiğinde, onun için bir tavuk göğsü ve benim için bir fileto, tabii ki, garip gerginliği üzerimden atmayı başarmıştım ve yarım şişe şarap içmek zorunda kalmadan keyif aldığımı fark ettim.

Grady iyi olmanın ötesindeydi. *Ve zekiydi. Ve nazikti.*

Şarabımdan bir yudum alırken, bu gece onu kesinlikle öpmem gerektiğine karar verdim. Şarap kadehini eline alan Grady'nin yüzünde mum ışığı titreyordu.

"Şükran Günü için ne planlıyorsun?"

"Çarşamba günü ailemi ziyaret etmek için eve gidiyorum. Ofislerimiz Salı akşamı kapanıyor ve bir sonraki Pazartesi'ye kadar açılmıyor," diye açıkladım, Şükran Günü'nün önümüzdeki hafta olması beni biraz şaşırtmıştı. *Lanet olsun, zaman nereye gitmişti?*

"Bu çok hoş. Hep orada mı kalacaksın?"

Bir parça yumuşak bifteği çiğnerken başımı salladım. "Ailemi gerektiği kadar sık ziyaret edemiyorum, bu yüzden boş zamanımı onlarla geçireceğim." Bu da Rhage'i yakalayıp kedi taşıyıcısına tıkmak anlamına geliyordu ki bu, paslı bir kerpetenle kadınlık organlarımdaki tüyleri yolmak kadar keyifliydi.

"Kara Cuma alışverişi yapıyor musun?"

Güldüm. "Hayır. Annem Perşembe gecesi uyumaya bile gitmeyen türden bir kadın. Kendini kafeine boğar ve sonra gidip çoğunlukla kendisi için bir şeyler alır. Yani herkese hediye de alır ama eve getireceği o çantaların yarısının kendisi için olduğunu biliyorum." Ben verandada durup Barnes and Noble çantası var mı diye bakarken annemin babama çantaları arabadan çıkarması için bağırdığı anı hatırlayınca gülümsemeye başladım.

Gülümsememi saklamak için yanağımı çevirdiğimde aklıma hemen Brock'un o gece arabasında söyledikleri geldi. Gülümsememi saklamamı istememişti ama gerçekten anlamamıştı. Belki Grady anlardı ama altı yıllık alışkanlıkları kırmak zordu. İçimi çektim. Bakışlarım tekrar Grady'ye kaydı ama hostes masasında durdu.

Orada bir adam duruyordu, sırtı bizim oturduğumuz yere dönüktü. Uzun boylu ve geniş omuzluydu ve duruşunda midemin dik bir tepeden aşağıya düşmek üzere olan bir rollercoaster'daymışım gibi alçalmasına neden olan bir şey vardı.

Grady koyun yetiştirmekten ya da inek sağmaktan falan bahsederken gözlerim kısıldı. Masadaki adam... Çok tanıdık bir şey vardı-

Hayır. Hayatta olmaz.

Hostes bekleme alanına yaklaştığında kalbimin durduğunu hissettim, gözleri kocaman ve dalgındı ve adam yana doğru döndü. Profili gördüm ve neredeyse sandalyemden düşecektim.

Brock'tu.

Gerçekten Brock'tu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Grady'nin çenesi yukarı kalktı ama onu zar zor görebildim. "Affedersiniz?"

Normalde Tanrı'nın adını boş yere anmazdım, ama İsa, Musa, Meryem ve bu noktada bulunan herkesin tepkimi tamamen anladığını hissediyordum.

Onun burada ne işi vardı? Grady ile nerede yemek yiyeceğimi söylemiş miydim? Muhtemelen mi? Yani, rastgele bir konuşmada söyleyebilirdim. Söylemeliydim, çünkü Brock'un bu kadar sapık olduğunu düşünemezdim, çünkü bu sapıklık arenasında seviye atlamak gibi bir şeydi.

"Jillian?"

Kalbim boğazımdan çıkacakmış gibi hissederken göz kırparak Grady'ye odaklandım. "Özür dilerim?"

Öne doğru eğilirken kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

Boğazımı temizleyerek başımı salladım ve Brock'un bizi görmemesini umup dua ettim. "Evet. Özür dilerim. İş için yapmam gereken bir şey aklıma geldi."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Önemli bir şeymiş gibi görünüyor."

Omuzlarının üzerinden baktım ve Brock'un hostesle konuştuğunu gördüm. "Evet. Bu gerçekten çok önemli."

"Umarım unuttuğun başka bir iş yemeği değildir."

Dönmüş müydüm? Çünkü bu kesinlikle Brock'tu ve tek başınaydı - aman Tanrım, bu tarafa mı dönüyordu? Neredeyse masanın altına dalmak istiyordum ama bu garip olurdu, bu yüzden aceleyle tabağıma baktım ve

masaya gelmemesi için dua ettim. Brock'un hiçbir şekilde-

Kirpiklerimin arasından baktım ve masaları ayıran yüksek duvarların üzerinden karanlık başını gördüm, gittikçe yaklaşıyordu ve Brock'un bu masaya geleceğini içten içe biliyordum.

BÖLÜM 19

Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi, eğer ben Brock'a bakmıyorsam onun da bizi göremeyeceğini düşünüyordum. Sanki gerçekten orada değilmiş gibi, bakışlarımı neredeyse boş olan tabağıma sabitledim ve halüsinasyon görüyor olmam için dua ettim.

"Merhaba," dedi tenimde sıcak bir ipek gibi kaymayı asla ihmal etmeyen pürüzsüz, derin ses. "Bu ne sürpriz."

Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun.

Grady'yle aynı anda bakışlarımı kaldırdım ve masamızın üzerinde yükselen Brock'u gördüğünde yakışıklı yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdiğini gördüm.

"Merhaba?" Zorla söyledim.

Brock'un dolgun dudakları Grady'ye bakarken yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Yine karşılaştık."

"Evet. Biliyoruz." Grady aramızda gezinirken başını sallıyordu. "Bu bir sürpriz."

"Biliyorum." Brock'un kara gözleri parıldadı. "Ne tesadüf."

Şarap kadehimi elime alırken gözlerim kısıldı. Ne tesadüf, benim pembe kırmızı kışım. "Peki, burada ne yapıyorsun Brock?"

"Buralardaydım ve uğrayıp bir şeyler yiyeyim dedim."

"Tek başına mı?" diye sordum, çünkü burası tek başınıza girebileceğiniz türden bir restoran değildi. O zaman neyin peşindeydi?

"Birçok şeyi tek başıma yapıyorum, Jillian." Eğlenen bakışları benim üzerimde yoğunlaştı. Bunun üzerine gözlerimi kocaman açtım ve şarabımdan sağlıklı bir yudum aldım, çünkü başka bir adamla randevuda olduğum için zihnim bunu gerçekten uygunsuz bir yere götürdü. Birden kulağımda onun ateşli sözlerini duydum. *I*

Seni yakaladım. Ve bu bana onun elinin bacaklarımın arasından kaydığını düşündürdü.

Grady boğazını temizledi. "Buraya sık sık gelir misin?"

"Aslında kısa bir süre önce buradaydım." Hâlâ bana bakıyordu, dudakları oldukça keyifli bir sırıtışla kıvrılmıştı. "Hatırladın mı? Akşam yemeği randevumuzu?"

"Akşam yemeği randevusu mu?" Grady, solgun gözleri üzerime yerleşirken kafası karışmış bir sesle papağan gibi tekrarlardı.

Tükürdüm, neredeyse şarabımla boğuluyordum. Kadehi fırlatmadan önce tekrar yerine koydum. "*İş yemeği*," diye hatırlattım Grady'ye. "Randevumuzu yeniden planlamak zorunda kalmamın nedeni. Brock, *patronum* ve ben potansiyel yatırımcıları buraya getirdik."

Grady sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Patronun," diye mırıldandı. Dudakları incelirken kafa karışıklığı havası kayboldu. "Ve çocukluk arkadaşın, değil mi?"

"Birlikte büyüdük." Brock elini kabinin arkasına koyarken kıkırdadı. "'Çocukluk arkadaşı' demek birbirimiz için ne olduğumuzu küçümsemek gibi görünüyor."

Bu da ne böyle?

"Kulağa son derece doğru geliyor." Brock'a ters ters baktım ama şimdi o sinir bozucu bakışlarıyla Grady'yi süzmekle meşguldü.

Brock yorumumu görmezden geldi. "Sana ilk tanıştığımız zamanı hiç anlattı mı?"

"Bunu duymak istemiyor," diye araya girdim ve kulağa biraz çılgınca gelen küçümseyici bir kahkaha attım.

"Aslında," diye cevap verdi Grady soğukkanlılıkla. "Bunu duymayı çok isterim." Ağzım bir karış açık kaldı.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Brock yanımdaki kabine yerleşmişti. O kadar yakın oturuyordu ki sağ tarafının tamamı sol tarafıma yaslanmıştı. "Sanırım ben on dört yaşındaydım, sen de sekiz." Hafifçe yan tarafıma dirsek attı. "Öyle değil mi?"

"Doğru," diye mırıldandım, şarap bardağına baktım ve *bir daha asla sarhoş olmama* fikrinin şu anda aptalca bir fikir gibi geldiğini düşündüm.

"Bir süredir babasının Akademisi'nde takılıyordum. O mahallede büyüyen her çocuk Limas'ın kim olduğunu bilirdi. Hepimiz babasını ya da kardeşlerinden birini görebilmek için dışarıda dolaşırdık."

"Yani ailen biraz ünlü mü?" Grady, Cam'in Brock'a verdiği tepkiyi ve tüm bunları unutarak spekülasyon yaptı.

"Onun gibi bir şey." Brock'un vücudunun benimkine yaslandığının tamamen farkındaydım, şarap kadehime hararetle baktım.

"Sadece alçakgönüllü davranıyor. Jillian böyledir," dedi Brock son derece tanıdık bir şekilde ve ben bir iniltiyi yuttum. "Her neyse, o zamanlar biraz serseriydim diyelim."

"Öyle miydi?" Nefesimin altında mırıldandım.

Brock sırtıttı, belli ki beni duymuştu ve ben bu sırtıştan nefret ediyordum. Hiç de sevimli, seksi ya da çekici değildi. Hiç değildi. "Bir gece babası Andrew'u soymaya çalıştım."

"Ne?" Elindeki şarap kadehi ağzına birkaç santim kala durduğunda Grady'nin bakışları ilgiyle doldu.

"Evet. Evden ayrılmıştım. Açlıktan ölüyordum ve hava soğuktu. Paraya ihtiyacım vardı ve lanet olası bir aptaldım," diye açıkladı ve Grady bu küfür karşısında irkildi. "Hayatımı yaklaşık altı yüz farklı şekilde sona erdirebilecek bir adamı soymaya çalıştım." Brock hafifçe gülerek başını salladı. "Ama Andrew beni öldürmedi ya da kolayca yapabileceği gibi dövmedi. Polisi aramadı. Beni Akademi'de dolaşırken fark etmişti, yeraltı dünyasında dövüştüğümü biliyordu."

"On dört yaşında mı?" Grady sersemlemiş gibiydi. Zavallı taşralı çocuğun hiçbir fikri yoktu.

Brock kabinde arkasına yaslanarak, "Şehirlerde kimsenin bilmediği neler olup bittiğini bilerseniz şaşırdınız," diye cevap verdi.

Sertleştım.

Kolunu arkama, tam arkama doladı ve ben başımı yana eğdim, şu anda onun çirkinliğine gülmek istemekle boğazını yumruklamak istemek arasında bir yerde sıkışmıştım. "Andrew o gece beni evine götürdü, sıcak bir yemek ve kalacak bir yer teklif etti."

"Vay canına." Bana baktığında Grady'nin gülümsemesi zayıftı. "Baban bir aziz."

"Babam ham yetenek gördü ve bunun peşinden gitti," dedim, tek nedenin bu olmadığını bilsem de. Babam Natal, Brezilya sokaklarında büyümüşü. Brock zor bir çocukluk geçirmişti ama babam ve amcalarımla kıyaslandığında bu çok hafif kalıyordu. Babam Brock'ta kendine benzer bir ruh görmüşü.

. ve hiç sahip olmadığı bir oğlu.

"Babası beni eve getirdiğinde oldukça geç bir saatti ve beni oturma odasında çok kısa bir süre bıraktı. Daha önce hiç böyle bir evde bulunmamıştım." Gözlerinde mesafeli bir bakış belirdi. "Şehrin hemen dışındaydı, çok büyüktü ama yine de bir şekilde *sıcaktı*. Duvarlarda sürünen hamamböcekleri ya da karanlık köşelerde koşuşturan fareler yoktu. Girmeyi hayal bile edemeyeceğim türden bir evdi."

Grady kadehini yavaşça masaya indirirken dikkat kesilmişti ve ben de Brock'un babam ona evimizi açmadan önceki hayatıyla ilgili karanlık anılarını düşünerek zorlukla yutkundum.

"Onu mutfağa kadar takip etmek üzereydim ki merdiven boşluğuna baktım. Gördüğünüz gibi, ön odaya ve avluya açılan yarı kapalı bir merdivenleri var. Karanlıktı ama duvara yapışmış küçük bir gölge vardı, etrafı gözetliyordu." Brock'un yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Tek gördüğüm bu saçtı -koyu kahverengi saçlar- ve iri gözler."

Öne doğru kayarak dirseğimi masaya koydum ve yanağımı elime yasladım.

"Küçük Jillybean'di." Ben gözlerimi devirirken Brock güldü. "Bizi gizlice dinliyordu ve babasının onun uyanık olduğundan haberi yoktu. Göz göze geldik ve ben yarı yarıya onun merdivenlerden yukarı koştuğunu düşündüm, çünkü ben ... şey, babasıyla karşılaşmadan önce bir kavgaya karışmıştım. Oldukça sert görünüyordum."

Orada oturdum ve şaşkınlık içinde ne olduğunu merak ettim. Brock randevumdan geriye kalanları başarıyla ele geçirmiş, Grady'yi *çocukluğumuza* dair hikâyelerle kandırmıştı.

Onu cidden öldürecektim.

"Kaçmadın mı?" Grady bana sordu.

Cevap vermedim. Cevap veremezdim. Bir kez daha arkama yaslandım, keskin bir nefes çekerken ellerimi kucağıma bıraktım. Brock'un parmaklarının aniden saçlarımın arasına dolandığını hissettim.

O ne yapıyordu?

"Hayır, bana gülümsedi ve sonra el salladı." Brock bana yan gözle baktı. Gözlerimiz buluştu ve parmakları Grady görmeden saçlarımı karıştırırken etrafımızdaki hava ağırlaştı. "Çok sevimliydi."

Aman Tanrım.

"Yemek aldıktan sonra beni misafir odasına yerleştirdi ve yatmaya gitti. Sanki adam benim içimi görmüş ve evinde o şekilde kalabilecek kadar güvenilir olduğuma karar vermiş gibiydi. Bunu hâlâ inanılmaz buluyorum." Brock'un parmakları saçlarımın arasından geçti ve şimdi sırtımın ortasında küçük daireler çizerek odaklanma yeteneğimi yok ediyordu. "Hâlâ aklımı başımdan alıyor."

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı Grady ve işte o zaman Brock'un artık durmasını, bu hikâyeyi anlatmaya devam etmemesini umdum.

Ama şanslı

değildim. Hayır.

Tanrı benden nefret etti.

"Yaklaşık bir saat geçmişti ve uyuyamıyordum. Kafam allak bullak olmuştu. Ev çok sessizdi. Buna alışık değildim. İnsanların geceleri gerçekten uyumasına, bağırmamasına ya da korna çalmamasına alışkın değildim." diye devam etti ve o lanet parmaklardan kaçmak için bir kez daha öne doğru eğilmeye başladım ama saçımın kalın bir kısmını yakalayarak beni yerimde tuttu. Gözlerim hafifçe açıldı. "Bu odada oturduğumu hatırlıyorum, o zamana kadar bulunduğum en güzel odaydı, gitmem gerektiğini düşünüyordum. Bilirsin işte, bu eve ait değildim," diye devam etti, sanki şu anda saçlarımı lanet bir tasma gibi kullanmıyormuş gibi. "Ve sonra kapı sessizce çalındı. Kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Grady bana bakarken kaşlarını kaldırarak, "Sendin," dedi.

Brock'un parmakları saçlarımın arasından geçip elbisenin ince kumaşına desenler çizerken gözlerimi kapadım. Tüm varlığım onun parmak uçlarındaki yanığa odaklanmıştı.

Brock, "Bana oyuncak ayısını getirmiş," diye anons edince gözlerimi açtım ve iç çektim. "Kapıyı açtığımda ve sen o tüylü şeyi elime tutuşturduğunda ne dedin?"

Bu konuyu açtığına inanamıyordum. Gerçekten hatırladığına da inanamıyordum. "Bir arkadaşına ihtiyacın var gibi görüldüğünü söyledim."

Brock bakışlarıyla karşılaştığında gülümsemiyordu. "Sonra da kaçıp gitti, sanırım yatağına geri döndü." Belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Andrew'un bir kızı olduğunu biliyordum. Hatta onu uzaktan birkaç kez görmüştüm ama bana, tamamen yabancı birine, lanet olası bir oyuncak ayı vereceğini hiç beklemezdim." Bakışlarını benden çekerek Grady'ye baktı. "O andan itibaren çok yakındık."

Sırtıma dokunmayı bırakmasına gerçekten ama gerçekten ihtiyacım vardı. Grady alaycı bir ifadeyle, "Anlayabiliyorum," dedi.

"O zamandan beri onun gölgesi oldum."

Bakışlarım hızla onunkilere kaydı. İnsanlar hikâyeyi bu şekilde anlatmıyordu. Ben onun gölgesiydim. Asla tam tersi olmadı.

"Onu mezuniyet balosuna bile götürdü," diye bitirdi ve *hepsi* bu kadar.

Ellerimi masanın altına indirerek uzandım ve kot pantolonunun üzerinden kalçasını yakaladım, kolu geri çekilene kadar sıktım.

Bana bakarken ağzı seğirdi.

Artık ellerinin kendi alanında olmasından memnun bir şekilde bıraktım. "Beni baloya götürdü çünkü benim yaşımdaki oğlanlar babamdan çok korkuyorlardı."

"Huh." Grady şarap kadehinin sapıyla oynadı. "Babandan korkmalı mıyım?"

"Hayır," diye onayladım.

"Evet," diye yanıtladı Brock. "Kahretsin, ondan hâlâ korkuyorum." Ağır ve gürültülü bir şekilde nefes verdim.

Grady anlamış gibi başını salladı ama anlamadığı belliydi ve sonra üçümüz arasında ciddi anlamda garip bir sessizlik uzadı. Grady tuvalete gitmek için izin istediğinde kendimi masanın altına atmama saniyeler kalmıştı.

Ayağa kalkıp giderken bir yanımda geri gelmeyeceğinden korktu ve sonra bir miktar rahatlama hissettim, çünkü belki de bu noktada bu daha iyi olurdu.

Ama Brock ve ben yalnızdık, bu yüzden ona doğru koştum. "Neyin peşindesin?" Tısladım.

Bana masum bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?" "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Neden buradasın?"

"Hmm." Çenesini avucunun içine aldı ve bakışlarım boynundaki ince gümüş zincire kaydı. "Canım sulu bir biftek çekti ve bir tane alayım dedim."

"Evet. Ben de tam o sırada sıcak bir pipo içme havasındaydım," diye karşılık verdim. "Bunu neden yapıyorsun?"

Brock kaşlarını kaldırdı.

"Randevumu mahvetmeye çalışıyorsun," diye suçladım.

"Denememe gerek olduğunu sanmıyorum," diye sırtıttı.

Öfke tenimi kızartırken Grady'nin kaybolduğu yere baktım. "Bu da ne demek oluyor?"

Sırtıttı. "İkinizin kimyası musluk suyu kadar uyuşuyor." "Bu doğru değil."

Nefesim kesilirken ondan uzaklaştım. Benim ilk haklı olduğunu düşündüm. İkinci düşüncem ise neden bahsettiğini bilmediğiydi.

"Gerçekten mi?"

"Evet!" Neredeyse bağıracaktım ve sonra derin bir nefes aldım. "Grady çekici -"

"Çok şirin." Kaşlarını salladı.

Öfkelendim. "Komik ve zeki biri. Ve iyi biri." "İyi mi?" Brock güldü. "Aynen öyle. Demek istediğimi kanıtlıyor."

"Ne demek istiyorsun?" Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "İyi insanların kötü insanlar olduğunu mu?"

Brock yaklaştı ve parmağıyla burnumun kenarına dokundu. "Sanki bir anaokulu sınıfına göz kulak olmak için iş görüşmesi yapan birinden bahsediyormuş gibi özelliklerini sıralıyorsun." dediğinde elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Ben yapmadım." Derin bir nefes alarak sabrımı dizginlemeye çalıştım. "Ne yapıyorsun, Brock? Bu hiç mantıklı değil."

"Öyle değil mi?" Kaşları kalktı. "Cidden neden burada olduğumu bilmiyormuş gibi mi davranacaksın?"

Başımı salladım. "Nedenini bilmiyorum."

Beni uzun süre inceledi ve sonra "O senin istediğin gibi biri değil" dedi.

Aman Tanrım, bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyordum. Ağır başlı bakışlarına ters bir bakışla karşılık verdim. "Gitmen gerekiyor. Şimdi."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Eğer bir şey biliyorsam, ne istediğini biliyorum ve bu gece bittiğinde bunu anlayacaksın."

Söyleyecek bir şey yoktu.

"Ama aslında seni görmek için başka bir nedenim var. Seninle Şükran Günü hakkında konuşmak istiyorum. İkimiz de ailenin evine gideceğimize göre, birlikte gitmeliyiz."

Kahretsin, Pazar günü taşaklar, *ne?* "Bunu düşünmek için bir saniyeye ihtiyacım var." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Acele etme."

"Öncelikle, bu başka bir zamana kalmaz mıydı? İkincisi, neden Şükran Günü'nü ailemin evinde geçiriyorsun? Yıllardır bunu yapmadın."

"İlk soruna cevap vermek gerekirse, şu anda bunu konuşmak aklımdaydı," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi. "Peki bu yıl neden ailenizin evinde yemek yiyorum? Bu yıl farklı ama bunu daha sonra konuşuruz."

Ağzımı açtım.

"O çok heyecan verici *güzel* randevuna geri dönmene izin vereceğim." Kabinden çıktı; bakışları üzerimde gezindi. "Keşke bu elbisenin içinde geri kalanını da görebilseydim, çünkü şu ana kadar gördüklerim inanılmaz. Çok güzel görünüyorsun."

Ağzım açık kalmaya devam etti.

"İyi akşamlar."

Brock göz kırparak koridorda ilerledi ve çıkarken Grady'nin yanından geçti. Durdular, muhtemelen bilmek istemediğim birkaç kelime ettiler ve sonra Grady masaya doğru yürümeye başladı.

Tuhaf bir kahkaha atarak yerine oturdu. "Şey, tüm bunlar ... beklenmedikti."

Tek yapabildiğim çaresizce başımı sallamak oldu. "Özür dilerim. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sanırım seni kontrol ediyordu." Grady bir elini göğsünde gezdirdi. "*Bizi* kontrol ediyordu."

Ağzımı açtım ama söyleyecek bir şeyim yoktu çünkü Brock daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Hiçbir zaman. Gençken nadiren birileriyle çıktığım zamanlarda bile ona bundan bahsetmezdim, belli ki kıskanacağını ve başkası beni elde etmeden önce kendisinin beni istediğini fark edeceğini umuyordum. O zaman gözünü bile kırpmadı.

"Burada olduğumuzu nereden biliyordu?" diye sordu. "Tesadüf mü?" Aptalca tekrarladım.

"Bundan emin misin? Çünkü hiç yiyecek almadan gitti."

Aman Tanrım, *yapmamıştı*. "Buraya gideceğimizden bahsetmiş olabilirim ama o gerçekten ..." Sertçe yutkundum, az önce olanları her yere küfürler savurmadan açıklamakta zorlanıyordum. "Aşırı korumacı."

Grady yavaşça başını salladı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Lütfen, hayır. "Elbette."

"Siz ikiniz hiç birbirinizle ilişkiye girdiniz mi?"

"Ne?" Zorla bir kahkaha attım. "Hayır, yaşamadık." Ve bu gerçekten bir yalan mıydı, çünkü geçen Cuma olanları saymıyordum ve ona on yıldır falan aşık olmam da sayılmazdı.

Omzunun üzerinden baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Belki senden hoşlanıyordur."

Yine güldüm, ama bu sefer zorlama değildi, çünkü bu eşi benzeri görülmemiş bir saçmalıktı.

Ama öyle miydi?

O gece bir şeyler içmek için içeri gelmek istediğini düşündüm. Sonra tüm o latteler ve öğle yemekleri, bana *güzel* olduğumu söylemesi ve Şükran Günü için beni eve bırakmak istemesi ve ben ...

Bir de o Cuma gecesi aramızda olanlar *vardı*. Bunu düşünmek istemiyordum, bütün hafta kendimi durdurmayı başarmıştım.

düşünceler oraya sürüklendi, ama olmuştu. Brock olmamış gibi davranmak istememişti. O kısa, ateşli ve karanlık anlardan pişmanlık duymadığını söylemişti. Acaba-?

Kalbim hızla çarpmaya başladı, çok hızlı çarpıyordu ve başka birinin onun ilgisini çekebileceğini düşünmesi bile başımı döndürüyordu. Herkesin bana olmadığını söylemesine o kadar alışmışım ki.

Grady şarabını bitirdi.

Konuşma o noktadan sonra berbat bir hal aldı. Boş ve akılsızcaydı ve hesap geldiğinde, bir ninjanın gurur duyacağı bir çabuklukla ödedi.

Grady beni köşede, bir bankanın arkasında park etmiş olan arabama kadar geçirdi. Elimi tutmadı ama bana iyi geceler diye sarıldı. Tüm vücudumu saran, göğsümü titreten ve arzuladığım bir sarılma değildi bu. Kesinlikle bir öpücüğün yakınından bile geçmedi.

"Seni arayacağım," dedi geri çekilerek. Başımı salladım. "I . . . İyi vakit geçirdim."

"Ben de." Bakışları benimkileri tarayarak bir an oyalandı ve sonra döndü. "İyi geceler, Jillian."

Bir süre orada durup uzaklaşmasını izledim ve beni bir daha aramayacağını biliyordum.

Ve onu aramayacaktım.

Avery hayal kırıklığına uğrayacaktı.

BÖLÜM 20

Malum sebeplerden ötürü geceleri karanlık yerlerde durmaktan pek hoşlanmadığım için hemen arabamın kapılarını kilitledim ve motoru çalıştırdım. Sonra Brock'a mümkün olan en hızlı mesajı gönderdim.

Benimle evimde buluş. Şimdi.

Evet, talepkâr bir mesajdı, muhtemelen Brock'a asla göndermeyeceğim bir mesajdı ama *sinirlenmişim*. Brock'un restorana uğradığında neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şükran Günü hakkında konuşmak mı istiyordu? Tamamen saçmalık.

Küçük otoparktan çıkıp caddeye döndüğümde ellerim direksiyonu sıkı ve hemen kırmızı ışıktaki durdum. Telefonumun çaldığını duymadım ve cevap verip vermediğini de kontrol etmedim, eğer cevap verseyse ve neden şimdi konuşamadığına dair bir bahane uydurduysa, arabamı bir yere çarpmaktan korktum.

Eve dönerken bütün yol boyunca öfkeliydim. Daha önce bir başkasının Brock'un benimle ilgilendiğini düşünmesi üzerine nefessiz kalan küçük bir parçam, kısa sürede ateşli bir kızgınlıkla yanıp kül olmuştu.

Bu gece yaptığı şey hiç hoş değildi.

Daireme vardığımda arabadan indim ve kapıyı çarparak kapattım. Otoparkı tararken arabasını göremedim ve yıldızlı gece gökyüzünün altında, soğuk havada aceleyle ilerlerken çantamdan telefonumu çıkardım.

Tabii ki, cevap yok.

"Pislik herif," diye mırıldandım, merdiven boşluğuna doğru tepindim.

Evet, Grady'yle aramızda pek bir kıvılcım oluşmamıştı ama bu Brock'u ilgilendirmezdi. Uzaktan yakından bile. Ve belki de bu gece Grady ile aramızda bir şeylerin geliştiği gece olabilirdi, ama bu olmadı. Brock geldi, hepimizi hafıza şeridinde hızlı bir gezintiye çıkardı ve Grady'ye aramızdaki şeyin daha fazla araştırmaya değmeyeceği izlenimini verdi. Kapıma ulaştığımda kilidini açtım ve menteşelerinden koparmak isteyerek çekip açtım.

Ceketimi çıkartıp koltuğumun arkasına attım ve buzdolabından soğutulmuş şarap şişesini aldım. Mantarı çıkartıp uzun bir yudum aldım ve bir bardak içmekten vazgeçtim.

Şu an için içmeme olayını unut.

Küçük bir parçam, Brock randevuma Kool-Aid adamı gibi dalmasaydı bile Grady ile aramızda sihirli bir kıvılcım oluşmayacağını biliyordu. Bir sürü aşk kitabı okuduktan sonra -hayatımın bir döneminde Brock'a karşı ne hissettiğimi bildiğim için- eğer o özel şey ilk gerçek buluşmada yoksa, büyük olasılıkla hiçbir zaman ortaya çıkmayacağına inanıyordum.

Uyuyamadığım ve elimi kendi kalçalarımın arasına soktuğum gecelerde aklımda beliren şeyin Grady'nin yüzü olmadığını hesaba katmıyorum bile.

Ama yine de.

Çok kızmıştım.

Şarap şişesini tekrar dudaklarıma götürürken, kapımın alındığını duyduğumda sıçradım ve çeneme biraz damlattım.

Gözlerim kısıldığı anda kalbim trambolindeymiş gibi hissetti. Elimi çeneme silerek şişeyi adaya bıraktım ve kapıya doğru ilerleyerek kapıyı açtım.

Brock dışarıda durmuş, kirpiklerini indirmiş, bakışlarını korumaya çalışıyordu. "Çok çabuk oldu," diye tersledim.

Dolgun dudakları seğirdi. "Bu gece beni görmek isteyeceğini tahmin ettiğim için şehrin bu tarafında takıldım diyelim."

"Öyle mi? Artık psişik misin?"

Brock bakışlarını kaldırdı ve dudakları aralandı. "Kahretsin," diye nefes verdi. Yontulmuş yüz hatlarında garip bir ifade belirdi, sanki gizli bir şeyi ilk kez görüyormuş gibiydi. Her zaman var olduğunu bildiği ama ulaşamadığı bir şey. "Sen ve o elbise ..." Daireme adım attı ve kapıyı arkasından kapatırken beni geri çekilmeye zorladı. "Güzel görüneceğini biliyordum."

Güzel mi?

Yine o kelime vardı, ne anlama geldiğini bildiğinden emin olduğum bir kelime.

Ona ters ters bakarken tenim kızardı. "Bunu söylediğini duymak istemiyorum. Böyle düşündüğünü bilmek bile istemiyorum."

Brock bu ifadeyi görmezden gelmiş gibi görünüyordu çünkü "Bu kıvrımları ne zaman aldın Jilly?" diye sordu.

Öfkemden cesaret alarak kendimi tuttum. "Oh, bilmiyorum. *On dokuz* yaşımdayken. Ama o zaman onları fark etmedin, değil mi?"

"Hayır." Neredeyse şaşkınlıkla başını salladı. "Fark etmek istemedim."

Kaşları havaya kalktı. "*İstemedin* mi? Bu hiç mantıklı değil."

"Öyle değil mi?" O karanlık gözler benimkileri delip geçti. "Sen Andrew Lima'nın *küçük kız*."

"Son kontrol ettiğimde hâlâ onun kızıydım."

"Doğru," diye mırıldandı ve sonra bakışları bir kez daha üzerimde gezindi, başımın ucundan başlayıp topuklarımın sivri uçlarına kadar indi, sonra tekrar yukarı çıktı ve göğsümde durdu. "Ama artık o kadar da küçük değil."

Öfkeme rağmen meme uçlarımın sertleştiğini hissettim. Kollarımı kavuşturdum ve çenemi kaldırdım. "Sarhoş musun sen?"

Brock gözlerini kırıştırdı ve bakışları benimkilere kaydı. "O gecedен beri bir damla bile içkiye dokunmadım."

Keskin bir nefes aldım.

"O gecedен beri bir kez bile."

"Peki, tamam." Kendimi biraz mahcup hissederek tavrımı biraz yumuşattım. "Bak, sana gelip elbisemden ya da artık bir çocuk olmadığımı nasıl aniden fark ettiğinden bahsetmen için mesaj atmadım. Bu gece ne oldu böyle?"

Cevap vermeden daireme göz gezdirdi. Kanepenin kolunda oturan Rhage'i görünce yanımdan geçip gitti ve V yakalı kazağının kollarını ön kollarına doğru iterek sol kolundaki parlak renkli dövmleri ortaya çıkardı.

"Pekâlâ, kedime buyurun. Bu-" Rhage ayağa kalkıp kedicik kafasını Brock'un büyük eline doğru uzatarak ona sürtünürken durdum. İğrenerek başımı salladım. O kedi de pisliğin tekiydi. "Bu saçmalık."

Rhage'in kulağının arkasını kaşıyarak omzunun üzerinden bana baktı. "Kullandığın dil masum kulaklarımı yakıyor."

"Oh, kapa çeneni. Bir kaplan köpekbalığı sürüsünün içine atılmış sarhoş bir denizciden daha kötü küfrediyorsun." Kollarımı açarak şaraba doğru yürüdüm.

Şişeden bir yudum aldığım da kaşlarını kaldırdı ve sonra mırıldandı, "Yine o yoldan mı gidiyorsun? Eğer öyleyse, burada olduğuma çok memnunum."

Gözlerimi kısarak şışeyi göğsüme bastırdım. "Tamam. Gerçekçi olmanın zamanı geldi. Bu gecenin amacı neydi ve sakın bana Şükran Günü yüzünden olduğunu söyleme. Benimle bu konuda konuşmak için yeterince fırsatın vardı. Bir randevuda peşime düşüp randevuyu bölmen ve mahvetmen için hiçbir neden yoktu."

"Randevunu mu mahvettim?" Doğruldu ve yüzünü bana dönerek güldü. "O adamın seninle hiç şansı yoktu."

"Nereden biliyorsun?" Ben de karşılık verdim.

Bana doğru bir adım attı ve ben de aramızda güvenli bir mesafe bırakarak kenara çekildim. Yavaş ve ölçülü bir şekilde yaklaşmaya devam etti ve göğsümde baş döndürücü bir dalgalanmaya neden oldu. "Sadece seviyorum."

"Bu gülünç." Yavaşça hareketlerimi takip ederken ondan uzaklaşmaya devam ettim. "Beni artık tanımadığını bile itiraf ettin."

"Tam olarak öyle demedim, Jillian." Çenesini indirirken gözleri parlıyordu. "Bana küçük Grady hakkında seni heyecanlandıran bir şey söyle."

Beni heyecanlandırdı mı? Şu anda nabzım çok hızlı atıyordu ve bunun Grady'yle ya da az önce içtiğim şarapla hiçbir ilgisi yoktu. "Bu konuşmayı seninle yapmayacağım."

"Neden?" Bir adım daha attı ve bana bir adım kadar yaklaştı.

Dairem o kadar büyük değildi, bu yüzden kendimi neredeyse sırtımı duvara dayamış halde buldum. "Çünkü bu uygunsuz!"

"Uygunsuz mu?" Kahkahası derin ve sertti. Seksi. Kollarımda ince bir dizi ürperti dans etti. "Bu neden uygunsuz olsun ki?"

"Çünkü, çünkü sen benim patronumsun."

"Ben sadece senin patronun değilim. Babanın içki dolabına girip ilk kez içki içtikten sonra seni yukarı taşımak ve yatağına yatırmak zorunda kaldığımı unuttun mu?" diye sordu. "Ya da hayatımın en karanlık anlarından bazılarında yanımda olduğun gerçeğini? Hangi yılda olduğumu bile bilemeyecek kadar ağrı kesici ve alkolün etkisinde olduğum için temiz kıyafetler giymeme yardım etmen mi?"

Kesik kesik bir nefes aldım. Aman Tanrım, o zaman hakkında hiç konuşmamıştık. -Göğüs duvarı yaralanmasından sonraki aylar hakkında.

"Ya da kısa bir süre önce boşalana kadar parmaklarımın üzerinde nasıl gezindiğini konuşalım mı? Sadece bir patron mu? Hadi ama Jilly, bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Bana öyle deme," diye tersledim, dengem bozulmuştu. Brock aramızda kalan boşluğu geride bırakırken nefes almakta zorlanıyordum. O

Üzerimde yükseliyordu, o kadar yakındı ki sağ bacağı sol bacağıma değiyordu.

"Bunun benim senin patronun olmamla hiçbir ilgisi yok. Birlikte çalışmamız hayatımızdaki lanet kovada bir damla bile değil," dedi. "Soruya cevap vermek istemiyorsun, çünkü öyle bir şey olmadığını biliyorsun."

"Bu doğru değil," diye yemin ettim ve sonra açık şarap şişesini elimden alıp yanımdaki küçük masanın üzerine koyarken kaskatı kesildim. "Ne yapıyorsun sen?"

İki elini iki yanımdaki duvara dayayarak eğildi ve neredeyse göz göze gelecek şekilde başını eğdi. "Bana onun hakkında seni heyecanlandıran bir şey söyle."

"Neden?" Fısıldadım, bakışlarım ağzına doğru inerken göğsüm sertçe inip kalkıyordu.

"Çünkü bilmek istiyorum..." Ellerinden biri duvardan ayrıldı ve omzumun üzerinden kıvrıldı. Ürperdim ve başı yana eğildi. "Aramızda olanlardan sonra neden başka bir adamla çıktığını bilmek istiyorum."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki vücudumun her yerinde hissedebiliyordum. Duygularım alt üst olmuştu, buraya nasıl geldiğimize dair hiçbir fikrim yoktu, elini kolumdan kalçama doğru kaydırıyordu. Diğer elinin nasıl olup da aniden belimin diğer tarafında olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tüm varlığım onun ellerinin ince elbiseyi yakan sıcaklığına odaklanmıştı. Karnımın alt kısmına keskin bir ağrı saplandı, zonkluyordu ve şiddetliydi.

"Jillian?" ismimi yumuşak bir şekilde söyleyerek beyin hücrelerime çılginca şeyler yaptı, onları tereyağından başka bir şey değilmiş gibi eritti.

Dudaklarımı ıslattım. "O iyi biri. Grady gerçekten iyi biri."

"Güzel mi?" Elleri yanlarımda gezindi ve bedenim hiç düşünmeden tepki verdi. Ağzını kulağıma doğru indirdiğinde sırtım kamburlaştı ve nefesim kesildi. Nefesi tenime değerken sıcaktı, "*Güzel* istemiyorsun. *Güzel* seni heyecanlandırmıyor."

Ellerim göğsüne giden yolu buldu. Onu iterken aynı zamanda parmaklarım kazağının ön kısmına kıvrıldı ve onu yerinde tuttu.

"Eminim Grady iyi, küçük bir adamdır," diye devam etti ve elleri tekrar hareketlendi, biri kalçama doğru indi. Diğeri kaburgalarımın üzerinde kaldı ve başparmağının her hareketi onu göğsümün alt kabarıklığıyla temas ettirdi. "Ona karşı bir şeyim yok, ama seni heyecanlandırdıysa, yanaklarına aynı kızarıklığı getirdiyse?" Onun sıcak

Ağız yanağımın üzerinde gezindi. Çenesindeki kaba tüyler keskin bir nefes almamı sağladı. "Seni heyecanlandırırsaydı, ondan gerçekten hoşlanıyor olsaydın, randevunu mahvetmezdim. Şu anda onunla birlikte olurdun. Ve eminim ki boşalmanın nasıl bir his olduğunu bilemezdim."

Bu mantığın işe yaradığından emin değildim ama zihnim kontrolden çıkmış gibiydi çünkü her şey hissettiklerimle ilgiliydi. Durgun bir sıcaklık kan dolaşımımı istila etti. Vücudumun belirli bölgelerinde zonklama arttı. Göğüslerim ağırlaştı ve ağrımaya başladı ve bu hisler onun nefesini dudaklarımda hissettiğimde daha da yoğunlaşarak kanımı erimiş lavlara dönüştürdü.

Alt bedeni benimkine doğru eğildi ve onu kalın ve sert bir şekilde karnımda hissettiğimde nefesim kısa nefesler halinde geldi. Lanet olsun, bunu inkâr etmek, tepkisini gizlemek mümkün değildi. Keskin uyarılma kaslarımı aynı anda gevşetti ve sıkılaştırdı. Ağızlarımız şimdi mükemmel bir şekilde hizalanmıştı, dudakları benimkilere çok yakındı.

Daha önce hiç böyle bir şey
hissetmemiştim. Hiçbir zaman.

Brock beni öpecekti ve bu sefer sayılacaktı. Ve ben başımı
çevirmeyecektim.

Brock'un öpüşmekten çok daha fazlasını yapmak istediğini düşünüyordum.

Bunun farkına varmak, beni öpmesine izin vereceğimi ve nihayetinde bana ne isterse yapmasına izin vereceğimi bilmek, düşüncelerimdeki sisin bir kısmını temizledi.

Burada ne oluyordu?

Birbirimizin hayatına yeniden girmemizin üzerinden sadece iki ay mı geçmişti? Benim hayatımın darmadağın olduğu ve onun *Forbes* başarı öyküsü gibi bir şey yaşadığı yıllardan sonra iki ay mı? Hatta nişanlanmış ve ayrılmıştı ve o ... kalbimi kırmıştı. Ama şimdi patronum olarak hayatıma geri dönmüştü, *lanet* olası patronum ve ben kim olduğumu yeni yeni anlamaya başlamıştım.

Parmaklarım göğsüne yaslandı. "Ne ... ne yapıyoruz?"

Brock hareketsiz kaldı ve bir an için nefes alıp almadığından bile emin olamadım. Sonra hafifçe yana kaydı ve alnını benimkine yasladı. "I . . . Gerçekten bilmiyorum."

Hayal kırıklığı ve rahatlamanın o acı karışımı bir kez daha kabardı. Sertçe yutkunarak, siktir et demek ve lanet bir örümcek maymunu gibi ona tırmanmak istememe rağmen göğsüne doğru ittim.

"Ama," diye mırıldandı ve sonra sırtımdaki eli kalçama doğru kayarak onu kavradı. "Ama seni istediğimi biliyorum Jillian."

BÖLÜM 21

Brock beni istedi.

Bu sözleri gerçekten söylemişti. Benim hayal gücüm ya da hüsnükuruntum değildi. Satır aralarını okuduktan sonra kafamda uydurduğum bir şey de değildi. Sadece söylemişti ve beni istediğini *hissedebiliyordum* ve bu tek başına vücuduma komik şeyler yapıyordu.

Kalçamdaki eli sıkılaştı ve göğsümün altındaki eli hareketsiz kaldı. Alnı benimkine değiyordu ve o çığ, erkeksi ihtiyaç sesini çıkardığında, vücudumda bir ürperti dolaştı. Sırtımı duvara yaslayarak içeri doğru bastırdı.

Beni istiyordu ama altı yıl çok mu geçti?

Bana zar zor dokunurken vücudumun onunkine verdiği tepkiye dayanarak, *hayır* diyecektim, çok geç değildi.

Ama bu fikre kapılmak bile akıllıca mıydı? Asıl soru buydu.

Titredi ve sonra dudaklarının, sinir hasarı nedeniyle doğru hareket etmeyen tarafımın köşesine bastırdığını hissettim ve temasla nefesim kesildi, vücudum önce soğudu sonra ısındı.

Körü körüne başımı onunkine doğru çevirdim ve dudakları dudaklarıma değdi, bir esinti kadar yumuşak bir geçişti. Arkasında hiçbir baskı yoktu ve gecenin ortasında paylaştığımız öpücük bundan çok daha derindi, ama ağzının bu yumuşak dokunuşu beni daha önce hiçbir öpücüğün yapmadığı şekilde çözdü.

Brock bir santim kadar uzaklaştı ve bakışlarımız birleşti. Sonra elimi tuttu ve beni duvardan uzaklaştırdı. Beni kanepeye götürdü ve oturduğunda beni aşağı çekti, böylece ben onun kucağındaydım ve bacaklarım onunkilerin üzerine sarkıyordu. Ayaklarım sallanırken topuklarım kaydı ve yere düştü.

Sesten irkilen Rhage kanepenin kolundan atladı ve koridorda yatak odalarından birine doğru koşmaya başladı. Ya da belki de koridordaki banyoya doğru gidiyordu. Rhage son zamanlarda nedense lavabonun içinde uyumaya başlamıştı.

Ama hemen o tuhaf kediye düşünmeyi bıraktım.

Brock bir kolunu belime dolayarak beni yerimde sabitlerken, diğeri elini kaldırıp saçlarımı yakaladı ve kulağımın arkasına sıkıştırdı. Çenemi yukarı kaldırdı ve bakışları benimkini ve yüzümün her santimini aradı.

"Neler olduğunu bilmiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Ben de öyle." Çenemi kavradı ve başparmağını yara izinin hemen altında gezdirdi. "Bu güven verici." Bir elimi göğsüne koydum, biraz boşluğa ihtiyacım vardı.

Aramızda. Elini bıraktı ama beni kucağından indirmedi. "Bu ... bu çılgınlık."

"Çılgınlık iyi olabilir," diye cevap verdi, dudaklarının bir tarafı yukarı kalkarken.

"Ya da delilik, sonu gerçekten kötü biten türden bir delilik olabilir," diye akıl yürüttüm, akıl sağlığıma tutunmaya çalışarak. "Bunu yapamayız."

"Peki neden olmasın?" Diğeri eli çıplak dizime düştü. Bu temas kollarında sarsılmama neden oldu.

Bunun için pek çok neden olduğunu düşündüm. "Biz ... birlikte çalışıyoruz, Brock. Eğer bunu yaparsak ve her şey yüzümüze patlarsa, birlikte çalışmaya devam etmeliyiz. Babamı hayal kırıklığına uğratamam," dedim. "I . . . Kendimi hayal kırıklığına uğratamam."

"Neden bunun yüzümüze patlayacağını düşünüyorsun?" Sorusu samimi gibiydi. "Sonunda sana zarar vereceğini düşünseydim burada olur muydum sanıyorsun?"

Ona baktım, sözlerine inanmayı çok istiyordum ama beni daha önce *izin* verdiğim kadar kötü incitebileceğini hiç düşünmemiştim. "Neden?" diye sordum. diye sordum. "Neden şimdi, bunca zaman sonra?"

"O . . . birden değişti. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum" dedi, sesi zımpara kağıdı gibi pürüzlüydü. "Seni restoranda gördüğüm gece mi, yoksa işteki ilk günün mü, bana büyük bir tavır takındığın zaman mı? Benim tanıdığım Jilly o değildi ve bu beni çok şaşırttı çünkü çok ateşliydi. O yemekten sonra bana sarıldığın zaman mıydı bilmiyorum, çünkü o tanıdığım Jilly'ydi, ama kollarımda onun gibi hissetmiyordun."

Sözleri üzerimde gezinirken ve gözleri kapanırken düşünemiyor, zar zor nefes alabiliyordum. Kalçamdaki eli yukarıya, karnıma ve sonra göğsüme doğru kayd ve avucu ağrıyan ucu sıyrıp geçerken içimden hırıltılı bir ses çıktı, ama parmakları boynumun dibini çevreleyip başparmağı çılgınca atan nabzıma dayanana kadar hareket etmeye devam etti.

"Belki de seni bir daha görmeden önce oldu," dedi, kendi kendine konuşuyormuş gibi görünüyordu ama bu ifade hiçbir anlam ifade etmiyordu. Gözleri

açıldı ve cilalı obsidyen gibi parladı. "Belki de arkadaşlarıyla dışarı çıktığımız gece sonunda rahatladığını ve güldüğünü görmektir. Sen bana yaslanmışken uykuya dalmak da olabilir. O gece yaptıklarımızın bununla çok ilgisi vardı."

Bakışlarım onun gergin, gergin yüz hatlarını aradı.

"Tüm bu dakikalar ve daha fazlası olabilirdi, ama o sabah uyandığımda seni banyoda saklanırken bulduğumda seni istediğimi biliyordum. Ve seni düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile olmadı Jillian. Bunu sana seni gördüğüm ilk gece söylemeliydim."

Hava ciğerlerimde durdu.

"Her zaman seni, ne yaptığını, işlerin nasıl gittiğini merak ettim. . ."
Gözleri açıldı ve karanlıktı. "Birini bulup bulmadığını merak ettim. Ve seni sordum, sık sık sordum."

"Ne?" Nefes aldım.

"Annen beni sürekli bilgilendirirdi. Bunu bilmiyor muydun?"

Yapmamıştım. Göğsümde bir öfke patlaması oldu, çünkü annem Brock'u hayatımdan haberdar etmemeliydi, özellikle de bana söylemeden.

"Üniversiteyi ne zaman bıraktığını biliyordum. Sigorta şirketinde işe girdiğinde biliyordum," diye açıkladı ve dudaklarım keskin bir nefesle aralandı. "Biriyle çıkmaya başladığını biliyordum. Ayrıca onu ailenle tanıştırmak için eve getirmediğini de biliyordum, bu yüzden ciddi olamayacağını biliyordum."

Vay anasını.

Şaşkınlık içindeki öfke yerini şaşkınlığa bıraktı. "Neden bana hiçbir şey söylemedi?"

"Ondan yapmamasını istedim. Ben Bunların hiçbirini bilmemi istemeyeceğinden emindim. En son konuştuğumuzda beni hayatında istemediğini açıkça belirtmiştin."

Göğsümde bir pişmanlık duygusu filizlendi. Onunla ve ailemle geçirdiğim son tatil olmuştu. "Sen . . . onu eve sen getirdin."

Sanırım o zamanlar Brock'la ilgili beni en çok kıran şey buydu. Flört ettiği kız, uğruna beni terk ettiği kız, dışarı çıktığı anda unutulmuş tek gecelik bir ilişki değildi. Sonunda ilişkiye girdiği kızdı. Sonunda yuva kurduğu kızdı. Evlenme teklif ettiği kızdı.

Başını hafifçe çevirdi, sanki benimle göz göze gelemeyecekmiş gibi başka tarafa baktı. "Düşünmüyordum."

O gece hızla geri gelirken boğazımda bir düğüm oluştu. Her şey olup bittikten sonraki Noel'di ve Brock Noel yemeğine gelmişti. Yalnız gelmemişti. Kalbimi kırdıktan ve hayatım kelimenin tam anlamıyla darmadağın olduktan yaklaşık dört ay sonra Kristen'ı aile yemeğine getirmişti ve ben Kendimi kaybetmişim.

Yüzüm hala neredeyse enkaz halindeydi ve iyileşmeye çalışıyordum, ruhsal durumum neredeyse hiç stabil değildi, aileme katılmak için nadir zamanlardan birinde aşağıya inmişim ve bunu hala dün gibi hatırlayabiliyordum.

Geniş yemek odasına doğru ilerledim, yorgun bakışlarım tanıdık yüzlerin üzerinde geziniyordu ve ilk Brock'u gördüm. Kapıya bakıyordu ve bir an için belki de beni beklediğini, beni aradığını düşündüm. Mona'nın evindeki o gece duygularıma ölümcül bir darbe indirmiş olsa da, sonraki haftalarda ziyaretleri sırasında küçük umut fideleri oluşmuştu.

Ama sonra yanında kimin durduğunu gördüm ve onu görmek, onu yemeğe getirdiğini bilmek, onun için önemli olduğu anlamına geliyordu. Tek gecelik bir ilişki değildi. Sarhoş takılmaları yoktu. Ailemin evine asla ama asla bir kız getirmemişti.

Kristen onun kız arkadaşıydı. Ben değildim. Asla ben olmadım.

Hemen geri dönüp yukarı çıktım ve tüm ailemin önünde kendimi kaybetmemeyi başardım. Yine de fark etmemişti. Hepsi biliyordu. Ve Mona'nın evindeki geceden kalan o utanç ve çığ acı, dağınık bir duygu patlamasıyla yeniden su yüzüne çıkmıştı.

Brock daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi peşimden gelmişti. Mona'nın evinde bir gece *geçirmemişti*.

Yatak odama gelmişti ve ben ona *bağırmışım*. Bir noktada ona "bencil, kibirli fahişe" dediğimden ve onu bir daha asla görmek istemediğimi söylediğimden oldukça emindim. Başka şeyler de söylemişim, korkunç şeyler ve yüzünü ve yüz hatlarına kazınmış olan şoku hala görebiliyordum. Görmek istemediğim acıyı ve özellikle de kabul etmek istemediğim suçluluğu.

Neredeyse yeniden ölmek gibiydi ama geriye dönüp baktığımda, bunun tamamen onun hatası olmadığını biliyordum. Hayatını benim ona karşı beslediğim duyguları incitmekten endişe ederek yaşamak zorunda kalmamalıydı. Bu onun için adil değildi ve

Farkına varmak için çok fazla ruh arayışı gerekti - acı verici, acımasız bir ruh arayışı.

Başparmağı nabzıma masaj yaparak beni geçmişten çekip çıkardı. "Jillian?"

"Ben Aşırı tepki verdim. Yani, ben ... lanet olsun," dedim, içimdekileri döktüm. "Kıskanmıştım. Çok kıskanmıştım Brock, çünkü onun yerinde olmak istiyordum. Ben de

-" Midemde minik sinir demetleri oluşurken sözümü kestim. Elinin artık boğazıma değmemesi için kendimi çektim. "Sadece iyi bir yerde değildim."

"Bunun için suçu üstlenme," dedi bana.

"Almayacağım. Şey, biz olarak bilinen lanet şeyin suçunu kısmen üstleniyorum." Bunu net bir şekilde düşünmek için çaresizce boşluğa ihtiyacım vardı, onun elinden kurtuldum ve kucagından indim. Ayağa kalkarak saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim ve bacaklarımın arkası sehpaye değene kadar hareket ettim. "Gençtim ve

-"

"Ve gözümün önünde olan şeyi görmek istemedim." Kanepenin kenarına oturdu ve bana baktı. "Sadece beni bir kardeşin gibi düşünmeni istedim."

Bu konuşmanın nereye gittiğinden rahatsız olarak sehpadan uzaklaştım, önünde duracak şekilde hareket ettim, sırtım televizyona dönüktü. "Brock-"

"Ama durumun böyle olmadığını biliyordum. Aptal değildim." Sertleştim.

Elleri dizlerinin arasında asılı kaldı. "Ve seni benim için küçük bir kız kardeş gibi biri olarak düşünmek istedim."

"Sen yaptın. Bana bir kez bile bundan başka bir şeymişim gibi davranmadın." "Sana söyledim. Kendime izin veremezdim. Benden altı yaş küçüktün.

Şimdi mi? Önemli bir şey değil. Ya sonra? Hapishane yeminden bahsetmiyorum bile, ama baban beni öldürürdü. Kahretsin," diye homurdandı, dudaklarında alaycı bir sırıtiş vardı. "Beni hâlâ öldürebilir. Sen çok gençtin ve ben de Ben de kendi kafamın içindeydim. Tek hayalim büyük bir UFC yıldızı olmaktı. Bir ton ciro elde etmek. Çok çalış, daha çok parti yap ve sen-"

"Ben buna uymadım," dedim hiç acımadan, çünkü uymamıştım. Onun yanında küçük bir kızdım, aptalca hayaller ve umutlarla doluydum. Ve bir parçam hâlâ bazen onun gibi hissediyordu. Tekrar kolayca ayaklarımın yerden kesilebileceğini, tam da Brock'un içine çekilebileceğimi Sonunda, sonunda hayatımı yaşamaya başladım.

"Ama ben hep biliyordum," dedi bakışlarını indirerek. Kesik kesik bir nefes verdi. "Nasıl hissettiğini biliyordum."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak titredim. Bu itiraftan ne anlam çıkaracağımı, tüm bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Büyük bir parçam şoktaydı. Hayatınızın önemli bir bölümünü bir şeyi isteyerek ve sonra da ona asla sahip olamayacağınızı kabul ederek geçirmişseniz, şimdi ona ulaşabilecekmiş gibi görünmek anlaşılması zor bir şeydi.

Ona bir göz attım ve midem en hoş şekilde bulandı. Geçmişimiz artık aramızda değilken ve *şimdi* onunla birlikte olmak nasıl bir şey olurdu? Tenim tatlı bir beklentiyle kızardı ama aynı zamanda bir parçam kendini tuttu.

Bir parçam çığlık atarak tepelere doğru kaçmak istedi.

"Ben sadece . . . Bunu gerçekten düşünmem gerekiyor. Yani, gerçekten ne istediğini bile bilmiyorum, eğer sadece sevişmek istiyorsan-"

"Sadece sevişmek isteseydim, şu anda yatağında zaten biri olurdu. Bu kolay olurdu."

"Vay canına," diye mırıldandım.

"Bunu eşeklik olsun diye söylemiyorum. Bu doğru, ama bunu istemiyorum. Belli ki." Çenesi gerildi. "Sadece bunu isteseydim burada olmazdım."

Dudağımı ısırdım. "Peki ne diyorsun?"

"Seni istediğimi söylüyorum," dedi. "İstediğim şey bu ve ne olacağını bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok ama sırf boktan bir şeye dönüşebilir diye hissettiklerimi ve istediklerimi inkâr etmeyeceğimden eminim."

Boktan olduğu ortaya çıkarsa, her gün birbirimizle yüzleşmek zorunda kalmamız dışında ve boktan olduğu ortaya çıkarsa, bunu ikinci kez nasıl gerçekten aşabilirdik? Ben nasıl aşabilirdim?

Brock derin bir nefes alarak kanepemden kalktı ve bana doğru yaklaştı. Sehpanın etrafından dolaşıp önümde durduğunda ona dikkatle baktım. Ben daha ne yaptığını anlamadan iri elleriyle yanaklarımı kavradı ve başımı geriye doğru eğdi.

"Bu daireden çıkıp gitmek yapmak istediğim şey değil." Ağzını indirdi ve benimkinden kıl payı uzakta durdu. "Yapmak istediğim şey seni yatak odasına geri götürmek, çıtırçıplak soymak ve aklındaki her bir şüpheyi sikkemek."

Aman Tanrım.

"Ama anlıyorum. İşlerin şu anki haline alışman gerekiyor," diye devam etti. "Sana bu zamanı vereceğim. Tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadım, çünkü başka ne diyebilirdim ki? Ağzı benimkine çok yakındı ve ben kesinlikle bir döngüye girmiştim.

Sonra Brock beni öptü. Gerçekten öptü.

Ağzı aşağı indi ve dudakları sanki dudaklarımın hissini hafızasına kazıyormuş gibi dudaklarıma değdi. Kollarım açıldı ve bir şekilde ellerim göğsüne geri döndü. Alt dudağımı hafifçe ısırarak beni irkiltti. Nefesim kesildi ve sonra dili ağzımın kenarından kaydı.

İşte bu bir öpücüktü.

Sıcak. Sert. Islak. Dili benimkinin üzerinden kaydı ve beni öpmekten çok yalayıp yuttu. Sakalının çizikleri ve dudaklarının yumuşaklığı, penis ve saten, öylesine baş döndürücü bir karışımdı ki, içimden gırtlaktan bir inilti çıkarıyordu.

"Siktir," diye inledi ağzını kaldırarak. "Bu ses."

Konuşamadım. Gözlerimi açtım ve şaşkınlıkla ona baktım. Bunu resmen ilk öpüşmemiz olarak sayacaktım. Evet. Kulağa hoş geliyordu.

Brock bakışlarımı tuttu ve sonra beni bıraktı. "Yapacağım en zor şey buradan çıkıp gitmek olacak," diye mırıldandı. "Bu gece beni hayal et."

Sonra gitti, dairemde çıktı ve kapıyı arkasından kapattı ve ben oturma odamın ortasında durdum, dudaklarım öpücüğünden karıncalanıyordu ve vücudum yerine getirilmemiş arzularla doluydu.

Peşinden git.

Başladım ama durdum, çünkü Korkmuştum. Olanlardan gerçekten dehşete düşmüştüm, çünkü uzun zamandır Brock'un uyandığında benimle ilgileneceğini ummadan yaşamıştım ve şimdi ilgileniyordu. Hangi düzeyde ve ne kadar derin, hiçbir fikrim yoktu. Onun bile bildiğinden emin değildim ama onu istiyordum - onu hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum, çünkü ben onu *hep* istemiştim ve o beni *hiç* istememişti.

Şimdiye kadar.

Ve beni dehşete düşüren şey, eğer ona tekrar aşık olursam, derine düşeceğimi ve asla toparlanamayacağımı bilmektir. Eğer onu tekrar seversem, sonsuza dek kaybolurdum.

BÖLÜM 22

Cumartesi gecesi uyku kolay gelmemiştir. Hâlâ Brock'un sert vücudu ile duvar arasında sıkışmış olmayı dileyen bedenimle değil. Zihnim kapanmıyordu.

Sonunda birkaç saatlik bir uyku bulduğumda saat sabahın üçüne yaklaşıyordu ve sonra şafak vakti, hoşnutsuz bir Rhage'ı rahatsız ederek kalktım. Duş alırken kahvenin süzülmesine izin verdim, saçlarımı kurumaya bıraktım ve onu erken uyandırdığım için kendimi kötü hissettiğim için ona bir kutu süslü yiyecek aldım.

Rhage bıyıklı suratının tamamını kâseye sokarak özür teklifimi kabul etmiş gibi göründü. Sahte balık ya da o yemeğin içinde her ne varsa onun gibi kokacağını bildiğim için içim burkularak onu izledim.

Bir fincan kahvemi yanıma alarak kanepenin koluna kıvrıldım ve telefonumu elime alırken Brock'un dün gece beni kucağında tuttuğunu düşünmemeye çalıştım. Saat erkendi ama annemin uyanmış olacağını biliyordum.

İkinci zil sesinde telefonu açtı ve hemen gökyüzünün düştüğünü sandı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Bu tam olarak yalan sayılmazdı. "Erken olduğunu biliyorum ama ben Dün gece Brock'la konuştum."

Kahvemi yudumlarken bir süre sessizlik oldu ve sonra, "Tatlım, sanırım artık onunla sık sık konuşuyorsun," dedi.

Kupamı indirerek, onun bariz aptallığı karşısında gözlerimi devirdim. "Anne, son birkaç yıldır ona benim hakkımda her şeyi anlattığını söyledi."

"Ona *her şeyi* anlatmıyorum," diye cevap verdi umursamazca. "Bu bir abartı."

"Tüm söyleyeceğin bu mu gerçekten?" Bu konuşmayla başa çıkmak için daha fazla kafeine ihtiyaç duyarak bir içki daha aldım. "Neden bir şey söylemedin? Sana söyleme dedi ama anne, hadi ama."

"Seni sorduğunu söylemenin akıllıca olacağını düşünmedim," diye cevap verdi.

"Neden? Beni sorduğunu bildiğimde ona takıntılı olacağımı düşündüğün için mi?"

"Takıntılı mı? Tatlım, bir saniye bekle. Baban buraya gelmek üzere ve bu konuşmayı duymasına gerek olduğunu sanmıyorum," dedi ve ben kahvemi yudumlarırken kaşlarımı kaldırdım. "Tamam," dedi ağır bir iç çekişle ve ben de onun güneş odasında, çeşitli bitkilerle çevrili olduğunu anladım. Annemin gerçek bir yeşil parmağı vardı, bense yeşillikler için kara bir ölümdüm. "Neden Brock'a takıntılı olduğunu düşünüyim ki?"

"Anne," diye inledim. "Hadi ama. Senin gözlerin var."

"Evet. İki işlevsel gözüm var. Büyürken o çocuğa aşkıydın, Jillian."

Aşık olmak ona karşı hissettiklerimi tam olarak yansıtmıyordu ama neyse.

"Sana ondan bahsetmedim çünkü onunla hiçbir şey yapmak istemediğini birden fazla kez açıkça belirttin."

Kahvemi bitirdikten sonra yeniden doldurmak için ayağa kalktım ve sehpanın yanında oturmuş patisini yalayan Rhage'in yanından geçtim. "Madem bunu biliyordun, o zaman neden ona bir şey söyledin?"

"Çünkü seni önemsiyordu, seni önemsemekten hiç vazgeçmedi. Çünkü on yılı aşkın bir süredir hayatının bir parçasıydı ve bizim için aileden biri" diye cevap verdi. "Jillian, onunla konuşmamam gerektiğini düşünüyorsan üzgünüm, ama seni sorduğunda, her zaman iyi bir yerden geliyordu."

Dönerek tezgâha yaslandım ve merakım beni ele geçirdi. "Ne ... benim hakkımda ne sordu?" Brock'un bana ne söylediğini biliyordum ama küçük bir parçam annemin bunu onayladığını duymak istiyordu.

"Her zaman senin iyi olup olmadığını bilmek isterdi. Sorularının çoğu bu yöndeydi. Shepherd'da nasıl olduğun. Okulu bıraktığında ne yapmayı planladığını öğrenmek istedi. Arkadaşın olup olmadığını sordu," dedi ve boğazımın arkasındaki acı yanıkla sertçe nefes verdim. "Sanırım senin iyi olduğunu ve yalnız olmadığını bilmeye ihtiyacı vardı."

Telefonu sol kulağıma götürürken dudaklarımı birbirine bastırarak yavaşça başımı salladım. Doğrusu ona kızgın değildim. Beni neden sorduğunu anlıyordum. Onu paslı bir tereyağı bıçağıyla hayatımdan çıkarıp atmıştım. Ona neden söylediğini anladım. Brock onun için bir oğul gibi olmuştu.

"Peki siz ikiniz Cumartesi gecesi bu konuşmayı yaparak ne yapıyordunuz?" Annem sinsice sordu. "Çünkü işte olmadığınıza eminim."

"Dün geceki randevumu kaçırdı."

"Ne yaptı?" Kadın şaşkın bir kahkaha attı.

İçimi çektim. "Sana bahsettiğim adamı hatırlıyor musun? Grady mi? Başka bir randevudaydım ve Brock ortaya çıkıp her şeyi mahvetti."

"O l a m a z , " diye mırıldandı annem ama sesi çok hafifti. Sanki kulaktan kulağa sırtıttığını görebiliyordum.

"Şey, gerçekten mahvetmedi. Yani, eğer dürüst olursam-"

"Olmalısın da."

Burnumu kırıştırarak bir kolumu belimde kavuşturdum. "Her neyse, Grady iyi biri ama ... zaten yürümeyecekti."

"Tabii ki hayır," diye cevap

verdi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sana bir soru sorayım, Jillian. Bana neden Brock'u soruyorsun? Sana bunca yıldır hâlâ seni düşündüğünü söylemesinin dışında mı?"

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım. "Çünkü ... çünkü dün gece bana geldi ve-"

"Siz ikiniz seks yaptınız mı?"

"Aman Tanrım, anne!" Rhage'i ürküterek ve Cadılar Bayramı'ndaki hortlak kediler gibi zıplamasına neden olarak çığlık attım.

"Ne?"

"Ne?" Aptalca tekrarladım. "Tamam, bunu bana bir daha asla sormamanı istiyorum. Asla."

Kulağıma doğru derin bir iç çekti. "Bu insan doğası, Jilly. Baban ve benim çok aktif bir ilişkimiz var-"

"Dur. Lütfen dur." Ağzımdan biraz kustum. "Bunların hiçbirini duymak istemiyorum."

"Güzel. Brock geldi ve seks olmadı. Battaniye örttünüz mü? *Beaches* izlediniz mi? Hatta sarıldınız mı, çünkü bence o sarılmayı seven bir tip."

"Aman Tanrım," diye inledim, neredeyse telefonu yüzüne kapatacaktım. "Odaklanmalısın."

"Odaklandım."

"Sadece bir şeyler hakkında konuştuk ve o ... benimle arkadaştan öte ilgileniyor gibi görünüyor ve birlikte çalışmamız konusunda hiç de endişeli değil."

"İkinizin birlikte çalışmasından neden endişe duysun ki? Lima'lar daha önce iş ve aileyi birbirinden hiç ayırmamıştı," diye kuru bir şekilde cevap verdi. "Brock altı yıldır seni sorup duruyor, tatlım."

"Evet ve o zamanın çoğunda biriyle birlikteydi, yani bu hiçbir şeyin göstergesi değil."

"Sen öyle diyorsan."

İçimi çektim. "Anne."

"Bunun bir şey ifade etmediğini düşünüyorsanız, eminim sizinle konuştuğunu sanmadığım şeyler vardır."

"Ne gibi?" Tedirginliğim artarken sordum.

"O konuya girmek bana düşmez, tatlım."

"Oh!" Bir kolumu kaldırdım. "Onun işini bana anlatmak sana düşmez ama sen benimkini ona anlattın öyle mi?"

"Aynı şey değil," diye tekrarladı. "Her neyse."

"Siz ikiniz sonunda bir araya mı geliyorsunuz?" diye sordu.

Derin bir nefes alarak, cevap vermeden önce ona kadar saydım. "Hayır, anne. Biz değiliz."

"Kafam karıştı."

Başımı arkaya eğdim ve "Neden?" diye inledim. "Onu seviyorsun."

Keskin bir nefes aldım. "Ona aşkıttım anne, ama bu uzun zaman önceydi. Ben artık o kız değilim."

"Artık bir kadın olabilirsiniz ama bu, birine karşı hissettiklerinizin değiştiği anlamına gelmez."

Bakışlarım tavana çevrildi.

"Peki şu çıktığınız Grady denen adam, iyi bir adamdı sanırım? Çekici. Zeki. Seninle ilgilendi mi? Ama ona karşı hiçbir şey hissetmiyordun ve hiçbir yere gitmiyordu?"

"Evet." Bunun nereye varacağını bildiğimi düşünerek kaşlarımı çattım ve bu konuşma hiç de beklediğim gibi gitmiyordu.

"Brock'a hâlâ aşık olmadığına emin misin? Ve eğer artık aşk değilse, ilgilenmiyor musun? Onu düşünmüyor musun?" Annem durakladı.

"Dürüst bir cevap istiyorum."

Tezgâhtan uzaklaşarak oturma odasına doğru yürüdüm. "I . . . Bilmiyorum."

"Bu dürüstçe değil." Ben konuşmayınca, "Jillian, çok şey yaşadın. Bunu biliyorum ve incindin. Eğer bu acıyı senden alabilseydim, alırdım."

"Biliyorum." Pencereye doğru yürüdüm ve perdeyi geri çektim. Apartman kompleksinin arkasındaki ormana baktım.

Çıplak dalların rüzgârda sallanışını izlerken, "Ve bu acı - Brock'un sana verdiği ve senin fiziksel olarak çektiğin acı - belli ki tereddüt etmene neden olacaktı," dedi. "Bunun için seni suçlamıyorum. Kimse suçlamaz ama bu seni risk almaktan alıkoymamalı."

Alt dudağımı çiğneyerek hiçbir şey söylemedim çünkü Brock'la oraya gitmek *büyük* bir riskti.

"Yaşamak risk almaktır, Jillian. Senin yapmaya çalıştığın da bu değil mi? Yeniden yaşamaya başlamak?"

Bir yanım, evden temelli ayrıldığımda bunu ona hiç söylememiş olmayı diliyordu, çünkü haklı olduğu bir nokta vardı, lanet olsun.

"Ondan hâlâ hoşlanıyor musun?" diye tekrar sordu.

"I . . . Bilmiyorum," diye fısıldadım biraz güçlkle.

Annem sessizce güldü. "Tatlım, sanırım nasıl hissettiğini biliyorsun."

Ben de öyle sanıyordum, çünkü gerçek şu ki, ne olursa olsun, ondan nefret ettiğimde ve paylaştığımız her şeyden nefret ettiğimde bile, onu hala seviyordum. Onu sevmekten hiç vazgeçmedim.

"Şükran Günü için onunla mı gideceksin?" diye sordu.

"Bilmiyorum anne."

Gülüşü yüzüme alaycı bir gülümseme getirdi. "İkinizi de yakında göreceğim ve içimden bir ses aynı anda görüşeçceğimizi söylüyor."

Sonunda kitaplıkları bir araya getirmeyi de içeren o günkü planlarımı anlattıktan sonra telefonu kapattım ve perdenin tekrar yerine düşmesine izin verdim. Annem her şeyi çok basitmiş gibi anlatıyordu ama öyle değildi.

Ama haklıydı.

Yaşamak risk almak demektir.

* * *

Öğleden sonra üçü biraz geçe, nihayet kitaplıkları bir araya getirmek üzereyken dairemin kapısı çalındı.

Koridora adımımı attığımda karnım zonkluyordu. Ben değildim Birini bekliyordum ama sezgilerim canlandı. Aceleyle kapıya yöneldim, işe yaramaz gözetleme deliğiyle uğraşmadım. Kapıyı kırarak açtım.

"Brock," diye fısıldadım.

"Hey," diye sırtarak cevap verdi.

"Burada ne yapıyorsun?" Sanki tüm cevaplar dış koridorda saklıymış gibi etrafıma bakarak sordum.

"Seni ziyarete
geldim." Kaşlarım
kalktı.

"Aslında bugünlük iyiliğimi yapmak için buradayım."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için kenara çekildim.
"Peki bu iyilik ne olabilir?"

Brock daireme girdi ve yanımdan geçerken, ben daha ne yaptığını anlayamadan üzerime çullandı ve beni öptü. Çok tatlıydı ve çok kısıydı ama yine de beni orada sersemlemiş bir halde bıraktı.

"Beni öpmek senin iyiliğin miydi?" Sonunda kapıyı kapatarak sordum.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Düşünce tarzın hoşuma gidiyor ama hayır. Kitaplıklarınızı bir araya getirmek için buradayım, çünkü onları satın almaktan bahsettiğinizden beri bunu hâlâ yapmadığınıza eminim."

"Hatırlamıyorum," diye itiraf ettim. "Bunu hatırladın mı?" Brock bana döndü. "Her şeyi hatırlıyorum, Jilly."

Bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru kıvrıldı ve gözlerimi kaçırdım.
"Cidden kitap raflarımı toplamak için mi geldin?"

"Evet." Bir duraklama oldu. "Ve seni görmek istedim." Ne diyeceğimi bilemez bir halde ona baktım.

"Sana zaman vereceğimi söylediğimi biliyorum," dedi bir süre sonra. "Ve bu bana zaman vermen mi?"

"Evet." O yarım sırtış geri dönmüştü ve mideme komik şeyler yapıyordu. "Peki kitap rafları nerede?"

"Koridorun sonundaki ikinci yatak odasında." Rafları bir araya getirmek istiyorsa, bunu yapabileceğine karar verdim. Denetlemekte bir sorun görmedim.

Ve onu burada görmek gerçekten ilgimi çekti.

"İçecek bir şeyler alayım," diye teklif ettim, sonra döndüm, fikrimi değiştirmeden ve kalmasını istediğimi bildiğim halde gitmesini istemeden önce aceleyle uzaklaştım.

Gah. Bazen kendime hiç mantıklı gelmiyordum. Hem de hiç.

İki şişe su aldıktan sonra onu misafir odasına götürdüm. Oldukça çoraktı. Neredeyse hiç kullanılmayan dar, tek kişilik bir yatak, köşede bir çalışma masası ve bir komodin vardı.

Brock raf sisteminin parçalarına doğru yürürken tasarım eksikliği hakkında yorum yapmadı. "Kedin nerede?"

"Muhtemelen yatak odamda, yorganın altında. Öğleden sonra uykusunu orada uyur."

Brock güldü. "Bu kediye sevdim."

"Evet, senden hoşlanıyor. Bu garip çünkü o kedi herkesten nefret eder."

"Kedinin zevki iyiymiş." Bana yan gözle baktı. "Ama yine de, herkes beni sever."

"Ha. Ha." Sırtına baktım ve içimde bir kuşku filizlendi. "Bugün annemle konuştun mu?"

"Hayır." Kaşları havaya kalktı. "Neden? Yapmalı mıydım?"

Hırdavat paketini elime alırken başımı salladım. Yatağın üzerine oturarak tahtaları karıştırmamasını izledim. Giyinişi hoşuma gitmişti, kot pantolon ve termal bir kıyafet giymişti. Bakışlarım göğsünün ve kollarının belirginliğine takıldı.

Düşünmeye başladım.

Muhtemelen kötüydü ama neyse.

Talimatları eline alarak sol tarafıma, yatağın üzerine oturdu. "Pekala, bu çok zor olmamalı."

"Öyle değil. Sadece tembelim."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Dürüst olmak gerekirse, kitaplarla dolup taşan bir kitaplığınız olmamasına şaşırdım."

Cıvata ve vida paketini elimde evirip çevirirken omuz silktim. "I . . . Sadece bir türlü fırsat bulamadım."

"Peki ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Sus," diye mırıldandım, sırtıtmamak için kendimi zor tutarak.

"Ama şimdi bunu yapıyorsun?" Kâğıdı arkasındaki yatağın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı. "İlginç."

Bunu neden ilginç bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Şükran Günü'nden eve döndüğümde bir sürü kitap getirmeyi planlıyorum."

"Bir ton kaç eder?" diye sordu parlak gri tahtaları yerleştirirken.

"Boktan bir ton."

O sırtış yayıldı ve lanet olsun ki gerçekten de seksi bir sırtıştı. Öyle olmadığını düşünürken kimi kandırıyordum? "Umarım Porsche'ye bir ton sığar."

Gözlerim kısıldı. "Seninle gelmeyi asla kabul etmedim." "Edeceksin."

"Kendinden çok eminsin."

Bana attığı bakış, bunun için bir nedeni olduğunu haykırıyordu. Biraz telaşlanmış hissederek sonunda denetlemeyi bıraktım ve bana mutfağını nasıl yenilediğini anlatırken yardım ettim.

"Daha yeni bir ev almadınız mı? Ya da bir tane inşa ettirmediniz mi?" Ben sordum.

"Yeni bir ev satın aldım. Farklı bir şey istedim. Ayrıca, istediğim yerde çok fazla arazi yoktu," diye açıkladı altıgen anahtarı bir profesyonel gibi çevirerek. "Ayrıca ellerimi kirletmek istedim."

Rafı kaldırıp onun için yerinde tutarken kaşlarımı kaldırdım. "Ciddi misin? Ne zamandan beri inşaat ve tadilat işleriyle uğraşıyorsun?"

"Hey, bu elleri nasıl kullanacağımı biliyorum." Kirpiklerini indirerek bana baktı. "Güven bana."

Karnım kıpırdarken yanaklarım kızardı. Evet, evet. Evet, o yaptı. "Neden her şeyi bu kadar ... bu kadar sapıkça yapmak zorundasın?"

Brock güldü. "Bunun sapıkça olduğunu mu düşünüyorsun? Daha hiçbir şey görmedin."

"Yaşasın. Dört gözle beklenecek bir şey."

Başını sallayarak iki parçayı birbirine vidaladı. "Bazı şeyleri yapamayacağım. Mutfağı çoktan yıktım, bu yüzden sadece paket servis ve ızgara yapabiliyorum."

"Bunun için hava biraz soğuk, değil mi?"

"Hayır. Beni rahatsız etmiyor." Rafı dik çevirerek ayağa kalktı. "Bunu nerede istemiştiniz?"

Ona gösterdim. "Mutfak tamamen boşaltıldı mı?"

"Neredeyse." Rafı yatağın karşısındaki duvara taşıdı, sonra ikincisine döndü ve onunla çalışmaya başladı. "Dolapları onarmaya çalışacağım, bu yüzden dikkatlice sökölmleri gerekiyor."

Rafları y e r l e ş t i r m e k için çalışmasını izlerken içimi bir şaşkınlık kapladı. Bu onda yeni bir şeydi.

"O kadar şaşırmış görünmene gerek yok."

"Özür dilerim." Yatağın kenarına tekrar oturdum. "Böyle şeylerle ilgilendiğini bilmiyordum."

"Senin bilmediğin bir sürü şeyle ilgileniyorum."

İşte, kulağa hiç de normal bir yorum gibi gelmeyen bir şey söyledi.

"Bu ellerimi ilk kez iyilik için kullanmıyorum." Diğer donanım paketini aldı ve küçük çantayı yırtarak açtı.

Sıcaktan kızardım.

"Aklını çukurdan çıkar." Güldü. "Sana kilit açmayı öğrettiğim zamanı düşünüyordum."

Kitaplığa odaklandığı için rahatça sııttım. "Evet, bunu yapmıştın. Ben on iki yaşındayken. Bir çocuk için son derece faydalı bir beceri."

Güldü. "Buna ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin. Ayrıca, bu rafları bir araya getirmek en azından senin için yapabileceğim bir şey."

Eğilerek A işaretli tahtayı aldım. "Nasıl yani?"

Brock bir an hareketsiz kaldı ve sonra yerde diz çöktüğü yerden bana baktı. "Yaralandıktan sonra, lanet bir-"

"Dağınıklık mı?" Yardımsever bir şekilde cevap verdim.

Başını sallarken küçük bir gülümseme vardı. "Kariyerimin sona erdiğini sanıyordum. Kafam gerçekten kötü bir yerdeydi."

Gerçekten kötü, karanlık bir yerdeydi.

"Ama sen hep benim yanımdaydın. Kimse yanımda olmaya dayanamazken sen yanımdaydın," dedi derin bir nefes alarak. "Gün ortasında ya da geceleri kaç kez gelip yerde sızıp kaldığımda beni yatağa götürdüğünün sayısını unuttum. İçkiyi fazla kaçırdığımda arkamı temizledin." Sesi tiksintiyle doluydu. "Ya da bana yemek getirdiğinde ve gerçekten yediğimden emin olduğunda. Ben zil zurna sarhoşken ve kendi sinirlerimi bozarken bile yanımda kaldın. Yani, evet, en azından birkaç kitaplığı bir araya getirebilirim."

Alt dudağımı dişlerimin arasında emerken bakışlarımı indirdim. Bu yüzden mi buradaydı? Neden beni istiyordu? Geçmişin kefareтини ödemek için mi? Yine de bu aptalca görünüyordu. "Brock..."

"Biliyorsun, söylemem gereken bir şey var - konuşmamız gereken bir şey. Tamam mı?" Ben bakışlarını karşılayana kadar bekledi. "Yaralandığın o gece, neredeyse ölmek üzere olduğun o gece, senin yanında değildim. Benim yüzümden başına geldi."

"Dur." Hâlâ tahtayı tutarak ona yaklaşıırken kalbim göğsümde acı verici bir şekilde çarptı. "Sen yapmadın-"

"Seni soymaya çalışmadım mı? O tetiği ben çekmedim mi?"

BÖLÜM 23

Kendime düşünme izni bile vermediğim bu kelimelerin söylendiğini duymak, anılarımın geri gelmesiyle irkilmeme neden oldu. Su dolu bir lavabonun tıpasının çekilmesi gibiydi. Tufanı durdurmak mümkün değildi.

Tıka basa dolu otoparkta yürüdüğümü hatırlamıyorum.

Tek bildiğim arabamın önünde ellerimi gözlerime kapatmış bir şekilde durduğumdu. Tanrım, beni tamamen ekti. Brock onunla, sadece onunla ve benimle vakit geçirmek için buraya kadar gelmemi sağladı ve o Mona'nın içinde diğer herkesle, o kızlarla birlikteydi. Bu tamamen oldu. Brock cidden beni ekti.

Boğazımda bir hıçkırık yükselirken omuzlarım sarsıldı. Brock beni terk etmesinde bile bir yanlışlık görmemişti. Bunu yüzünde gördüm. Bir an bile yanlış bir şey olduğunu düşünmedi ve ben çok ama çok aptaldım.

Aptal elbisem ve aptal makyajımla çok aptaldım. Beni ilk gördüğündeki gibi bakmasına şaşmamalı. Sonunda beni Jillybean'ından başka bir şey olarak gördüğü için değildi. Gülünç göründüğüm içindi. Orada dar kot etekler ya da kot pantolonlar giyen kızlarla -Kristen'le- kıyaslandığımda, elbise oyunu oynuyormuşum gibi görünüyordum. Ellerimi indirip çantamı omzumdan indirirken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Katie haklıydı.

Brock bu gece biriyle yatacaktı.

Ben evdeyken o eve yalnız gitmiyordu.

"Affedersiniz?"

Gözyaşlarımı tutamayıp arkamı döndüm. Bir adam orada duruyordu, çok yakındı. Arabamın yan tarafına çarparak bir adım geri attım. Tanrı'ya şükür, otoparkta adamın gözyaşı lekeli yüzümü görmesine yetecek kadar ışık yoktu. Ama bu adamı da pek göremiyordum. Görebildiklerim de iyi değildi. Elmacık kemikleri zayıf görünüyordu. Gözleri gölgeliydi ve derin nefes aldığımda keskin bir ter ve yağlı yemek kokusu aldım. Elleri, koyu renk iş pantolonuna benzeyen bir şeyin ceplerine sokulmuştu.

Karnımda bir huzursuzluk filizlendi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet." Başını hafifçe yana çevirdi ve kuru bir öksürük çıkardı. "Bir doların var mı?"

Neden öyle cevap verdiğimi bilmiyorum. Bir dolarım vardı ama kafam hayır diye titriyordu. "Özür dilerim. İstemiyorum," dedim ve arabama döndüm.

Adam hızlı hareket etti.

Bir eli dışarı fırladı ve parmakları saçlarıma dolandı. Başım geriye doğru savrulurken irkilerek bir çığlık attım. İçgüdülerimle hareket ettim ve çantamı ona doğru savurmaya başladım ama donup kaldım, hareket etmeyi ve nefes almayı bıraktım. Bir an için gördüklerime inanamadım. Algılayamıyordum bile ama gerçektir ve tam oradaydı.

Yüzümden bir santim uzakta bir silah tutuyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, ağzım kurumuştur.

"Kimildama," diye emretti adam. "Sadece çantanı bana ver ve canın yanmasın."

Hemen cüzdanımı kaldırdım, kredi kartlarımla birlikte üzerimdeki her kuruşu ona vermeye tamamen hazırdım. Başımı öne doğru iterken kafa derimde bir acı hissettim. Dengem bozuldu, yana doğru tökezledim ve kendimi tutamayacak kadar paniklemiş bir halde yere düştüm.

Dizlerim sert kaldırırma sürtünerek bir çığlık attı. Panik içimde bir bomba gibi patlarken ciğerlerimden sert bir hırıltıyla hava çıktı.

"Allah kahretsin!" diye tükürdü adam. "Sana kıpırdama demiştim."

"Bunu yapmak istememiştim." Çantama uzandım ve acelemden içindekiler yere saçıldı. Cüzdanıma uzandım. "Al! Al bunu. Alabilirsin."

Bir eliyle silahı sıkarken, diğer eliyle de cüzdanı elimden çekip aldı. Olduğum yerde kaldım, hareket etmeye cesaret edemedim. Boğazıma hızla bir safra kaçtı. Hasta olacaktım. Gidiyordum-

"Sadece 60 dolar mı? Hepsi bu mu, kaltak?"

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Özür dilerim. Sahip olduğum tek şey bu. Bu-"

"Arabanın anahtarlarını ver." Namlunun ucu yanağımı sıyırdı ve neredeyse kusuyordum. "Şimdi."

Öne doğru düşerek elimi kaldırırmda sürükledim, küçük, plastik parfüm şişesinin ve vovomun ölmeden birkaç yıl önce Noel için bana verdiği boncuklu bozuk para cüzdanının üzerinden geçtim. Parmaklarım çantamda sakladığım kolyenin ince zincirinin üzerinde gezindi.

-Brock'a vermediğim hediye. Anahtarları buldum ve yerden kaptım. Titreyen bir el ve kaburgalarımın çarpan kalbimle anahtarları adama doğru kaldırdım. "İşte."

Anahtarları elimden aldı ve hızla geri gitmeye başladı, silahı hâlâ bana doğrultulmuştu. Hareket etmeye cesaret edemedim. Nefesimi tuttum, gitmesi için dua ettim, yürüyüp gideyim diye-

Sonrasında birkaç şey oldu.

Barın kapısı açıldı ve müzik ılık gece havasına karıştı. Adam küfretti. Bir araba kornası çaldı ve kulakları sağır eden bir patlama sesi duyuldu. Tüm vücudumda sadece bir saniye süren kırmızı sıcak bir acı parladı.

Sonra hiçbir şey olmadı.

Brock'un acı dolu bakışları şimdi benimkileri tutuyordu ve biliyordum. Aynı geceyi yeniden yaşadığını biliyordum. "Orada olmamalıydın bile, Jillian. Bütün o hafta sonu olanları hatırlamadığımı mı sanıyorsun? Büyük geri dönüşümü kutlamak için seni dışarı çıkarmam gerekiyordu." Sert ve ısırgan bir kahkaha attı. "Planlıyordum. Gerçekten, ama oraya gittim . . . ve gerçekten iyi bir mazeretim yok ve inan bana, bir tane aradım. Defalarca, neden orada kalmayı seçtiğimi ve senin gitmene izin verdiğimi, neden seni takip etmediğimi açıklamaya çalıştım. Hiçbir nedenim yeterince iyi değildi, hiçbir zaman da iyi olmayacaktı."

Brock tahtayı yere bıraktı ve elini saçlarının arasına soktu. Yumuşak uçları öne doğru düştü. "Daha sonra bunları sana hiç söylemediğimi biliyorum. Söylemeliydim. Ailene neden orada olduğunla ilgili bir şey söylememi istemedin ve ben de buna saygı duydum ama sana söylemeliyim ki bu bok beni *yyip bitirdi*. Ben orada maçlara çıkıyordum, para kazanıyordum ve babanın benim için yaptığı onca şeyden sonra hâlâ benim için yaptığını görüyordum ve sen o hastane yatağında yatıyordun çünkü ben tam bir ahmaktım. Seni hayal kırıklığına uğrattım ve bu asla affedemeyeceğim bir şey-"

"Böyle söyleme," diye yalvardım, bu yüzden kendini asla affedemeyeceğini söylemesine dayanamayacağımı fark ettim. "Evet. Beni terk ettin. Bu canımı yaktı, gerçekten yaktı ama başıma gelenlerden sen sorumlu değilsin. Bunun için seni suçlamıyorum."

"Nasıl yapamazsın?" diye sordu, sesi buz gibi keskindi.

Hayatımda bir dönem vardı. O nokta çok uzun sürmemişti. Onu suçlamıyordum. Eroin bağımlısı, paraya muhtaç ve deli gibi uyuşturucu kullanan bir adam değildi. Bunun için onu sorumlu tutamazdım.

Bazı insanların bunu yapmam gerektiğini düşünmesi umurumda değildi. Ama o geceden kalan tüm acıları unutamamıştım ve belli ki o da unutamamıştı.

Sonra bana hızla giden bir yarı kamyonun gücüyle çarptı. Nasıl hala böyle yaşayabiliyorduk?

Tekrar incinmekten korkuyordum. *Gençken* duygularıma karşılık vermemenin suçluluğunu taşıyordu ve benden sorumlu hissediyordu . . . benim vurulmam için, onun yapmadığı bir şey için? İkimiz de gerçekten yaşamıyorduk.

Ne halt ediyorduk biz?

"Bu işin peşini bırakmalıyız," diye fısıldadım ve o an, bu sözleri söylediğim anda, dünyayı sarsan bir netlikle gerçek oldular.

Brock'un o geceyi geride bırakması gerekiyordu ve Tanrı'nın dürüst gerçeği, benim de öyle, çünkü bırakmamıştım. Altı yıl boyunca hiçbir şeyin peşini bırakmamıştım. Ve eğer bunu yapmazsam nasıl devam edebilir, gerçekten mutlu olabilir ve hayatımı geri kazanabilirdim?

İkimiz de istemezsek Brock'la aramızdaki ilişki nasıl yürüyebilirdi ki? Yumuşak bir nefes aldım.

Şaşkınlık içinde ellerimi yüzüme götürdüm ve bir parmağımı yanağımdaki derin girintiye bastırdım. Bir kurşunun sol yanağımdan girip ağzımın diğer tarafına doğru ilerlediğini, bir şekilde dilime, ağzımın tavanına ya da tabanına dokunmadığını, sağ çenemden geçip onu neredeyse paramparça ettiğini ve bu sırada sağ kulağımda işitmek için gerekli olan bazı parçaları dışarı çıkardığını tahmin bile edemezsiniz.

Tanrı biliyor ya, çok şanslıydım.

Ciddi bir şekil bozukluğu olmamasının yanı sıra, aslında hayatta kalmıştım. Vurulduktan sonra bilincimin yerinde olduğunu zar zor hatırlıyordum. Panik ve nefes alamama, boğazımdan aşağı akan kanın metalik tadı, bağırma-çığlık sesleri duyarken ağzımdan ve burnumdan dışarı akması gibi anılar vardı. Hastanede trakeostomi tüpüyle uyanıncaya kadar hatırladığım tek şey buydu, o sırada konuşamıyor ya da sağ kulağımla duyamıyordum.

O noktadan sonra uzun bir iyileşme süreci oldu.

Dokuz hafta boyunca müşahede altında kaldım ve yeniden yapılanma parçaları için birçok kez hastaneye gittim. Evden ayrılmam ve Shepherdstown'a geri dönmem bir yılımı almıştı.

Ve ikimizin de hâlâ Mona's'ta durduğumuzu, benim uzaklaştığım ve onun takip etmediği o anda sıkışıp kaldığımızı tam olarak kabul etmek altı yılını almıştı. Bu çok uzun süren bir andı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Sözsüz bir şekilde ona baktım ve mümkün olduğuna hiç inanmadığım bir şeyin eşiğinde olduğumuzu fark ettim. Uçurumun kenarına kadar yürüyüp aşağıya bakmak gibiydi. Bu sıçramayı tekrar yapabilir miydim? Denemek istedim, çünkü ona baktığımda hissettiklerimi inkâr etmekten yorulmuştum. Bununla savaşmaktan yorulmuştum. İstiyordum... "İstiyordum..."

Bana bakarken bakışları parlak ve sonsuzdu. "Ne istiyorsun?"

Hava boğazımda daraldı. "Her şeyin gitmesine izin vermek istiyorum. İstiyorum. Ve bu benim için hala çok korkutucu ama gerçekten yaşamaya başlamak istiyorum. Risk almak istiyorum ve ben Seni istiyorum."

Bunu yüksek sesle söylemek, çok ağır, sert ve kaşıdıran bir battaniyeden sıyrılmak gibiydi. Gözlerinizi açıp okyanusun en derin yerinin ne kadar mavi olabileceğini ve yer kar ve buzla kaplıyken güneşin ne kadar parlak olduğunu görmek gibi.

Beni inanılmaz derecede savunmasız hissettiren kelimeleri fısıldarken gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı. "Seni istiyorum, Brock."

İnanılmaz bir hızla hareket ederek tahtayı elimden kaptı ve yere düşmesine izin verdi. Ellerimden tutarak beni kucağına çekti ve yere oturttu. Dizlerim kalçalarının iki yanına kaydı ve beni öptüğünde, önceki geceki veda öpücüğü gibiydi.

Duygularım allak bullak oldu ve aklım başımdan gitti. Dudağımın kenarını ısırıp sonra dilini küçük ısırığın üzerinde gezdirerek onu yatıştırırken kollarında titriyor ve sarsılıyordum. Dudaklarımı kibarca araladı, öpüşmeyi sürdürdü, beni tattı - beni sahiplendi, ama ben zaten onun tarafından sahiplenilmiştim.

Ben hep onun olmuştum.

Beni içine çekerken öpücük derinleşti ve kısa bir an için midemde korku filizlendi. Brock beni tekrar incitebilecek güce sahipti ama bu tehdit göğsünden yükselen ilkel gürültünün içinde kayboldu. Öpüşmeyi kesti ve dudaklarımın en lezzetli şekilde şiştiğini hissettim.

"Bir şey bilmek istiyorum," dedi saçlarımı yüzümden geriye doğru düzelterek. "Fark ettiğinden çok daha uzun zamandır merak ettiğim bir şey - olması gerekenden çok daha uzun zamandır."

"Ne?" Nefesimi sakinleştirmeye çalışarak sordum.

Elleri vücudumda aşağıya doğru kayarak kalçalarımın üzerinde durdu ve konuştuğunda dudakları dudaklarıma değdi. "Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Tadı?

Bununla ne demek istediğini biliyordum. Tanrım, hem de nasıl. Bu istek beni şok etti. Yani, daha çıkmamıştık bile ve dün gece ilk kez öpüştük. Ve şimdiden bunu mu yapmak istiyordu?

Ve bunu yapmasını istedim. Vücudum bunu yapmasını gerçekten istiyordu, sanki yüzde yüz on kabul etmiş gibiydi, ama öpülmeyeli gerçekten çok uzun zaman olmuştu.

Birdenbire kendimi inanılmaz derecede saf ve tamamen yabancı olduğum bir ortamda hissettim. Ellerimi onun omuzlarına koyarak geriye yaslandım ve aramıza biraz mesafe koydum. "Brock, ben ..."

"Ne var bebeğim?" Eliyle saçlarımı kavradı ve boynuma doğru topladı. Ağzımın köşesini öptü.

Ellerim göğsüne doğru kayarken ürperdim. "Bu ... oldu." Yanaklarım ısınınca tekrar denedim. "Bunu yapmayalı gerçekten uzun zaman oldu."

Kalçamdaki el durdu ve Brock gözlerimin içine bakabilmek için geri çekildi. "Ne kadar sürecek?"

"Gerçekten çok uzun bir zaman," diye tekrarladım, hafifçe kıpırdanarak. "Bırakın bundan fazlasını, öpülmeyeli bile yıllar oldu."

O koyu kahverengi gözler neredeyse siyaha dönmüştü.

"Neredeyse yeniden doğmuş bir bakire gibi hissediyorum," dedim gülmeye zorlayarak.

"Siktir," diye homurdandı. "Bu beni daha çok yapmak istememe neden oluyor. Hiçbir fikrin yok."

Kalbim fazla mesai yaparken ellerim göğsünde kasıldı, termalini kavradı.

"Bunu senin için yapmama izin ver." Brock'un koyu renk gözleri parlak bir arzuyla parlıyordu. "Seni boşaltmama izin ver, Jillian. Lütfen, gerçekten yaşamaya başlamana yardım etmeme izin ver." Tekrar ürperirken nefesim kesildi. Bunu nasıl reddedebilirdim? Gerçekten. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde onun için yanıp tutuşuyordum. Bedenim onu istiyordu.

Kalbim ve ruhum bunu istedi. Bunu reddetmek için hiçbir neden yoktu. Karanlık şüpheler ve köklü güvensizliklerden başka bir şey yoktu.

Yaşamak tamamen risk almakla ilgilidir.

Evet. Yaşamak risk almaktı. Yaşamak kendini ortaya koymaktı, bazen bakmadan atlamaktı ama benim bir güvenlik ağım vardı. Brock beni yakalayacaktı. Bundan hiç şüphem yoktu.

"Tamam," diye fısıldadım, kendimi paraşütle atlamayı kabul etmiş gibi hissediyordum. Dudaklarını alnıma bastırdı.

"Tanrı'ya şükürler olsun."

Kıkırdadım. Üzerime ineceği için gerçekten heyecanlıydı. Espri yavaşça buharlaştı, çünkü ağzı bir kez daha benimkini aldı ve sıcak ve derindi. Dili benimkinin üzerinden kaydı ve ağzımın çatısını fiskeledi. Başım dönene ve ben onun kollarında eriyene kadar beni öptü. Sonra kıkırdandı, dudakları çenemde ve kelimenin tam anlamıyla yeniden bir araya getirilmiş olan çenemin üzerinde gezindi. Sertleşmeye başladım ama dilinin ucunun çizgiyi takip ettiğini hissettim.

Ağzı boynumun kenarından aşağıya doğru inip sıcak öpücükler bırakırken parmaklarım gömleğini yırtacaktı. Kalçamdaki eli göğsüme doğru hareket ederken ısırdı ve yaladı. Uçları sertleşti ve daha fazlasını istedim, çıplak olmak istedim ama sonra tekrar hareket etti.

Elleri kalçalarımın indi ve beni kaldırdı, gücüyle beni şaşırttı. Hiçbir şekilde küçük bir piliç değildim, ama o beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi hareket ettirdi.

Ne olduğunu anlamadan sırtımı yere dayamıştım, yatağın arasına sıkışmıştım ve etrafım yarım kitaplıklarla çevriliydi. Beni içine hapsetti ve nabzım hızla atarken kocaman gözlerle ona baktım.

"Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum..." Elleri karnımda, giydiğim ince kazağın üzerinde gezindi. Kazağı yukarı iterek karnımın alt kısmını ortaya çıkardı. "Cehennem . . ."

Bakışlarından cesaret alarak kuru dudaklarımı ıslattım ve "Bunu ne zamandır istiyorsun?" diye sordum.

Brock, "Geçen Cuma uyandığımda her tarafıma sürtünüyordun, ağzımı bu bacakların arasına sokmak isteyecek kadar uzun," diye mırıldandı, parmaklarını taytımın bandının altına soktu ve birkaç santim aşağı çekti. İnledi. "Külot yok mu?"

Yüzüm kızardı ama tekrar çekiştirdiğinde arkamı kaldırdım ve pantolonu bacağımdan aşağı indirirken geri sallanmasını izledim. Evdeyken ve tayt ya da yoga pantolonu giyerken iç çamaşırı giymemek gibi korkunç bir alışkanlığım vardı.

Onun arkasında bir yerde son buldular.

Ve sonra bana bakıyordu, en mahrem ve özel yerime bakıyordu. Yüzündeki keskin açlık ifadesi nefesimi kesmişti. Onu durdurma düşüncesi yakındaki pencereden dışarı fırladı.

"Çok güzelsin," dedi sert bir sesle ve bunu söyleme şekli beni gerçekten bunu kastettiğine inandırdı. "Çok güzelsin."

Elleri baldırlarımın dışından yukarıya doğru ilerleyip dizlerimin üzerinden geçerek uyluklarımın iç kısımlarına doğru kayarken kalbim göğsümde çarpıyordu. Kalçamla uyluğum arasındaki kıvrımın hemen önünde durdu ve bacaklarımı nazikçe birbirinden ayırdı. Serin hava üstümden geçti ve nefesim kesildi. İçgüdülerim bacaklarımı kapatmamı istiyordu ama onun ateşli bakışları benimkilere kilitlendi.

"Bunu yapmam gerek." Sesi içimde gürledi. "Şu anda ihtiyacım olan tek şey bu."

Sığ, kesik kesik bir nefes alarak rahatlardım.

Bakışlarındaki vaat, bu karardan pişman olmayacağımı söylüyordu. Göbeğimin altındaki boşluğu öperken başı eğildi ve sonra daha aşağı indi, geniş omuzlarını bacaklarımın arasına yerleştirerek beni daha da genişletti.

Dudakları uyluğumun iç kısmına doğru hareket edip yukarıya, zonkladığım yere doğru ıslak bir yol bırakırken yutkunamıyor ya da nefes alamıyordum. Ellerim halının üzerinde düzleşti. Çenesindeki kıllar tenimi inanılmaz bir şekilde tırmalıyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandı.

Bakışlarına tamamen maruz kaldığımda, eli leğen kemiğimin üzerinden geçip aşağı inerken titredim. Bu, karanlık oturma odamda yaptıklarımıza hiç benzemiyordu. *Bunu* daha önce de yapmıştım. İki kez. Bana hiçbir faydası olmamıştı ve bazı kadınların bundan neden bu kadar hoşlandıklarını hiçbir zaman anlayamamıştım ama henüz orama dokunmadan bana odaklanma şekli geçmiş deneyimlerimi çoktan aşmıştı.

Yukarı bakarken alt dudağını yaladı, bakışları benimkini delip geçti. "Bana güveniyor musun, Jillian?"

Tanrım, kalbim göğsümde o kadar hızlı ve büyük bir şekilde şişti ki sanki yerden havalanacakmışım gibi hissettim. "Evet."

Brock bana gülümsedi ve sonra üzerime çıktı. İşte bu kadar. Uyarı yoktu. Dalga geçmek yok. Ağzı üzerimdeydi ve temas vücudumu sarstı. Damarlarıma dolan sıcaklıkla sırtım neredeyse yerden kesilecekti.

Dili içeri daldı ve beni öpme şekli sıcak, ıslak, derin ve sarsıcıydı. Dili beni daha önce öptüğü gibi hareket etti, başım geriye düşene kadar girip çıktı ve artık onu izleyemiyordum.

Aşağı uzandım ve bir elimle parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Kavrayışım sıkılaştığında bana karşı hırladı. "Oh Tanrım."

Kalçalarım hareket ettikçe, dilinin darbelerini karşıladıkça ham ve ilkel hisler içime işledi ve durduğunda dehşet içinde haykırdım.

Brock kıkırdadı ve sonra boğuk bir inilti çıkardım, çünkü bir parmağını ıslaklığın içinden geçirip içime sokarken ağzı sıkı sinir demetinin etrafında kapandı.

"Tanrım," diye soludum, saçlarını çekiştirirken başka bir şey söylemekten acızdım.

Vücudum kontrolü ele alınca beynim devre dışı kaldı. Parmağına ve ağzına karşı sallanıyordum ve bir parmağını daha sokup beni daha da doldurduğunda, nefes nefese kalmaya ve bu sesleri çıkarmaya başladım, hayatım boyunca hiç çıkarmadığım bu küçük inlemeleri - normalde utanacağım sesler ama şimdi değil. Utanmaya, düşünmeye ya da geçmişimize yer yoktu.

İçimde yaptıklarından başka hiçbir şey yoktu, içimde kıpırdanıyor ve inşa ediyordu. Sadece ağzı, parmakları ve vücudumun sallanma ve hareket etme şekli vardı. Tutku içimde yanıyor, o daha derine ve daha hızlı ilerledikçe hızla aleve dönüşen bir kıvılcımı ateşliyordu.

Gençken hiç hissetmediğim bir şekilde onun için yanıp tutuşuyordum. Hayır, şu anda hissettiklerim hayal ettiğim her şeyin ötesindeydi.

"Brock," diye nefes aldım.

Tanrım, bu işte inanılmaz derecede iyiydi.

Vücudum sımsıkı sarıldı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Diğer elim körlemesine dışarı fırladı ve küçük yatağın kenarına çarptı. Brock yine o sesi çıkardı, o derin hırıltıyı ve beni uçurumun kenarına fırlattı. Vücudumdaki her kas gerilirken ve sonra serbest kalırken haykırdım. Acımasız zevk içime aktı, kemik ve dokuları sıvılaştırdı. Nabız ve zonklama fırtınasında kaybolmuştum.

Fazla hareket edemeden ve doyunluğun ötesinde, Brock'un başını kalçalarımın arasından kaldırmasını izlerken kollarım iki yanıma düştü. Tam bir erkek, kendini beğenmiş

Gülümsemesi o güzel, yetenekli ağzını süsledi.

Parmaklarını yavaşça benden çekip bir tanesini ağzına götürdüğünde nefesim kesildi. Parmağını yaladı.

Aman Tanrım.

Nefesim kesildi, gözlerim büyüdü. Kelimeler kifayetsiz kalıyordu.
Yok.

Brock ayağa kalktı, vücudumun uzunluğuna doğru ilerledi ve bir elini başımın yanına koydu. Dudakları parlıyordu. "Şükran Günü için bizi eve ben bırakacağım, değil mi?"

Elimde değildi. Dudaklarımda bir sırıtış belirdi ve usulca güldüm. Bundan sonra nasıl hayır diyebilirdim ki? "Evet, bizi eve sen bırakacaksın."

BÖLÜM 24

İçimde küçük bir parça vardı -tamam, bu doğru değildi. Oldukça büyük bir parçam iş yerinde işlerin nasıl olacağını merak ediyordu. Brock aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi mi davranacaktı, yoksa her türlü şeyi herkesin önünde sergilemekte bir sakınca görmeyecek miydi? İlişkimizin iş arkadaşlarımız tarafından bilinmesini isteyip istemediği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Yine de bir ilişkimiz olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana oral seks yapması, hayatım boyunca yaşadığım en muhteşem orgazmı yaşatması ve beni istediğini söylemesi resmi olarak erkek/kız arkadaş olduğumuz anlamına gelmiyordu.

Bunu açıklığa kavuşturmam gerektiğini düşünüyordum.

Brock Pazartesi sabahı ofisimde durdu, bir eliyle telefonunu kulağına götürürken diğer eliyle de bana bir latte tutuyordu. Göz kırptı ve sonra dışarı çıktı. Tabii ki onu gördüğüm anda yüzüm alev alev yanmaya başladı.

Diğer kitaplığı bir araya getirmiş ve günün geri kalanını benimle Will Ferrell filmlerinden oluşan mini bir maraton izleyerek geçirmişti. Artık o gece ya da bana olanlar hakkında konuşmuyorduk. Pizza sipariş etmiştik ve o da saat sekiz gibi gitmişti. Veda öpücüğü bana keşke bir Merhaba öpücüğü.

Dün öğleden sonra aklımı başımdan aldıktan sonra, iyiliğine karşılık vermeme izin vermemişti. Üzerimden yuvarlandı, pantolonumu buldu, tekrar giymeme yardım ederken kanaryalarla dolu bir dükkândaki kedi gibi sıırttı ve sonra kitaplıktaki işine geri döndü. İyiliğine karşılık vermek istedim ama aptal olduğum için cesaretimi toplayamadım.

Ben'le aramızda herhangi bir eylemi başlatan ben olmamıştım ve o benim tek ilişkim olduğu için, bu hiç kimseyi aktif olarak baştan çıkarmadığım anlamına geliyordu.

Kendimi bunu yaparken hayal bile edemiyordum. Ama yapmak istedim.

O sabah saat on civarında, bir yığın raporu topladım ve Pazartesi toplantımız için konferans salonuna doğru yola çıktım. Kağıtları kucağıma alıp

Brock kendi ofisinden çıkarken ben de kendi ofisimden çıktım. Yıllar önce olduğu gibi gergin hissederek bekledim.

Bana yaklaşırken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Eteğine bayıldım," dedi kısık bir sesle, eğilip sol kulağıma doğru konuşurken. "Muhteşem kışını gösteriyor."

Etrafıma bakarken gözlerim büyüdü. Kabin duvarları görülemeyecek kadar yüksekti ama kimsenin onu duyduğunu sanmıyordum. Yine de kendi ayaklarıma takılıp düştüm.

Brock kıkırdayarak elini koluma doladı ve beni sabitledi. Başımı sallayarak, bu gri eteği tekrar giyebilmek ya da benzerlerini bulabilmek için hafızama kazırken ona kışma bakmayı kesmesini söylemeye başladım ama tam o sırada Paul kabinlerden birinin arkasından çıktı.

Açık mavi gözleri Brock'tan koluma dolanan ele kaydı. İfadesinde bir şey gerildi ama o kadar çabuk düzeldi ki fark ettiğimden bile emin değildim.

Paul dikkatini Brock'a çevirmeden önce bana doğru başını salladı. "Philly'deki eğitmenlerden oraya gönderdiğimiz adamlarla ilgili bir özet aldım."

Kolumu bırakarak Brock kâğıdı ondan aldı. "Sağ ol, dostum." Ofise doğru ilerlerken o da yanıma geldi. "Bu hafta oraya gittiğimizde onları kontrol edeceğiz."

"Kulağa hoş geliyor." Birkaç adım arkamda, sağımda yürüyen Paul'e baktım. "Onlarla oyun planın nedir?"

Brock, "Eğer baban onların gidişatını beğenirse, onları orada tutmaya devam edecek," diye açıkladı. "Beğenmezse, daha fazla eğitim için buraya geri gönderilecekler."

Masaların olduğu sıranın etrafından dolanırken başımı salladım. Birkaç personel kapının dışında bekliyor ve sohbet ediyordu. Brock'un elini dirseğimde hissettim. Soru sorarcasına ona baktım ve kalın kirpiklerini kaldırarak Paul'e doğru sivri bir bakış fırlattı. Diğer adam da bana bakıyordu ve konuşmuş olması gerektiğini fark ettim.

"Özür dilerim," dedim kibarca, Brock'la konuştuğunda onu duyabildiğimden beri bana bir şey yönelttiğini duymamış olmama şaşırarak. Sesini alçaltmış mıydı? *Hayır*, dedim kendi kendime. İşitme sorunun olduğunu bildiğinden bile emin değildim ve eğer bilseydi, bu mikro bir hareket olurdu. "Seni duymadım."

"Yeni üyelik raporları sende mi?" diye tekrarlarlarken Paul'ün ifadesi soğukkanlıydı.

Bunu neden sorduğunu merak ederek kaşlarımı hafifçe çattım. "Evet. Onları görmek istemenizin bir nedeni var mı?"

Brock bir adım öne çıkarak konferans salonuna girmişti bile ve personelin geri kalanı da onu takip edince Paul durdu. "Onları görmek için bir nedene ihtiyacım var mı?"

İstediğim her şeyi sorgulama yetkim olduğunu belirtmeye başladım ama bu ifade dilimin ucuna kadar geldi. Derin bir nefes aldım. "Sadece neden onları görmeniz gerektiğini anlamıyorum, çünkü bu sizin departmanınız değil."

"Aslında öyle sayılır." Paul kollarını kavuşturmuş, uzun, ince burnuyla bana bakıyordu. "Resepsiyonda çalışan Chase Byers eğitime geçmek istiyor, bu yüzden performansını değerlendirmem ve transferi hak ettiğinden emin olmam gerekiyor." Durakladı, yüz hatları keskinleşmişti. "Brock'un bundan sana bahsettiğine eminim?"

Odaya bakarken ağzımı açtım. Yapmadığından oldukça emindim.

"Jillian," dedi koluma dokunarak. "Beni duydun mu?"

Bakışlarım tekrar ona döndü. Tamam. Az önce konuşmuş olmasına imkân yoktu ya da ben aklımı kaçıırıyordum. "Ne?"

"Raporunu aldınız mı?" diye sordu.

Yanaklarımın yandığını hissetmekten nefret ederek, elimdeki raporlara baktım ve Chase'in haftalık etkinlik sayfasını bulana kadar onları karıştırdım. Çıkardım ve ona uzattım. "Özür dilerim. Al bakalım."

Paul, "Teşekkürler," dedi ama bunu kastetmiş gibi görünmüyordu.

"Sorun değil," diye cevap verdim, ondan çok kendime kızmıştım. Onun menajeriydim ve yine de özür dileyen ben miydim? *Bu da neydi böyle?*

Paul toplantıya girerken cevap vermedi. Bu adamı ve benimle olan sorununu anlamamıştım. Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım ve Brock'un bakışlarıyla karşılaştım. Kaşları kalkmıştı. O beni bekliyordu ve ben burada öylece durmuş yere bakıyordum.

Çok güzel.

İç çekerek Paul'ün tavrını bir kenara ittim ve konferans odasına girdim, kendime bir dahaki sefere Paul'e haddini bildireceğimi söylerken kapıyı arkamdan kapattım.

* * *

Salı öğleden sonra, saat üçe doğru, ofis telefonum dahili bir aramayı işaret edecek şekilde çaldı. Şöyle bir baktım ve GM düğmesinin yandığını gördüm. Telefonu elime aldığımda dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Evet?"

Brock telefonda, "Seni görmem gerek," dedi ve hemen telefonu kapattı.

Arzunun keskin ısırışıyla ürperdim. Kendime sakın olmamı ve beni görme ihtiyacının kesinlikle işle ilgili olduğunu söyleyerek bilgisayarımı kilitledim ve topuklu ayakkabılarımı giyip ayağa kalktım. Ayağa kalkarak dolabımın arkasında bulduğum bej elbisenin eteğini düzelttim.

Gerçekten kıyafet alışverişine çıkmam gerekiyordu.

Brock dün gece Akademi'de geç saate kadar kalmıştı, bu yüzden işten çıktıktan sonra ve bu sabah dönmeden önce onu görmemiştim. Dün gece bana mesaj atmış, onunla ilgili güzel rüyalar görmemi söylemişti - istememişti-.

O kadar klişeydi ki gördüğümde kahkahalarla gülmüştüm.

Mesaj, dün ben çıkmadan önce ofisime geldiğinde çaldığı öpücük, tüm hafta sonu ve yaptıkları - hiçbirisi gerçek gibi gelmedi. Bu yüzden dün gece Abby'yle sohbet ederken ve eve döndüğümde onu görmek için plan yaparken ona olanlardan bahsetmemiştim. Belki o zamana kadar söyleyebilirdim.

Brock'un ofisine giden kısa mesafeyi yürürken kat çoğunlukla sessizdi. Günün bu saatinde personelin çoğu ya spor salonunda ya da ikinci kattaydı ama ofisler bu gece beş günlük uzun bir hafta sonu için kapandığından, bazılarının çoktan sıvıştığından emindim. Saçlarımı sağ kulağımın arkasına toplayarak ofisine girdim.

İçeri girdiğimde, "Kapıyı arkandan kapat," diye emretti.

Midem allak bullak olmuştu ama dediğini yaptım. "Ne oldu?"

Brock klavyesinde birkaç tuşa bastıktan sonra sandalyesini masadan geriye itti. Bakışları üzerimde geziniyordu ve öyle bir bakışı vardı ki, kendinizi çıırılçıplak soyulmuş ve tamamen açıkta kalmış gibi hissetmenize neden oluyordu.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece sandalyesinde oturdu, kibirli bir tembelliğin timsali olan pozisyonunda bana baktı.

Sandalyelerden birinin yanında durdum ve yanaklarımın ısınmaya başladığını hissettim. "Çocuklarla antrenman yapmaya mı hazırlanıyorsun?" Nylon pantolonuna ve Lima gömleğine dikkat ederek sordum. Onu son gördüğümde bunları giymemişti.

"Bir süreliğine," diye cevap verdi, kollarını sandalyeye dayayıp ellerini birbirine kenetleyerek. "Ama seninle konuşmak istediğim konu bu değil."

"Tamam mı?"

Dudaklarında gizemli, seksi bir yarım sırıtış belirdi. "Buraya gel."

Tereddüt ettim. "Buradayım."

Masasına doğru başını sallayarak, "Daha yakına," diye ekledi.

Bakışlarım ona kaydı. Masanın üzerine oturmamı mı istiyordu? Bu çok uygunsuz görünüyordu.

Çenesi eğildi ve sabırla bekledi, ben ya cesaretimi toplayıp yanına gidecektim ya da yüzüm domates rengine dönmüş bir halde ofisten kaçacaktım.

"Isırmayacağım." Durakladı ve sonra ekledi, "En azından hemen değil."

Dudaklarım birbirine yapıştı ve sonra kapıya baktım. Kapı kapalıydı. Kimse içeri giremezdi. Buradaki hiç kimse Canavar'ın ofisine girmeye cesaret edemezdi.

Brock hala beni bekliyordu.

Cesaretimin her zerresini kullanarak bacaklarımı ileri doğru zorladım. Bazıları için bu çok önemli bir şey değildi ama Brock'un yanındayken alışkın olmadığım bir durumdaydım. Hatta çoğu erkeğin yanındayken bile. Tüm bu süre boyunca kalbim küt küt atıyordu. Masanın kenarına doğru yürüdüm ve önünde durdum. Bakışlarım daldı ve hiçbir yere gitmeyen derin bir nefes çektim.

Brock çok sertti.

Bunu kesinlikle görebiliyordum, çünkü nylon pantolonu aşağıda olup biten her şeyi gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Bakışlarım onunkilere kaydı.

Yüzündeki sırıtış yayıldı. "Bir şey düşünüyordum." "Öyle mi?" Şüpheyile sordum. O kadar büyük bir ereksiyonla muhtemelen düşündüğü tek bir şey vardı.

"Gecenin çoğunda uyanıktım," dedi başını arkaya eğerek. "Bu hafta sonu bana söylediğin bir şeyle ilgili."

Bu hafta sonu çok şey söyledim. Masasına yaslanarak ellerimi pürüzsüz kenarın üzerinde birleştirdim. "Biraz daha ayrıntıya ihtiyacım olacak."

"Gerçekten yaşamaya başlamak istediğini söylemiştin. Bunu yapmana yardım etmek istiyorum."

Söyledikleri karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Çoktan yaptığına eminim."

"Evet. Yaptım. Ama bu sadece bir şeydi. Beni yanlış anlamayın. Bundan büyük keyif aldım. Ağzımı tekrar bacaklarının arasına sokmak için sabırsızlanıyorum," dedi ve çenem neredeyse yere çarpıyordu. Vay anasını, sanki hava durumunu falan tartışıyormuşuz gibi söylemişti bunu. Öne doğru eğildi, ellerini çözdü. "Beni terk ettiğinden beri ne yaptın?"

Onu terk mi etti? Gerçekten onu terk ettiğimi mi düşünüyordu? Hiç bu şekilde düşünmemiştim ama sanırım düşünebilirdi. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Kısa bir süre okula gittin ve çalıştın. Bunu biliyorum. Başka ne yaptın?"

Ona bir şey söylemek için ağzımı açtım ama elim boş döndüm. Ona söyleyecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sanki boş bir tuval gibiydim. Ne dışımda ne de içimde hiçbir şey yoktu. Boğazımda bir düğüm oluştu ve gözlerim aniden yandı.

"Hey," dedi sessizce, iri elleriyle kalçalarını sıkarak. "Sorun yok."

"Evet. Elbette." Boğazımı temizledim. "Ben iyiyim."

Ciddi bakışları benimkileri aradı. "Bu soruyu seni üzme için sormuyorum."

"Biliyorum." Biliyordum da.

Brock'un elleri sıkılaştı. "Ailenin salıncağında oturup ziyaret etmek istediğin tüm yerler hakkında konuştuğunu hatırlıyor musun?"

Konuşmak için kendime güvenemediğimden sarsakça başımı salladım. "O yerleri gördün mü?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Hâlâ o yerleri görmek istiyor musun?" diye sordu. "Sanırım bazılarını hatırlıyorum. Pasifik Sahil Yolu'nu görmek ve denizaşırı seyahat etmek istiyordun. İskoçya, değil mi?"

"Doğru," diye fısıldadım. Kalbim geri sıçramalar ve taklalar atıyordu.

"Ve sanırım, eğer doğru hatırlıyorsam, bir yolculuğa çıkmak istemiştin. eski Route 66? Dünyanın en büyük şişesiyle ilgili bir şey mi?"

Yumuşak, titrek bir kahkaha beni sarstı. "Dünyanın en büyük ketçap şişesi." Başını iki yana salladı. "Bunu neden görmek istediğin hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok-"

"Bu dev bir catsup şişesi!" Açıkladım. "Bunu kim görmek istemez ki?"

Festivalleri bile var!"

Sırıışı geri gelmişti, *her* zaman kalbimin üzerinde hakimiyet kuran türden bir sırtışı bu. "Sen ... çok sevimlisin."

Ağlayabileceğimi
düşündüm. İyi bir şans
vardı.

"Bir catsup festivaline gitmek yapılacaklar listemde olmasa da, seni memnuniyetle oraya götürürüm." Bunu sırf iddia ettiği için gerçekleştirecekmiş gibi ifade etti. "Bunları yapmak için çok vaktimiz var ve gidiyoruz-"

Düşünmeden hareket ettim.

Beynim hemen kapandı ve hayatımdaki nadir anlardan birinde, düşünmekten başka bir şey yapamaz hale geldim.

Belimden eğilerek yüzünün iki yanını kavradım, avuçlarımdaki dikenli gıdıklanmayı memnuniyetle karşıladım ve ağzımı onunkine yaklaştırdım.

Brock'u öptüm.

Onu on sekiz yaşındayken istediğim gibi öptüm ve o yaşta bir gün yapabileceğimi asla hayal edemeyeceğim bir şekilde öptüm.

Brock itaatkâr bir alıcı değildi. Orada oturup *onu* öpmeme izin vermezdi. Bu onun kanında yoktu. Hemen kontrolü ele aldı. Elini başımın arkasına doladı ve öpücüğüme şiddetle karşılık verdi. Damarlarımdaki kan bir anda lav haline geldi. Öpüşmeyi kesip onu görebileceğim kadar geriye çekildim ve farkına vardım. Her şeyin canı cehenneme.

Brock'a tekrar aşık olmuşum.

"Küçük bir kıvılcımdan alevler çıkabilir."

-Dante Alighieri

BÖLÜM 25

Oh Tanrım.

Ona gerçekten aşkıttım ve kendime karşı dürüst olacak olursam, muhtemelen onu sevmekten asla vazgeçmeyecektim. Tamamen değil. Bu yüzden, hayatıma geri döndükten iki ay sonra, kalbime girip orada sağlam bir şekilde yerleşebildi.

Ne kadar güçlü hissettiğimi fark etmek cehennem kadar korkutucuydu, ama bunun üzerinde durmak istemedim. Korkularımın ve saçmalıklarımın şu anda beni engellemesini istemiyordum, çünkü bulunduğumuz yere göre inanılmaz derecede yaramaz bir şey yapmak istiyordum.

Bana bu fikri veren neydi bilmiyorum. Belki de içeri girdiğimde ne kadar sert olduğunu bilmekti. Dışarı çıkıp yaşamama yardım etmekle ilgili söyledikleri olabilir. Ya da beni aşırı büyük bir kedi suyu şişesinin etrafında dönen bir festivale götürmesi olabilir.

Bunların hepsi olabilirdi, çünkü yapmak istediğim şey benim gibi değildi. Hiç de değil, ama bunu düşünmek istemiyordum, çünkü neyin "benim gibi" olduğu önemli değildi.

Mantıklı düşünceler beni durdurmadan ya da birinin, herhangi birinin kapıyı kırabileceğinden korkmadan önce hareket ettim. Brock'a aşık olduğumu kabul ederek kendimi bir dünya acıya açtığımı gerçekten anlamama izin vermeden önce hareket ettim.

Önünde dizlerimin üzerine çökerek ellerimi dizlerinin iki yanına koydum ve onları birbirinden ayırdım. Ellerimi kalçalarının iç kısmına doğru kaydırduğımda hırıltılı nefesi bir gök gürültüsü gibiydi ve derin bir nefes aldım. Pantolonun içinden onu avuçladım. Sıcak ve sertti, ince malzemeyi zorluyordu.

"Siktir," diye inledi. Elleri sandalyenin kollarına düştü ve kafamı kaldırdığımda sandalyeyi sıktığını gördüm. Beni durdurup durdurmayacağını merak ederek bakışlarımı onunkilere kaldırdığımda ağır ağır nefes aldı. "Tamamen seninim," diye homurdandı.

Bu ifade beni inanamayacağım kadar heyecanlandırdı ama *dokunuşumun* ona bunu yaptığını, çenesini sert bir çizgiye getirdiğini ve göğsünün yükselmesine neden olduğunu bilmek

ve düşüş beni çok heyecanlandırdı.

Bakışlarımı indirerek pantolonunun üzerinden onu okşadım, bir başka sert ses çıkardığında keyiflendim. Banda uzandığımda garip ve harika bir sıcak pus beni istila etti. Pantolonunu çekiştirirken elim titredi.

Brock ayağa kalktı, pantolonunu ve dar, siyah külotunu aşağı indirip oldukça etkileyici uzunluğunu ortaya çıkarırken bana yardım etti.

Vay canına.

Kalın, uzun ve mükemmeldi ve ben *Onu* tatmak istedim.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, daha başlamadan bu iş bitecek."

Ağzımın sağ tarafı yukarı kıvrıldı. "Biz ... biz bunu istemeyiz, değil mi?" Elimi sikinin dibine doladım. Avucuma tekme attı, çelik üzerindeki ipek gibi sıcak ve pürüzsüzdü.

Başı geriye düştü ve kalçaları avuçlarıma çarptı. Elimi yavaşça yukarı ve aşağı doğru hareket ettirdim. Dehşete düşmüş ve büyülenmiş bir halde onu tabanından pırıl pırıl parlayan ucuna kadar hissettim. Derin bir nefes aldı ve adımı haykırdı: "Jillian." Vücudumun her yerindeki minik tüyler diken diken oldu, çünkü uzak bir yanımda bunu asla öngörememişti, bir ofiste dizlerimin üzerinde, yapmaya hazırlandığım şeyi yapmak üzere olacağımı asla hayal edemezdin.

Birkaç santim yukarı uzanarak ağzımı indirdim ve dudaklarımı ucunun etrafına kapattım. Tuzlu tadı dilimle alay ediyordu. Bunu doğru yaptığımı umarak, onu ağzımın derinliklerine sokarken elimi hareket ettirdim.

"Siktir," diye homurdandı, ben dilimi sikinin geniş başı boyunca gezdirirken kalçaları esnedi. "Jillian, ben ..." Ne dediğini unutmuş gibiydi çünkü tekrar küfretti ve iri, güçlü vücudu gerildi.

Elimi ve dilimi ucuna kadar sürükledim ve sonra ağzımı kaldırdım. "Doğru yapıyor muyum?"

Gece yarısı gözleri alev alev yanıyordu. "Bunu yanlış yapamazsın, Jillian. Bunu benim sevmeyeceğim bir şekilde yapmanın hiçbir yolu yok." Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü ve elimde zonklamaya başladı. "Tanrım. Sikimi tutman, orada oturman ve hiç endişelenmeden bana gülümsemen beni öldürecek."

Kalbim küt küt atarken içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin verdim. Ağzım bir kez daha üzerine kapandığında kalçaları yeniden sarsıldı. İçimi bir sıcaklık kapladı ve sanki bunu bana o yapıyormuş gibi acı çektim ve elinin başımın arkasına dolandığını, parmaklarının saçlarımdan arasından kıvrıldığını hissettiğimde uyarılma hissim daha da arttı.

Kavrayışı sıkılaştı ve kafa derime bir sıcaklık yayıldı, benden bir inilti çıkardı ve bu inilti onun içinde yankılandı. Eli hareketsiz kaldı. "Hoşuna gitti mi?"

"Mmm," diye mırıldandım, bu küçük acı ısırığını sevdiğimi fark ettim. "Bunu hatırlamak zorunda kalacağım," dedi.

Yasadışı vaat beni teşvik etti ve kalçaları güçlendi. Brock enseme kavrarken titriyordu, beni çekmeye ya da orada tutmaya çalışıyordu, emin değildim ama hiçbir yere gitmiyordum. Tüm vücudu etrafımda gerildi ve ağzıma girmeden saniyeler önce ağzından çıkan havanın sert darbesini duydum. Bitirdiğinde çenem biraz ağrımişti ama buna değmişti. Kör ucunu öptüm ve sonra dikkatlice gitmesine izin verdim. Pantolonunu ve külotunu tutarak, üzerini örtene kadar yukarı çektim.

Sonra bakışlarımı ona doğru kaldırdım.

Gözleri yarı kapalı ve çarpıcı yüz hatları tamamen gevşemişti. Uzun bir an geçti ve onu çok uzun zamandır ilk kez böyle gördüğümü fark ettim ve o kadar güzel, o kadar dinlenmiş görünüyordu ki.

Sonra o gözler açıldı ve Brock çok hızlı hareket etti. Bir dakika önce ayakta idi ve bir dakika sonra üzerimde yükseliyordu, bir eli başımın arkasındaydı ve ağzı üzerimdeydi.

Brock beni derinden öptü, dudaklarımı dağladı ve duyularımı kavurdu, sonra beni göğsüne çekti ve güçlü kollarını etrafımda kavuşturdu. "İşte her iş gününü böyle bitirmek istiyorum."

"Her mi?"

"Her biri."

* * *

Brock'un ofisinden ayrıldıktan üç saat yirmi iki dakika sonra, aslında patronum olan Brock'a ofisinde, dizlerimin üzerinde oral seks yaptığım kafama dank etti.

Teknik olarak babamın işiydi.

Vay anasını.

Tanrım, ne kadar oldu? O Cuma gecesi hariç, sadece mekanik bir hareketle geçen üç yıl ve tam anlamıyla sıfırdan porno yıldızı statüsüne kırk sekiz saat gibi bir sürede yükseldim. Bu çılgıncaydı.

Ve biraz da etkileyici.

Küçük, gizli bir parçam gurur duyuyordu. Orada ne yaptığımı bilmek bana kendimi *güçlü-seksi* hissettirdi. Sanki sonsuza dek seksi hissetmemiştim.

Ama Brock'un etkisiydi. Çok zeki kadınlara isteyerek çok kötü ve o kadar da zeki olmayan şeyler yaptıran bir çekiciliği vardı. Ya birisi ofisine girseydi? Ya Paul olsaydı? Bana zaten serçe parmağı kadar saygısı vardı.

Davranışım için Brock'u suçlayacaktım.

Salı gecesine eve dönmek üzere eşyalarımı toplarken biraz gergindim. Yol o kadar uzun değildi. Üç saatten biraz fazla, yani Rhage'in Brock'un Porsche'sine korkunç bir şey yapma ihtimali çok düşüktü. En azından ben öyle umuyordum ama ben daha çok ailemin Brock'la aramızda olanları nasıl algılayacağı konusunda endişeliydim. Birlikte yola çıkmamız zaten tüm grubun yaşlı kadınlar gibi dedikodu yapmasına neden olmuştu.

Bunun başlıca nedeni, Brock'un gelecekte bizim için planları olduğu açık olsa da, ne olduğumuzu etiketlememiş olmamızdı - kedi sosu şişesi festivallerini içeren planlar.

Ben de sakın davranınız diye düşündüm. Sanki arkadaşmışız da başka bir şey yokmuş gibi. Belki anneme çıktığımızı söyledim. Bu kulağa çok ciddi gelmiyordu. Sadece *birlikte* olduğumuzu düşünmelerini istemiyordum, her şey yüzümüze patlarsa diye.

Elimde olmadan bunu bekledim.

O parçamdan nefret ediyordum ama bu ne o parçanın var olduğu gerçeğini değiştiriyor ne de aramızda olanların gerçek olmadığı konusunda beni uyaran huzursuzluk gölgesini siliyordu.

* * *

Brock Çarşamba sabahı erkenden geldi, beyzbol şapkasını aşağı doğru sıyrarak yüzünü korudu ve elinde bir torba taze çörek ve kahve ile daireme girdi.

"Harikasın," dedim ona, hala yarı uykulu bir halde çantayı kaptığım gibi Elini.

"Bunu biliyorum."

Kutuyu soyarak açtığımda, beni bekleyen şekerli güzellik karşısında neredeyse inliyordum.

"Madem harikayım, bir öpücük almalıyım." Uzandı ve şapkasını ters çevirdi. "Sence de öyle değil mi?"

Belki de öpüşmek için bir nedene ihtiyacı yoktur diye düşündüm. Başımı kaldırıp bekledim ama kısa kesti. Gözlerimi açtım.

"Benim için gülümse."

Dudağımı ısırdım. "Brock."

"Hadi," diye ikna etti, sırtarak. "Sana kahve ve çörek getirdim. Bir gülümseme ve bir öpücük alacağım." Hareket etmeyince ellerini omuzlarıma koydu ve hafifçe sıktı. "Gülümse, Jilly."

Gözlerimi devirerek, bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum, çünkü son birkaç gündür gülümsememi gördüğünü biliyordum. Ancak, o anlarda gerçekten düşünmüyordum.

Bunu yapabilirim.

Onun için gülümseyebilirdim.

Demek istediğim, adam vajinamı yakından ve kişisel olarak görmüştü, bu yüzden çarpık gülümsememden gerçekten utanamazdım. Ama okula döndükten sonra Dünya Tarihi dersinde yanıma oturan kızı hatırlamadan edemedim. Felç geçirip geçirmediğimi sormuştu. Soru kötü niyetli değildi. Ağzından kaçırmamıştı. Sanki haftalardır içinde bunu sormak varmış gibiydi. Hatta büyükbabasının felç geçirdikten sonra nasıl gülümsediğini anlatarak devam etti. Ben de yardım edemedim ama Ben'in benden onun için gülümsememi hiç istemediğini hatırladım.

Ama Brock tarih sınıfındaki kız değildi ve o da kesinlikle Ben değildi, bu yüzden yaptım.

Dudaklarımın sağ tarafının yukarı kıvrıldığını, sol tarafımın ise sadece seğirdiğini ve hiçbir şey yapmadığını hissedebiliyordum.

Brock'un bakışları yüzümde gezindi ve bir elini yukarı, boynuma doğru kaydırırken ağzıma yerleşti. Başparmağı nabzımın hemen altındaki boşluğa masaj yaptı.

"Sanırım anlaman gereken bir şey var," dedi bakışları benimkilere kayarak. "Gülüştün önceden çok güzeldi. Bir odayı aydınlatabilir ve Octagon'a adım atmadan saniyeler önce yüzüme bir gülümseme getirebilirdi. Gülüştün şimdi farklı ama şimdi daha da güzel."

"Hadi ama," dedim alaycı bir ifadeyle, kurtulmaya başladım. Gülümsemem beni bir dev yapmıyordu ama güzel de değildi.

"Bu doğru." Bir eliyle boynuma dokunarak beni yerimde tuttu. "Neden biliyor musun? Neler yaşadığını ve neler atlattığını kanıtlıyor. O gülümseme bir mucize. Tıpkı aldığın her nefes gibi. Bu gülümseme asla utanılacak bir şey değil. Gurur duyulacak bir gülümseme."

Vay canına.

Bu tatlıdan da öteydi. Bunu söylemesi çok *güzel* bir şeydi. "Beni hissediyor musun?" diye sordu.

"Seni hissediyorum," diye fısıldadım. "Güzel."

Bakışlarımı indirerek, dudaklarımı çekiştiren gülümsemeyi durdurmadım. Boğazımdaki düğümün kaybolmasını isterken bunun olmasına izin verdim. Boğazımı temizledim. "Önce çörekler, şimdi de şu güzel gülümseme olayı mı? Biriyle yatmaya mı çalışıyorsun?"

Zengin renkli gözleri eğlenceyle ve daha fazlasıyla, cömert ve umut verici bir şeyle parlıyordu. "İşe yarıyor mu?"

Benden bir kahkaha kaçtı ve başımı salladım. Ayak parmaklarımın ucunda yükselip onu öptüm. Kolu belime dolandı ve öpücük derinleşip beni tüketirken beni yerimde tuttu. Boğazımdan aşağıya ve göğsümün üzerine harika, baş döndürücü bir sıcaklık yayıldı.

Brock başını kaldırarak aramıza biraz mesafe koydu. "Evet, durmamız gerekecek."

"Neden?" Nefes nefese sordum.

"Çünkü bunu yapmazsak, buradan asla çıkamayacağız."

Bunun o kadar kötü bir şey olup olmadığını sormak istedim ama sıırıttım ve kurtuldum. Ağzıma iki çörek tıktırdıktan sonra gidip Rhage'i yatağın altında saklanırken buldum. Onu çıkarmak için biraz ikna etmek gerekti. Sonunda oyuncak faresini yüzünde oynatmam gerekti ve sonra üst bedeni ortaya çıktığında onu yakaladım.

Mutlu bir kampçı değildi, ben oturma odasına doğru yürürken kollarımda debeleniyordu. Bacaklarını sabitledim.

Brock beni görünce kaşlarını kaldırdı. Süper sevimli şal desenli hafta sonu çantasını çoktan çıkarmıştı. "Orada iyi misin?"

"Evet," diye iç geçirdim, taşıyıcısının olduğu yere doğru yürürken.

"O sadece bir eşek." Kıkırdadı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben hallederim." Kedi taşıyıcıya sokma konusunda tonlarca deneyime sahip olduğumdan, sadece yanlara tutunmasını engellemem gerektiğini biliyordum. Onu bir kez yakaladığımda

oyuncak faresini içeri attım ve kapıyı kilitledim. Bir saniye sonra Rhage'in hoşnutsuz yüzü parmaklıklara dayanmıştı.

Brock, "Kedi hapishanesi gibi," diye yorum yaptı.

"Bu kedinin hapse girmesi gerek." Taşıyıcısını elime aldığımda Rhage tısladı. "Hazır mısın?"

Brock'un sırtışı küçüktü ama içimi burktu. "Hazırdım."

* * *

Normalde bir saatten uzun süren bir yolculukta yolcu olmak beni hemen uyuturdu ama Brock'la konuşmak uyuklamaktan daha çok ilgimi çekiyordu. Alanın bir kısmını dans stüdyosuna dönüştürme konusunu nasıl açacağımız hakkında sohbet ettik. Avery ve Teresa ilk rakamları bana geri getirmişlerdi ve ben de babamla konuşmaya hazır olduğumuz konusunda kendime yeterince güveniyordum. Sonra konularımız daha az ciddi şeylere döndü.

Bana sigorta şirketinde çalışmaktan, iş bulmaya kadar pek çok soru yöneltti. son okuduğum kitabın ne hakkında olduğuna karar verdim. Yolculuğun yarısında Abby'den bir mesaj aldım.

Okurken midem bulandı ve Brock'a baktım. "Görünüşe göre bir grup insan bu gece Mona'ya gidiyor. Abby şehirde olacağımı bildiği için beni davet etti."

Brock'un yüzünün yarısı taktığı şapka tarafından gizlenmişti. "Gitmek istiyor musun?"

Emin değildim. Vurulduğumdan beri Mona'nın evine gitmemiştim. Oraya geri dönmenin nasıl bir şey olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Abby'yi ve diğer herkesi görmek istiyordum. Zaten öyle yapmayı planlıyordum ama tedirginliğimin altında bir heyecan damlası vardı. "Öyle mi?"

"Bana bağlı değil," diye cevap verdi. "Bu pek yardımcı olmuyor."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Bebeğim," dedi ve gizli bir parçam bana böyle hitap etmesini sevdi, çünkü bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. "Eğer gitmek istiyorsan, gidebiliriz. Eğer evde kalıp ailenle takılmak istiyorsan, bunu da yapabiliriz. Tek başına gitmek istersen-"

"Tek başıma gitmek istemiyorum," diye araya girdim.

Bana doğru baktı. "Eğer yaptıysan, bu da güzel."

Başımı sallayarak telefonuma baktım. "Abby, Colton'ın orada olacağını söyledi. Roxy çalışıyor, o yüzden Reece de orada olacak. Belli ki Jax ve Calla da orada olacak."

"Harika."

Parmaklarım telefonun üzerinde geziniyordu. "Sanırım Steph ve Nick aslında annesiyle birlikte Martinsburg'daydı ama diğer herkes orada olacak. Katie bile." Katie'yi uzun zamandır görmemiştim sanki. "Hepsini görmek harika olurdu."

"Tamamen sana bağlı."

Alt dudağımı kemirerek bir an hareketsiz kaldım ve sonra korku yerine heyecanla hareket etmeye karar verdim. "Bence gitmeliyiz. Kısa bir süre için mi? Yani, eğer gerçekten benimle gelmek istiyorsan."

"Seninle gitmek isteyip istemediğimi gerçekten merak etmek zorunda mısınız?"

Göz ucuyla ona baktım. "Eğer birlikte ortaya çıkarsak insanlar bir şeyler düşünebilir."

"İnsanların ne düşündüğünü önemsiyor gibi mi görünüyorum?"

Hayır, yoktu ama birlikte olup olmamamız konusunda ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Tamam o zaman," diye mırıldandım ve Abby'ye orada olabileceğimi söyleyen kısa bir mesaj gönderdim. Brock'un benimle olacağından bahsetmedim, çünkü şu anda Pandora büyüklüğündeki o soru kutusunu açmak istemiyordum. "Sanırım daha sonrası için planlarımız var."

"Sanırım öyle."

Telefonumu çantama geri koyarak koltuğumda döndüm ve Rhage'i kontrol ettim. "Ben de bir şeyi merak ediyordum," dedim konuyu değiştirmek için. "Neden emekli oldun? Daha önünde birkaç yıl var."

Kıkırdadı. "Böyle söyleyince sanki kırkıma geldiğimde işe yaramaz olacağım ve uyutulmam gerekecekmiş gibi geliyor. Biliyorsun, bu çok da uzak bir zaman değil."

"Pekâlâ," diye takıldım ona.

Bir eli direksiyonda, omuz silkti. "Yorulmaya başlamıştım."

Parmaklarımı Rhage'in kafesindeki küçük deliklerden geçirip patisine dokundum. Hemen geri çekildi. "Fiziksel olarak mı yoksa ... ?"

"Fiziksel ve zihinsel olarak," diye cevap verdi ben kediden vazgeçip arkamı döndüğümde. "Nasıl olduğunu bilirsin," diye devam etti. "Tüm gününüzü alan sürekli eğitim. Seyahat etmek fena değildi ama cirolarınızı bir sonraki büyük anlaşmaya kaptıracak mısınız ya da tekrar sakatlanacak mısınız diye endişelenmek sizi gerçekten yıpratabilir."

Bunların hepsi tamamen anlaşılabilirdi. Taraftarların, dövüşçülerin yılda iki ya da dört kez bile dövmüşmek için hayatlarının ne kadarından vazgeçtiklerini bildiklerinden emin değildim.

"Ciddi yaralanmalardan endişe etmeseniz bile, yılda bir kez burnunuzun kırılmasından bıcarsınız." Uzanıp sol kulağının arka tarafını yoklarken sırttı. "Ya da karnabakar kulağı."

"Seninki de fena değil."

"Şanslıyım." Eli düştü. "Ama evet, biliyorsun, son maçında bunu hissettim - burada hissettim." Sağ elini göğsünün ortasına koydu. "Sadece keskin, bıçak gibi bir histi. Yine kasımı yırtmadım ama lanet olsun, bir an için korkudan nefesim kesildi. Bunu tekrar yaşamak istemedim ve o küçük korkunun bir değişiklik zamanının geldiği anlamına geldiğini biliyordum. Sizi engelleyen bir şey varken oraya giremezsiniz. Kendinizi tereddüt ederken bulduğunuz an, çekilme zamanı gelmiş demektir."

O kası tekrar yırtması fikri beni korkutuyordu. Hâlâ olabilirdi. Özellikle de hâlâ yeni acemilerle mindere çıkmayı sevdiği için. "Özlüyor musun?"

"Bazen, ama hayatıma devam etmeye hazırdım. Ve sanırım ayrıldığımda hazır olmak her şeyi yoluna koyuyor."

Onu dinlerken aklıma bir şey geldi. Kristen'la nişanı yaklaşık bir yıl önce bozduğunu söylemişti. Son maçı muhtemelen bundan altı ay ila bir yıl önceydi.

Kristen hakkında soru sormak garip hissettiriyordu ama merak çok fazlaydı. "Kristen seni nasıl emekli etti?"

Eğer sorum onu hazırlıksız yakaladıysa ya da bundan rahatsız olduysa, yüz ifadesi bunu göstermiyordu. "Sanırım benim daha fazla etrafta olmam ve birlikte bir şeyler yapabilmemiz fikri hoşuna gitti. Aktif olarak dövüşürken, günde on ila on iki saatlik bir işim var gibiydi. Sürekli antrenman yapıyordum, bu yüzden gidip bir şeyler yapmak için çok fazla zaman kalmıyordu."

Onu yakından inceledim. "Sanki bir kere olunca her şey değişiyormuş gibi konuşuyorsun."

Sırıttı. "Biliyorsun, Kristen ve ben uzun zamandır birlikteydik, ama gerçekten aynı yerde pek bulunmuyorduk. Birbirinizi gerçekten tanımıyorsunuz.

-Onlarla çok fazla zaman geçirene kadar istek ve arzularını bilemezsiniz. O zaman işler değişir."

"Yani siz ikiniz anlaşılmadınız mı?"

Bir omuz yükseldi. "Yaptığımızı sanmıyorum. Pek sayılmaz. O bu şekilde görmedi."

Ona Kristen'ı tanımadığını düşündüğü halde ona evlenme teklif etmesine neden olan şeyin ne olduğunu sormak istedim ama bu soruyu kulağa inanılmaz derecede acı gelmeden sormamın bir yolu yoktu.

"Peki ya sen ve şu çıktığın adam?" diye sordu.

"Anlatacak pek bir şey yok." Pencereden otoyolun uçsuz bucaksız betonuna bakarken saçlarımı arkaya yatırdım. "Shepherd'da tanıştık. Bana çıkma teklif etti, ben de ..."

"Ne?" diye sordu bir süre sonra.

Ben'le çıkmamın ve onunla kalmamın nedenini itiraf etmek utanç vericiydi ama ilgi ve paylaşım zamanı olduğu için gerçeği zorla söyledim. "Ben sadece Yalnızdım. Biriyle birlikte olmak istiyordum ve o da benimle ilgileniyordu."

Brock o kadar uzun süre sessiz kaldı ki ona bakmak zorunda kaldım. Profili mermer ve buzdan yapılmış, soğukkanlıydı. "Sana iyi davrandı mı?"

Kıpırdandım. "Bu sormak için garip bir soru."

"Onu eve, ailene hiç getirmedi."

"Bu bana nasıl davrandığının bir göstergesi değil," diye belirttim.

"Ailenle tanışmak istedi mi?"

Başka tarafa baktım. "Pek sayılmaz."

"Peki sana hak ettiğin gibi davrandı mı?"

Rahatsız bir şekilde kollarımı kavuşturdum. "Çoğu zaman kötü ya da iyi değildi. Sadece ... ortada bir yerdeydi. İlişkimden pişman değilim. Ondan çok şey öğrendim."

"Ne gibi?"

"Bir daha asla yerleşmemek gibi."

* * *

Annemlerin evinin önüne geldiğimizde saat on bire yaklaşıyordu. Midem düğüm düğümdü ama dairesel araba yolunda beş yüz araba olmadığını görünce rahatladım. En azından tüm amcalarım, eşleri ve çocuk sürüleriyle uğraşmak zorunda kalmayacaktık.

Çift kapıya baktım, ailemi göreceğim için heyecanlıydım ama aynı zamanda endişeli. Zaman zaman bunaltıcı olabiliyorlar.

Brock motoru durdurdu ve bir saniye sonra parmaklarının çenemin etrafında kıvrıldığını hissettim. Bakışlarımı kendi bakışlarına yönlendirdi. Bana doğru eğilerek aradaki mesafeyi kapattı ve beni usulca öptü. Şefkatli ve tatlı bir öpücüktü bu, sonsuz bir sabrı barındıran bir öpücük.

"Oraya gitmeye hazır mısın?"

Tereddüt ettiğimi fark ettiğini anlayınca geri çekildim ve ona baktım. Ona teşekkür etmek istedim. Onu tekrar öpmek istedim.

Rhage arka koltuktan acınası bir şekilde miyavladı.

Gülerek arkama yaslandım ve emniyet kemerimi çözdüm. "Kimin hazır olduğunu biliyorum."

Dışarı çıktık ve ben taşıyıcıyı alamadan Brock çoktan eline almıştı. Rhage muhtemelen buna bayılmıştır. Çantalarımızı daha sonra almak üzere bırakarak garaj yoluna doğru yürüdük.

Kapı biz ona ulaşmadan açıldı ve annem dışarı çıktı, uzun kahverengi saçları ve iri gözleriyle bir telaştı. Bir an verandada durmuş, kollarımı kaldırmıştım, sonra annem kollarını bana dolamış, canımı çıkarırcasına sıkıyordu.

"Anne," diye nefes nefese ona sarıldım. "Zar zor nefes alabiliyorum." "Alış buna." Bana daha sıkı sarıldı.

Bir kahkaha attım ve sonra geri çekildi, bir elini saçlarımın üzerinde gezdirerek yüzümden geriye doğru itti. Gülümserken gözleri sulanmıştı, sonra bakışları Brock'a kaydı ve onu da aynı derecede boğucu bir kucaklamayla sarmaladığında sempati içinde irkildim. Her nasılsa Rhage'in taşıyıcısına tutunmayı başarmıştı. Brock onun coşkusuna güldü ve tek koluyla sarılmaya karşılık verdi.

"Tatlım, bırak eve girsinler." Babamın sesi evin içinden çınladı. "Saatlerdir arabadalar."

"Sus." Annem Brock'u bıraktı ve biz içeri girerken kolunu benimkine doladı. "Şimdiye kadar ne kadar kolay heyecanlandığımı anlamıştır diye düşünüyordum."

"Sen öyle san," dedim kuru
bir sesle. Annem güldü.

Antreden içeri girdiğimizde bizi ılık bir hava karşıladı ve babamın aşınmış parke zemin üzerinde adım attığını gördüm. Onu son gördüğümünden beri saçları biberden daha tuzluydu ve gözlerinin etrafındaki çizgiler artmıştı, ama adam hâlâ turp gibiydi.

"Hey, baba." Annemden kurtulup onunla yarı yolda buluştum.

Babamın sarılığı da aynı şiddetleydi ama sonrasında kaburgalarım çatlayacakmış gibi hissetmedim, bu harikaydı. "Buraya gelirken sorun yaşadın mı?"

"Hayır." Geri adım attım.

"Yaklaştığımızda biraz trafik vardı," dedi Brock, taşıyıcıyı yere koyarken. "Ama çok kötü bir şey değildi."

Annem gözlerini Rhage'a dikti. "Şeytan'ı da yanında getirmek zorundaydın, değil mi?"

"Onu evde bırakamazdım."

"O senin odanda kalıyor," diye uyardı.

"Tabii ki."

"Bu kedinin sevdiği tek kişi gerçekten ben miyim?" Brock aşağı eğilip parmağını cesurca deliklerden içeri sokarken sordu.

Annemin kurnaz bakışları aramızda gidip geliyordu ve Brock'un kedinin etrafında ne sıklıkla dolaştığını merak ettiğinden emindim. "Evet," diye cevap verdim. "Hemen hemen tek kişi sensin."

Babam Brock'a bakarken kolunu omuzlarımda tuttu. "İkinizi tekrar birlikte görmek güzel, gerçekten güzel."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Brock başını kaldırıp bakışları benimkilere kayarken. "Çünkü Jillian ve ben birlikteyiz."

BÖLÜM 26

En azından artık Brock'la nerede durduğumuzu biliyordum; ancak bombayı o şekilde patlatmamasını dilerdim. Bunun özel olmasını isterdim, böylece mutluluk dansı yapabilirdim. Ve keşke ailemin önünde olmasaydı, çünkü ondan sonra işler biraz tuhaflaştı.

Babam kendini beğenmiş görünüyordu ve sanki benimle birlikte olmak onun zorlu bir maçı kazanmasına eşitmiş gibi Brock'un sırtını sıvazladı. Sonra babam kollarını kavuşturdu ve sanki bunun böyle sonuçlanacağını hep biliyormuş gibi bilgece başını salladı.

Ve annem . . . Yüce Tanrım, annem ağlamaya hazır görünüyordu, sadece birkaç damla gözyaşı da değil. Hayır, sanki Brock bir şekilde gençlik pınarını keşfetmiş ve ona yerini tarif etmek üzereymiş gibi hıçkıra hıçkıra ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Gerçek şu ki, ben ... Mutlu olmalarına sevinmiştim ve gerçekten de öyleydiler. Gözlerimi başka tarafa çevirip fuayedeki yeni tabloya odaklandım; altın sarısı kumsal ve alacakaranlıkta gökyüzü, mavi ve pembe tonları canlı bir şekilde yakalıyordu, böylece kimse gözlerimin nasıl parladığını görmedi.

Özellikle de annem ne kadar mutlu olduğunu anlatmaya devam ederken Brock kolunu omuzlarıma atıp beni kendine çektiğinde. Bu onun için büyük bir olaydı. Şükran Günü için buradaydık ve yarın uzun zamandır ilk gerçek aile yemeği olacaktı.

Ve gerçekten olurdu.

Brock eğildi ve sol kulağıma fısıldadı. "İyi misin?"

Başımı salladım ve sonra kedi taşıyıcısına baktım. Rhage tıslayarak taşıyıcısının içinde yoluna devam ederken annem şaşkın gözlerle Brock'a bakıyor, muhtemelen kafasında bebek patikleri dans ederken düğün davetiyelerini planlıyordu.

Rhage parmağımdan çekildi ve ben iç çektim. "Rhage'i yukarı çıkaracağım. O-"

Ön kapı açıldı ve bir sürü küçük insan içeri daldı, kelimenin tam anlamıyla bir minik insan denizi. Gözlerimi kırıştırdım, altıncı siyah saçlı çocuğu gördüğümde saymayı unuttum ve bunun Julio Amca olduğunu anladım, çünkü cidden kendi çocuklarıyla bütün bir beyzbol listesini doldurabilirdi.

Çocuk dalgası beni devirmeden önce doğruldum. Brock daha yakına kaydı ve kolu tekrar bana dolandı.

Julio'nun karısı en küçük çocuğu kucağında taşıyarak içeri girdi ve mucizevi bir şekilde hamile görünmüyordu. "Brock'un burada olduğunu söylemişim," diye bağırdı Heather omzunun üzerinden. "Öndeki onun arabasıydı."

"Onun arabası olduğunu biliyorum," diye bağırdı amcam.

"Ve Jilly onunla birlikte!" Heather kısa bir süre durdu, bakışları yüzümden onunkine, sonra da omzumdaki kola kaydı. "Ve Brock'un kolu da onun etrafında!"

Kaşlarım kalktı.

Brock bıyık altından kıkırdadı.

Yanımda annem açıklama yapma hevesiyle adeta vızıldıyordu. "Oh Heather, canım, Brock ve küçük kızım birlikteler."

"Ne?" diye bağırdı Julio. "Kadın, onlar ..." Sesi kesildi ve çocuksu, kız gibi bir çığlık duydum.

"Birlikte mi?" Heather başını yana eğdi ve küçük çocuk, kız ya da erkek, hiçbir fikrim yoktu, uzun sarı saçlarını çekiştirdi.

Ben orada aptal gibi dikilirken Brock, "Birbirimizle görüşüyoruz," diye açıkladı.

Annem Muppet Babies'teki Beaker'ın sesine benzeyen küçük bir gıcırta çıkardı ve ardından Heather "Brock ve Jilly görüşüyorlar!" diye bağırdı.

"Aman Tanrım," diye
mırıldandım. Brock
omuzlarımı sıktı.

Bir saniye sonra, çocuklarının sonuncusu olduğunu tahmin ettiğim kişi açık kapıdan koşarak içeri girdi. Sanırım Hannah'ydı ve Rhage'in taşıyıcısına doğru bir hamle yaptı, yere düşerken miyavladı ve küçük parmaklarını kafese doğru uzattı.

"Ben bunu yapmazdım-" Çocuğa uzandım.

Julio, "O lanet kedinin dışarı çıkmasına izin verme," diye çıkıştı ve bakışlarım açık kapıya kaydı. "Geçen sefer ne olduğunu hatırlıyorsun, Hannah-Banana. Neredeyse parmağını koparıyordun ve kedi dışarı çıktı. Onu yakalamak yarım günümüzü aldı."

"Bu bir abartı," dedim kuru bir sesle.

Julio onu son gördüğümde olduğu gibi görünüyordu; babamın daha genç bir versiyonu. Hâlâ saçları ağarmıyor ya da derisinin köşeleri kırışmıyordu. Boyu biraz daha uzundu, benden birkaç santim yüksekti ve her zaman olduğu gibi giyinmişti.

siyah eşofman altı ve Lima tişörtü. Hepsi bu kadardı. Dışarısı kırk dereceydi ve cehennem gibi rüzgârlıydı ve giydiği tek şey buydu.

"Şu halinize bakın." Amcam sırtarak antreden geçerken, her şeye - mobilyalara, anneme, babama, duvarlara- tırmanıyor gibi görünen çocukları yönlendirmeyi başarıyordu. Julio, Brock'un önünde durdu ve göğsünü okşadı. "İlk çocuğuna benim adım ver."

"Aman Tanrım," dedim yine.

"Eminim ilk çocuklarına benim adım verirler," diye ekledi babam, kara gözleri parlarken sırtarak.

"Ama ya kız olursa?" Heather, Brock ve bana tek kolla sarılarak öne doğru ilerlerken annem oldukça ciddi bir şekilde sordu. Kalçasındaki çocuk saçına dolandı ve zavallı çocuğu çözmek dört saniye sürdü.

"Bebek sahibi olmaktan bahsetmesek olur mu?" Küçük çocuğun ölümcül pençesinden son saç telini de kurtararak sordum. "Gerçekten o aşamada değiliz."

Brock bana bakarak, "Çocuk istiyorum," dedi ve ciğerlerimdeki hava durdu. "Belki bazıları gibi koca bir futbol takımı değil."

"Ama futbol takımı kurarken çok eğleneceksin." Julio sırttı.

Heather başını bana çevirdi. "Ama söz konusu futbol takımını teslim ederken eğlenmeyeceksin."

"Tamam," dedim Brock'tan uzaklaşarak. Yüzüm alev alev yanıyordu. "Gitmem gerek-"

Taşıyıcıdaki çocuk geriye düştü ve Rhage kahverengi ve beyaz kürk telaşıyla kafesten dışarı uçtu. Oturma odasına doğru fırlarken pençeleri ahşap zemine çarptı. Anne bağırdı. Çocuklar ciyaktı ve kaçıştılar.

"Kahretsin," diye mırıldandım, oturma odasındaki bir şey yere düşerken derin bir nefes verdim. "Yine mi?"

Babam yanıma yaklaşp şakağıma bir öpücük kondururken güldü. "Evine hoş geldin, Jilly."

* * *

Daha sonra, Brock güneş odasındaki çalıların arasına saklanan lanet kediye yakalayıp yatak odama getirdikten sonra, eski yatağımın köşesine oturup Brock'u bekledim. Eski odasındaydı ve akşam için hazırlanıyordu.

Hepimiz erken bir akşam yemeği yedik ve sonra Julio ve Heather çocukları topladılar. Yarın herkesle birlikte döneceklerdi ve bunun ilginç olacağından emindim. Ya da bunaltıcı. Brock ve ben Perşembe akşamı ya da Cuma günü mekânı dönüştürme seçeneğini tartışmayı planlıyorduk.

Duş almış ve saçlarımı kıvırmıştım, böylece sırtımın ortasına kadar gevşek dalgalar halinde dökülüyordu. Normalde yaptığım gibi ayırmamıştım; bunun yerine doğal bir şekilde ortadan düz bir şekilde ayrılmasına izin verdim.

Mona'nın evinin sıcak olacağını bildiğim için koyu kırmızı ince bir V yaka kazak ve Brock'u Martinsburg'da ilk gördüğüm gece giydiğim botların içine sokulmuş koyu renk bir kot pantolon giydim.

Hazırlanmak bana çok uzun zaman önceki o geceyi hatırlatmıştı ama iki kişinin zor sığacağı bu dar yatakta oturup odama bakarken, o gecedan bu yana ne kadar çok şeyin değiştiiğini düşünmeden edemiyordum - ne kadar değiştiiğini. Bazen kendimi hâlâ bir cumartesi gecesi süslenip püslenen, kız gibi umut dolu o kız gibi hissediyordum, bazen de onu tanıyamıyordum bile.

Bakışlarım kitaplığımdaki yüzlerce kitabın üzerinde gezinirken, bu odadan uzakta olmak istemediğimi hissettim. Midemde kesici bir ağrı ya da göğsümde bir baskı yoktu. Anılar vardı ama beni rahatsız etmiyorlardı.

Bu geceyi düşünürken dudaklarımın bir tarafı yukarı doğru eğildi. Karnımda bir çarpıntı başladı ve yukarı doğru yayıldı. Gergindim ama iyi anlamda. Bu gece dışarı çıkacaktım.

Mona'ya gidecektim.

Arkadaşlarımı görmeye
gidiyordum. Bu bir *heyecan*
çırpınışıydı.

Kapımın çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "İçeri gel."

Kapı kırılarak açıldı ve Brock kafasını içeri attı. "Güvenli mi yoksa Rhage kaçmaya mı çalışacak?"

Açık dolap kapısına baktım. "Dolapta saklanıyor. Bir kez daha kaçmaya karar verirse diye kapıyı kapat."

Brock içeri süzüldü ve kapıyı hızla kapattı. Ona iyice baktığımda, karnımdaki çarpıntı sinek kuşu sürüsü gibi hissedene kadar arttı.

Sakal gitmişti.

Çenesi çıplaktı ve sert, yontulmuş hatları tümüyle gözler önündeydi. Dudağındaki silik yara izi de öyle. O n a dokunmak-öpmek istedim. Siyah bir gömlek giymişti.

Henley ve bir kot pantolon ve bir şekilde kendi kişisel jetine aitmiş gibi görünüyordu. O kıyafetleri giymişti. Onlar onu yıpratmadı ve o harika görünüyordu.

"Üstünü çok beğendim," dediğinde gözlerimi kırıştırdım ve bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim. Ben de aynı şeyi yaparken o da beni süzüyordu. Bana doğru yürüdü. Parmağı kazağımın yakasında, göğüslerimin kabarıklığı üzerinde gezindi. "Bu gömleği gerçekten çok sevdim."

"Sapık," diye mırıldandım uzanıp elimi yanağına koyarken. "Tıraş olmuşsun."

"Evet, zamanının geldiğini düşündüm. Beğendin mi?"

"Her şekilde hoşuma gidiyor." Dudağımı ısırarak elimi çenesinde gezdirdim. Teni inanılmaz derecede pürüzsüzdü.

Brock başını eğdi ve elim ensesine doğru kayd. Öpücük tatlıydı ve sakalları gittiğinden beri farklı hissettiriyordu. "Bu gece konusunda emin misin?"

Yanağımı omzuna indirip derin bir nefes çekerken dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Yani, içeride kalabiliriz." Bir elim sırtımın altından geçip popomun kıvrımından aşağı indi. "Ailen yatana kadar bekle, sonra ikimiz de gençmişiz gibi yatak odana girebilirim. Seni kendime saklarım."

Güldüm. "Eminim. Gitmek istiyorum." Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda içimde bir şüphe tohumu yeşerdi. Belki de benimle gitmek istemiyordu. "Sen de gitmek istiyor musun-"

"Bebeğim." Kıçımı sıkıca kavradı. "Eğer seninle gelmek isteyip istemediğimi soracak olursan, seni dizimin üzerine yatırabilirim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu denediğini görmeyi gerçekten çok isterim." "Eminim çok hoşuna giderdi."

Belki, ama konu bu değildi. Derin bir nefes aldım. "Eğer sen de gitmek istiyorsan, ben de istiyorum, o zaman neyi bekliyoruz?"

Sırıltısı yavaştı. "O zaman gidelim."

* * *

Arabadan inerken midem çalkalandı, sevimli Coach bilekliği bileğimden sarkıyordu. Park yeri doluydu. Pek de şaşırtıcı değildi.

Çünkü Şükran Günü'nden önceki geceydi ve pek çok kişi ertesi gün izinliydi, bu da pek çok kişinin Şükran Günü'nü akşamdan kalma geçireceği anlamına geliyordu.

Ama içmeyi ve ertesi günü bir kadınla geçirmeyi düşünmüyordum. büyük bir baş ağrısı. Derin bir nefes alarak ileriye doğru adım attım ve istemeden, hatta denemeden, kendimi yan otoparka, Çöp Konteynırlarının olduğu ve personelin genellikle park ettiği yere doğru bakarken buldum. Arka taraf o kadar da iyi aydınlatılmamıştı.

Buraya en son geldiğimde park ettiğim yerd.

Otoparkta esen soğuk rüzgâr saçlarımın tellerini kaldırıp yüzüme savurdu.

Damarlarıma buz yerleşti ve midem bir yılan yuvasıyla kıpırdandı. Başka tarafa bakmak istedim. Burada olmaktan etkilenmeden doğruca bara yürümek istedim ama yapamadım.

"Jillian?"

Soluma doğru sarsıldım, Brock'un arabasının önünde bana katıldığını fark etmemiştim. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Tepe lambasının sarı ışığı yüzüne vurdu. Elimi tutarken sabit bakışlarını endişe dolduruyordu. "Ne düşünüyorsun?"

Ağzım kurudu. Mona'nın evinin kapısı açıldı ve kahkahalar park alanına yayıldı.

"O geceyi düşünüyorum." Brock elimi göğsüne götürürken sıktı. "Bence bu mantıklı. Eğer öyleysen sorun değil."

Alt dudağımı ıslattım ve sonra yavaşça başımı salladım. "Asla ... Bir daha buradan geçmedim. Buranın yakınına bile gelmedim. Ben sadece ..."

Brock diğer kolunu enseme dolaştırarak beni kendine çekti. Birkaç dakika sessizce durduktan sonra, "Biliyor musun, büyüdüğüm yere ... yirmili yaşlarımdan başından beri hiç gitmedim?" dedi.

Şaşkınlık içimde titreşti. "Yapmadın mı?"

Başını iki yana salladı. "O zamandan beri bir kez bile."

Tek yapabildiğim bakmaktı. Brock geçmiş hakkında nadiren konuşurdu. O hep böyleydi. "Geri döndüğünü sanıyordum."

"Sadece bir kez. Babamı gördüm." Ağır bir nefes verdi. "Hâlâ içiyordu ve yumruklarıyla konuşmaktan başka bir şey yapmak istemiyordu."

"Bana babanı gördüğünü hiç söylemedin."

Hafifçe omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Anlatacak bir şey yoktu. Adam orada olduğumu, karşısında durduğumu ve hayatta olduğumu bile umursamadı. Tek gördüğü güzel kıyafetler giydiğim ve güzel bir araba kullandığımdı. Beni gördü ve bir sonraki viski şişesini gördü."

İçimi hüznün kapladı. "Peki ya annen?"

Başını yavaşça bir kez daha salladı. "Orada değildi ama bu yeni bir şey değildi. O hiç orada olmadı."

Ailesi gerçekten çok kötüydü. Babası hiçbir zaman bir işte tutunamamış bir ayyaştı. Dışarıda kalır, eve gelirdi ve Brock bunu nadiren itiraf etse de, babasının onu kum torbası olarak kullandığını biliyordum.

Tıpkı Brock'un babasının annesini kullandığı gibi.

Ve bu yüzden annesi muhtemelen hiç orada değildi, ama kim çocuğuna ne olduğunu bilerek gidebilirdi ki? Hiç anlamadım. Asla da anlamayacaktım.

"Ben o sokaktan geçmem. O mahalleye gitme." Yanağımı avuçladı ve başparmağını hasarlı çenemde gezdirdi. "Buradan neden hiç geçmediğini ve bunun senin için neden büyük bir mesele olduğunu anlıyorum."

Bakışlarım ondan uzaklaşıp yan taraftaki otoparka kaydı. "Ben ... Ben iyiyim. Sadece-bilmiyorum. Burada neredeyse ölüyordum." Derinlere inip nasıl hissettiğimi anlamaya çalışırken titrek bir nefes verdim, ama orada gerçekten hiçbir şey yoktu. "Sanırım ... Bilmiyorum. Buraya geri dönmenin göz açıcı, aydınlanma anı olacağını düşünmüştüm ama kendimi uyuşmuş hissediyorum."

"Nasıl hissederseniz hissedin, ister hiçbir şey hissetmeyin, ister kızgın ya da üzgün, her şey yolunda."

Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirirken başımı salladım. "Onları -aileni- bir daha görmek istiyor musun?" Soğuk bir rüzgâr beni titretirken sordum.

"Biliyor musun, bunu söylediğim için kendimi kötü hissetmiyorum ama hayır. Ben hissetmiyorum." Sırtını rüzgârın şiddetinden korumak için yana kaydı. "O insanların bana öğrettiği tek şey hayatta kalmaktı ve bunda bile çok iyi değillerdi."

"Ama sen hayatta kaldın," diye belirttim.

"Şans," dedi, dudaklarının kenarları yukarı kıvrılmıştı.

Başımı salladım. "Hayır, bu şans değil. Senin içinde ateş var, Brock. Hayatta kalmaktan daha fazlasını yapmaya, hayatından bir şeyler çıkarmaya kararlıydın. Başarmak ve-"

"Ve sen buna sahip olmadığını mı düşünüyorsun?" Gözleri benimkileri aradı. "Yaşadıklarından ve bugün durduğun yerden sonra?"

Bakışlarımı indirdim, soruya nasıl cevap vereceğimden emin değildim, çünkü Brock'un sahip olduğu türden bir ateşe sahip olup olmadığımın emin değildim, çünkü ben çok şeyden vazgeçmişim ve o çok şey için savaşmıştı.

Ve şu anda bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum. "Herkes onları yüzüstü bıraktığımızı düşünmeden içeri girelim."

Bir an sessiz kaldı. "Ne zaman istersen gidebiliriz. Sadece bana haber ver ve gidelim."

"Tamam." Bunun için bir öpücüğü hak ettiğini düşünerek uzandım ve ağzımı onunkine yaklaştırdım.

Soğuk rüzgara rağmen öpücük içimi dışımı ısıttı. Dudaklarım ayrıldı ve öpücük derinleşti, kavurucu bir sıcaklığa dönüştü. Brock sanki her parçamı içine çekiyormuş gibi öpüyor, uzun ve derin nefesler alıyordu. Bedenim onunkinin içinde eridi ve derin, gırtlaktan gelen bir hırıltıyla ödüllendirildim.

"Oraya girmemiz gerektiğinden emin misin?" diye sordu alnını benimkine dayayarak.

Titrek bir kahkaha attım. "Evet."

"O zaman fikrimi değiştirmeden ve akşamımızı geçirmek için çok farklı bir yol bulmadan önce bunu yapsak iyi olur." Kalçalarını oynattı ve onu karnımda sert ve kalın bir şekilde hissettiğimde gözlerim açıldı.

Saç diplerime kadar kızararak geri çekildim ama barın girişine dönerken beni yanından ayırmadı. Elimi elinin içinde tutarak Mona's'a birlikte, ilk kez yan yana girdik.

BÖLÜM 27

Mona's yıllar öncesinden bu yana gerçekten değişmişti. Ne kadar temizlenirse temizlensin her zaman kirli ve muhtemelen yapışkan görünen eski zeminler gitmişti. Yerlerine arduvaza benzeyen bir tür süslü karo döşenmişti. Bar tamamen yeniydi, hala iki kuyusu olan bir at nalı şeklindeydi, ancak şişe ekranı da parlak beyaz ışık ve şeffaf rafların altından geçen ve daha pahalı likörleri sergileyen yanan mavi tüplerle güncellendi. Televizyonlar duvarlarda ve tavanda çeşitli yerlere asılmıştı. Yuvarlak yüksek masalar tamamen siyahtı ve tabureler yeni minderlerle kaplanmıştı.

Barın ve masaların etrafında bir sürü insan vardı. Bilardo masalarının yanındaki kabinlerin ve daha büyük masaların olduğu arka tarafı göremedim.

Mona'nın yeri makyajlanmıştı ve artık sokağın aşağısındaki batakhane gibi görünmüyordu. Bu da işlerin sahipleri Calla ve Jax için iyi gittiği anlamına geliyordu.

Calla'yı yıllar içinde birkaç kez görmüştüm, ancak bar hakkında hiç konuşmamıştık, bu yüzden tüm yeni eklemeleri görmekten çok mutlu oldum.

Brock beni yaşlı bir çiftin etrafından dolaştırdı ve gördüğümüz ilk tanıdık yüzler Reece ve Colton Anders oldu. Bara yaslanmış, duvarda asılı televizyonlardan birini izliyorlardı.

Reece ve ağabeyi Colton polis memuruydu ve her ikisi de koyu kahverengi saçları, klasik yontulmuş yüz hatları ve şaşırtıcı mavi gözleriyle kendi seksi polis takvimlerinde başrol oynayabilirlerdi.

Her ay dönüşümlü olarak sadece onlar olabilirdi ve kimse şikayet etmezdi. Hiç kimse.

Onları vurulduğumdan beri görüyordum, özellikle de Colton'ı. Çünkü o hep Abby'nin yanındaydı. Vurulduktan sonra neler olduğuna dair gerçek bir anım yoktu, sadece paramparça görüntüler vardı ama Colton ve Reece'in orada olduğunu biliyordum.

Onların hızlı düşünmeleri ve deneyimleri sayesinde hayattaydım ve bu ikisinin kalbimde her zaman özel bir yeri olacak.

Bizi ilk Colton fark etti ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Hey! Sonunda geldiniz." Barı iterek aradaki mesafeyi geçti. "Sizi görmek gerçekten çok güzel."

Reece de onu takip etti, Brock'un elinin benim elime dolandığını fark etti ve gülümsemesi bir kademe daha arttı. Çocuklar garip tek kollu sarılma hareketlerini yaparken yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum ve sonra tam sarıldım. Hem de ikisinden birden!

"Seni görmeyeli uzun zaman oldu," dedi Reece kulağımın dibinde, geri çekilerek. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Sonra Colton içeri girdi ve Brock'un Reece'in gülmesine neden olan bir şeyler mırıldandığını duydum. "İyi misin?" Colton sordu. "Abby iyi olduğunu söyledi ama onun nasıl olduğunu bilirsin, herkes için endişelenir."

"İyi gidiyorum. Gerçekten," dedim, utancın acı ısırığını hissederek geri çekildim. Abby'yle konuşmadığım, gerçekten kimseyle konuşmadığım uzun boşluklar vardı ve onun endişelendiğini biliyordum. "Abby nerede?"

Colton omzunun üzerinden baktı ve çenesini yukarı kaldırdı. "Kızlar arkaya otursun... işte oradalar." Elini omzuma koyarak arka taraftaki büyük yuvarlak masalardan birini işaret etti. "Onları görüyor musun?"

Uzanırken Abby'nin kafasının arkasını gördüğümü sandım. Brock'a döndüm. "Gidip merhaba diyeceğim."

"Harika," diye cevap verdi, ama ben uzaklaşmaya başladığımda kolumu yakaladı ve beni geri çekti. Elim göğsünün üzerine düştü. "Ama önce."

Ağzımı açtım ama söylemek üzere olduğum şey onun öpücüğüyle kesildi. Hızlı ama derindi ve sanki karşımızda kimse yokmuş gibi beni öptü. Bıraktığında biraz sallandım ve sırtışı kendini beğenmiş bir hal aldı.

"Birazdan oraya uğrarım," dedi.

"Tamam," diye fısıldadım, sersemlemiş hissediyordum. Bu noktada her şeyi kabul etme şansım yüksekti.

Brock ağzını sol kulağıma yaklaştırdı ve "Çok tatlısın," dedi. "Ne?" Ve sonra fark ettim ki, benim hala orada durup bir aptal gibi ona bakıyordu. Brock'un "çok tatlı" bulduğu bir ahmak gibi, ama yine de bir ahmak. "Ben artık gideyim."

Brock kıkırdadı.

Arkamı dönerek, inanılmaz derecede seksi polis ikilisine parmaklarımı salladım ve sonra insan kalabalığına doğru ilerledim. Kalabalığın içinde yürürken duyduğum kısmi işitme, kendimi biraz dengesiz hissetmeme neden oldu.

Yüksek masaların etrafından dolandım ve onları gördüm. Abby masada oturmuş, içkisindeki pipetle oynuyordu. Yanında da Mona's'ta barmenlik yapan ve Reece ile evli olan Roxy duruyordu. Roxy'yi çok iyi tanı mıyordum ama çok komik, son derece kıvrak zekâlı ve çok yetenekliydi. Kadın her şeyin resmini yapabili rdi.

Abby'nin yanında Calla oturuyordu. Uzun boylu sarışın saçlarını geriye atmıştı. Yüzündeki silik yara izleri zar zor fark ediliyordu. Karşısında oturan kesinlikle büyüleyici esmerin söylediği bir şeye gülüyordu. Steph'in orada olduğunu ve Nick'in de onun sandalyesinin arkasında, elleri arkasında durduğunu fark ettiğimde içimi bir şaşkınlık kapladı. Martinsburg'da annesiyle birlikte olacaklarını düşünmüştüm.

Roxy dönmeye başladı ve beni gördü. "Hey! Aman Tanrım, şu haline bak!" Enerji dolu bir şekilde zıplayarak yanıma geldi ve beni sımsıcak bir şekilde kucakladı. "Ah, buraya kadar gelmişsin!"

"Seni görmek çok güzel." Geri çekildiğinde güldüm. "Gözlüklerine ve saçlarına bayıldım."

"Ben de." Uzandı ve gözlükleriyle uyumlu yeşil saç teline dokundu. "Sadece Şükran Günü olduğunu biliyorum ama şimdiden bayram havasına girdim. Yeşil bana Noel'i hatırlatıyor. Reece kırmızıyı tercih etmem gerektiğini söylüyor ama ben onu Sevgililer Günü'ne saklamayı düşünüyorum."

"Noel için beyaz da giyebilirsin," dedim. "Bilirsin, kar ve Noel Baba'nın sakalı için."

Gözlüklerinin arkasından gözleri büyüdü. "Vay be. Bunu düşünmemiştim bile. Aslında daha önce hiç beyaz yapmamıştım."

Aslında Roxy'nin henüz denemediği bir renk olduğuna inanamıyordum.

Abby bir çığlık attı ve kollarını uzattı ama içeri girmesi engellendi. "Jillian! Nihayet!"

"Kusura bakmayın. Biraz geç kaldık." Ona el salladım.

"Oh, 'biz' kısmı çok heyecan verici." Roxy kalçasını benimkine çarptı. "Çok, çok heyecan verici."

Steph oturduğu yerden kollarını uzattı. "Şu haline bak! Vay canına, harika görünüyorsun. Göğüslerine bayıldım."

Nick kahkahadan omuzları titreyerek başını eğdiğinde kızardım. "Ne?"

Steph arkasını döndü ve siyah saçlı Nick'e bir bakış fırlattı. "O seksi görünüyor. Kadınlar seksi göründükleri zaman bunu diğer kadınlara söylemelidir. Bu bir kural olmalı."

"Teşekkür ederim," dedim gülerek. Steph muhtemelen gerçek hayatta gördüğüm en muhteşem kadınlardan biriydi. Cesur ve kendine güvenen biriydi, aklından geçenleri sık sık ve özgürce söylerdi ve aynı zamanda tanıdığım en sadık ve en tatlı insanlardan biriydi. Ona sarılmak için eğildim. "Martinsburg'da olacağını sanıyordum - Aman Tanrım, hamilesin!" Yarı yolda donup kaldım, karnının oldukça küçük olduğunu fark ettim.

Steph güldü. "Evet, öyleyim. Altı aylık hamileyim."

"Uzun süre hiçbirimize söylemedi," dedi Abby. "Daha yeni bol bluzlar giymeye başladı-"

Calla kuru bir sesle, "Bu da bir ipucu olmalıydı," diye ekledi.

Steph gözlerini devirdi.

"Ve içmeyi bıraktı," diye devam etti Abby. "Ona sordum, çünkü yeni kilo aldığını ve diyet yaptığını iddia etti."

Koyu renk saçlarını omzunun üzerinden savuran Steph güldü. "Bunun uzun süreceğinden yüzde yüz emin olana kadar kimsenin bilmesini istemedik," dedi. "Ormandan çıktığımızdan emin olmak istedik."

"Şükran Günü'nde bu yüzden evde kaldık," diye açıkladı Nick, ellerini kadının omuzlarına koyup masaj yaparak. "Annesi geldi ve akşam yemeğini burada yiyeceğiz."

"Sizin için çok heyecanlıyım," dedim, bir fok balığı gibi alkışlamak istiyordum. "Tebrikler."

"Brock nerede?" Nick, sohbetin ve müziğin uğultusu arasında onu duymamı sağlamak için sesini yükselterek sordu.

Barı işaret ettim. "Colton ve Reece'le birlikte."

"Onu bir dakikadır görmedim." Eğilerek Steph'in başının üstünü öptü. "İyi misin?"

Başını salladı. "Ona selam söyle."

Nick onun yüzünün yan tarafına bir öpücük kondurduktan sonra beş yaşında bir çocukmuşum gibi saçlarımı karıştırarak yanımdan geçti. Ona bir bakış attım ama yüz ifadesinden pişman olmadığı anlaşılıyordu.

Calla oturduğu yerden fırladı ve hızlıca birbirimize sarıldık. "Seni görmek çok güzel," dedi ve yumuşak bir gülümsemeyle geri çekildi. "Uzun zaman oldu."

"Evet, birkaç yıl." Etrafa bir göz attım. "Burası cidden harika görünüyor."

"Teşekkür ederim." Gözleri gururlu bir ifadeyle doldu. "Uzun bir süreç oldu ve Jax ile benim hâlâ üzerinde çalışmak istediğimiz birkaç şey var. Mutfağı yeniledik ama gerçekten bir çeşit genişletme yapmak istiyoruz. Arka tarafta inşa etmek için yer var, ancak bu gerçekleşene kadar kapatmamız gerekecek, bu yüzden bunu yapmak için iyi bir zaman bulmaya çalışıyoruz."

"Vay canına. Kulağa harika geliyor," dedim. "Genişleme ile ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Calla gözlerinde heyecanla Roxy'ye baktı. "Biraz masa daha eklemeyi düşünüyoruz, birkaç bilardo masası için yeterli yer var ama bir de sahne eklemek istiyoruz."

"Bu harika olurdu," dedim.

Roxy başını salladı. "Tabii ki öyle olur."

"Yerime otur." Calla kenara çekildi. "Bara geri dönmeliyim, çünkü *biri* öğle yemeğinde."

"O benim," diye cıvıladı Roxy.

Abby'nin yanına oturdum ve sonunda ona sarılabildim. "Burada olmana çok sevindim," dedi ve sonra sol kulağımın içine girdi. "Ve Brock'la aranızda neler olup bittiğini bana daha sonra anlatmak zorunda kalacaksın."

"Yapacağım," diye söz verdim.

Abby bana gülümseyerek arkasına yaslandı ve "Biliyor musun, bebek sahibi olan tek kişi o değil" dedi.

Bakışlarım kalan üç kadın arasında gidip geldi. "Hangisi-" "Ben değil."

Calla ellerini havaya kaldırdı. "Jax ve ben havalı ve teyze ve amca şu anda."

Abby'ye baktım ve kaşları çatıldı. "Sana söyleyeceğimi düşünmüyor musun?" "Öyle umuyorum, bu da seni . . ."

Roxy başını sallayarak güldü. "O zaman kim?" Ben sordum.

Steph güldü. "Cevabın tam önünde duruyor ve o yalan söylüyor."

"Pekâlâ, benim." Roxy gözlüklerini düzeltti. "Yaklaşık iki yaşımdayım. aylar boyunca."

Ağzım açık kaldı.

"Buna ben de hâlâ inanamıyorum," dedi, neredeyse hiç olmayan karnını sıvazlayarak. "Tam olarak denemiyorduk, biliyor musun?"

"Başka bir deyişle, haplarını almayı çok fazla unuttu," diye açıkladı Calla, Roxy koluna vurduğunda gülerek.

Abby başını salladı. "Gerçekten buradaki suyu içmekten endişe ediyorum. Sanki herkes hamile olarak uyanıyor."

Steph, "Klozet kapağından da bulaşabileceğini duymuştum," diye yorum yaptı.

Güldüm ve kabine yaslanarak rahatladım. "Kendime not. Tuvaleti burada kullanmayın."

"Evet ama Brock ve Jillian'ın bebeği çok tatlı olurdu," dedi Abby.

"Kapa çeneni," dedim, sanki hamileliği bu şekilde önleyebilirmişim gibi ellerimi havaya kaldırarak. Bu noktada endişelenmemi gerektirecek bir şey yoktu. Doğum kontrol hapi kullanıyordum ve henüz seks bile yapmamıştık. "Bana uğursuzluk getirme."

"Bakın kim gelmiş," dedi Calla. "Ona bu gece geleceğini söyledim."

Koltuğumda dönerek barın karşısına baktım ve ağzım açık kaldı. İlk başta gözlerimin doğru çalıştığından emin değildim ama sonra gözümü kıptım ve onu hâlâ görüyordum ve bunun yetmişli yıllardan zaman tüneline girmiş biri olmadığını biliyordum.

"Katie!" Çığlık attım.

Sarışın, onu son gördüğümünden beri hiç değişmemişti. Saçları sıkı, yüksek bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. İspanyol paça gibi görünen ısıltılı bir pantolon giymişti. Platform topuklu ayakkabı giydiğinden oldukça emindim ve giydiği parlak fuşya tişört omzundan kayıyordu. Bileğinden dirseğine kadar en az bir düzine bilezik takmış olmalıydı.

"Hey, kızım, hey!" Bir elinde bir shot bardağı, diğerinde bir bardak koyu renkli sıvı vardı. "Senin için. Bu kola. Çünkü bu gece içmek istemediğini biliyorum."

Taze kolayı önüme koyarken bakakaldım, içmeyeceğimi bildiği için biraz sinirlenmişti. "Teşekkür ederim."

Uzanıp bana sıkıca sarılırken sırtıttı. "Sana bir şey söyleyeceğim Jilly" dedi ve masamızdaki herkes sustu, çünkü Katie'nin söyleyecek bir şeyi olduğunda dinlerdiniz. "Umarım bu sefer beni dinlersin."

Vücudumdaki her kas gerildi, çünkü neye gönderme yaptığını biliyordum ve geçen sefer onu dinlemeliydim.

"Hâlâ zaman zaman zor olacak ama artık buna geliyor," dedi okyanus rengindeki gözleriyle bakışlarımı tutarak. "Bunu keşfetmek için beklemen gerekiyordu."

Um.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Belli ki Brock'tan bahsediyordu. Bir keresinde bana onun *henüz* buna değmediğini söylemişti ve ben de bana onun buna hiç değmediğini söylediğini düşünmüştüm.

"Vay anasını," diye patladı Steph, koltuğunda geriye yaslanarak. "Parmağındaki alyans mı?" Eli dışarı fırladı ve Katie'nin kolunu yakaladı. "Bu kesinlikle bir alyans."

"Ne?" Abby talep etti. "Ne zaman evlendin?" "Kiminle evlendin?" Roxy sordu.

İşe geri dönmemiş olan Calla şaşkınlıkla başını salladı. "Peki onu tanıyor muyuz?"

Katie kıkırdadı. "Evet. Geçen hafta sonu evlendim. Vegas'a kaçtık." Bir adım geri atarak parmağını oynattı. "Ve hepiniz onu tanımıyorsunuz," dedi, "Henüz değil. Ama tanıyacaksınız. Ve o sizin favoriniz olacak."

Tek birimiz bile gözünü kırpmadı. "Peki onunla ne zaman tanışacağız?" Calla sordu.

"Yakında." Calla'nın burnuna hafifçe vurdu. "Çok yakında."

"Özür dilerim. Bir saniye bekle," dedim başımı sallayarak. "Bu adamla nasıl tanıştınız?"

"Şey," dedi Katie, şutunu kaldırarak. "Kulübün çok ama çok kararlı bir müşterisiydi diyelim." Göz kırparak kadehi aldı ve sonra indirdi. "Ve yaklaşık sekiz yıldır birlikteyiz. Yani süpürge den atlamamızın zamanı gelmişti."

Steph'in çenesi neredeyse masaya çarpacaktı. "Ne? Sen bu adamla *o zaman*?"

Bir omzunu silkti. "Evet."

"Neden bize söylemedin?" Roxy bir sonraki hamlesinde Katie'ye vuracakmış gibi görünüyordu.

"Sizinle erkeğim hakkında ne zaman konuşma fırsatım oldu? Sizler sürekli benim bilge ve bilgece tavsiyelerime ihtiyaç duyan bir grup dramatik sürtüksünüz." Bir elini kalçasına koydu. "Ve hiçbirinize ilişki tavsiyesi için gelmedim. Gerçekten."

Nedense bunu çok komik buldum. Belki de doğru olduğu içindir. Başımı arkaya eğerek güldüm, öyle bir güldüm ki sanırım karın kaslarımı incittim.

Steph de gülüyordu ve altına işemesine saniyeler kalmış gibi görünüyordu. O noktadan sonra, ben kolamı yudumlarken Katie bize görünüşe göre hiçbirimizin bilmediği adamından bahsetti. Zaman geçti. Calla ve Roxy bara döndüler. Katie birinin sandalyesini çalıp masamıza getirdi.

Kalabalığın dağıldığını, Brock'a sanki olağanüstü seksi bir Musa'yım gibi yol açtığını gördüm.

Birkaç dakika içinde, bardaki neredeyse tüm erkeklerin Brock Mitchell'ın huzurunda olduklarını fark ettiklerinde şaşkınlıktan donakalmış yüzlerini gördüm. Kulaklarım tam duyuyor olsaydı, mırıldanmaları ve soluk soluğa kalmaları duyacağımı biliyordum.

Brock elimi tutup beni ayağa kaldırırken kızlara başıyla selam verdi. Beni kendine çekerek kulağıma şöyle dedi. "Seni özlüyordum."

Ellerimi beline koyarak güldüm. "Gideli o kadar da uzun zaman olmadı."

"Yeterince uzun." Önce boynumu, sonra çenemi öptü.

Nick arkasından yaklaşırken Steph, "Siz ikiniz acayip sevimlisiniz," dedi.

"Öyleyiz." Brock bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti.

O başını eğerken ben de ellerimi göğsüne koydum. Dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi ve sonra başını kaydırarak doğrudan kulağıma konuştu. "İyi misin?"

"Evet." Elimini omzuna doğru kaydırdım. "Gelmeye karar verdiğimiz için mutluyum."

"Gelmeye karar vermene sevindim."

Başımı eğip yanağımı göğsüne yaslarırken hafifçe gülümsedim. Colton Abby'nin önüne yeni bir içki koyarken, doğrulmadan önce onun kalkık yüzünü öptü. Sonra Reece ve Roxy'yi buldum. Roxy barın arkasındaydı ama kollarını barın tepesine uzatmış, Reece'e doğru uzanırken kenarı tutuyordu. Reece onunla yarı yolda buluştu ve onu öptü.

Calla, Jax'in söylediği bir şeye gülümsüyordu. Onlar da barın arkasında, ortada duruyorlardı. Calla dönmeye başladı ama Jax onu belinden yakaladı ve bir tane indirdi. Barın etrafındaki adamlar yuhaladı ve Calla'yı bıraktığında yüzü kiraz gibi kızarmıştı.

Nick tekrar Steph'in omuzlarını ovmaya başlamıştı ve Steph'in yüzünde hülyalı, huzurlu bir ifade vardı. Neredeyse o anda evde oturduğuna inanamayacaktınız.

barın ortasında. Uzandı, elini onun ellerinden birinin üzerine koydu ve sıktı.

Hepsinin kendi mücadeleleri ve anlatacak hikayeleri vardı ve hepsi bu noktaya mutlu ve aşık olarak geldiler.

Sağ tarafa baktım ve Katie'nin parlak mavi gözlerinin bana baktığını gördüm. Bir kaşını kaldırdı ve başını salladı. Konuşmasına gerek yoktu. Bu bakışın ve baş sallamanın ne anlama geldiğini biliyordum ve gecenin erken saatlerinde söylediği sözleri duymuştum.

Hâlâ zor zamanlar geçirecek ama artık buna değer.

Brock'a döndüm ve bir kolumu beline doladım. Çenesinin başımın üstünü sıyırdığını hissettim ve Colton müzik eşliğinde bağırırken beni daha sıkı tuttu.

Bazen, şimdi olduğu gibi, Katie'nin medyum olabileceğine gerçekten inanıyordum. Mutlu bir iç geçirdim.

Buraya gelmeye karar vermek çok büyük bir karardı, ancak o ana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum - bir bakıma adımlarımı yeniden atmaya ve bunun beni ne kadar etkileyeceğini bilmiyordum.

Omuzlarım hafiflemişti.

Düşüncelerim biraz daha az
ağır. Kalbim çok daha dolu.

İki parmağıyla çenemin altına bastırdı ve başımı yukarı kaldırdı. Sıcak kahverengi gözler benimkilere baktı.

"Burada benimle misin?" diye
sordu. "Ben her zaman
seninleyim."

BÖLÜM 28

Gecenin bir yarısı uyandım ve sert, kıpırtısız bir bedenim bedenime bastırıldığını görünce şaşırdım. Hafifçe döndüğümde uykunun örümcek ağları kalktı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni özledim." Brock'un kolu belime dolandı. "Ayrıca dün gece uslu durdum ve bu odadan uzak durdum."

Beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Odama gizlice girmesini umuyordum, ama Mona'dan döndüğümüzde oldukça iffetli bir öpücükle yollarımızı ayırdık.

Şükran Günü kaotik ve çılgın bir karmaşa içinde geçti. Ailem beklediği gibi davrandı. Meraklı ve talepkârdılar ve birbiri ardına sordukları sorularla çok sevimliydiler.

Daha sonra Brock ve ben babam ve amcalarımla iki odayı bir dans stüdyosuna dönüştürme önerimiz hakkında konuştuk. Babam ve amcalarım bu fikirle hemen alay etmediler ama Andre şüpheyile baktı. Onlara tüm artıları ve eksileri ortaya koyduk, maliyetle potansiyel kârı karşılaştırdık ve konuşma bittiğinde ve yarısını futbol maçında kaybettiğimizde, bu konuda oldukça emin hissediyordum. Babam o kâğıtlara bakarken gözlerinde bir parıltı vardı, kazanacağını bildiği yeni bir acemi gördüğündeki parıltının aynısı.

"Eğer ailem seni burada yakalarsa . . ." Durdum, nereye varmak istediğimi tekrar düşündüm. "Aslında ailemin umurunda olmazdı. Muhtemelen alkışlardı."

Brock usulca gülerek boynuma sokuldu. "Haklısın." "Bu biraz garip değil mi?"

Nabzımın altındaki boşluğu öptü. "Birazcık."

Yüzüm ona dönük olacak şekilde kıpırdanarak bir kolumu beline attım.

"Bu yatakta rahat edemeyeceksin. Zar zor sığıyorsun."

"İyi olacağım." Burnumun ucunu öptü. "Ayrıca, biz sadece uyuyacağız."

"Gerçekten mi?" Kuru bir sesle söyledim.

"Evet." Burnu yanağımı okşadı. "Her ne kadar ağzımı o güzel bacaklarının arasına sokmak istesem de, ailenin evindeyiz. Böyle bir şey olmayacak."

Şaşkın bir kahkaha beni terk etti. "Sen ciddisin."

"Evet, öyleyim. Ailene bu şekilde saygısızlık etmeyeceğim."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım kıkırdayarak. "Şu haline bak, beyefendi gibi davranıyorsun."

"Kapa çeneni." Dudağımı ısırđı.

Sessiz bir kahkaha daha bıraktı beni. "Yani, düşünüyordum da." "Olamaz."

Koluna bir şaplak attım. "Kızların Pazar günü sabah kahvaltısı yapacağını sanıyordum ama hepsi aile işleri yapıyor."

"Utanç," diye mırıldandı çenemi ısırırken.

Karanlıkta sııttım. "Cumartesi eve dönebiliriz diye düşünmüştüm. Bir gün önce, böylece-"

"Yani biraz baş başa zaman geçirebilir miyiz?"

"Evet," diye fısıldadım. "Ne dersin? Yarın kitapları toplamama yardım edebilirsin ve geri dönmeden önce ailemle biraz daha zaman geçirebiliriz."

"I . . ." Eli yan tarafımdan aşağıya, kalçamın üzerine kaydı. " ... bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Bu fikir hoşuna gider diye düşündüm."

Eli arkama kaydı ve sıktı. "Şimdi bu fikre nereden kapıldın?"

"Hiçbir fikrim yok."

* * *

Cumartesi akşamı Brock'un arabasından indiğimde bizi karşılayan ilk şey nehrin nemli kokusuydu.

Eve dönerken Brock evini görmek isteyip istemediğimi sordu. orada kalmaya karar verdim. Sabah için bir kıyafet daha değiştirmiştım ve henüz fırsat bulamadığım için evini görmeye fazlasıyla hevesliydim.

Brock çantalarımızı, ben de Rhage'in taşıyıcısını aldığında alacakaranlık çökmeye başlamıştı. Kedi tısladı ve ben gözlerimi devirerek Brock'u takip ettim.

geniş, çıplak bir verandaya çıkan merdivenler.

"Evin etrafında dolaşıyor mu?" Ben sordum. "Verandanın mı?"

"Neredeyse." Anahtarlarını çıkardı. "Yemek odasındaki Fransız kapıların önünde duruyor ve bir verandaya açılıyor. Üst kattaki yatak odalarından erişebileceğiniz ikinci katta bir güverte var."

"Vay canına," diye mırıldandım. Evi Shepherdstown'ın yaklaşık on beş dakika dışında, nehri takip eden karanlık ve rüzgârlı bir yolun aşağısındaydı. Önünden geçtiğimiz tüm evler çok büyüktü, bu yüzden iki katlı devasa ev karşıma çıktığında pek de şaşırmadım.

Brock kapıyı açtı ve evin içinde bir yerde bir alarm öttü. Işıklar yandı ve etrafı aydınlattı. Ön kapı devasa bir girişe açılıyordu. Biraz açık bir kat planıydı. Mutfığa kadar her yeri görebiliyordum.

Çantaları üst kata çıkan merdivenlerin yanına koydu ve sonra bana döndü. "Unutma, mutfak darmadağınık."

"Sorun yok."

"Bunu şimdi mi söylüyorsun ..." Sırıtarak evin arka tarafına doğru yürüdü ve anahtarlarını duvara yaslanmış antre masasının üzerine fırlattı.

Yukarı baktım, açıktaki kirişlere baktım ve evin rustik bir havası olduğuna karar verdim. Brock şehirde büyümüş olmasına rağmen, erkeksi sadelik ona uyuyordu.

Brock mutfağın ışığını yaktı ve ben de onun tadilat projesine ilk kez baktım. Biraz şaşırmıştım. Öncelikle, mutfak çok büyüktü. Sanki benim dairemdeki mutfak, oturma odası ve biraz daha büyüktü. Tezgahlar gitmişti, ancak geniş çift kişilik buzdolabının ve kullanılmayan, hala mühürlü duvar fırınlarının konumu, bir araya getirildiğinde nasıl görüneceği konusunda bana bir fikir verdi.

Dolapların yarısı duvarın dışındaydı ve muhtemelen normalde bir masanın oturacağı yerde yan yana dizilmişlerdi. Lavabonun üzerinde büyük bir resim penceresi vardı.

Rhage'in taşıyıcısını yere bıraktım ve pencereye doğru yürüdüm. "Vay canına," dedim. "Nehrin manzarası inanılmaz."

"Evi satın alma nedenlerimden biri de bu," dedi. "Neredeyse her oda nehir ya da orman manzaralı. Mülkte çok fazla arazi yok ama öyle hissettirmiyor."

"Hayır." Verandaya açılan kapılara doğru ilerledim. "Komşuları bile göremiyorsun. Sadece nehrin karşısındaki evlerin ışıkları var. Çok güzel bir yer."

"Yine de mutfığa bakacak pek bir şey yok," dedi.

Onunla yüzleştirdim. "Ama bu çok büyük bir şey ve bitirdiğinizde muhteşem olacak."

Brock'un yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Bu mutfakta bütün bir futbol takımını barındırabilirsiniz ve yine de yeriniz olur."

Gülümseme yayıldı. "Bundan emin değilim."

Brock, Rhage'in eşyalarını mutfığa, güverteye açılan kapının yanına yerleştirdi ve ben de Rhage'i dışarı çıkardım. Kedi ileri doğru süründü, yeni çevresini incelerken kulakları dümdüzdü. İki adım kadar ilerledikten sonra tüylü poposunu yere bıraktı ve kuyruğunu ileri geri salladı.

"Söylemem gerek. Etkilenmiş görünmüyor."

Ayağa kalkarken güldüm. "Memnun etmesi zor bir kedi."

Buzdolabına dönüp bana bir içecek getirirken başını salladı. Bir süre mutfakta oyalandık ve Rhage'in her köşeyi araştırmasını izledik.

Sonunda Brock beni henüz kullanılmamış bir yemek takımının bulunduğu yemek odasına doğru gezdirdi. İki oturma odası vardı. Brock'a göre biri oturma odası, diğeri de medya odasıydı, her ne demekse. Birinde kocaman bir televizyon olduğunu gördüm, diğesinde ise sadece annemin güneşlenme odasından ödünç alınmış olabilecek sandalyeler ve bitkiler vardı.

Kurduğu bir çalışma odası vardı ve orada savaştığı zamanlardan kalma daha fazla fotoğraf vardı. Duvarlarda, başka bir büyük televizyonun yanında asılıydılar.

"Hâlâ bavulunu tamamen boşaltmadın, değil mi?" Köşedeki iki büyük kutuyu işaret ettim. Oturma odasında da birkaç tane vardı.

Beni ofisten çıkarırken güldü. "Sürekli yapmak istiyorum ama mutfığa odaklanmış durumdayım." Bana uzun uzun baktı. "Ve sana."

Dudaklarımda hoppa bir gülümseme belirdi. "Zamanını çaldığım için kendimi kötü hissetmeliyim."

"Ama sen
bilmiyorsun."

"Hayır."

Brock daha önce yere bıraktığı çantaları aldı ve beni üst kata çıkardı. "Burada dört yatak odası var. Bir misafir odası hazırladım. Fazla bir şey yok."

heyecan verici. Eninde sonunda diğer odalarla da bir şeyler yapacağım."

Geniş koridordan geçip çift kapıyı açtığında, buranın geniş bir aile için uygun bir ev olduğunu düşünmek zorunda kaldım. Ve çocuk istiyordu. Amcamınki gibi bir takım değil ama bebek istiyordu. Belki de Brock'un gerçekten yerleşmeye ve bir aile kurmaya hazır olduğunu fark ettim.

Brock ilerleyerek başucu lambasını yaktı ve ben de odasına ilk kez baktım. Evin geri kalanı gibi burası da biraz çıplaktı.

Banyoya ya da dolaba açılan kapıların yanında aynalı geniş bir şifonyer vardı. Güverteye açılan kapıların karşısında bir şifonyer daha ve iki komodinin vardı. Şifonyerin üzerinde birkaç tahta kutunun dışında, birisinin iyi tütün saklayacağı türden, pek fazla kişisel eşya yoktu.

Hiçbir şey gerçekten yaşanmış gibi görünmüyordu.

Başka biri olsa bu beni endişelendirebilirdi ama Brock hiçbir zaman dekorasyonla ilgilenmemişti. Ailemin evindeki odası ve daha gençken kaldığı daire hep aynı şekildeydi.

Bakışlarım odanın içinde dolaştı ve sonra durdu. Odanın ortasındaki büyük yatağa baktım ve midem bulandı. Bu gece farklı olacaktı. Bunu biliyordum. Nasıl olduğunu bilmiyordum. Belki de içgüdüydü. Kim bilebilirdi ki? Ama bu gece diğer zamanlara benzemeyecekti.

Geniş yatak odasını geçip cumbalı pencereye yaklaşırken içimi küçük endişe düğümleri doldurdu. Perdeleri geriye çekerek dışarıya baktım. Ağaçların ötesinde, Potomac'ın yavaşça çalkalanan sularından yansıyan ayı görebiliyordum.

Omzumun üzerinden bakarken Brock'un şifonyerden küçük bir mum alıp yaktığını gördüm. Mumu komodinin üzerine koyarken bana doğru sırtıttı.

Birkaç saniye sonra ballı elma kokusu bana ulaştı. "Rhage'in etrafta koşuşturmasının senin için sorun olmadığına emin misin?" Gergin bir şekilde perdelerle oynadım, parmaklarımı perdelerin üzerinde gezdirdim. "Kum kabını kullanacak ama her şeye burnunu sokmayacağına söz veremem."

"Sorun yok."

"Bir şeyleri yok edecek. Bundan eminim." "O iyi olacak."

Yüzünü ona dönerek, üzerindeki bol kazağı çıkarıp köşedeki bir sandalyenin üzerine atmasını izledim. Ardından düz beyaz gömleği çıktı ve

Sonra güzel üst bedeni ortaya çıktı.

Bakışlarım daldıkça ağzım kurudu, o gergin dalgalanmaları ve kalçalarının her iki yanındaki o muhteşem girintileri inceledim.

Neden onunki gibi bir vücutla benimki gibi bir vücutla ilgileniyordu? Bu kimsenin cevaplayamayacağı bir soruydu.

Kemer takmadığı için pantolonu uygunsuz bir şekilde aşağıya sarkıyordu, o kadar aşağıdaydı ki dar boxer külotunun bandını görebildiğimi fark ettim. Bakışlarım dövmelelerinin üzerinde gezindi. Bir göğüs kafesinin üzerinde kurt başı vardı. Göğsünün diğer tarafında, omzunun üzerinden geçip tüm koluna yayılan sayısız desene dönüşen kanatların başlangıcı vardı. Alevlerle çevrili kılıcını kaldıran bir baş melek. Onun altında, ön kolunun üzerinde bir kafatası. Kırmızı ve siyah bantlar bileğinin üzerinde bir göze yol açıyordu. Hafifçe döndü, telefonunu cebinden çıkarıp komodinin üzerine koydu. Küllerden ve ateşten yükselen anka kuşunun kenarlarını gördüm. Dövme çok büyüktü, sırtının üst ve orta kısmını kaplıyordu.

Daha fazlasını alıp
alamayacağını merak ettim.
"Gördüklerini beğendin
mi?"

Kızarak bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim. "Bu soruyu gerçekten sormak zorunda mısın?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı ve bakışlarım bir kez daha boynundaki gümüş zincire takıldı. Başka bir yere, o muhteşem karın kaslarına bakmaya başladım ama boynundan sarkan şeyi gördüm.

Nefesim ciğerlerimde durdu.

Kalbim durdu.

Elim ağzıma doğru uçarken dudaklarım keskin bir nefesle ayrıldı, parmaklarım dudaklarıma bastırdı.

Brock'un çarpıcı yüz hatlarında endişeli bir ifade belirdi. "Jillian, iyi misin?"

Boynundan sarkan minik madalyona bakarken konuşmıyordum ve başım dönüyordu, sanki düşecekmişim gibi hissediyordum. Altı yıldır görmemiş olmama rağmen o kolyeyi tanıyordum.

"Jillian?" Bana doğru yürüdü. "Ne-?"

"Kolye." Titrek bir nefes verdim. "Kolye sende."

Elini kaldırıp avucunu madalyonun üzerine koyarken bir an için kafası karışmış gibi göründü. Anlayış yerleşti. "Bilmiyor muydun?"

"Hayır," diye fısıldadım, aniden bastıran gözyaşlarımı kırıştırarak.

"O gece buldum," dedi bir süre sonra. "Seni ambulansla götürdükten sonra. Her şey telaşlıydı. Colton seni yan yatırmış, acil yardım ekibi gelene kadar kanını tutmaya, nefes almanı sağlamaya çalışıyordu, sonra geldiler ve sen gitmiştin. Çantanı yerde gördüm ve düşünüyordum. Çantanın orada olduğunu, kirlenip pislendiğini bilmekten ne kadar nefret ederdin diye düşündüm."

Aman Tanrım.

Brock elini indirdiğinde parmaklarım dudaklarıma doğru kıvrıldı ve gümüş madalyonu bir kez daha gördüm.

"Eşyalarını topluyordum ve onu yerde buldum," dedi. "Benim olduğunu biliyordum. Benim için hep böyle şeyler buluyordun. Sana bende olduğunu söyleyecektim ama ..." Sözüünü yarıda kesti.

Ama her şey olmuştu.

Olaylar patladı ve biz de dağıldık.

Ama onun için bulduğum ve yemeğe gideceğimiz o gece ona vermeyi planladığım Aziz Sebastian kolyesini bulmuştu.

Gözleri benimkilerle buluştu. "O zamandan beri takıyorum." Onu bulmuştu ve yanında taşıyordu.

"Uzun zamandır kendimi sana yakın hissedebilmemin tek yolu buydu."

BÖLÜM 29

Duygularım boğazımda yükselen boğuk sesi kesti. Ellerimi indirdim ve sonra hiç düşünmeden hareket ederek aramızdaki küçük mesafeyi geçtim. Kolyeyi aldım ve parmaklarımı kolyenin etrafında dolaştırdım. Kolyeyi unutmuştum. Nasıl, hiçbir fikrim yoktu ama ben unutmuştum ve o unutmamıştı.

Brock boğazının arkasından gelen bir ses çıkardı. "Neden ağlıyorsun?"

"Öyle miyim?" Boğazımı temizleyerek fısıldadım.

"Evet." Yanaklarımı avuçladı ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı silip süpürdü. "Ağladığının nasıl farkında değilsin?"

"Bilmiyorum." Başımı eğdim ve yüzümü onun sıcak göğsüne gömdüm.

Brock kollarını bana dolayarak yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Kolyenin seni ağlatacağını bilseydim onu takmazdım."

"Mesele o değil." Kolyeyi hâlâ avucumun içinde tutuyordum, muhtemelen zinciriyle onu boğacaktım ama bırakamıyordum. "Ben kolyeyi unuttum ama sen unutmadın."

"Ben yapmadım." Başımı geriye çekti ve ona bakmam için eğdi. Bulanık bakışlarım onunkilerle buluştu. "Seni hiç unutmadım. Eskiden yaptığın hiçbir şeyi unutmadım."

Şimdi beni gerçekten çok ağlatacaktı.

Uzanarak parmaklarımı madalyondan nazikçe ayırdı. Sonra elimi ağzına götürdü. Avucuma bir öpücük kondurdu. "Bütün küçük tılsımları sakladım. Şifonyerimin üzerindeki kutuda. Kontrol edebilirsin."

Elimi çektim ve uzandım, onu öperken düşmemek için bir kolumu boynuna doladım.

Öpüşmeyi başlatma konusunda oldukça beceriksizdim ama Brock aldırıyor ya da fark etmiyor gibiydi. Belimdeki kol sıkılaştı ve vücudumun tüm uzunluğu ona doğru bastırıldı.

Aramızdaki öpüşme nazikçe başlamıştı, onun ve benim dudaklarımın yavaşça keşfi. Yüz yıl boyunca öpüşebildik ama ben bundan asla bıkmazdım. Asla. Ve öpücük derinleştğinde, tüm vücudum kükreyerek uyandı ve

karıncalandı. Dili benimkinin üzerinde gezindi ve karnımın üzerinde sertleşip kalınlaştığını hissettim.

Geri çekilip gözlerinin içine baktığımda içimde yoğun bir zonklama başladı. Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum, çünkü kalçalarımın arasındaki elini ve o harika dilini düşündüm.

Ağrı şiddetlendi.

Bana bakarken gözleri karardı. Boğazı yutkunmaya çalıştı. Belimi bıraktı ve bir elini yanımdan aşağıya, giydiğim gömleğin eteklerine doğru kaydırıldı. "İzin verir misin?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, başımı salladım.

O yarım sırtıış geri dönmüştü, gömleğimin uçlarından tutup başımın üzerinden çekiştirirken dudaklarının kenarları kıvrılıyordu. Gömleğe ne yaptığını bilmiyordum, çünkü onun önünde düz siyah bir sütyen ve kot pantolonla durduğumun çok farkındaydım.

Bakışları üzerimde gezindi, göğüslerimin kabarıklığı boyunca oyalandı. Isı boğazımdan aşağıya doğru yayıldı ve meme uçlarım sertleşerek sütyenimin kaplarını zorladı. "Seni görmek istiyorum. Her şeyini."

Titrek bir nefes verdim. "Ben . . . Ben senim."

"Siktir," diye homurdandı ve sonra ağzı aşağı indi, beni nefessiz ve istekli bırakan baş döndürücü bir öpücükle benimkine sahip oldu. Sırtımın arkasındaki hızlı parmaklarının küçük kopçaları kısa sürede açığının farkında bile değildim. Sütyen gevşedi ve başını eğip öpücüğü yepyeni bir seviyeye taşıırken, askıları kollarımdan aşağı kaydırıldı ve ardından sütyen yere düştü. Parmakları kot pantolonumun önüne gidip düğmesini açtığında beni öpmeye devam ediyordu. Fermuarı çekiştirerek indirdi ve sonra elleri kalçalarımıdaydı, kotu aşağı indirmeye zorluyordu. Kalçalarımın asılı kalmadan önce birkaç santim kaydılar.

Brock başını kaldırdı ve sadece aşağı bakabileceği kadar geri çekildi. Bakışları göğüslerimin üzerinde öyle yoğun bir şekilde dolaştı ki neredeyse fiziksel bir okşayış gibiydi. Diz çöktü, kot pantolonumu da kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Titreyen ellerim omuzlarına indi. Kot pantolonumu çıkarabilmesi için önce bir bacağımı sonra diğerini kaldırırken kendimi sabitledim. Nasırlı avuç içleri bacaklarımın dışına doğru kaydılar. Parmakları külotumun bandına ulaştı. Ne giydiğimi görmek için aşağı bakmak bile istemedim. Çizgili erkek şortu olduğundan oldukça emindim. Daha seksi bir şey giyebilirdim.

Elini kalçalarımın arasına sokarken külotumun kemerinin hemen altına bir öpücük kondurdu. Sonra başını geriye eğdi ve kirpikleri havaya kaktı. "Bu," dedi beni avuçlayarak. Nefesim kesildi ve kızarmaya başladım, çünkü ne kadar tahrik olduğumu hissedebileceğini biliyordum. Sırılsıklam olmuşum. "Bu da çok güzel."

Gülmek istedim ama başparmağını göbeğimin ortasından geçirip sinirlerin merkezinde dolaştırırken sesimi çıkaramadım. Eğilip başparmağını ağzıyla değiştirirken dudağında hınzır bir sırıtış belirdi.

"Brock," diye bağırdım, derin ve sert bir şekilde emerken, beni ince malzemenin içine çekti. "Kutsal . . ."

Bana karşı kıkırdadı ve gümbürtüsü nefesimi kesti. "Hoşuna gitti, değil mi?" Parmaklarını bandın etrafında gezdirdi. "Bahse girerim bunlar olmadan da seveceksin."

Aman Tanrım.

Cevap vermeme gerek yoktu, çünkü ikimiz de bu sorunun cevabını biliyorduk.

Ellerini aşağı indirip çürük külotu da yanlarına alarak tenimin her santimini ortaya çıkardığında nefesim kesildi. Brock kalçalarının üzerinde geriye doğru sallandı ve bana baktı.

Kendimi örtme dürtüsüyle savaştım.

Beni çok görmüştü ama her şeyimi görmemişti ve bu onunla, herhangi biriyle ilk görüşmemdi. Ben ve ben hiçbir zaman tamamen çıplak kalmadık. Sütyen ya da gömlekle kalırdık. Her zaman karanlıktı ve asla ama asla bana Brock'un baktığı gibi bakmazdı.

Sanki beni yemek istiyordu.

Onun sert olduğu her yerim yumuşaktı, hem de çok daha yumuşak. Oturduğumda, gerçekten düşünmek istemediğiniz yerlerde kesinlikle yuvarlanmalar vardı, ancak ellerini kollarımdan aşağıya ve belimden kalçalarıma doğru kaydırırken, fark etmemiş veya umursamıyor gibi görünüyordu.

"Çok güzelsin," dedi ve bu sözleri içtenlikle söylemişti. "Kahretsin, sana bakarken bile boşalabilirim."

Kulağa şüpheli geliyordu ama bunu duymak hoşuma gitti. Hayır, bunu duymak *hoşuma gitti*.

Brock akıcı bir şekilde ayağa kalktı, ellerini önce bacaklarımdan sonra da belimden geçirdi. "Burada kal."

Emrettiği şeyi yaptım ve geri çekilmesini izledim. Komodine uzanıp küçük bir folyo çıkarırken bakışlarını benden hiç ayırmadı.

paketi. Yatağın üzerine fırlattı. Hala bakışlarımı tutarak pantolonunu çıkardı ve benim kadar çıplak olana kadar soyundu ve ...

Aman Tanrım.

Biraz başım döndü.

Vücudu çok güzeldi, renklerden ve desenlerden, çukurlardan ve düzlemlerden oluşan bir sanat eseri idi. Onu daha önce hissetmişim, çok iyi donanımlı olduğunu biliyordum, ama yine de nasıl *bu kadar* kalın ve büyük olduğuna hayret ettim. Oldukça etkileyiciydi. Ben bakarken siki kıpırdadı.

Brock derin ve boğuk bir sesle, "Bu hoşuma gitti," dedi. "Bana bakman hoşuma gidiyor."

Bakışlarımı zorla onunkilere çevirirken aldığım nefes çok uzağa gitmedi. "Güzel olduğumu söylüyorsun, ama sen . . ."

"Ben neyim?"

Söyleyecek bir şey yoktu.

Durduğum yere doğru yürüyerek ellerini kalçalarımın koydu. Koyu kahverengi gözlerinde bir parıltı ve şehvetli dudaklarında bir eğim vardı. Göğüslerimin uçları göğsünü sıyrıyordu. Ağzını sol kulağıma doğru indirdi ve "Senin içinde olmak için sabırsızlanıyorum" dedi.

Gözlerim kapanırken titredim. "Bekleme."

Başparmaklarını çenemde gezdirip başımı geriye yatırırken siki karnıma doğru zıpladı. Onun tepkisinden güç alarak, "Bir dakika daha beklemek istemiyorum" dedim.

Elleri kalçalarımı sıkarken şimdiye kadarki en seksi sesi çıkardı. "Lanet olsun. ."

Brock beni yavaşça ve derinlemesine öptü.

beni çevirirken uyluklarım. Bacaklarım yatağa değene kadar beni geriye doğru yürüttü. Kontrollü bir baskıyla beni oturmam için aşağıya doğru yönlendirdi. Ağzı benimkinden ayrılırken gözlerimi açtım.

Nefesim kesilmiş bir halde ona baktım.

Gülümseyerek bir göğsümü avuçladı ve başparmağını pembe meme ucunun üzerinde gezdirdi. Bir dizini yatağın üzerine koyduğunda kalbim hızla çarpıyordu. Elimi uzatıp siki dibine doladım. İpekle kaplı sıcak çelik gibiydi. Onu tabanından ucuna kadar keşfettim, hissine hayret ettim.

Brock prezervatifi eline aldığı anda inledi. Bileğimi yakalayıp prezervatifi takabilmesi için elimi çekene kadar onu okşadım. Kaydırdım

kenardan uzaklaşıp, dirseklerimin üzerinde yatağa yaslandım.

Üzerimde yükselirken bakışları yukarı kaydı ve benimkilerle buluştu. Kalçalarımdaya durdu, omuzlarıyla bacaklarımı daha da ayırırken beni öptü. Ağzı süründü ve dilini kalçamın dikişi boyunca hissettim.

Nabzım hızla atarken, elim ona doğru süzülürken başım geriye düştü. Nefesi gittikçe yaklaşırken parmaklarımı saçlarına gömdüm. Dili tam merkezime doğru ilerlerken gerildim ve kısık bir inilti çıkardım.

"Tadına asla doyamıyorum," dedi, yukarı doğru hareket ederek göbeğimin altındaki deriyi ısırdı. "Seni öğle ve akşam yemeklerinde yiyebilirim."

"Ben sanmıyorum. Bu konuda şikayet edeceğimi sanmıyorum."

"Hayır." Nefesi göğsümün hassaslaşmış derisi üzerinde dans ediyordu. "Hayır, yapamazsın."

Ağzı bir göğsümün üzerinde kapanırken ve diğerini avuçlarken sikinin başı girişime doğru ilerledi. Vücudum eğilirken ve ona doğru bastırırken nefes alma yetimi kaybettim. Dili, dişleri ve parmakları içimde saf zevkten oluşan acı verici sarsıntılar yarattı.

Bir bacağımla onunkinin üzerine kıvrırken saçlarını kavrayışım arttı. "Brock," diye nefes nefese kaldım, sabırsızlıkla.

Başını kaldırdı ve ağzını benimkine yaklaştırdı. Beni öptü ve geri çekildiğinde alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. Taktığı madalyonun kenarı göğüslerimin arasından kaydı.

Kalçalarımı kaldırdım. "Lütfen, Brock."

"Yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor." Eli aramıza girdi. "Ama bunun için bana yalvarmana gerek yok."

Sonunda, *nihayet* içeri iterken sarsıldım ve bunu ondan ne kadar uzun zamandır istediğimi, ne kadar uzun zamandır beklediğimi düşünmeme izin veremedim. Bunu görmek, sadece bunu deneyimlemek zorunda olduğum için düşünmek için çok az yer vardı. Gözlerimi açtım ve içime girmesini izledim. Bunu yapmanın tamamen şehvetli bir yanı vardı.

Kirpikleri kalktı ve bakışları benimkileri delip geçti. Vahşi ve sahiplenici bakışlarına hazırlıksızdım. "İzlemeye devam et," diye mırıldandı. "Sikeyim. Çok sıkısın."

"Sana söyledim," diye nefes nefese kaldım. "Gerçekten çok uzun zaman oldu."

Kıpırdamadan dururken vücudu titredi ve sonra kalçaları benimkilerle aynı hizaya gelene kadar içeri itti ve ben neredeyse yanma hissiyle boğulmuş bir şekilde haykırdım.

onu. Gerilme ve dolgunluk neredeyse çok fazlaydı. Yoğun zevk ve acı arasında bir yerde oyalandım ve bu beni döndürdü.

"Bu sesi seviyorum." Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "İşim bittiğinde sesinizin kısık olduğundan ve zar zor konuşabildiğinizden emin olacağım."

Ve yaptı da.

Brock hareket etmeye başladı ve aradan uzun zaman geçmesine ve bir ritim yakalamamız birkaç dakika almasına rağmen, o aşağı doğru iterken ben de kalçalarımınla yukarı doğru ittim. Vücutlarımız mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyordu. Bir dirseğini başımın yanına koyarken ağzımı yakaladı. Kalçaları sallanıyor ve dalıyor, gittikçe daha derine iniyor ve dilinin itişleri sikiyle eşleşiyordu.

Başladı.

Bu derin sıkışma, vücudumdaki tüm kasların kenetlenmesi ve çok sıkı sarılmış bir bobin gibiydim. Ritmi kaybettiğimde inledim, kalçalarım onunkine karşı kıvranıyor ve tırnaklarım sırtının gergin derisini kazıyordu. Yaklaşmıştım, o kadar yaklaşmıştım ki öleceğimi sandım.

"Jillian," diye homurdandı, iri ve güçlü vücudu titriyordu.

O anda kendimi tuttuğunu biliyordum ve asla söylemeyeceğimi düşündüğüm sözler söyledim ve daha sonra, her şey bittiğinde, muhtemelen utanacaktım, ama o anda umurumda değildi.

"Becer beni," diye fısıldadım dudaklarına karşı.

Sanki bir kafesin kilidi açılmış gibiydi. Brock ayağa kalkarken bir kolunu belimin altına soktu, bir elini karnıma koydu, kalçaları bana çarparken beni yerinde tuttu, her dalışında beni yukarı kaldırdı. Gittikçe daha derine iniyordu ve ben hareket edemiyordum. Beni tuttu ve *becerdi*.

Ve buna *bayıldım*.

Bir kolumu onunkine dolayıp diğeriyle battaniyeyi yumruklarken tüm vücudum titredi. "Evet. Aman Tanrım ..." Nefes alamıyordum. Gerilim döndü, döndü ve ben başka biri oldum. Başımı arkaya attım, kelimeler ağzımdan yuvarlanırken gözlerim kocaman ve görmüyordu. "Daha hızlı. Lütfen. Brock, lütfen-"

Brock sert ve derin bir şekilde iterken küfretti ve ben paramparça oldum, o kadar sert boşaldım ki onun adını *haykırdım*. Kırmızı-sıcak zevk, kontrolden çıkmış bir ateş gibi üzerimden geçti. Üzerime inip beni yatağa doğru iterken sırtım *kavıştı*. Adımı bir dua ve lanet gibi tekrar tekrar söylerken kalçaları benimkilere gömüldü. İçimde durgunlaşırken titrediğini hissettim, vücudu sonunda kasıldı ve hala vücudumu sallayan artçı şoklarla karıştı.

İkimiz de uzun dakikalar boyunca hareket etmedik. Ben kıpırdıyamadım.

Bacaklarım jöle gibiydi ve kollarım kemiksizdi.

Brock önce omzuma sonra da boynuma bir öpücük kondurdu. Başımı ona doğru çevirdim ve dudaklarımız buluştu. Öpücük yavaş ve yürek parçalayıcı derecede tatlıydı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Sanırım öldüm," dedim ona, elimi sırtında gezdirerek. "İyi anlamda ölü."

Brock kıkırdadı ama kahkahası titrek geliyordu. Alnımdan öptü ve sonra yavaşça içimden çıktı. Hafif bir yanma vardı. "Hemen döneceğim."

O yataktan uzaklaşıp banyoya doğru yürürken ben yan döndüm ve çok güzel bir manzarayla karşılaştım. Prezervatifi attıktan sonra yatağa geri geldi.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Su?" Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Bir süre öylece durup bana baktı ve sonra battanileri aşağıya çekmeye başladı, bu bir başarıydı çünkü üzerlerinde neredeyse ölü bir ağırlığım vardı ve pek yardımcı olmuyordu, ama başardı. İçeri tırmandı, bir kolunu altına sokarken battanileri üzerimize çekti. Bana daha sıkı sarıldı, böylece ben de onun yanına yaslanmış oldum.

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti ve sonra, "Kulağa çok klişe gelecek ama söylemek zorundayım," dedi. Durakladı. "Benim için hiç böyle olmamıştı. Genellikle sadece gelmekle ilgilidir, bilirsiniz? İnmek. Bırakmak istemedim. Devam etmesini istedim. Bunu daha önce hiç istememiştim."

Memnun oldum ve kendimi çok sıcak hissettim, dudağımı ısırdım ve sonra itiraf ettim, "Daha önce hiç kimseden beni becermesini istememiştim, bu yüzden ikimiz için de bir ilk."

Brock gülerken tüm vücudu titriyordu. "Söylemem gerek, bunu söylediğinde neredeyse kendimi kaybediyordum. İyi kısma gelmeden eğlence bitmiş olacaktı."

"Her şey iyi bir bölümdü." "Evet,"

diye mırıldandı. "Evet, öyleydi."

Tekrar sessizliğe gömüldük ve göz kapaklarım düştü. Tam uyuklamaya başlamıştım ki Brock bana "Yalan söyledim." dedi.

"Ne hakkında yalan söyledin?" Fısıldadım, elimi karnının dar çukurları ve düzlemleri üzerinde kaydırdım.

Bir duraksama oldu ve sonra "O adamla randevunu mahvettiğim gece tesadüf değildi" dedi.

Dudaklarımda küçük bir sırıtış belirdi ve yüzümü göğsünün yan tarafına çevirdim. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"İlk gece, seni restoranda ilk gördüğüm an da tesadüf değildi." Parmakları üst kolumda hareketsiz kaldı. "Annen nerede olacağından bahsetmişti. Geçerken söylemişti. Muhtemelen hatırlamıyordur bile. Senin orada olacağını bilerek oraya gittim. Sana bir şey söylemeyi planlamamıştım. Sadece seni görmek istedim. Sadece seni görmek istedim ve pazartesiye kadar beklemek istemedim."

Gözlerimi açtım.

Derin bir nefesle göğsü kabardı. "Ve seni gördüğümde, seninle konuşmak zorundaydım. Oradaydım çünkü sen oradaydın."

Muhtemelen anneme ve ona bu yüzden kızmalıydım ama umursamadığıma karar verdim. "Sürüngen," diye mırıldandım.

Brock'un kolu bana sıkıca sarıldı. "Pişmanlık yok."

Mumun titrek ışığında gülümsedim ve gözlerimi kapattım.

BÖLÜM 30

Şükran Günü'nü ve onun evinde geçirdiğimiz geceyi takip eden günler ve haftalarda Brock'la aramızdaki her şey ve hiçbir şey değişmedi.

Kulağa ne kadar klişe gelse de, bir peri masalının gerçek olması gibiydi, ama Brock ve benim birlikte olduğumuza dair kız fantezilerimin gerçekle hiçbir ilgisi yoktu. O zamanlar hiçbir konuda deneyimim yoktu ve Ben'den edindiğim sınırlı bilgi, Brock bana her dokunduğunda -öptüğünde, beni yatağa götürdüğünde ... ya da kanepede, mutfak tezgahında- duvara yasladığında tekrar tekrar ve şaşırtıcı bir şekilde sudan çıkmış balığa dönüyordu. Daha önce hiç böyle olmamıştım, günün büyük bir bölümünü yalnız geçirdiğimiz zamanlara dair düşünceler içinde kaybolmuş bir şekilde geçirmiştım. Kalbim bulutlardaydı ve aklım da hızla onu takip ediyordu.

İşleyen bir mutfakım olduğu için pek çok geceyi benim dairemde geçiriyordu ve sanırım itiraf etmese de Rhage'a giderek bağlanıyordu. Hafta sonları Rhage'i toplar, Brock'un yerinde yemek yer ve dolapların sökülmesinde elimden geldiğince ona yardım ederdim; bu da bolca el emeği ve eski cılanın zımparalanmasını gerektiriyordu.

Anahtarlarımızı değiş tokuş ettik ve doğum kontrol hapı kullandığımı bile biliyordu ama yine de prezervatif kullandık. İsteyken ilişkimiz olduğunu açıkça belli ediyordu. Ofis dışındaki toplantılara gitmeden önce beni öptüğünde ya da öğle yemeği molamızda şipşak bir şey çalınırsa konferans sırasında bana o kendini beğenmiş, gizli gülümsemesini verdiğinde bunu saklamak için hiçbir hareket yapmadı. Personelin bununla bir sorunu yok gibiydi. Paul hariç. Brock ve benim görüştüğümüzü fark ettiğinde sırttan yüzünün daha da sırtması şaşırtıcı değildi. Toplantılardan birinde babamın ikinci kattaki iki odayı dans stüdyosuna dönüştürmeyi düşündüğünü açıkladığımızda gözleri o kadar geriye kayd ki kafasından fırlayacak diye korktum. Her neyse.

Brock'la işler fiziksel boyutun ötesine geçti. Her şey nasıl da değişti.

Onun yanında rahatladım. Gülümsediğimde nasıl göründüğünü düşünmüyordum ve insanların ne düşündüğü konusunda daha az endişeleniyordum. İnsanların ne düşündüğünü ummak yerine

önemli toplantılar sırasında sol tarafıma geçtiklerinden emin oldum.

Yanımda getirdiğim kitaplara yenilerini ekledim ve yeni bir kitaplığa ihtiyacım olması çok uzun sürmeyecekti. Brock'un bunu bir araya getirmeyi teklif etmesini ve son seferinde olduğu gibi bitmesini umuyordum.

Her şey değişmişti ama yine de ufak tefek şeyler aynı kalmıştı. Hayatlarımızın değiştiği gecenin üzerinde durmadık. Tam olarak dinlenmeye bırakılmadı. Sanırım ikimiz de onun orada olduğunu ve hep orada kalacağını kabul ettik. O bizim bir parçamızdı ama artık aramızda olmayacaktı ve Brock hala Kristen'la olan ilişkisinden bahsetmiyordu, ben konuyu kurcaladığımda bile. Elimde değildi. Neden birlikte kaldıklarını merak ediyordum. Gerçekten neden ayrıldıklarını.

Brock onunla ilgili konulara giren tüm konuşmalardan kaçmakta ustaydı ve bunun nedeninden tam olarak emin değildim. Açıkçası, orada tartışmaktan hoşlanmadığı bir şey olduğunu hissediyordum. Bundan hoşlanmıyordum ama bu konuşmaları *yönlendirme* şeklini seviyordum. Genellikle o yetenekli ellerini ve ağzını kullanıyordu.

Her geçen gün, bunun uzun sürmeyeceğine, sahip olduğumuz şeyin gerçek olmadığına dair şüphe kıpırtıları azaldı. Onunla geçirdiğim zamana musallat olmuyor ya da kâbuslar gibi beni uyutmuyordu. Azalıyordu ama yanmış odunun asidik kokusu gibi varlığını *sürdürüyordu*.

Şüphe aynı kaldı, azaldı ve neredeyse yok oldu, ama hala oradaydı.

* * *Bir Pazartesi gecesi Brock yapay Noel ağacımı kurmama ve süslememe yardım etti. Ağacı aşağıdaki otoparka bakan pencerenin önüne kurduk.

Çok büyük bir ağaç değildi, sadece iki metre boyunda ve çok dolgun değildi ama Bana karı hatırlatan buzlu uçlar, dallar ve meyvelerle birlikte geliyordu.

"Rhage'in bunu yok etmesini nasıl engelliyorsun?" diye sordu altın ışık dizisini çözerken.

"Ağaçla ilgili kendi bildiğini okuyor." Kedinin oturduğu yere baktım. Ağaca birkaç adım yaklaşmıştı bile, gözleri kocaman açılmıştı ve tahminimce beklenti içindeydi. "İşte bu yüzden ampul kullanmıyorum. Kırılmayan türden olanlar bile anlamsız olurdu. Saniyeler içinde onları devirirdi."

"Cicili bicili şeyleri ve ışıkları rahat bırakacak mı?"

"Evet, ağacın sadece yarısına kadar tırmanıyor ve içinde oturup bir tür özenti orman kedisi gibi size bakıyor."

Brock ipi fişe takarken kıkırdadı. Üzerinde çalıştığım ipi ona uzattım.

Ağacı ışıklarla sarmasını izlerken dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamadım. Büyürken bunu çok yapardık ama bu bizim ağacımızdı ve bunda inanılmaz büyülü bir şey vardı.

"Bunu Şükran Günü'nden önce asmadığınıza şaşırdım," diye yorumladı, alt dallardan birinin ışıklarını yeniden ayarlarken.

Güldüm. "Dekorasyon konusunda biraz sakinleştim." "Hâlâ erken sayılır."

"Daha erken değil," diye karşı çıktım, çöp kutusundan gümüş cicili bicili bir şeyler çıkarırken. "Aralık ayındayız."

"Bugün on iki Aralık," diye cevap verdi kuru bir sesle.

"Her neyse." Rhage sarkan cicili bicili şeylere bakarken ben de yere baktım. Yalancı olduğumu kanıtlamak için onu kışkırtmamak için ucundan tuttum. "Ağaç mı alacaksın?"

Yıldızı alırken bir omzu kalktı. "Biliyor musun, Noel ağacı olayını hiç yapmadık."

"Sen . . . sen ve Kristen?"

Başını salladı. "Tatilleri onun ailesinde geçirdik çünkü ..."

"En son aileme geldiğinden beri mi?" O gece ona karşı kendimi kaybetmişim.

"Evet." Bana doğru baktı. "Böylesinin daha iyi olacağını düşündüm. Tatilinizi mahvetmek istemedim."

Bir yanım kötü hissetti, çünkü Brock ailemizin bir parçasıydı ve onu bundan mahrum bırakmış gibi hissediyordum. Diğer yarım ise hiç kötü hissetmiyordu. Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değildim.

"Her neyse, bizim evde ya da ayrı yaşadığımız zamanlarda bile Noel'le ilgili pek fazla şey yapmazdık." Benim bir saatten fazla zamanımı alacak ve bir sürü F-bombası içerecekken, o yıldızı kolayca tepeye sabitledi. "Biz bunu hiç yapmadık. Bir kere bile."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlık içimde titreşti. "Bu kulağa Kulağa nasıl geldiğini bile bilmiyorum."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Kulağa nasıl geldiği önemli değil."

Bir an orada durdum ve haklı olduğunu anladım. Cicili bicili şeyleri asarken Rhage'in kuyruğuna basmamaya dikkat ettim.

"Çarşamba günü gittiğimde beni özleyecek misin?" diye sordu, ağacın etrafındaki cicili bicili süsleri toplamama izin vermek için geri çekilerek.

"Belki," dedim, cicili bicili kenarını tekrar dalın içine sokarak. Brock, babamın bakmasını istediği bazı yeni acemilerle birlikte Philadelphia şubesinde olacaktı. Cumartesi öğleden sonra dönmesi gerekiyordu. Doğrulurken bir adım geri attım ve ağaca, *bizim* ağacımıza hayranlıkla baktım. "Çok güzel."

"Sanırım daha güzel bir şey buldum." Kolunu belime dolayarak beni göğsüne doğru çekti. "Ve belki dediğin için de biraz kırıldım."

Ellerimi kollarının üzerine koyarak güldüm. "Bu kadar hassas olduğunu fark etmemiştim."

"Öyleyim." Başını çevirdi, sert çenesi boynumda gezinirken nefesim kesildi. Oradaki deriyi buruşturdu. "Egomun okşanmasına ihtiyacım var."

Dokunuşundan cesaret alarak bir elimi indirdim ve arkama uzandım. Parmaklarım fermuarının çizgisi üzerinde gezindi. "Okşanması gereken başka bir şey de mi var?" derken yanaklarım kızarmıştı.

Brock'un derin, boğuk kıkırdaması tüylerimi diken diken etti. "Bunun her zaman okşanmaya ihtiyacı vardır."

"Öyle mi?" Elime karşı sertleştiğini hissettiğimde dudağımı ısırdım.

Kalçalarını bana doğru itti. "Mmm."

Bir sırtışı gizleyerek kurtuldum ve arkamı dönüp ona baktım. Bana bakışı, çenesini sıkması ve gözlerinin neredeyse siyah olacak kadar koyu olması dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu. Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Bir adım daha geri attım.

"Şimdi nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu.

Bir omzumu kaldırdım. "Sanırım buzdolabındaki balkabağı turtasından bir parça alabilirim."

Brock yavaşça başını sallarken bakışlarımı tuttu. "Sanırım şimdi tatlı yemek istiyorum."

"Sen de bir dilim ister misin?" "Evet. Bir dilim istiyorum."

İnanılmaz derecede hızlı hareket etti ve bir kalp atışı içinde önümde durdu. Ben daha ne yaptığını anlayamadan, eğildi ve

bir kolu bacaklarımın altındaydı. Göz açıp kapayınca kadar havaya kalkmışım ve karnım omzuna iniyordu.

Dönüp yatak odasına doğru yürümeye başladığında, parıldayan Noel ışıklarının yumuşaklığından ayrılırken kulağıma vahşi bir kahkaha geldi. "Bahsettiğim dilim bu değildi."

"Bundan emin misin?" Eli arkama indi ve çığlık atmama neden oldu. "Hoşuna gitti."

Ben yaptım.

Gerçekten.

Saçlarım yüzümde sallanırken, beni ayağa kaldırana kadar nefesimi zorlukla tuttum. Sonra elleri üzerimdeydi, kazağımı ve taytımı rekor kıran bir hızla sıyrıyordu. Sonra iç çamaşırlarımla birlikte sütyenim de gitmişti ve tamamen çıplak bir halde onun önünde duruyordum. Ona bakarken içimde dönen arzu beni kontrolden çıkmış ve sersemlemiş hissettirdi. Arkasına uzanıp parmaklarını termalin yakası boyunca kıvrarak başının üzerinden çekip çıkarırken şehvetin kalın dalları çiğ sıcaklığa karıştı.

Vücudu . . .

Cidden ağzım sulanabilir.

Brock bana doğru adım attı, kaslı kalçasını benimkinin arasına soktu ve ellerimi kaldırıp göğsüne koydum. Sert düzlemlere, dalgalanan karın kaslarına hayranlıkla baktım.

Beni öpmedi.

Ağzı çok daha aşağılara indi ve göğsümün ucuna yaklaştı. Dili meme ucumu törpüledi. Göğsümü çekiştirirken tüm düşünceler kayboldu. Damarlarımda çiğ, enfes hisler dolaşırken başım geriye düştü.

"Bu her gece istediğim türden bir tatlı," dedi dumanlı, kalın bir sesle, elini kalçama indirip beni hareket etmeye teşvik ederken.

Dudaklarım keskin bir nefesle ayrıldı ve ardından dişleri göğüs ucumu lezzetli bir ısırıkla yakaladığında haykırdım. Beni yönlendirmesine gerek yoktu. Kalçalarım yuvarlandı ve onun kalçasına doğru sallandı. Gerilim hızla arttı ve bu şekilde gelip gelemeyeceğimi merak ettim. Bu oldukça mümkündü.

Ama sonra hareket etmeye başladık. Bir kolu belime dolandı ve beni kaldırarak yatağa yatırdı. Dudakları boynuma karşı sıcaktı ve o dudakları kendi dudaklarımda istiyordum. Parmaklarım saçlarının derinliklerine gömüldü ve başını kendime doğru çektim. Öpücük derin ve tüketkendi. Bir bacağıma kıvırdım

ve kalçalarımı kaldırarak ona doğru sürtünmeye başladım. Kot pantolonunun sürtünmesi duyularıma çalgınca şeyler yapıyordu ama yeterli değildi.

"Seni i ç i m d e istiyorum," diye fısıldadım yatak odamın karanlığında, kendi saldırganlığıma şaşırarak. "Şimdi."

Brock dudaklarıma karşı son derece erkeksi bir ses çıkardı. "Sabırlı olman gerekecek."

"Hayır," diye inledim.

Dudaklarının kıvrıldığını hissettim. "Sana sabırlı olmayı öğretmem mi gerekiyor?" Sesindeki şehvetli uyarı karşısında dudaklarım kıvrıldı. "Belki mi?"

Aniden, hiçbir uyarıda bulunmadan, bileklerimi kavradı ve bir eliyle yakaladı. Ağzımdan göğsüme ve daha aşağıya, göbeğime doğru öpüşerek ve yalayarak ilerlerken bileklerimi karnıma sabitledi.

"Benim için açıl," diye emretti ve ben de açtım, parmaklarım çaresizce havanın etrafında kıvrılırken bacaklarımı açtım.

Nefesimi tuttum, onu, ağzını ve dilini beklerken saf duygular içinde boğuluyordum. Tutuşuna karşı zorlanana kadar bekledim ve sonra ağzı üzerimdeydi, uzun bir parmağını içeri kaydırırken derinlemesine emiyordu. Vücudumu kırılma noktasına kadar gerene, kenarda sallanana kadar çalıştırırken haykırdım ve sonra durdu.

"Brock," diye nefes nefese kaldım, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ayağa kalkarken hiçbir şey söylemedi ve bir eliyle pantolonunu çözdü, kalçalarından aşağı itti ve kendini serbest bıraktı. Karanlıkta bile bakışlarının beni delip geçtiğini hissedebiliyordum. Ellerim ona dokunmak için kaşınıyordu ama o üzerime gelirken ellerimi hâlâ bir arada tutuyordu. Bir kalp atışı geçti ve onu bu şekilde, çıplak ve ham olarak istediğimi fark ettim. Doğum kontrolü ve prezervatif kullanımı hakkında konuşmuştuk. Doğum kontrol hapı kullandığımı biliyordu ama yine de her seferinde bir tane kullanıyorduk.

Şimdi hariç.

Ellerimi kaldırıp başımın arkasındaki yatağa bastırırken, ucunun ateşime değdiğini, sert ve sıcak uzunluğunun içime bastırdığını hissettim. Sırtımı dikleştirerek göğsümü onun bekleyen ağzına doğru ittim. Madalyonun soğuk metalinin tenime çarptığını hissettim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Başını kaldırdı ve boştaki eli önce çenemde, sonra da göğsümün ortasında gezindi. Eli göğsümde gezinirken nefesimi zor tutuyordum.

göbeğimin ve kalçamın üzerinden. "Sanırım seni bağlamayı çok isterim. Sen ne dersin?"

Kıpırdandım, nefesim kesildi. "Sanırım Sanırım bu hoşuma giderdi."

"Bebeğim, kesinlikle bayılacaksın." Eli sikiinin dibinde kıvrıldı ve içime girmeye başladığında inledim.

"Ama sana dokunmak istiyorum," dedim.

"Biliyorum." Yavaşça, kıvrıla kıvrıla içeri itti. Gerginlik oradaydı, yanma da öyle ve ben bunun tadını çıkarıyor, daha fazlasını istiyordum. "Kahretsin," diye inledi Brock, kazandığı her santimi kontrol ederken vücudu titriyordu. "Bu mükemmellik."

Brock kalçalarını ileri doğru itti ve benim zevkle soluğum onun ateşli iniltisi arasında kayboldu. Daha önce olduğu gibi varlığı muazzamdı, neredeyse çok fazlaydı ve hareket etmeye başladığında öleceğimi sandım.

Ona dokunmak için can atıyordum ama onu tutmaktan vazgeçemiyordum, bu yüzden ona, bileğimin etrafındaki neredeyse acı veren baskıya, bu yüce işkenceye teslim oldum. Brock içime tamamen oturdu, birkaç dakika hareketsiz kaldı ve sonra hareket etmeye başladı, sadece ucu kalana kadar geri çekildi ve sonra aramızda bir nefes bile kalmayana kadar ileri doğru itti. Her itişin çekişi içimde bir kasırga oluştuyordu.

Ritmi arttıkça vücudumun her yerinde ince bir ter tabakası oluştu. Eli kalçama gitti. "Bacaklarını etrafıma sar."

İkinci kez söylenmesine gerek kalmadan bunu yaptım ve imkansız görünüyordu ama o daha da derine indi. "Beni öldürüyorsun."

"Henüz değil."

Ve sonra yaptı.

Brock tekrar tekrar içime girdi, bana sürtünmek için durdu ve her seferinde o noktaya çarptı. Gerilim düğümü sıkılaştıkça başım bir o yana bir bu yana yuvarlandı ve sonra koptum. İçimdeki serbest bırakma, nefesimi ve sesimi çaldı. Onun adını bile söyleyemedim. Ben göklere fırladım ve o da beni takip etti, vücudu güçlü bir şekilde titrerken başı boynuma gömüldü.

Fırtınanın dinmesi, başını kaldırıp boynumun kenarını öpmesi, parmaklarını bileklerimden çekmesi ve "Şimdi o balkabağı turtasından bir dilim yiyebilirim" demesi biraz zaman aldı.

Gülerek başımı onunkine çevirdim ve onu öptüm. "Krem şantili mi?"

Kıpırdamadan durdu ve dirseğinin üzerinde doğruldu. "Krem şantiniz var mı?" "Elbette," diye mırıldandım.

"Kımıldama. Bir santim bile." İçimden yavaşça çıktı ve sonra yataktan yuvarlanarak ayağa fırladı. Sadece birkaç dakikalığına gitmişti ve döndüğünde elinde turta ve Cool Whip vardı.

Yine de Cool Whip turtaya gitmedi.

Brock geceyi bunun için çok daha iyi kullanım alanları olduğunu kanıtlayarak geçirdi.

BÖLÜM 31

Perşembe sabahı erkenden ofis telefonum çaldı.

Haber başlıklarını taramayı yeni bitirmiştım, ilk iş kahvemi bitirene kadar eleştirel düşünme becerileri gerektiren hiçbir şeye hazır değildim.

Philly'deki Akademi'den dışarıdan arandığını görünce ya babam ya da Brock olduğunu düşündüm.

"Alo?"

"Hey, tatlım." Babamdı. "Seni hoparlöre aldım. Brock burada."

"Beni özledin mi?" Bu Brock'tu.

Yanaklarım pembeleşirken gözlerimi devirdim. Tüm bu ilişki meselesinin ailemin önünde açık açık konuşulması on üç yaşındaymışım gibi kıkırdama isteği uyandırdı. "Pek sayılmaz," diye cevap verdim sırtarak.

"Ah," diye cevap verdi gülerek. "Bunu eve gittiğimde görmemiz gerekecek."

Gözlerim açıldı. Az önce babamın önünde önerdiğini düşündüğüm şeyi mi önermişti? Masanın altına sürünmek istedim, ama aynı zamanda yerimde kilitli kaldım, çünkü ellerini bileklerimin etrafında hissedebiliyordum, beni yerimde sabitlerken

Tanrım.

Alnımı ellerimin arasına aldım ve onu görmezden gelmeye karar vererek boğazımı temizledim. "Ee, neler oluyor?"

Babam, "Sizi bazı haberlerle aramak istedik," dedi.

Hemen doğruldum, bakışlarım boş ofisimin etrafında salındı ve o sabah getirdiğim üç ayaklı küçük Noel ağacına takıldı. Dün gece Target'tan almıştım. Önceden ışıklandırılmıştı ve ben ofisteyken açık kalması için bir zamanlayıcıya daha para harcamıştım.

Beklediğim tek haber, mekanın bir dans stüdyosuna dönüştürülmesiyle ilgiliydi.

"Haberler iyi mi?" Umutlu bir şekilde sordum.

Brock kıkırdadı. "Kötü haber olsaydı, sence ofiste olur muydum?"

Umut yerini heyecana bıraktı. "Planı onaylayacak mısın?"

"Planı onaylayacağım," diye yanıtladı babam.

Sandalyemden sıçradım ve ahizeye sessizce bağırırken küçük bir daire çizerek dans ettim. "Teşekkür ederim," demeyi başardım sakince. "Bu seçiminizden pişman olmayacaksınız."

"Dans ediyorsun, değil mi?" Brock alaycı bir tavırla sordu.

Sandalyemin etrafında topallayarak yürümeye devam ederek,

"Hayır, dans etmiyorum" dedim.

"Bir şartla," diye tekrar konuştu babam. "Arkadaşlarınızın dans şirketlerini en az sekiz yıl boyunca taşımamayı kabul ettikleri bir sözleşme imzalamaları gerekiyor. Bu işe çok para yatıracaksınız. Parayı harcadıktan sonra bizi yüzüstü bırakmak istemeyiz."

"Tamamen anlaşılabilir." Heyecanla dolup taşarak oturdum. "Eminim bunu kabul edeceklerdir."

"Bugün onlarla temasa geç," dedi babam. "Kabul ederlerse, önümüzdeki hafta sözleşmeyi hazırlarım ve Noel'den önce bu işi hallederiz."

"Yapacağım." Telefonu gıcırdadığından emin olana kadar sıktım. "Cidden, baba. Buna inandığın için teşekkür ederim."

"İnanmışım şey bu yol değil. Sensin," dedi. "Ve Brock. İkinize de inanıyorum."

Beklenmedik ham duygular içimi kaplarken boğazımda bir düğüm oluştu. Ofisim bulanıklaştı. Bunu söylediğini duymak mı? Tanrım, çok uzun zamandır bekliyordum. Kulağa profesyonelce gelen bir şeyler söylemeyi başardım ve sonra Brock kulağıma konuştu.

"Hoparlör kapalı," dedi ve bir an geçti. "Şu anda iyi hissediyor musun? İyi misin?"

"Harika hissediyorum," diye itiraf ettim kısık ve cılız bir sesle ve sonra, son birkaç haftada paylaştığımız her şey ve ne kadar harika hissettiğim için, "Burada olsaydın mükemmel hissederdim," dedim.

Bir süre sessizlik oldu. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim." "Biliyorum."

"Kızlarını ara. Onlara haber ver."

Ben de öyle yaptım.

Avery'yi ameliyata alan Teresa'ya ulaşmayı başardım ve çok sayıda çılgılık duyuldu. Aslında Teresa'nın doğuma girmesinden korkuyordum.

"Teşekkür ederim," dedi Avery kısık sesle ve ağlıyor olabileceğini düşündüm. "Bunun bizim için, benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Gerçekten bilmiyorsun."

Gözlerim yine yanıyor ve bulanıklaşıyordu. "Sanırım biliyorum. Bunu yapmanıza yardımcı olduğum için mutluyum." Derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Pekâlâ. Sekiz yıllık kontrat sizin için uygun mu?"

"Elbette," dedi aceleyle.

"Evet," diye onayladı Avery.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Onlara haber vereceğim ve umarım gelecek hafta sözleşmeyi imzalarız," diye açıkladım. "Sonra da müteahhitleri buraya getirip mekâna bakmalarını sağlayacağız."

Bundan sonra telefonu kapatmak biraz zor oldu, çünkü bana bir kez daha teşekkür etselerdi, hüngür hüngür ağlayacaktım. Pazar günü kahvaltı etmek için plan yaptık -eğer Teresa o zamana kadar bebeği doğurmazsa- ve sarılmayı bırakacaklarına söz verdiler.

O günkü gülümsememi silmek mümkün değildi. İmkânı yoktu. İki özel insanın hayallerini gerçekleştirmesine yardım ettiğimi bildiğim halde. Babamın bana inandığını bildiğim halde.

* * *

Cuma günü, öğle yemeğinden hemen sonra kafamı kaldırdığımda Paul'ün elinde birkaç parça kağıtla ofisime geldiğini gördüm.

Kapıyı çalmadı.

Kendini duyurmadı.

İçeri girdi ve "Bunları en kısa sürede Brock'a ulaştırabilir misin?" dedi. Sonra da kağıtları masama bıraktı.

Masama saygısızca koyduğu kâğıtlara bakarken kaşlarım havaya kalktı; Brock'u pazartesiden önce göreceksam da bu kâğıtları o zamana kadar görmeyeceğini belirtmek üzereydim ki kâğıtlardaki bir şey dikkatimi çekti.

Onları kaptım ve hızla taradım. "Nedir bu?" diye sordum. Paul neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi. Onu geri çağırmak zorunda kaldım ve içeri girdiğinde bana dikkatle baktı. "Bu satış planları ve tahminleri ne için?"

Yüzündeki ifade değişti. "Neye benziyor?"

Oh be, ensemde var olan ve pek sık kullanmadığım şirretlik düğmesinin çevrilmesine çok ama çok az kalmıştı. "İkinci kattaki C ve D odaları için bir teklif gibi görünüyor."

Kollarını kavuşturarak tembelce, "Öyle işte," diye cevap verdi.

Başımı yana doğru eğdim. "O odalar için zaten bir teklifim olduğunun farkındasınız değil mi?"

"Şu dans olayı için mi? Evet, ama hadi ama, öyle bir şey olmayacak."

Sonra güldü.

Güldü.

Ona kadar saydım ve ikiye kadar geldim. "Henüz duyurulmadı ama şu dans olayı C ve D odaları için çoktan onaylandı." Zımbalanmış kâğıtları elime aldım. "Smoothie fikrini diğer odalardan biri için teklif etmen gerekecek."

Gözlerini kırıştırdı ve sanki iki kafam varmış gibi bana baktı. "Ne?" "Onayı aldım. Kontrat Pazartesi günü geliyor."

"O odalara ihtiyacım var."

"Özür dilerim," dedim ve kâğıtları masamın kenarına bıraktım. "Bu odaların sözleşmesi yapıldı. Görebilirsiniz-"

"En azından D odasına ihtiyacım var. Kablo tesisatı ve kat planına göre mutfağa dönüştürülebilecek tek oda orası," diye karşılık verdi, yanakları kızarmıştı.

Bu noktada ona ne söyleyeceğimi bilemediğim için başımı salladım.

"Bu saçmalık!" Paul patladı ve ben istemeden de olsa irkilerek yerimden sıçradım. Sonra sert bir kahkaha attı. "Neden şaşırdım ki? Ciddiyim. Tabii ki o aptal dans saçmalığını onaylattın."

Paul arkasını dönmeye başladı ve bende tam olarak ne tetikledi bilmiyorum ama sırtım sanki omurgama çelik bir çubuk indirilmiş gibi sertleşti.

Bu doğru değil.

Benimle konuşma şekli. Bana bakışı. Bu adamın beni sevmesi gerekmiyordu ama bana saygı duyması, konumuma ve otoriteme saygı duyması gerekiyordu. Daha önce kendime ne demiştim? Buna müsamaha göstermeyeceğimi. İnsanların üzerine yürümesine izin veren, daha önce bir adam tarafından köşeye sıkıştırılmış ve Steph tarafından kurtarılmak zorunda kalmış on dokuz yaşındaki Jillian değildim.

O ben değildim.

Olamaz, suratıma aldığım kurşun yarasından bu sık kafalı herif benimle böyle konuşsun diye kurtulmadım.

"Paul?" Seslendim.

Durdu ve döndü, sabırsızlığı yüzünden okunuyordu. "Ne?"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. İşte oradaydı. O ton. Tenimi çok gerilmiş gibi hissettiriyordu. "Kapıyı kapatın ve lütfen oturun."

Gözleri parladı. "Başlamak üzere olan bir seansım var."

"Lütfen kapıyı kapatın ve oturun," diye tekrarladım, bu işten sıyrılmasına izin vermeyi reddederek. "Seansınızın beklemesi gerekecek."

Paul bir an tereddüt etti ve sonra döndü. Dudaklarının kıpırdadığını gördüm ve kapıyı kapatırken nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını anladım. Sandalyeye doğru ilerleyip oturmak için acele etmedi. Bakışlarımı biraz kavgacı bir tavırla karşıladı.

Derin bir nefes aldım. "Fark etmiş olabileceğiniz gibi, ben kısmen sağırım. Sağ kulağım duymuyor ama duyma yetinizin bir kısmını kaybetmenin ilginç yanı, sizi insanlar konuşurken dikkatinizi onlara vermeye zorlaması. Konuşmaları yakından takip etmeniz, dudaklarını izlemeniz ve vücut dillerini okumanız gerekiyor."

Paul sanki bu konuşmadan sıkılmış gibi bana baktı.

Ellerimi birbirine kenetleyerek masanın üzerine koydum. "Bana hiç ya da çok az saygı duyduğunu anlamak için mırıldandığın ya da bilerek alçak sesle konuştuğun kelimeleri duymama gerek yok."

Gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı belirdi. "Affedersiniz?"

"Benimle patronun olduğumu anlamıyormuşsun gibi konuşuyorsun." Koltuğunda kayarken dudakları inceldi. "Brock benim patronum."

"Hem evet hem hayır. O senin patronun ve ben de senin patronunum," dedim sesimi sabit tutarak. "Özellikle de o burada değilken. Benden hoşlanmak zorunda değilsin. Hiç de değil, ama bana saygı duymalısın."

Elmacık kemikleri hafif bir pembe tonuyla renklendi. "Sana saygı duymadığımı nereden çıkardığını bilmiyorum. Bence biraz dramatik davranıyorsun."

"Dramatik "i görmek üzereydi, çünkü başımın dönmesine saniyeler kalmıştı. "Bana gaz verme, Paul."

Bir yanım bunun ne anlama geldiğini bilip bilmediğini merak ediyordu. Sertçe nefes aldı, burun deliklerini genişletti ve gergin bir an geçti. "Saygı kazanılır."

Verilmemiştir."

İfademi boş kalmaya zorladım. "Peki ben senin saygını nasıl kazanmadım?"

"Baban bu akademinin sahibi," diye karşılık verdi. "Ve sen patronla yatıyorsun. Bu işi tam olarak nasıl kazandın?"

Vay be.

Bunu sadece bana söylemedi.

İçimde bir öfke fırtınası koptu. İlk tepkim onu hemen o r a c ı k t a kovmak oldu, çünkü birinin işine son vermeden önce Brock'la konuşmam gerekse de, onun bu konuda beni destekleyeceğinden yüzde yüz emindim.

Ama onu kovmak çok kolaydı.

"Sana bir şeyi açıklamama izin ver Paul. Ben Lima Akademisi'nde doğdum ve büyüdüm. Burası hakkında bilip de benim bilmediğim tek bir şey bile yok. Bu benim için sadece bir iş değil, mirasımın bir parçası. Damarlarımda dolaşan kan bu tesisi inşa etti. Eğer amcamın bu Akademiyi yönetmesiyle bir sorunuz yoksa, benimle de bir sorunuz olmamalı," dedim derim diken diken olurken. "İkinci yorumuna cevap vermeme gerek yok ama vereceğim. Evet, Brock'la çıkıyorum. Belki de bir dahaki sefere ayını açıp benimle konuşurken bunu göz önünde bulundurmalısın."

Yanaklarındaki pembe renk soldu ve Paul'ün rengi soldu.

"Brock ilişkimiz nedeniyle bana karşı herhangi bir taviz vermese de, onun ve babamın bu tür imalardan hoşlanmayacağından eminim, ama en önemlisi, ben hoşlanmıyorum. Bu konuşmayı seninle ilk ve tek kez yapacağım," diye uyardım çenemi kaldırarak. "Birlikte çalışabiliriz. Lima Akademi'yi babamın hayalini genişletebilecek *inanılmaz* bir fırsat içeren son teknoloji bir eğitim tesisi haline getirmeye devam edebiliriz. Ya da başka bir iş bulabilirsin. Bu senin seçimin. Bunu senin yerine bana yaptırma."

Paul sessizdi.

"Şimdilik hepsi bu kadar," diye bitirdim.

Birkaç dakika öylece oturduktan sonra başıyla onayladı. Sandalyeden kalkışını ve kapıyı yarı açık bırakarak sert adımlarla ofisimden çıkışını izledim.

Gözümün önünden kaybolduğunda, güldüğüm aynı noktada nefesimi verdim. Titrek ve gergindi, çünkü küçük bir parçam bunu gerçekten yaptığıma inanamıyordu.

Sadece kendimi ve kararlarımı savunmakla kalmadım, destansı bir sözlü kaltak tokadı attım. Sırtımı sıvazlamak istedim.

Kendimi okşamayı boşver.

Bu akşam bir tabak peynir kızartması yiyecektim.

Gülümseyerek bilgisayarıma döndüm ve kendimi ... hissederek işime geri döndüm. Bilmiyorum. Güçlü mü? Özgüvenli. Belalı. Steph'in nasıl hissettiğini hayal ettiğimi hissettim ve bu *inanılmazdı*.

E-postalarımı bakarken sırtışıım birkaç saat boyunca yüzümde kaldı. Saat öğleden sonra dörde yaklaşıyordu ve ofise getirdiğim küçük Noel ağacı solmakta olan öğleden sonra ışığında parıldıyor ve ısıldıyordu. Tam otomata saldıracaktım ki kapım hafifçe çalındı.

Kafamı kaldırdım ve nefesim kesildi.

Kristen Morgan ofisimin kapısında duruyordu. Halüsinasyon gördüğümü düşünerek gözlerimi kırptım ama oydu. Koyu renk kot pantolonu ve vücudunun üst kısmını saran beyaz balıkçı yakasıyla Macy's kataloğundan fırlamış gibi görünüyordu.

Yanlış ofise mi geldi?

Eğer öyleyse, neden Brock'u görmek için buradaydı?

"Bunun beklenmedik bir şey olduğunu biliyorum ama biraz vaktin olduğunu umuyordum," dedi manikürlü bir elini kapı tokmağının üzerine koyarak. "Çünkü seninle gerçekten konuşmam gerekiyor."

"Ne hakkında?" Kesinlikle şaşkına dönmüştüm.

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Seninle Brock hakkında konuşmam gerek. Gerçeği bilmeyi hak ediyorsun."

BÖLÜM 32

"Hangi gerçeği bilmeyi hak ediyorsun?" Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmadan sordum.

Kristen sandalyeyi işaret etti.

"Oturabilir miyim?" Çok kibar.

Başımı salladım ve sonra oturup çantasını yere bıraktığında onu burada görmenin şokunu üzerimden attım. "Bekle bir saniye." Ellerimi masamın üzerine koydum, bu konuda son derece temkinliydim. "Burada gerçekten ne yapıyorsun? Hayatımız boyunca belki bir avuç kelime ettik ve birdenbire bana bir konuda gerçeği söylemen gerektiği için mi buradasın?"

"Ziyaretimden şüphelenmekte sonuna kadar haklısınız." İnanılmaz uzunluktaki bir bacağına diğerinin üzerinden geçirdi. "Eğer bana gelen sen olsaydın, ben de aynı şekilde hissederdim." Zayıfça gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Brock'un burada olmadığını biliyorum. Bu yüzden bugün buraya geldim."

Tenime bir ürperti yerleşti. "Bunu nereden biliyorsun?"

"*Yıllardır* onunla birlikteydim. Nişanlıydık ve baban için çalışan birkaç ortak arkadaşımız vardı," diye açıkladı. "Sıradan bir sohbette onun orada olduğu gündeme geldi."

Kıçımın gündelik sohbeti. Orada çalışan birinin Brock'u izleyip Kristen'a rapor vermesi fikri hiç hoşuma gitmemişti. İçgüdülerim, o bana herhangi bir "gerçeği" söylemeden önce bu konuşmayı hemen kesmem gerektiği konusunda beni uyarıyordu. Kristen'ı iyi tanıımıyordum. Brock onun hakkında hiç kötü bir şey söylememişti ama bu ziyaretin arkasında fedakârca bir neden olduğunu anlayamıyordum.

"Aslında bugün çok meşgulüm," diye başladım. "Yani ben-" "Brock sana hamile olduğumu söyledi mi?" diye araya girdi.

Konuşmayı bıraktım ve belki de nefes almayı bıraktım. Tek bir kelime söylemeye zorlamam birkaç dakika sürdü. "Ne?"

"Sanırım yapmadı. Buna pek şaşırmadım." Başını yana doğru eğdi. Buz gibi sarı saçları omzunun üzerinden kaydı. "Muhtemelen o kadar da şaşırmadın. İkiniz de onu çocukluğunuzdan beri tanıyorsunuz, yani pek konuşkan biri olmadığını biliyorsunuz."

Brock konuşkan biriydi, en azından benimle. Oda dönüyormuş gibi hissediyordum. "Hamile miydin?"

Yavaşça başını sallarken kalın kirpiklerini indirdi. "Birlikte olmamızın üzerinden çok zaman geçmedi. Belki ilişkimizin üzerinden iki yıldan biraz fazla geçmişti. Doğum kontrol hapı kullanıyordum ama tam olarak düzenli kullanmıyordum." Yumuşak bir şekilde güldü. "O zamanlar pek sorumluluk sahibi değildim ve ..." Derin bir nefes aldı. "Şimdi Brock'la birlikte olduğuna göre, onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. *Sevişmeyi* sever."

Midem ekşidi ve bir düzine zihinsel barikat uçu.

"Hamilelik devam *etmedi*," diye devam etti ben cevap veremedim. "Bu beni gerçekten çok üzdü. O zamanlar hamile kalmak istemiyordum ama hamile olduğumu öğrendiğimde ben de mutlu oldum, o da mutlu oldu. O bebeği istiyordum ve Brock'u istiyordum. Onu seviyordum ve bebeği kaybettiğimde darmadağın oldum."

Ne diyeceğimi bilemedim. Brock, Kristen'in hamile olduğundan hiç bahsetmemişti ve bu paylaşılacak bir şey gibi görünüyordu. Sonra tekrar. Brock Kristen hakkında nadiren konuşurdu.

"Bebeğimi kaybettikten yaklaşık üç ay sonra bana evlenme teklif etti," dedi. "Bildiğiniz gibi evet dedim."

Koltuğumda sarsıldım. "Ben Bebeğinizi kaybettiğinizi duyduğuma üzüldüm. Bilmiyordum ama bunu bana neden anlattığından emin değilim." Ve Brock'un neden bana bundan hiç bahsetmediğini.

"Sana söylüyorum çünkü Brock bana evlenme teklif ettiğinde neden teklif ettiğini biliyordum. Bunun korktuğum şey olmadığına kendimi ikna etmeyi başardım ama yanılmışım." Bakışları benimkilerle buluştu ve sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi ince bir parlaklık vardı. "Beni sevdiği için evlenmek istediğine inanmak istedim ama durum böyle değildi. Brock bana evlenme teklif etti çünkü kendini *suçlu* hissediyordu. Bebeğimi kaybettiğim için kendini sorumlu hissediyordu."

"Nasıl ... nasıl sorumlu hissetti?"

"İlişkimizin zor bir dönemindeydi. Çok seyahat ediyordu ve beni geride bırakıyordu. Stresliydim. Çok fazla tartışıyorduk. Bu onun suçu değildi ama o kendini suçluyordu," derken o kadar içtendi ki bunu nasıl değerlendireceğimi bilemiyordum. "İşte bu yüzden bana evlenme teklif etti. Beni yeniden mutlu etmek istiyordu ve bir süreliğine bunu başardı ama kısa süre sonra anladım ki benimle birlikte olmasının nedeni kendini suçlu hissetmesiydi. Beni gerçekten sevdiği için değil. Ama onun tarzı bu."

Soğuk geri döndü, içimi buzla kapladı.

"Brock bana gelince kendini suçlu hissetti ama senin yüzünden taşıdığı suçluluğa hiç değinmedi." Bakışları alçaldı ve omuzları gerildi. "O gece ben de oradaydım. Brock'la konuşurken senin kim olduğunu biliyordum. Onu ne kadar önemseydiğini görebiliyordum ve Brock'un senin orada olduğunu fark etmediğini bile görebiliyordum." Başını salladı ve yumuşak bir şekilde nefes verdi. "Bunu herkes görebilirdi. Sen gittin ve o benimle kaldı. Senin için üzuldüm."

Bu çok güzeldi. Parmaklarım içe doğru kıvrıldı. Tırnaklarım avuç içlerime battı.

"Birisi vurulduğunu söyleyerek Mona'ya koştuğunda ben de yanındaydım. Hemen dışarı çıkmadık. Arkadaşları çıktı -Colton ve Reece. Dışarı koştu. Sen olduğunu nasıl duyduğumuzu hatırlamıyorum ama duyduk. Seni yerde gördü. Kısa sürdü, çünkü kardeşlerden biri onu geri itti, ama yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım," dedi, ifadesine mesafeli bir bakış yerleşmişti. "Bebegimi kaybettiğim için kendini suçladığı gibi, senin vurulman için de kendini suçladı."

"Bu onun hatası değildi," demekte gecikmedim.

"Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Ama hiç kimse, ne ben ne de sen, onun hissettiklerini değiştiremezdik, özellikle de beni evinize getirdiği o Noel'den sonra. Sadece bilmeni istiyorum, gitmek istemedim," dedi. "Onun orada olmasını istemedim, çünkü bunun sana ve ona ne yapacağını biliyordum."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Kristen, ben-"

"Birlikte olduğumuz süre boyunca bu suçluluk duygusu iltahaplandı. Hayatımızın her alanına yayılan açık bir yaraydı," diye araya girdiğinde avuçlarımda küçük acı okları belirdi. "Altı yıl boyunca, hakkında konuştuğu tek şey sendin."

Keskin bir nefes aldım.

Elmacık kemikleri pembeleşti. "Zaten ailenin yanındaydı ama annenle senin hakkında konuştuğunu biliyorum. Birçok kez kulak misafiri oldum ve bu konuda ona tek kelime etmedim. Senin iyi olduğunu, iyi gittiğini bilirse, sonunda bunu unuttur ve tamamen bizim bir parçamız olur diye düşündüm - geleceğimizin. Ama olmadı. Ve senin hakkında konuşmayı hiç bırakmadı." Kulağa acı gelen bir kahkaha attı. "Sence nasıl

hissettiren şey neydi? Başka birine aşık olan biriyle birlikte olmaktan daha kötüydü."

Tek kelime edemedim parmaklarımın ucunu dudaklarıma bastırdım.

"Aslında seni sevmesini tercih ederdim. En azından ben onu sevdiği biri için kaybetti. Bu çarpık sorumluluk duygusunu hissettiği birine değil." Kırmızı dudakları inceldi. "Nişanı atmadan hemen önce ona sana aşık olup olmadığını bile sordum - benimle geçirdiği altı yılı bir başkasını severek geçirip geçirmediğini."

Oda hala dönüyordu ve söylemek üzere olduğu şeyi duymak istemiyordum ama onu durdurmadım. Destansı sözlü kaltak tokadını atan kadın gitmişti. Sandalyemde donup kalmıştım, bu tren enkazını durduramıyordum.

"Olmadığını söyledi. Korktuğum şekilde değil," dedi.

Bakışlarım onunkilere kaydı ve ne dediğini anladım. Satır aralarını okumama gerek yoktu. Bana sadece Brock'un beni sevmediğini söyledi. Gerçek şu ki, haklı olabilirdi. Bu sözcükleri birbirimize söylememiştik ve onun beni sevip sevmediğini ya da benim onu sevdiğim, onu her zaman sevdiğim gibi sevip sevmeyeceğini ondan öğrenecektim. Kristen'dan değil.

Ama artık çok geçti.

"Emekli olmaya karar verdiğinde ve babanla buraya gelip çalışmak hakkında konuşmaya başladığında, sana geri dönmenin bir yolunu bulacağını biliyordum-telafi etmek, suçluluk duygusunu yatıştırmak için bir yol bulacaktı ve ben artık bıkmıştım." Ses tonunu ilk kez öfke renklendirdi. "Ona buraya gelmesini istemediğimi söyledim, çünkü onun GM olmak istediğine bir an bile inanmadım. Sana yakınlaşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Ona bir seçim yaptırdım, o da seni ve suçluluğunu seçti. Bu yüzden ayrıldık."

"Tamam," diye ağzımdan kaçırdım. "Bu kulağa çılgınca geliyor ve sana ne diyeceğimi bilemiyorum. İşler yolunda gitmediği için üzgünüm-"

"Gerçekten bunu uydurduğumu mu düşünüyorsun? Bana bir kez bile suçluluğundan bahsetmediğini mi söylüyorsun?"

Brock'un vardı.

Çenesi kalktı. "Buraya taşındığından beri onunla birçok kez iletişime geçtiğimi sana söyledi mi?"

"Ne?" Sertleştim.

Kristen öne doğru eğildi. "Ona geri dönmek istedim. Bunu itiraf edecek kadar kadını. Bunu konuştuk. Geri döndüğü hafta sonu-"

"Evin satışını tamamlamak için mi?" Midem ayak parmaklarıma kadar indi. Uyumamış gibi dönmüştü. Kristen onu takip etmişti. Bana bir kez olsun onunla tekrar birlikte olmaya çalıştığını ya da onunla iletişime geçtiğini söylememişti. "İkiniz birlikte miydiniz?"

Dudağını ısırdı. "Bir yanım sana evet demek istiyor, çünkü belki, sadece belki, onu hayatından sonsuza dek çıkarırsan, hayatına devam edebilir, gerçekten yaşayabilir, ama yalan söylemeyeceğim. Denedim." Tekrar güldü, sesi aynı anda hem acıtıyor hem de kesiyordu. "Olmadı ve çabasızlıktan da değil."

Ona vurmak istedim. Gerçekten. O anda Brock'la birlikte olmamamızın bir önemi yoktu. Brock'la birlikte olduğumu bilen bu kadın burada oturmuş bana hâlâ onu nasıl baştan çıkarmaya çalıştığını anlatıyordu.

"Ne oluyor lan?" Dedim. "Kendini duyuyor musun?"

"Kendimi duyuyorum. Güven bana."

"O zaman neden buradasın?" diye sordum. "Ne anlamı var ki?"

"Asıl mesele sana bir iyilik yapmaya çalışıyorum. Benimle aynı hatayı yapmanı ve benim yaptığım gibi kendini aptal yerine koymanı engellemeye çalışıyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi? Buna inanmam mı gerekiyor? Burada oturmuş bana birlikte olduğum adama aşık olduğunu söylüyorsun ve ben de senin bana iyilik yapmaya çalıştığına mı inanacağım?"

"Ona hâlâ aşık değilim. Dersimi aldım," dedi gözleri parlayarak. "Ve evet, sana bir iyilik yapıyorum, çünkü bunca yıldan sonra hala ona aşıksan, sen de benim kadar zaman kaybetmişsin demektir, çünkü o seninle seni sevdiği için birlikte değil. Hayatını mahvettiğine inandığı için seninle birlikte."

Ağzım bir anda açıldı.

"Üniversiteyi bıraktığını öğrendiğinde mi? Kafayı yedi. Ailenin hiç tanımadığı biriyle görüştüğünü öğrendiğinde, bu onu mahvetti. Tekrar bekar olduğunu ve tek başına yaşadığını öğrendiğinde, yıkıldı. Vurulduğun o gecedan beri hayatında ters giden her şey için kendini suçladı."

Aman Tanrım.

"Bunun çılgınca olduğunu düşünebilirsin. Bana inanmak bile istemeyebilirsiniz ama o sizin için dünyanın öbür ucuna bile gider," dedi çantasını yerden alarak. "Ama doğru sebepler için değil."

Ellerim titremeye başlamıştı. "Gitmen gerekiyor."

Kristen sanki bir milyon doları geri çeviren bir aptalmışım gibi bana başını salladı. "Şimdi kendine nedenini sorman gerek. Neden seninle birlikte? Eğer seni istediye ve tüm doğru nedenlerden dolayı sevdiye, neden altı yıl sürdü?"

Birbirimize dönüş yolumuzu bulmamızın altı yıl sürmesinin binlerce nedeni olabilir. Her biri eşit derecede geçerli. Ama Brock'un bana olanlar yüzünden ağır bir suçluluk duygusu taşıdığını biliyordum. Bunu herkes biliyordu.

"Kendini sadece sana karşı borçlu hissetmiyor. Babana borçluymuş gibi hissediyor. Bu onun için çifte darbe. Seninle birlikte olmak, senin ve babanın yanında olamadığını düşündüğü için kendini affettirmek demek."

İrkildim, çünkü bunu ben de düşünmüştüm. Hem de birden fazla kez. Sanki en karanlık düşüncelerimden koparıp almış gibiydi.

Kristen ayağa kalktı. "Benim gibi olmayın. Hayatının yıllarını, doğru türden duygular yüzünden onun senin için orada olduğuna kendini ikna ederek geçirme." Arkasını döndü ve omzunun üzerinden baktı. "İyi şanslar, Jillian."

Kristen gittikten sonra uzun süre kıpırdamadan orada oturdum, bana söylediği şeyi aklımdan çıkaramıyordum. Gülüp geçemiyor ya da önemsemiyordum, çünkü ... çünkü anlamlıydı.

Çok mantıklıydı.

"Dün küldür; yarın odun. Ateş sadece bugün parlak bir şekilde yanar."
-Eski Eskimo Atasözü

BÖLÜM 33

Ağlamadım.

Kristen gittikten sonra çıldırmadım
bile. Brock'u aramadım.

Akademideki günümü bitirdim ve daha önce beklediğim gibi kocaman
bir tabak peynir kızartması almadan eve döndüm.

Eve gittim ve kendimi ikinci yatak odasında durmuş, eve getirdiğim
harika kitaplara bakarken buldum.

Kristen'ın söylediği her şeyi zihnimde evirip çevirirken çoğunlukla
şaşkınlık içindeydim. Ortaya çıkıp böyle şeyler söyleyeceğini asla tahmin
edemezdim. Sadece kendisi hakkında söylediği kısım doğruysa, çıplak
dürüstlük şok ediciydi. Ama söylediklerinden bazıları beni şaşırtmamıştı.

Brock'un burada, hayatıma geri döndüğünden ve benimle, gerçekten
benimle olduğundan hep korkmuştum çünkü buna ihtiyacı olduğunu
hissediyordu. Ve bu acı, bu kesik o kadar derindi ki neredeyse fiziksel bir
acıydı.

Bu korku, göğsümde bir goril oturuyormuş gibi hissettirdi. Bu korku
iştahımı çaldı. Bu korku son birkaç gündeki başarıları altımdan çekip aldı.

Ve bundan *nefret* ettim.

Bir parçam Kristen'ın bana söylediklerini görmezden gelmek istiyordu ve
bu büyük bir parçaydı çünkü eski Jillian böyle yapardı. İçinde hiç ateş
olmayan Jillian.

Eski Jillian *razı* olurdu.

Jillian her şey yolundaymış gibi davranırdı, çünkü bu acıyla
yüzleşmekten daha kolay ve güvenliydi, ama bunu unutamayacağımı
biliyordum. Kafamın içine girmişti ve kendimi bırakmaya zorlasam bile
orada kalacaktı ve yaptığım her şeye ve Brock'un söylediği her söze
musallat olacaktı.

Elimi uzattım, parmaklarımı kitapların pürüzsüz sırtlarında gezdirdim ve
sonra elimi bıraktım.

Ama artık o değildim.

Kristen'la yaptığım konuşma, son birkaç haftadır derinlere gömdüğüm şüphelerimi avladı. Şimdi yüzeye çıkmışlardı, tenimi ve ruhumu çiğ ve kırılgan hissettiriyorlardı.

Kristen'la aramızda geçen konuşma hiç olmamış gibi davranamazdım. Bunu dileyemezdim. Kristen kapıdan içeri girmeden önce var olan o korkuyla baş edemezdim. Brock'la konuşacaktım. Sadece şüphelerimi gerçekten silecek ne söyleyebileceğini bilmiyordum, çünkü bunun ondan daha fazlası olduğundan endişeleniyordum.

Kendi *sorunlarım* -şüphelerim, kendime olan güvenim, korkularım-yüzünden Kristen'ın söylediklerinin derinlere işlemesine izin veriyordum.

Tüm suçun bende olup olmadığını ve eğer öyleyse bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

* * *

Bir el çıplak kolumun üzerinden kalçama doğru kaydı ve yorganı bacaklarımdan aşağı itti. Kaba, nasırlı avuç içi uyluğumu sıyırdı ve tenimde sıkı, sıcak bir ürperti yarattı.

"Bebeğim." Derin bir ses şakağımdaki saçları karıştırdı.

Sert ve sıcak bir göğsün sırtıma bastırıldığını hissedince gözlerimi kırıştıtarak açtım. Başımı yana çevirdiğimde kafam karıştı. "Brock?"

Dudaklarımın köşesini öptü. "Sanki ben olduğumu bilmiyormuşsun gibi söylüyorsun." Sert çene çizgisinin boynuma sürtünmesi nefesimin kesilmesine neden oldu. "Sabahın birinde yatağına başka kim tırmanabilir ki?"

Hâlâ yarı uykulu bir halde sırtıtmaya, herhangi biri olabileceği konusunda onunla alay etmeye başladım ama saniyeler geçtikçe ve ben daha uyanık hale geldikçe, günün olayları geri döndü.

Uzaklaştım ve komodinin üzerindeki lambaya uzandım. Yumuşak ılık yatak odasını doldurdu. Burada ne işi vardı? Cumartesi öğleden sonraya kadar dönmemesi gerekiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Bir kolunu belime dolayarak beni geriye ve altına çekti.

Ben cevap veremedim ağzı benimkinin üzerine kapandı. Dudaklarının dokunuşuyla bedenim hiç düşünmeden karşılık verdi. Dudaklarım ayrıldı ve öpücük derinleşti. Alt bedeni benimkinin üzerine yerleşti ve kot pantolonunun içinden bana doğru bastırıldığını hissedebiliyordum. Kalçalarını içime doğru salladı ve nefesim

enfes bir his patlamasına yakalandım. Saniyeler içinde zonklamaya başlamıştım bile. Ya beni bu kadar çabuk tahrik edebiliyordu ya da ben onun için her zaman bu kadar hazırdım.

"O sesi özledim," dedi dudaklarıma karşı. "Sırf duyabilmek için sabah yerine şimdi buraya gelmek için deli gibi araba kullandım."

Nabzımı hızlandıran arzuya kapılmama saniyeler kalmıştı. Eğer bunu şimdi durdurmazsam, durduramayacaktım ve onu, onun her şeyini hissetmekten başka bir şey istemesem de, konuşmamız gerekiyordu.

Bulabildiğim tüm irade gücümü kullanarak ellerimi göğsüne koydum. "Brock-"

"Siktir." Eli giydiğim bol tişörtün üzerinden yukarı kayarken kalçaları yuvarlandı, alnı benimkini sıyırırken göğüslerimin kabarıklığını sıyırdı. "Burada özlediğim bir başka şey de bu. Dudaklarında benim adım."

Vücudum sıcaktan kızardı. Oh adamım, dikkatimi nasıl dağıtacağını gerçekten biliyordu, ama göğsünü hafifçe ittim. "Konuşmamız gerek."

"Bunu yapabiliriz." Dudakları sağ çenemin üzerinde gezindi ve sonra dişleri lobumun etli kısmını yakaladı. "Başka şeyler de yapabiliriz."

"Hayır, yapamayız."

Kıkırdadı. "Buna çoklu görev deniyor, Jilly."

"Bu şekilde çoklu görev yapamam," diye itiraf ettim. Şimdiden kalp atışlarım hızlanmıştı.

Eli göğsümün tepesinde dolaştı, parmakları sertleşmiş tepeyi buldu. "Bu benim sorunum değil."

Gülmek istedim ama gülsem bile ısrarı beni etkileyecekti. Parmaklarım giydiği kazağın içine kıvrıldı. "Kristen bugün ofise geldi." Bu sözler Brock'u buzlu suya batırmak gibiydi. Elleri de kalçaları gibi hareketsiz kaldı. Başını kaldırdı ve kara gözleriyle bana baktı.

"Yine mi geldin?"

"Kristen benimle konuşmak için Akademi'ye uğradı." "Ne hakkında?"

Sorusu o kadar içtendi ki, kızın benimle paylaştığı mahrem detaylar hakkında hiçbir fikri olmadığını düşünmek zorunda kaldım. Ama belki de, sadece belki de, söylediklerinin bir kısmı doğru değildi.

Bakışlarına karşılık verdim. "Pek çok şey hakkında."

Kaşlarını indirdi ve sonra yan yatmak için üzerimden kaydı, dirseğini kullanarak onu destekledi. Eli karnımın üzerinde kaldı. "Neden?"

duyacaklarımdan hoşlanmayacağıma dair bir his mi var içimde?"

Arzuların dalları dağıldı. "Güzel soru."

"Ziyaretinin ev yapımı Noel kartlarıyla ilgili olduğunu sanmıyorum."
Sırıttı, gerçekten sıırıttı.

"Benimle konuşmak için ortaya çıkmasından pek rahatsız olmuşa benzemiyorsun."

"Neden olayım ki?" diye sordu, elini gömleğimin kenarına doğru kaydırarak. "Dürüst olmak gerekirse, burada olduğunu duyduğuma sevinmedim. Senin yanına gelmeye hakkı yok."

Bu konuda gerçekten ne hissettiğini anlamaya çalışarak yüz hatlarını inceledim.

"Sen .

. . onun hakkında hiç konuşmuyorsunuz."

"Söyleyecek ne var ki? Birlikteydik. Sonra olmadık."

"Siz ikiniz yıllardır birlikteydiniz," diye belirttim, ifadesi karşısında şaşkına dönmüştüm. "Nişanlıydınız. Birkaç ay çıktınız ve sonra yollarınızı ayırdınız gibi bir şey değil bu."

Bir an sessiz kaldı. "Seninle ne hakkında konuşmak istiyordu?" "Pek çok şey." Doğrudum. Eli kaydı ama kolunu bana dolamaya devam etti.

Ben yatak başlığına yaslanana kadar belimi kavradı. Bakışlarım kapı aralığına kaydı ve koridorda pusuya yatmış, içeri girmenin güvenli olup olmadığına karar vermeye çalışan Rhage'in hafif çerçevesini gördüm.

Brock bekledi. "Detaylar?"

Bakışlarım tekrar ona kaydı. "Kristen'in hamile olduğunu bana neden söylemedin?"

"Seninle bu konu hakkında mı konuştu?" Şaşkınlık ses tonunu renklendirdi. "Ne oluyor lan?"

"Yani, bu doğru mu?"

"Kahretsin." Brock elini başının üzerine götürdü ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Evet, bu doğru. Birkaç yıl önce hamile kaldı. Düşük yaptı. Sana hiç söylemedim, çünkü bu gerçekten düşünmek istediğim bir şey değil." Kısa bir duraklama oldu. "Sana da söylemedim çünkü bunun gerçekten bilmek istemediğin bir şey olduğundan emindim."

Midem garip bir duygu karışımıyla burkuldu. Saçlarımı yüzümden geriye doğru iterken, bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyordum. Dürüst davrandığı için rahatlamıştım, bana söylemediği için dehşete düşmüştüm ve bir şekilde nedenini bile anlamıştım. İçimde kaynayan aptalca, akılsız kıskançlık bana neden bahsetmediğini söylüyordu.

Ben . . . Kıskanıyordum çünkü başka birini hamile bırakmıştı ve inanın bana, bunun saçmalığının farkındaydım. Bunun ne kadar korkunç olduğunu fark ettim. Ne kadar yanlış olduğunu.

Derin bir nefes aldım. "Hamileliğini kaybetmesi seni incitmiş olmalı."

Brock sırt üstü yattı ve ellerini yüzüne sürdü. "Bu ikimiz için de iyi olmadı, Jillian."

"Özür dilerim," dedim.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Derin bir nefesle göğsü kabardı. "Çocuk sahibi olmaya hazır değildim. O hamile kaldığında düşündüğüm bir şey bile değildi ama bu fikirle mutlu olmaya başladım." Ellerini göğsüne doğru indirdi ve başını yukarı kaldırarak bakışlarını benimkilere dikti. "Kismet değilmiş."

"Bunun için kendini suçlu hissettiğini söyledi." Kaşları birbirine çatıldı.

"Bebeğini kaybettiği için kendini sorumlu hissettiğini" söyledim. "Bebeği kaybettiği için duyduğun suçluluk duygusu seni ona evlenme teklif etmeye itti."

O gözler gece yarısına döndü. "Sana başka ne söyledi?" İnkâr etmedi.

Kalbim parçalandı. "O ... bana onu hiçbir zaman gerçekten sevmediğini söyledi."

Çenesinde bir kas esnedi. "Bunu size neden söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ama ona değer veriyordum. Sanırım bir parçam onu seviyordu ama ona aşık değildim. Bu kısım doğru."

İrkildim. Bir yanımda bunu duymaktan, kalbinin henüz birine ait olmadığını bilmekten memnun olsa da, daha büyük bir yanımda nasıl olup da biriyle altı yıl geçirebildiğini, o kişiyi hamile bırakabildiğini, evlenme teklif edebildiğini ve hala aşık olamadığını anlayamıyordum.

Öte yandan, insanlar aşk dışında yüzlerce nedenden ötürü hep bir arada kalmışlardır. Mali durumlar. Çocuklar. Yalnızlık. Bazen biriyle birlikte kalmak daha kolaydı, o halde suçluluk neden bu kadar zorlama olsun ki?

Değildi.

Ama o gece benim yerime seçtiği kişi buydu. Bunu unutmuştum. En azından ben öyle sanıyordum. Bazen o kadar emin olamıyordum. Sanırım bu benim için her zaman devam eden bir çalışma olacaktı ve bunda yanlış bir şey yoktu.

yeter ki onu bırakmaya gerçekten çalışayım. Ama ya Brock yıllarca benimle kaldıysa ve beni hiç sevmediyse, olması gerektiği gibi sevmediyse?

"Sana başka ne söyledi, Jillian?"

"Bana seninle yeniden birlikte olmaya çalıştığını söyledi." Bir öfke parıltısı beni aydınlattı. "Seninle hâlâ görüştüğünü neden bana söylemedin?"

"Neden yapayım ki?"

Ürperdim. "Ciddi misin? Neden? Ben senin kız arkadaşınım-"

"Evet, sen benim kız arkadaşım s ı n ve bu yüzden, bittiğini anlamadığı belli olan bir kadın için endişelenmeni istemiyorum." "Kız arkadaşım" kelimesini duymanın verdiği heyecan hâlâ oradaydı ama bunu bana söylemeliydi. "Bunu anlıyorum, ama eğer biri seni aldatmaya çalışıyorsa bana söylemelisin.

seninle olsun. Bunu bilmeye hakkım var."

Aynı fikirde değilmiş gibi göründü ama sonra içini çekti. "Ve alakasız olabilecek bir şey yüzünden strese mi girdin? Çünkü Kristen'la böyle bir şey olmayacak. Bu bok hiçbir kadınla olmuyor. Eskiden taahhütte bulunmadığımı biliyorum ama beni tanıyorsun. Biriyle birlikteysem, onunla birlikteyimdir. Benimleyken bu konuda asla endişelenmene gerek yok."

Brock sadıktı, bazen de hatalıydı. Onun aldatması beni ilgilendiren bir şey değildi. Sorun bu değildi.

"Başka ne dedi?" diye sordu. "Çünkü bahse girerim daha fazlası vardır."

Vardı. "O gece Mona'nın evinde başıma gelenlerden dolayı kendini suçlu hissettiğini söyledi," dedim.

Alnı kırıştı. "Elbette bunun için kendimi suçlu hissettim. Sen ve ben bunu konuşmuştuk. Anlamıyorum-"

"Benimle birlikte olmak istediğin için mi benimlesin yoksa bana olanlar yüzünden kendini suçlu hissettiğin için mi?"

Sanki söyleyecek söz bulamıyormuş gibi bir an bana baktı ve sonra "Bu ciddi bir soru mu?" dedi.

"Evet. Öyle."

"Bu soruya cevap vermem gerektiğini sanmıyorum."

Hayal kırıklığı midemde filizlenen korku tohumlarını kopardı. "Bence biliyorsun."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Brock akıcı bir şekilde doğrulup bir elini tekrar saçlarının arasından geçirdi. Ensesini sıktı. "Ciddi misin?"

"Bu ciddi bir soru, Brock"

"Peki suçluluk duygusuyla seninle birlikte olmak istemem nasıl bir anlam ifade ediyor?" Gözleri parlıyordu. "Sana ne söyledi?"

"Suçluluk duygusu yüzünden onunla kaldığını ve suçluluk duygusu yüzünden benimle birlikte olduğunu söyledi."

Brock başını sallarken nefesinin altından küfretti. "Ve sen gerçekten, gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğümü bilmiyorum." Saçımı geriye doğru çekerek hızla büktüm ve sonra bıraktım. Saçlarım gevşedi. "Zamana ihtiyacım var." Düzgün düşünebilmek için zamana ihtiyacım vardı. "Bak, gerçekten geç oldu. Belki de eve gitmelisin."

Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten gitmemi mi istiyorsun?"

Yataktan kalktım, kösedeki uzun hırkayı kaptım. Üzerime geçirdim. "Evet. Evet, istiyorum."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama gitmiyorum." Kollarım iki yanıma düştü. "Oh, evet gidiyorsun."

Yatağın baş ucunda oturduğu yerden bana baktı. "O iğrenç şey düşüncelerini doldururken buradan gitmeme imkân yok, böylece benim hakkımda inanmayı çok istediğin her ne haltsa ona kendini inandırabilirsin."

Ona bakakaldım. "Bunların hiçbirine inanmak istemiyorum, Brock."

"Emin misin?" diye meydan okudu. "Çünkü suçluluk duygusuyla seninle birlikte olacağımı düşünmekte acele ediyorsun. Seni gerçekten suçluluk duygusuyla *becereceğimi*."

Ürperdim. "Bu şekilde söylemek zorunda değilsin."

"Gerçekten mi? Bunun kulağa kötü geldiğini mi düşünüyorsun? Birinin bunu söylediğini duymayı dene," diye karşılık verdi ve tamam, haklıydı. "Buna inanmanın senin için neden kolay olduğunu anlıyorum, ama bana bundan daha fazla kredi vermelisin."

Boğazımda oluşan yumruyu yutarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sana hak veriyorum ama onu nasıl sevmezsin?"

"Onun için hissettiklerimin bizimle ne ilgisi var?" diye karşılık verdi. "Tanrım, Jillian, bu soruya cevap veremem. Onu neden onunla birlikte olmak isteyecek kadar sevmediğimi bilmiyorum. Öyle bir şey olmadı işte."

"Bebeğini kaybettiği için mi ona evlenme teklif ettiniz?"

Başını sallayarak çenesini indirdi. "Bilmiyorum. Belki de yaptım. Belki bu da bir parçasıydı. Onu mutlu etmek istedim. Denedim."

Hırkanın kenarlarını çekiştirerek başka tarafa baktım. "Bana olanların suçluluğuna izin verdiğini söyledi-"

"Sana ne söylediği neden bu kadar önemli?" diye sordu yatağın kenarına doğru ilerlerken.

"Önemli, çünkü suçluluk duygusuyla benimle yetinmeyen birini hak ediyorum!" Bağırdım. "Ve beni benim onu sevdiğim kadar seven biriyle birlikte olmayı hak ediyorum!"

Brock sustu.

Nefes aldığını bile sanmıyorum.

Sonra ona ne söylediğimi fark ettim.

Aman Tanrım.

Kan yüzümden çekildi ve sonra baş döndürücü bir hızla geri aktı. Az önce ona onu sevdiğimi söylemiştim.

BÖLÜM 34

Brock'a onu sevdiğimi söylememiştim.

Aslında bunu ona bağırarak söyledim.

Gençliğimizde Brock'a aşık olduğumu herkes ve anneleri biliyordu. Bunu kabul etmemeye çalışan Brock bile biliyordu. Ama bu o zamanlar, ben safça gençken ve o beni sadece küçük bir kız kardeşi olarak görmesine izin veren ulaşılmaz yükselen bir yıldızken olmuştu.

O şimdi değildi.

Bu kelimelerin gerçekte ne anlama geldiğini ve nasıl hissettirdiğini bilecek kadar büyüdüğümde değil.

"Ne ... ne dedin sen az önce?" diye sordu ellerini dizlerine indirirken.

Ah canım.

Kazağımın uçlarını daha sıkı tutarak kapıya doğru baktım, sanki bunun bir yardımı olacakmış gibi. "Suçlu hissettiği için benimle birlikte olmayan birini hak ettiğimi söyledim."

"Bahsettiğim kısım o değil," diye açıkladı, sesi tehlikeli derecede sakindi.

Kalbim göğsüme çarparken dudağım titredi. Kelimeler dilimin ucunda kül gibi yanıyordu. Bu üç kelimeyi sağa sola savurmak kolaydı. İnsanlar bunları her zaman söylüyordu, ama bu üç kelimeyi gerçekten kastettiğinizde söylemenin zor olduğunu düşünüyordum -hayır, biliyordum-

Eski Jillian bunları tekrarlayacak cesareti asla bulamazdı.

Artık o değildim.

Omuzlarımı dikleştirerek çenemi kaldırdım. "Seni sevdiğimi söyledim."

Yüzünde çözemediğim bir şey titreşti. "Beni seviyor musun?" "Evet."

Sertçe yutkundum. "Seni sekiz yaşındayken sevmiştim. Seni sevdim.

On iki yaşındayken. Seni yirmi yaşındayken sevdim ve Şimdi de seni seviyorum."

Brock ayağa kalktı. "Eğer beni onca zaman sevdiysen ve şimdi de seviyorsan, o zaman neden seni restoranda ilk gördüğümde ne düşündüğümü sormadın? O adamla tekrar çıktığını fark ettiğimde ne hissettiğimi neden sormuyorsun? Kollarımda seninle ilk kez uyandığımda ne hissettiğimi sormadın? Neden ilk öpüştüğümüzde ne hissettiğimi sormuyorsun?"

Öne doğru bir adım attığında içimde bir titreme oldu. "Senin içine ilk girdiğimde ve ondan sonraki her seferinde bana bunun nasıl bir şey olduğunu sorabilirdin. Eğer bunca zaman beni sevdiysen, neden bana seni sevip sevmediğimi sormadın?"

Söyledikleri ısınmış ipek gibi üzerime çökerken ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Birkaç adım önümde durdu. "Kristen konusunu açmıyorum çünkü hayatımın o kısmı çoktan bitti. Onunla olan şeyler geçmişin bir parçası. Şu anda yaptığım hiçbir şey üzerinde etkileri yok ve onun da bizimle hiçbir ilgisi olmadığına eminim. Bu kulağa soğuk ve acımasızca gelebilir ama gerçek bu. Ve haklısın. Beni aradığını ve mesaj attığını sana söylemeliydim. O zaman konuşabilirdik ve sen de sana atacağı saçmalıklara hazırlıklı olurdu. Bunun için özür dilerim, çünkü bu benim hatam."

Parmaklarım hırkanın uçlarında hafifledi.

"Kristen bebeğini kaybettiği için kendimi suçlu hissetmem konusuna değineceğim. Bu beni üzdü mü? Evet, üzdü. Ben orada bile değilken bunları yaşamak zorunda kaldığı için onun adına kötü hissettim mi? Çünkü ben orada değildim. Olay olduğunda Avustralya'da bir maçıydım. *Bunun* için kendimi suçlu hissettim. Çünkü bunu yaşamak zorunda kaldığında orada olmalıydım ama bebeğini kaybetmesinden kendimi sorumlu hissetmiyorum. Bunu desteklemek için sana ne söyledi bilmiyorum."

"İkinizin sık sık tartıştığınızı ve senin yanında olmama üzüldüğünü söyledi."

Sessizliği kuru, esprisiz bir kahkaha bozdu. "Belki de benim hatam olduğunu düşünüyordur. Kötü kavga etmiyorduk. Sadece normal bir şeydi. Kim bilir, ama sanılanın aksine, kendimi bok gibi hissedecek şeyler aramıyorum."

Hırkayı bıraktım ve kollarımı indirdim.

"Ve tüm bu suçluluk duygusu yüzünden mi seninleyim?" Dudakları ince, sert bir çizgiye dönüştü. "Suçluluk duygusunun beni yiyip bitirdiğini inkâr edemem ve bazen hâlâ öyle olduğu anlar oluyor. Beni suçlamadığını biliyorum. Suçlamayı dilediğim zamanlar oldu ama şimdi suçlamadığın için çok mutluyum. Ama sırf bu yüzden seninle böyle bir ilişkiye gireceğimi mi düşünüyorsun?" Brock durdu ve sanki devam edemeyecekmiş gibi gözlerini kapattı ve ben de onu incittiğimi -o anda anladım- anladım. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak çok güçlü olan bu adamı incitmişim. Şüphelerimle onu yaralamıştım.

Boğazımın arkasında acı bir düğüm oluştu ve sık bir nefes aldım. "Beni restoranda ilk gördüğünde ne düşünüyordun?"

Kirpikleri kalktı. "Seni aradığıma memnun olduğumu düşünüyordum. Hayal edebileceğimden çok daha güzel göründüğünü düşünüyordum. Ve düşünüyordum. Sana yaklaşmak ve neden orada olduğumu anlayan riskli olsa da sesini duymak zorunda olduğumu düşünüyordum."

Aldığım bir sonraki nefes titrekti. "Grady ile tekrar çıkacağımı söylediğimde ne düşünüyordun?"

Brock'un dudağı seğirdi. "Yumruğumu duvara vurmak istedim."

"Benimle uyandığında nasıl hissettin?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"Yıllardır hissetmediğim kadar sakınım," dedi, gözleri ısınarak. "Uyanıyormuşum ve *evdeymişim* gibi."

Oh.

Aman Tanrım.

Gözlerim bulanıklaştı. "Beni öptüğün zaman mı? Ve sonunda benimle birlikte olduğunda?"

"Sanki ilk, en iyi ve son kezmiş gibi hissettim." Bir adım daha attı ve uzun bacaklarıyla tam önümde durdu. Başımı yukarı kaldırdım ve ellerini yavaşça kaldırarak yanaklarımı kavradı. "Sanırım bana sorman gereken bir soru daha var."

Gözlerim yaşlarla dolarken yüzündeki çizgiler soldu. "Sen . . . beni seviyor musun?"

"Seni seviyorum. . ." Alnını benimkine yaklaştırdı ve içimi bir ürperti kapladı. "Seni daha gençken kendime izin vermeyi dilediğim gibi seviyorum. Seni seviyorum çünkü sen sadece tatlı değil, aynı zamanda nazıksın. Seni seviyorum"

Çünkü içinde senin bile fark etmediğin ama benim fark ettiğim bir ateş var. Sen güçlüsün ve *hayatta* kalan birisin."

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve başparmağıyla onu kovaladı. Konuşamadım. Denesem hıçkırmaya başlayacağımı biliyordum. Onun bu sözleri, bu güzel sözleri söylediğini duymak, en çılgın hayallerimden bile değildi. Kalbim kırılmak üzere olan bir set gibi kabardı. Gülmek ve ağlamak istedim. Dans etmek ve ona sarılmak istedim.

O beni seviyor.

"Seni sevmemin suçluluk duygusuyla tek bir ilgisi bile yok." Başparmaklarını yanaklarımda gezdirerek bir gözyaşı daha yakaladı. "Ve sana aşığım ve daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Sen benim ilkinsin," dedi ve dudaklarını sol yanağımdaki derin yara izine bastırdı. "Sen benim tekim olacaksın."

Brock dudaklarımın sol köşesini öptü ve sonra başını eğerek çenemin sağ tarafını öptü. "Seni seviyorum, Jillian."

Söyleyecek söz bulamıyordum.

Omuzlarını tutarak başımı çevirdim, kör edici bir şekilde ağzını buldum ve o andan itibaren her şey güzelce kontrolden çıktı. Gömleğim çıktı. Yerdeki kazağı da ona katıldı. Aramızda hiçbir şey kalmayana kadar giysiler birbiri ardına düştü.

Ellerini kalçalarımın koydu ve güçlü bir hareketle beni kaldırıp sırt üstü yatırdı. Ürkek bir nefes aldım ve sonra üzerimde geziniyor, kolları ve vücuduyla beni hapsediyordu.

Brock üzerime çullandı ve büyük bir aşk ve tutkuyla dolu ateşli bir öpücükle dudaklarıma yapıştı. Damarlarımda erimiş lav akarken kalbim kararsızca çırpınıyordu. "Seni seviyorum," dedim ona, yanaklarını avuçlayarak ve bakışlarını kendime çekerek. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

"Hiç durmadın."

O zamanlar kelimeler yoktu. Tüm iletişim dudaklar, dişler, dil ve eller aracılığıyla kuruluyordu. Göğüslerimi ısırdı ve karnımdan göbeğimin altına kadar ateşli öpücüklerden oluşan bir yol izlerken derin derin emdi ve daha da aşağılara indi. Tenimin her santimini yaladı ve benden çıkardığı her nefesli inilti bir aşk ifadesiydi.

Yoğun bir sıcaklık oluştu ve muhteşem bir acıya dönüştü. Şehvet ve aşk içime yayıldı ve ağzı sinirlerin sıkı düğümünün üzerine kapandığında, ben

Adını haykırdı. Parmakları içimde derinlere daldıkça başım geriye düştü. Beni çalıştırdı ve uçurumun kenarına getirdi.

Bir kez daha üzerime çıkıp diliyle ağzımın derinliklerine indiğinde ve kalçalarını neredeyse vahşice bana doğru ittiğinde boşalıyordum. Bacaklarımı onun etrafına sararken gerilen kollarını kavrayarak altında kıpırdandım.

O hareket ettikçe, artık benim nerede başladığımı ve onun nerede bittiğini bilmiyordum.

O girip çıktıkça, ağzını benimkinden ayırıp sıcak nefesini kulağıma üfledikçe başım dönüyordu. *Sevişiyorduk. Sevişiyorduk.* Kalçalarını gıcırdatarak aramıza uzandı ve gerginlik sıkıca döndü. Basınç arttı ve sonra oldu. Birincisi kadar güçlü ve güzel bir patlamayla tekrar boşaldım. Brock'un hamleleri tüm ritmini kaybederken sıkı, şehvetli spazmlar bedenimi sarstı. O kadar hızlı ve sert hareket ediyordu ki beni yatağa doğru itti. Yatağın duvara çarpma sesi yatak odasını doldurdu.

"Seni seviyorum," dedi ve sonra hala damarlarımda yankılanan mutluluğa teslim olarak uçurumun kenarından düşüyordu.

Nemden kayganlaşan tenimizde dakikalar geçtikçe birbirimize sarıldık. İçimden çıkıp yan yatmadan önce ne kadar süre bu şekilde kaldığımızı bilmiyorum. Beni de yanında götürdü, kollarını etrafımda dolaştırdı ve yüzüm ona dönük olacak şekilde beni tuttu, beni asla bırakmayacağını söyleyen bir şekilde tuttu.

Brock beni daha önce hiç öpmediği bir şekilde öptü. En azından öyle hissettirdi. Beni yavaşça, şefkatle ve o kadar derinden öptü ki gözyaşları yükseldi.

Sevgiler.

Bu öpücük aşkın nasıl hissettirdiğiydi.

* * *

Bedenlerimiz hareket etmeyi bıraktıktan ve kalplerimiz yavaşladıktan uzun bir süre sonra, uyuyan Brock'un yanında uyanık bir şekilde yatıyor ve onun sözlerini defalarca tekrarlıyordum. Çarpık bir gülümseme muhtemelen yüzümde kalıcı olarak sabitlenmişti ve umurumda değildi. Brock'un bana söylediği o kadar çok şey vardı ki yüzüme o gülümsemeyi getirmişti. Beni sevmesi bunun en büyük nedenlerinden biriydi. Evet. Ama başka bir şey daha vardı.

İçimde ateş olduğunu söylemişti.

Bunu duymak ve buna inandığını bilmek, birlikte büyüdüğü Jillian'dan çok ama çok uzaklaştığım anlamına geliyordu.

Seviliyordum.

Ve içimde *ateş* vardı.

İkisi de önemli ve şaşırtıcıydı ama ikincisi Tanrım, bu her şey demekti.

Çünkü Lima Akademisi'ndeki işi kabul etmeye karar verdiğim andan itibaren değişiyordum. Hatta ondan önce bile. Süreç yavaş ve zaman zaman acı vericiydi ama farklı yaşamak istediğimi, daha fazla risk almak ve hayatı deneyimlemek istediğimi fark etmem Brock yeniden ortaya çıkmadan önce başlamıştı. Onun varlığı bu sürece yardımcı olmuştu ama bunu yapan o değildi.

O bendim.

Bazı insanlar içlerinde ateşle doğmuşlardır. Son derece parlak bir şekilde yanarlar, her şey ve herkes için ateşli bir dürtü ve hırsla doludurlar, ancak hiçbir zaman hiçbir şeye yüzde yüz bağlanmazlar. *Bu* ateşe sahiptirler, ancak yaşamlarının yarısında tükenirler, sonsuza dek ne olması *gerektiği* ve asla ne *olabileceği* üzerinde dururlar.

Diğerleri de en başından beri aynı ateşi içlerinde taşırlar; başarıya olan açlıkları ve kararlılıkları aldıkları her kararın ve yaptıkları her seçimin temel taşıdır. Alevleri titreyebilir ama asla sönmez. Hayatta neye sahip olmaları *gerektiğine* değil, neye sahip *olabileceklerine* odaklanırlar.

Bir de o ateşin kendilerinde olduğunu, içlerinde tutuştuğunu ve alevlenmeye ihtiyacı olduğunu fark etmeyen insanlar vardı. O ateşin bende olduğuna asla inanmazdım, ama vardı ve bazen titreyip sönüyor, bazen de öfkelenip yanıyordu.

Ama asla söndürülemeyecekti.

Asla.

Brock'a baktım, güzel yüzünü ve çarpıcı vücudunu içime çektim. O bunlardan çok daha fazlasıydı, çok daha fazlası. Brock zekiye ve o da hayatta kalanlardan biriydi. İyi kalpli ve sadık bir adamdı ve önemseyişinde, gerçekten de derinden önemsiyordu. Bu yüzden pişmanlık ve üzüntü duyuyordu. Bu şeyler zorunluluk değildi. Kristen'ın bizim hakkımızda, onlar hakkında yanıldığı nokta buydu.

Ve ondan şüphe etmekle hata etmişim.

Bir parçam Kristen'i arayıp bulmak ve ya kafasına bir tane patlatmak ya da ne kadar yanlış yaptığını tüm detaylarıyla açıklamak istiyordu.

oldu. Ya da ikisini birden. Ama neden? Neden hayatımın bir saniyesini daha geçmişte yaşayan bir şey ya da biri için harcamayım? Bunu çok uzun yıllar boyunca yaptım ve bir saniye daha yapmayacaktım. Başımı eğerek ona uzun zaman önce aldığım madalyonu, o gece ona vermeyi planladığım kolyeyi öptüm. Her gün taktığı kolyeyi.

Sonra dudaklarımı Brock'un dudaklarına götürdüm ve onu bir kez daha öptüm. Uykulu bir yarı gülümsemeyle ödüllendirildim.

Artık dün yoktu. Sadece bugün vardı.

Sadece yarın vardı.

"İnsanoğlunun sahip olduğu en önemli şey iç ateşidir.

-Edith Södergran

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.